COLECȚIA

Iubiri de poveste

ASHLYN MACNAMARA

Doar dragostea contează

Într-o societate condusă de aparențe, două inimi îndrăgostite arată lumii întregi că doar dragostea contează

Cu ani în urmă, când încă mai era o domnișoară tânără și prea mândră, Isabelle Mears și-a sacrificat inocența de dragul unui bărbat lipsit de onoare. Deși compromisă și alungată din înalta societate, a muncit din greu pentru a-i oferi un acoperiș deasupra capului fiului său ilegitim, Jack. Jurând să nu mai aibă vreodată de-a face cu vreun bărbat, Isabelle nu este pregătită pentru fiorul de dorință care îi străbate trupul atunci când un străin chipeș îi salvează fiul zvăpăiat de șase ani din apele învolburate ale oceanului.

George Upperton este un gentleman care are probleme din pricina datoriilor, a femeilor și a unei familii care se amestecă tot timpul în treburile sale. Din toate punctele de vedere, el este ultimul bărbat de pe pământ de care Isabelle să fie atrasă. Dar singurătatea este un partener de viață dur, iar precauția este învinsă de dorință... deși Isabelle este convinsă că fericirea nu poate fi găsită în brațele unui libertin neîmblânzit. Însă în clipa în care Jack este răpit, Isabelle descoperă adâncimile nebănuite ale devoțiunii lui George... și cât de departe va merge un om bun în lupta pentru femeia a cărei iubire contează mai mult decât orice pe lume.

Ashlyn Macnamara și-a făcut debutul literar cu *O propunere scandaloasă*, care a ajuns rapid în topul de bestselleruri din *New York Times*. Romanele care au urmat i-au confirmat succesul în rândul criticilor și al cititorilor.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0344-9
9 786063 303449

Alma

Capitolul 1

Londra, 1820

Dacă secretul în anunțarea veștilor proaste era să o faci la momentul potrivit înseamnă că amanta lui George Upperton era o maestră a acestei arte.

– Ce-ai zis? O emoție bizară se strecurase în ceața extazului post-amoros, iar bărbatul se întoarse pe o parte. Zău, pentru o secundă mi s-a părut că mi-ai zis că ești însărcinată.

Lucy Padgett își închise pleoapele cu gene lungi. Părul blond-roșcat i se revărsă peste umerii și sânii goi când își lăsă bărbia în piept.

– Chiar așa e.

Ca un pumn în plex, cuvintele ei îi goliră brusc plămânii de aer. George se încruntă și se ridică într-un cot.

– Ești sigură? Ar fi o glumă de foarte prost gust...

Femeia se întoarse pe spate, cu brațele încrucișate peste piept și ochii larg deschiși, scânteind de văpăi albastre.

– O glumă? Glasul ei, de obicei melodios, devenise tăios ca gheața. Nu e vorba de o glumă. Cum poți fi atât de nesimțitor încât să-mi pui la îndoială vorbele?

– Eu doar... Sternul său încă mai resimțea lovitura aceea de pumn. Parcă se lăsase în jos, în stomac, ca un plumb, dar se tot extindea, până ce simplul act de a respira deveni o trudă. Trase puțin aer pe nas și încercă din nou: Credeam că durează ceva timp până ce o femeie știe sigur că a rămas grea.

– Au trecut două luni de când nu am mai avut sângerarea. Nu mi-a mai întârziat niciodată.

George numără zilele în minte. Două luni... opt săptămâni... multe lucruri se puteau întâmpla în viața cuiva în atâta timp.

În ceea ce-l privea, *chiar se întâmplaseră foarte* multe. Suficiente cât să-i alunge din minte gânduri cu Lucy care pretindea că era indispusă.

– Credeam... În mod clar, femeii n-avea să-i placă următorul său comentariu, dar, la naiba, nu avea cum să nu-l facă. Oricum nu erau șanse să-și petreacă restul serii într-un mod mai plăcut. Nu după o asemenea veste. Simpla idee de a se mai angaja în alte activități la orizontală îi făcea stomacul să se contracte dureros și să amenințe că avea să-și verse conținutul. Credeam că ți-ai luat măsurile de prevedere obișnuite, adăugă el.

– Măsuri de prevedere? Lucy smulse cearșaful de pe saltea și se înfășură în el, învăluindu-se în același timp într-un strat de indignare. Prevedere? Ultima silabă fu rostită pe un ton ascuțit, ca un chițăit. Știi foarte bine că măsurile obișnuite de prevedere nu sunt o garanție. Din câte știu eu, nu m-am trezit de una singură cu un plod în burtă. M-a ajutat cineva, nu?

George habar n-avea cum ar fi putut răspunde la una ca asta. Bineînțeles, femeia avea dreptate, dar adevărul era că nu se gândise nici o secundă la așa ceva. Bănuise că ea se proteja pentru că asta făceau toate femeile inteligente de teapa ei – se asigurau că protectorii lor n-aveau să se confrunte cu cine știe ce consecințe neplăcute ale escapadelor lor.

Senzația de greutate din piept se intensifică, iar fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare. Cât de nepăsător devenise! Cât de cinic! Își alungă din minte o imagine a lui Lucy ținând în brațe un băiat mititel, cu ochii cenușii și cârlionți blond-castanii. Fiul lui. Cine s-ar fi gândit? Bineînțeles, nu putea să o gonească pe biata femeie într-un moment ca ăsta. Știa din experiență cât de amară era respingerea.

– N-are rost să mai dezbatem problema acum, e deja prea târziu. Era uluit de tonul practic pe care-l abordase: măsurat, calm, aproape liniștitor. Aproape că-l făcea *și pe el* să se simtă mai bine.

Aproape. Gândul de a crește un copil îl făcea să-și dorească să se ascundă în dulapul cu băuturi și să rămână acolo vreo câteva decenii.

La naiba cu totul, nu-și putea permite una ca asta! Abia dacă și-o putea permite pe Lucy, mai ales de când se dovedise că aceasta

avea niște gusturi extravagante în materie de garderobă. Ultima factură primită de la modista ei îl făcuse să se refugieze imediat la club.

Lucy îi aruncă o privire furioasă:

– Ce ai de gând să faci?

– Să fac? Al naibii să fie dacă știa. Momentan, simțea chemarea sticlei de brandy din salon. Era ca o sirenă blestemată, la fel de seducătoare ca legendara Lorelei.

– Nu... nu vrei să-l păstrez, nu-i așa? se smiorcăi ea. O să am nevoie de ceva ajutor. Cum altfel o să-mi duc zilele? În mod clar n-o să-mi găsesc alt gentleman care să mă întrețină, așa grasă din cauza plodului tău.

– Nu, nu, bineînțeles că nu. George își lăsă picioarele peste marginea patului și își luă halatul de casă din grămada de haine de pe podea. Ah, cum și le lepădase pe toate cu o oră înainte, fără să țină cont de nimic! Cât de orb fusese! La ce se referă acest „ajutor"? întrebă în cele din urmă.

Așteptând răspunsul ei, se arătă foarte preocupat de halat. Își strecură brațele în mânecile de catifea grea. Era mai ușor să se concentreze asupra apăsării materialului pe umeri decât să vadă modul în care femeia din fața lui calcula rațional ce putea avea de câștigat de pe urma lui.

Dar îi era dator acum, nu? Își făcuse poftele cu corpul ei, și acum trebuia să plătească un preț mai mare decât își închipuise vreodată.

– O să am nevoie de casa asta, bineînțeles.

– Bineînțeles, repetă el.

Era deja în urmă cu plata chiriei.

– Și-o să păstrez în serviciu bucătăreasa și menajera. A, și o garderobă nouă. Bărbatul și-o închipuia bifând o listă de elemente, pe degete. Nu reușea deloc să se uite la ea. În câteva luni, n-o să mai am cum să mă îmbrac cu rochiile pe care le am acum.

Greutatea din stomacul lui se intensifică într-atât, încât George fu nevoit să se lase pe saltea. Își acoperi gura cu palma până ce reuși să se asigure că cina o să rămână la locul ei, după care își lăsă degetele să alunece peste bărbie.

– Lucy, draga mea, chiar voiam să-ți spun... Adică, ar fi trebuit să-ți spun ceva mai înainte. Și-mi asum total vina. Dar, sincer...

Cuvintele pur și simplu refuzau să se lase articulate. George Upperton era cunoscut în cercul său de amici drept un om foarte spiritual, dar acum, când avea cea mai mare nevoie de asta, nu reușea să-și concentreze gândurile pentru a dezvălui adevărul.

– Câtă nerușinare! Femeia sări de pe pat, târând cearșaful cu ea. Ești un ticălos, un ticălos până în măduva oaselor! Cum poți să faci așa ceva?

George îi aruncă o privire piezișă. Fața îi căpătase o nuanță de stacojiu aprins care nu se potrivea deloc cu părul auriu-roșcat.

– Ce să fac?

– Tocmai ți-am spus că mă aflu într-o situație delicată, iar tu ai tupeul colosal de a-mi da *congé*[1]?

George scoase un sunet care, în cea mai delicată interpretare, putea fi numit un pufnet. Țipătul ei fusese atât de ascuțit, că ar fi putut să spargă paharele de cristal sau să-i facă pe câinii din cartier să înceapă să urle. Lucy nu era nicidecum o făptură delicată. Însă restul acuzației lansate îl lovi direct în abdomen.

– *Congé?* Nu sunt atât de lipsit de inimă. Ceea ce încercam să-ți spun... O bătaie puternică la ușa dormitorului îl întrerupse. Ce dracu'...?

Lucy se holba la el cu ochii cât cepele și își trase cearșaful mai strâns peste sâni. Bătăile crescură în intensitate până ce scândurile de stejar ale ușii începură să se zgâlțâie din balamale.

George își strânse cureaua, se ridică și se duse de cealaltă parte a camerei.

– Poftim! Ce se-ntâmplă...

Deschise ușa și se trezi nas în nas cu un bărbat înalt, cu părul negru. Avea o vestă din pânză grosolană și pantaloni largi, peste care purta o haină groasă jerpelită.

În spatele intrusului stătea menajera lui Lucy, care părea gata-gata să intre în pământ de rușine.

– Îmi cer iertare, domnule, dar a insistat...

[1] „Concediu". Aici „a da papucii", în limba franceză, în original (n.red.)

George își îngustă ochii și aruncă o privire peste umăr, către Lucy:

– Pot să-ntreb și eu ce caută bărbatul ăsta aici, și de ce are impresia că are tot dreptul să dea buzna în iatacul tău?

– N-am venit pentru ea, mârâi nou-venitul. Îl apucă pe George de partea din față a halatului și îl scutură bine. Am venit după tine.

După el? Ce dracu' se-ntâmpla? George se forță să schițeze un rânjet.

– Ai fi putut să mă găsești foarte ușor la casa mea din oraș, în timpul orelor decente de vizită. Acum m-ai prins total nepregătit pentru oaspeți. Cred că am putea s-o convingem pe menajeră să pună ceainicul pe foc, dar mă tem că am rămas fără biscuiți.

În timp ce trăncănea așa, îl înșfăcă pe străin – o strategie veche de-a sa, căpătată în urma implicării într-o mulțime de situații tensionate. Nou-venitul avea o față pătrățoasă, pe care se distingeau sprâncenele întunecate și gura, strânsă într-o linie subțire. Nu avea nimic cunoscut. În mod clar, nu era vreunul dintre cei cărora le datora bani. Oricum, creditorii săi erau mult mai eleganți de-atât.

– N-am venit într-o vizită de curtoazie, îl lămuri străinul zgâlțâindu-l din nou.

– Da, îmi dau seama de asta. Își infuză tonul cu o doză considerabilă de nonșalanță. Ar fi fost prea dificil să-și cerceteze indiferent unghiile, din moment ce individul acela îl ținea de pieptul halatului. Dar ce-ar fi, înainte să mă snopești în bătaie, să-mi și explici cine ești și de ce mă cauți? Așa, aș putea – sau nu – să reacționez ca un bărbat adevărat, în funcție de părerea mea în privința celor spuse de tine.

O altă zgâlțâitură, de data asta suficient de puternică încât să-i facă măselele să clănțăne.

– Vorbești prea mult.

– Da, mi s-a mai spus. Schiță un zâmbet larg – triumfător, spera el – în timp ce-și strângea pumnii. Învățase șmecheria asta în școală. Să-l faci pe adversar să creadă că ai de gând să-l duci cu vorba pentru a evita confruntarea fizică, până ce acesta ajungea să aibă un sentiment înșelător de siguranță. Această

strategie – combinată cu un simț înnăscut de a se feri exact la momentul oportun – îi salvase integritatea piramidei nazale de mai multe ori. Dar se pare că nu pot să mă abțin, continuă. Când sunt amenințat, am tendința să turui fără încetare. Vezi? Iar am început.

– Tacă-ți fleanca și ascultă la mine. Mi-ai adus sora într-o situație delicată, iar eu o să mă asigur că o să plătești pentru asta.

– Sora? Fără să vrea, mai aruncă o privire în direcția lui Lucy, spunându-i: N-ai dat niciodată de înțeles că ai avea vreo rudă apropiată. O simplă privire în direcția nou-venitului îi arăta clar că era vorba de niște rude destul de voinice. Probabil că Lucy era tocmai excepția de la această caracteristică. Draga mea, se pare că mi-ai ascuns niște lucruri...

În secunda în care scoase ultimul sunet, falca îi fu izbită de ceva ce semăna cu un baros. Capul i se duse automat pe spate, cu o mișcare violentă. Durerea explodă din punctul de contact și i se răspândi prin tot corpul. Podeaua parcă se înclină dintr-odată, așa că făcu vreo câțiva pași împleticiți în spate, până ce se prăbuși grămadă lângă pat.

Exact. Problema cu Lucy mai suferea ceva amânare. Era timpul să se concentreze asupra pericolului imediat. Fără să ia în seamă țiuitul din urechi, se ridică în picioare cu ceva efort și se apropie din nou, cu pași nesiguri, ca și cum ar fi înaintat prin apă, însă adversarul său era în mod clar într-o formă mult mai bună. În ciuda fizicului masiv, fratele lui Lucy se mișca ușor pe vârfurile picioarelor, cu stânga ridicată pentru a para orice atac, în timp ce dreapta oscila amenințător, cam la nivelul bărbiei.

George se prefăcu a lansa o lovitură cu stânga înainte de a lovi cu dreapta, însă adversarul său anticipă această manevră și se retrase rapid dincolo de raza lui de acțiune. Pumnul lui George nu lovi decât aerul, așa că acesta se împletici din nou, dezechilibrat, și lăsă garda jos. Un alt pumn șuieră chiar pe lângă urechea sa, însă a doua lovitură îl nimeri drept în bărbie.

Din cauza șocului, văzu stele în fața ochilor, și parcă toată camera se învârtea cu el. Se lăsă într-o parte, pe ceva moale și primitor. Lucy îl prinse, ajutându-l să-și recapete echilibrul, dar

George n-avea de gând să-i permită din nou să-i distragă atenția. Își ținea privirea ațintită asupra inamicului său, care se îndreptă de spate pentru o secundă, parcă un pic roșu în obraji, dar respirând regulat și calm.

Ce ticălos îngâmfat! Cu un muget, George se repezi spre el.

– Roger! țipă Lucy.

George nu o luă în seamă pe femeiușca aceea nerecunoscătoare și se repezi către gâtul lui Roger. Maimuțoiul se feri, însă George se așteptase la una ca asta și se mișcă în consecință, prinzându-și adversarul de talie și trântindu-l la podea. Își lăsă toată greutatea pe burta celuilalt, îi înfipse o mână în gât și își trase pumnul în spate, gata să lovească.

– George, oprește-te în momentul ăsta!

Strigătul îngrozit scos de Lucy îl făcu să șovăie pentru o fracțiune de secundă prea mult. Roger își împinse greutatea în sus, iar mâna lui George alunecă. Imediat, se trezi lovindu-se cu partea din spate a capului de podeaua din stejar. Corpul lui Roger îl țintuia, scoțându-i cu forța aerul din plămâni. Se forță să inspire, cu gura larg deschisă, dar fără succes. Câmpul vizual începea să i se restrângă, tivit cu întuneric.

– Oprește-te, reuși să mormăie. Greutatea de pe pieptul său păru să devină mai ușoară. Ce vrei de la mine?

– Păi... e destul de simplu, mârâi Roger.

Ticălosul naibii, nici măcar nu respira greu.

– O să faci ceea ce se cuvine pentru sora mea.

În abdomenul lui George se făcu simțit un junghi de panică în stare brută. Roger n-avea cum să insiste ca el să o ia de nevastă pe Lucy, nu când prin patul ei trecuseră înaintea lui o mulțime de alți „protectori".

– Și ce-ar însemna asta?

– Simplu. Tu ai băgat-o în belea... tu s-o scoți. O compensație pe măsură o să acopere totul, fără scandal.

– Ăsta-i șantaj.

Roger schiță un zâmbet, mai degrabă un rânjet batjocoritor și răutăcios care-i încreți liniile pătrățoase ale chipului.

– Ba nu, asta-i o afacere profitabilă. Iar tu ai fi putut să eviți toată tărășenia asta dacă ți-o țineai în pantaloni.

– Dacă *mi-aș fi ținut*... Și cum rămâne cu restul...

Roger îl prinse mai strâns de gât și îl scutură bine.

– Ceilalți n-au fost prinși cu pantalonii în vine, nu-i așa?

– Poate să păstreze casa și o să stabilesc o sumă pentru cheltuielile curente. Mai mult de-atât... Nu putea să recunoască adevărul în ceea ce privea situația sa financiară. Nu cu maimuțoiul ăla călare pe pieptul lui.

– Mai mult de-atât, o să pui la bătaie o sumă frumușică. Soră-mea merită un trai decent.

– Capul sus, dragule, aproape că am ajuns.

George își reprimă impulsul de a-și da ochii peste cap drept răspuns la vorbele mamei sale. Dumnezeule, cum putea femeia asta să radieze voioșie după atâtea ore de drum hurducăit într-o trăsură, prin zona rurală a comitatului Kent, înghesuită cu surorile lui?

Își îndreptă privirea către Henrietta, care-i răspunse cu o privire care-i arăta că gândurile lor erau pe aceeași lungime de undă.

– Era și cazul, zău, îi răspunse mamei lui. De-abia îmi pot stăpâni entuziasmul. N-o să mai stăm înghesuiți în trăsura asta, ci într-o casă, cu o mulțime de oameni.

Ah, cât de mult detesta ideea de a participa la o asemenea petrecere la conac, chiar dacă gazda era cel mai vechi prieten al său. Era chiar mai îngrozitoare decât un bal, căci nemernicele astea durau zile întregi, nu doar câteva ore. Nu se putea refugia în salonul unde se jucau cărți decât seara, în timp ce în restul zilei trebuia să-și găsească metode mai creative de a evita încercările mamei sale de-a face pe peținoarea.

Zâmbetul femeii rămase netulburat.

– Să știi că sarcasmul nu-ți vine deloc bine, de câte ori să ți-o spun? Ai face mai bine să afișezi un aer vesel. Mă gândesc că așa ai putea atrage o viitoare mireasă.

Ochiul său stâng fu zgâlțâit de un spasm muscular involuntar, așa cum se întâmpla întotdeauna când mama lui deschidea subiectul căsătoriei.

– O să țin cont de asta, dacă o să fie cazul să vreau să atrag una. Ce-ai recomanda? Ceva de genul ăsta? Își compuse o mască

de veselie exagerată care, fără îndoială, îi lăsa la vedere măselele. În mod clar, dacă păstra această mină, aveau să-l doară obrajii imediat. Plus că nu îl ajuta deloc faptul că rânjetul lui afecta și câteva vânătăi proaspete.

– Încetează imediat, îl mustră mama sa, însă Dumnezeu știa că nu era în stare să-și păstreze o mină severă mai mult de câteva secunde. Păcat că tocmai acum te-ai trezit să vii acasă cu fața plină de vânătăi. Zău așa, n-o să pot înțelege niciodată de ce voi, bărbații, țineți morțiș să vă bateți cu pumnii în halul acesta.

– Este vorba despre un sport.

Își explicase vânătăile printr-o minciunică despre un incident la clubul de box la care era membru. Adevărul ar fi făcut-o pe mama lui să apeleze imediat la sticluța cu săruri.

– Chiar și așa, sunt convinsă că o să-ți cunoști viitoarea soție la petrecerea asta. Să vezi tu dacă n-o să fie așa!

– A, da, și Henny – George îi făcu cu ochiul surorii sale – o să-și anunțe logodna cu șeful servitorilor. A, da, cred că o nuntă de Crăciun ar fi tocmai potrivită.

Mama făcu o încercare vitejească să se încrunte, dar un hohot de râs reuși să-i distrugă toate eforturile.

– Ah, ești de-a dreptul incorigibil!

– Dar cât se poate de distractiv.

– Și dacă ți-ai pune farmecul ăsta în funcțiune cu câteva domnișoare...

George ridică o palmă, ca și cum s-ar fi apărat:

– Doamnă, cred că nu sunt singura persoană incorigibilă din această trăsură.

– Aiureli! Mama își aruncă ușor capul pe spate, iar penele de la bonetă i se frecară de fața surorii lui, pe nume Catherine. Sunt pur și simplu hotărâtă. E o diferență, să știi.

Lui George îi stătea pe limbă să-i spună că era mai degrabă obsedată și monomaniacă, însă își înghiți cuvintele. Bineînțeles că mama lui voia să-l vadă căsătorit. Era scopul tuturor mamelor, după ce urmașii lor ajungeau la vârsta potrivită. Din păcate, între concepția lui și a ei despre această vârstă potrivită exista o diferență de cel puțin zece ani. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea decât douăzeci și nouă de ani!

Întâlni privirea Henriettei. Buzele acesteia tresăriră ușor, într-un zâmbet ușor afectat care era mai grăitor decât o mie de cuvinte. „Mai bine să te aibă în vizor pe tine, decât pe mine." Dar mama avea să-și concentreze cât de curând atenția asupra celei mai mari dintre fiicele sale. Fără îndoială, când aveau să ajungă în sala de bal unde Revelstoke își ținea pianul de concert. Asta, în combinație cu ceea ce Catherine pretindea a fi cântat...

Fără să vrea, se făcu mic pe locul său. Se rugă ca Revelstoke să fi pregătit pentru oaspeți o cantitate generoasă de brandy. Urma să aibă nevoie de cantități mari, dacă mama lui avea să insiste ca fiicele ei să-i distreze pe ceilalți participanți cu talentele lor muzicale.

Trăsura se opri cu un zăngănit greu în capătul unei alei largi. Silueta de piatră a conacului Shoreford se înălța, cenușie, pe fundalul cerului albastru. Din curte se înălțară imediat mai multe strigăte, urmate de un bufnet greu, când fură coborâte treptele. George sări de la locul lui, pregătit să le ajute pe mama și pe surorile sale să coboare din trăsură.

O briză blândă aducea cu ea mirosul sărat al Canalului Mânecii, amestecat cu o notă greoaie, de pământ, care adia dinspre grajduri. Soarele de sfârșit de august îi proiecta o căldură pașnică pe ceafă.

– Nu-mi vine să cred că ai venit!

George se întoarse pentru a-l vedea pe Benedict Revelstoke apropiindu-se din direcția reședinței, cu un zâmbet larg pe chip. Totuși, când ajunse la o distanță mai mică, privirea îi deveni sticloasă când sesiză vânătăile de pe chipul prietenului său și se încruntă.

– Tocmai voiam să te întreb cât de tare ți-a forțat mâna maică-ta ca să te convingă să vii, dar din câte văd a recurs la niște mijloace de convingere mult mai drastice.

George îi strânse mâna vechiului său prieten.

– Ți-aș rămâne îndatorat dacă n-ai atrage atenția asupra lor. Dacă mă trezesc iar cu comprese reci și comentarii atente de la femeile de aici, aș putea la fel de bine să mă bag în pat și să zac.

– Nu știu cum o să scapi de așa ceva, oricum. Când o să te vadă Julia...

– Mi s-a părut mie că vorbește cineva de mine! Soția lui Benedict își făcu apariția din spatele său, mergând legănat în spatele unei burți proeminente. Ia spune, dragule, mă bârfești?

Revelstoke o prinse de mână și o trase lângă el. Degetele li se împletiră de parcă n-ar mai fi suportat încă o secundă de separare. Pentru o clipă, se priviră adânc în ochi și, în acest interval scurt, era ca și cum ar fi dispărut în lumea lor, unde nu existau decât ei. Acest schimb de priviri nu dură mai mult de două secunde, dar fu ca și cum ar fi purtat o întreagă conversație.

Încercând să nu cadă pradă impulsului de a-și da ochii peste cap, George își drese vocea. Afurisit să fie dacă el avea să ajungă așa vrăjit vreodată.

– Dumnezeule mare, ce-ai pățit? întrebă Julia făcând încă un pas spre el, pentru a-l cerceta mai îndeaproape.

Revelstoke ridică din sprâncene și din umeri. Înainte de a răspunde, George se asigură că mama sa era ocupată cu dirijarea servitorilor care se ocupau de bagaje.

– M-am trezit în locul nepotrivit, la finalul unei dezbateri destul de înflăcărate, dar nici o grijă. Arată mai rău decât e.

– O s-o rog pe bucătăreasă să-ți facă o prișniță care să vindece vânătăile.

George refuză cu o mișcare din cap.

– Nu te deranja pentru mine! Sunt convins că are o mulțime de treburi, cu toată casa plină de musafiri pentru toată săptămâna viitoare.

– Dar nu e nici un deranj! Cumpără un amestec special de ierburi de la o femeie din sat. Unul dintre caii noștri de un an s-a lovit acum ceva vreme, dar ierburile și-au făcut treaba și acum e ca nou. Când se-ntrec pe pășune, îi depășește pe toți și de-abia dacă respiră greu.

– Vrei să mă tratezi cu un leac pe care-l folosiți la animale? Cred că zic pas, mulțumesc de ofertă. Dar te-aș ruga să-mi faci o favoare și să nu-i pomenești nimic despre așa ceva maică-mii.

Cu un hohot de râs, Julia se scuză și se retrase cu pași îngreunați pentru a le întâmpina pe surorile Upperton. La scurt timp, atmosfera fu invadată de tot felul de comentarii lansate pe un ton ascuțit.

George făcu un semn în direcția conacului.

– Pari dezgustător de fericit.

Revelstoke clătină din cap.

– Mereu cu comentariile spirituale. Văd că nu te dezici. Înaintă câțiva pași către casă, după care adăugă: Ai de gând să-mi spui acum care e adevăratul motiv pentru care ai venit?

– Particip la această petrecere în urma invitației pe care mi-ai trimis-o. Din ce alt motiv aș fi putut veni, în afară de acela al dorinței de a petrece câteva zile în liniștea rustică a conacului tău, împreună cu ceilalți oaspeți? Zău dacă-mi vine în minte altceva mai distractiv.

Revelstoke îi aruncă o privire piezișă.

– Hai, acum scoate cartea sincerității. Din câte văd, te-ai băgat în cine știe ce belea, așa că ai venit fie pentru a te ascunde, fie pentru că vrei să te scot din încurcătură.

– N-ai vreun cal cu care să vrei să te lauzi? George făcu semn din mână în direcția grajdurilor. Vreo iapă de prăsilă nouă? Poate una care să fi dat naștere următorului campion de la Ascot?

Revelstoke îl bătu ușurel pe umăr.

– Atât de grav? Poate că ai prefera să bem un păhărel în biroul meu, până se instalează doamnele. Și, dacă ai ceva păcate de mărturisit, o să te ascult.

– Nu am fost nicicând un om religios. Știi tu, prea multe distracții sunt văzute cu ochi răi. Dar, dacă vicarii le-ar oferi brandy credincioșilor, ar putea descoperi că parohia lor ar găsi mai ușor drumul spre credință. Urcară treptele care duceau spre intrarea în casă, în urma a doi valeți care cărau un cufăr. Văzându-i, George își aduse aminte că surorile și mama sa se sfătuiseră să-și ia în bagaj toată garderoba. Își întrebă prietenul: Ia zi, pe cine ai invitat la petrecerea asta?

– Mulți, prea mulți oameni, dar Julia a fost de părere că ar trebui să ne arătăm cât mai ospitalieri. Dacă o să pot să-i conving pe câțiva dintre domni să cumpere cai de la mine, s-ar putea să și merite toată tevatura. Julia și-a invitat sora, bineînțeles, și pe fratele meu, iar dacă o să avem în casă un conte și un marchiz, normal că jumătate din lumea bună a considerat necesar să se roage pentru o invitație, chit că-i voiam aici sau nu.

George își înăbuși un geamăt.

– Asta înseamnă că mama o să insiste să le etaleze cât mai mult pe surorile mele. Spune-mi, te rog, că pianul tău e dezacordat. Așa, ar putea măcar o dată să cânte și ele acceptabil.

– Adevărul e că Julia tocmai a chemat un specialist să se uite la el.

– În cazul acesta, ai face bine să mai comanzi o ladă de brandy, pe care să mi-o rezervi mie, personal.

Revelstoke închise ușa biroului său și se îndreptă imediat către o masă, aflată lângă perete, pe care se afla o sticlă din cristal fațetat, plină cu un lichid de culoarea ambrei. Gazda turnă două porții sănătoase și îi întinse lui George unul dintre pahare. Acesta se uită lung în adâncimile în continuă rotire ale lichidului din paharul său și se gândi serios să dea pe gât tot conținutul dintr-o singură înghițitură. Nu, era mai bine să nu exagereze cu alcoolul, căci altfel ar fi putut să mărturisească mai mult decât era necesar.

Revelstoke își ciocni ușor paharul de al lui și îl ridică demonstrativ.

– Hai acum... Ce te-a adus aici, în starea în care te afli?

– Se pare că amanta mea a uitat să-mi spună una-alta. Cum ar fi că are un frate căruia nu prea îi place faptul că sora lui e o femeie întreținută.

– Nu e ca și cum tu ai fi cel care i-a răpit fecioria. Revelstoke ridică dintr-o sprânceană: Sau ești?

– Bineînțeles că nu, și nici n-ar trebui să întrebi așa ceva. Sunt total împotriva pervertirii femeilor inocente. Se uită lung pe fereastră, la verdeața de dincolo de menou. În spatele unui gard dat cu var, iepele pășteau împreună cu mânjii lor jucăuși. Nu sunt primul „protector" al lui Lucy și, în mod clar, n-o să fiu nici ultimul.

– Și-atunci de ce l-ar deranja pe frate-său tocmai persoana ta?

Pentru a câștiga ceva timp, George luă o înghițitură din paharul cu brandy.

– N-am venit aici să discut despre problemele mele cu amanta.

Privirea pe care i-o aruncă Revelstoke stătea mărturie pentru scepticismul cu care era primită această declarație.

– Și-atunci de ce ai venit?

– Adică nu pot să-mi vizitez și eu un vechi amic din anii de școală, mai ales că tu nu vii niciodată în capitală? Își puse paharul pe masa de stejar lustruit. Zău așa, practic mi-ai forțat mâna să bat atâta cale până în colțul ăsta uitat de lume din Kent.

– Ultimul lucru pe care l-aș fi așteptat din partea ta era să onorezi o invitație la un eveniment atât de respectabil precum o petrecere la conac, mai ales că sunt șanse mari ca surorile tale să ne tortureze cu talentele lor muzicale. Deci... care este motivul?

Afurisitul de Revelstoke... îl cunoștea mult prea bine.

– Cum merge afacerea cu creșterea cailor?

– E de-a dreptul înfloritoare. Dădu din cap înspre tabloul pastoral de dincolo de fereastră: Roag-o pe Julia să-ți facă un tur mai târziu și o să vezi câte îmbunătățiri am făcut din profitul obținut. Dar pe tine te interesează cumpărarea unui cal și mai puțin decât participarea la vreo petrecere la conac.

George își înșfăcă paharul pentru o înghițitură care să-l îmbărbăteze.

– Mă gândeam... din moment ce îți merge atât de bine, dacă ai avea cum să-mi dai un împrumut.

Revelstoke își întoarse privirea dinspre fereastră.

– De cât ai nevoie?

Încă o dușcă. Ultima.

– Cinci mii de lire.

Revelstoke scuipă gura de brandy pe care tocmai o sorbise.

– Cinci mii? Dumnezeule mare, amice! Ce te face să crezi că-mi permit să-ți pun în palmă atâta bănet?

– Ți s-ar părea mai rezonabil să-mi împrumuți o mie, să zicem, sau cinci sute?

– Aș zice că ai mai multe șanse, da. Revelstoke se apropie din nou de masa de lângă perete, în căutarea sticlei. Dar ce Dumnezeu ai făcut, de ai nevoie de atâția bani?

George cerceta modelul covorului de Axminster.

– Una-alta. S-ar putea să fi exagerat cu datoriile la cărți... pe lângă restul.

Revelstoke se uită bine la paharul pe care tocmai și-l umpluse din nou, înainte de a-l așeza pe masă, cu mișcări încete.

– Să întreb ce înseamnă „restul"?

George ridică din umeri.

– O amantă cu gusturi scumpe, în principal. A insistat să locuiască într-un cartier la modă, și am rămas în urmă cu chiria.

Revelstoke își ațintă privirea asupra lui George:

– Nu crezi că ar fi vremea să renunți la acest stil de viață și să te așezi la casa ta?

George se uita fix la bârnele din tavan. Erau închise la culoare și masive, ca restul mobilierului din încăpere.

– O, nu. Nu începe și tu. E suficient c-o am pe mama, care țese intrigi să-mi scoată în cale orice domnișoară disponibilă, nu mai am nevoie să-mi ridici și tu în slăvi virtuțile poetice ale vieții de om însurat. În plus, nu poți să-mi spui că întreținerea unei soții și a unui copil e mai ieftină decât cea a unei amante.

– Dar chiar așa e. Nu e nevoie să mai plătești pentru două case, în primul rând. Sau două rânduri de servitori.

George clătină din cap.

– De când te-ai încătușat de bunăvoie în lanțurile căsătoriei, ai devenit cum nu se poate de practic. E de-a dreptul plictisitor.

– Alături de femeia potrivită...

– Poftim, iar vorbești ca mama! Sunt primul care să te felicite pentru gustul impecabil în alegerea unei soții. Tu, măcar, ai avut prevederea de a alege una cu minte și bun-simț. Dar va trebui să înțelegi că ai în fața ta un simplu muritor, care nu are norocul tău în acest domeniu.

Revelstoke își dădu ochii peste cap, exasperat.

– Spui numai absurdități.

– Absurdități sau nu, o logodnă n-o să-mi rezolve problemele financiare. Asta dacă nu cumva ai invitat la tine vreo câteva moștenitoare ale unei averi fabuloase, dispuse să-mi treacă cu vederea pomelnicul lung de-un cot cu defecte. Se opri din vorbit suficient de mult timp cât să-i permită lui Revelstoke să-i răspundă, știind cât se poate de bine că prietenul său nu avea relațiile sociale necesare pentru a atrage o asemenea moștenitoare. Văzând că prietenul său tace, continuă: Din moment ce pe lista invitaților

nu se află nici o moștenitoare putred de bogată, ai putea să-mi spui care dintre domnii de aici ar putea fi convinși să joace câteva mâini de whist.

– N-ai învățat nimic din încurcătura în care te afli? Revelstoke își împinse paharul deoparte. Ai probleme pentru că ai jucat *cam prea multe* mâini de whist. Un alt joc n-o să te salveze. Ba chiar ar putea să te afunde și mai mult.

– Și-atunci cum zici c-aș putea face rost de cinci mii? Am nevoie de bani, rapid.

Între sprâncenele lui Revelstoke se săpă o cută.

– Aici e vorba de ceva mai mult decât pur și simplu o amantă cu gusturi scumpe.

– Ce te face să spui una ca asta?

– Pentru că, dacă asta ar fi fost singura ta problemă, i-ai da *congé* și cu asta basta. Prin urmare... ce-ar fi să-mi spui adevăratul motiv pentru care ai nevoie de atâția bani, iar eu o să mă gândesc să-ți acord un mic împrumut.

– Ai dreptate. George luă sticla și turnă peste lichidul din paharul lui Revelstoke înainte de a-și turna și lui o altă porție. Când venea vorba de noaptea aceea, își aducea aminte automat de un vechi prieten din anii de școală. Un prieten care fusese în încurcături mult mai grave decât ale lui – într-atât de negre încât să-l facă să-și bage țeava pistolului în gură și să apese pe trăgaci. Aducându-și aminte de una ca asta, George se cutremură cu totul și îl întrebă: Îl mai ții minte pe Summersby?

Revelstoke rămase tăcut câteva secunde, cu paharul suspendat în aer, în drumul spre gură.

– Am auzit și eu. O adevărată tragedie.

– Știi de ce a făcut-o? Creditorii îl hărțuiau, adăugă după ce Revelstoke clătină din cap. Se afundase prea mult în datorii și n-avea cum să plătească.

– Și avea nevastă și un copil mic. Revelstoke dădu din nou din cap, de data asta pentru a arăta că-și cenzura vorbele. Exact la asta mă refeream și mai devreme. Dacă ajungi să ai datorii prea mari...

– Nu sunt datoriile mele, îl întrerupse George. Ci ale lui Summersby. Vreau să le plătesc, până la ultima. Nu este cazul ca familia sa să aibă de suferit. Au avut parte de suficiente momente rele.

Revelstoke își puse paharul pe masă cu un bufnet și îl prinse pe George de umăr:

– Un gest lăudabil din partea ta. N-aș fi crezut vreodată că-ți voi spune asta, dar... e o inițiativă nobilă.

– Ba deloc! George lăsă să-i scape un sunet care semăna mai degrabă cu un lătrat aspru. Vreun alt interlocutor l-ar fi luat drept un hohot de râs, dar Revelstoke îl știa prea bine pentru a interpreta greșit ceea ce auzise. Era o manifestare a unei dureri, pur și simplu. Vreau să-i distrug până la unul, începând cu contele de Redditch.

Revelstoke scoase un fluierat ușor.

– Summersby s-a încurcat cu cei de teapa lui Redditch?

– Din păcate, da.

Deși era printre cei mai bogați membri ai lumii bune, Richard Marshall, conte de Redditch, avea o sete nestăpânită de bani. Dacă era să câștige o anumită sumă de la cineva la masa de cărți, apela la toată influența familiei sale pentru a se asigura că toate datoriile îi erau onorate. Și tocmai așa reușise Summersby să se afunde atât de mult.

– S-ar putea să ții un pic cam sus cu el. Dacă ai venit aici cu intenția de a te întâlni cu el, mă tem că familia lui are legături un pic cam prea selecte pentru unii ca noi.

George bănuise una ca asta.

– Nu contează. Dacă poți să mă ajuți cu ceva fonduri, o să pot să mă apuc de treabă pentru a le spori. Așa, când o să mă întorc în oraș, voi fi pregătit pentru ticăloșii ăia.

– Îmi pare rău, dar cred că ai o misiune destul de dificilă în privința asta. Revelstoke îl bătu din nou pe umăr. Vezi tu... este vorba de tatăl Juliei. Nevastă-mea nu vrea să fie ispitit, așa că m-a rugat să îi anunț pe toți că a interzis jocurile pe bani pe toată durata petrecerii.

Capitolul 2

George mergea pe aleea care despărțea straturile de flori agățătoare și tufișurile ornamentale. Fără jocuri cu miză. O idee ridicolă, dar ar fi trebuit să se aștepte la una ca asta. Tatăl Juliei aproape că își adusese familia la sapă de lemn din cauza datoriilor acumulate. Ei bine, avea să găsească o modalitate să ocolească această interdicție, dacă dădea de vreun partener interesat de vreo câteva mâini de pichet. Preferabil cineva cu buzunare adânci și bine garnisite. Ar putea să se retragă într-un sat din apropiere.

Pietrișul mărunt scârțâia sub tălpile cizmelor sale ca de soldat prusac, dar nu suficient de tare pentru a acoperi vacarmul care se auzea dinspre sala de bal. Catherine falsă din nou, iar sunetul acela chinuit i se înfipse lui George ca un burghiu în creier.

Nici măcar nu se mai deranja să tresară. Nu avea nici un rost. Odată ce surorile sale își începeau repetițiile, cel mai bun antidot era o sticlă mare de brandy, preferabil consumată undeva în Țara Galilor. Dacă o pornea la drum acum, ar fi putut ajunge în Cardiff într-un ceas-două, dar asta nu i-ar fi rezolvat necazurile pecuniare.

Un ogar alb cu pete negre, din cei care aleargă pe lângă trăsură, se apropie de el pentru a-l mirosi. George se aplecă și scărpină ușor gâtul animalului în timp ce atrocitățile muzicale îi bombardau urechile. Câinele scoase un scâncet plângăreț.

La naiba, chiar nu era nicăieri la adăpost? Dacă nu se îndepărta cât mai repede, avea să-l ia o durere de cap teribilă, ca și cum ar fi dat pe gât mai multe sticle de gin Whitechapel cu o seară înainte. Altă notă falsă, iar ogarul protestă lăsându-și capul pe spate și începând să urle.

– Te-nțeleg, bătrâne, murmură George.

Își duse degetele la tâmple și începu să le maseze. Doamne, chiar avea nevoie să se îndepărteze. Deja simțea în creier pulsații, ca stârnite de un curent electric, care deocamdată erau slabe,

dar nu aveau să rămână astfel prea mult timp. Atmosfera încărcată cu arome florale nu reuși să țină la distanță următorul junghi dureros. Începu să meargă în ritm mai alert. Grădina se termina dintr-odată cu un gard viu înalt. De cealaltă parte a acestuia se întindeau pajiști unduitoare, pe care păsteau mai multe iepe în timp ce mânjii lor se jucau și loveau cu picioarele din spate în aer, alergând veseli în cerc. Porni de-a lungul gardului viu până la o stâncă, de unde pornea o potecă șerpuită care cobora până într-un golfuleț adăpostit.

Acolo, măcar, mugetul valurilor aveau să acopere văicărelile care emanau dinspre conac. Dacă se mișca suficient de rapid pentru a evita instalarea unei migrene serioase, acolo urma să aibă parte măcar de câteva ceasuri de liniște.

Cizmele sale tocmai atinseseră porțiunea plată cu pietriș de jos, când îi văzu. Lumina soarelui făcea să strălucească două creștete blonde. Un copil, un băiețel de nici șase ani, alerga prin valuri, schelălăind ori de câte ori apa rece îl mușca de tălpi. In urma sa se plimba agale o femeie tânără. Privirea ei atentă era în totală contradicție cu aparenta lejeritate a pașilor pe care-i făcea. O pală bruscă de vânt venit dinspre Canal îi zbură boneta de pe cap. Cu un țipăt, tânăra întinse mâna după ea, iar degetele lungi i se flexară pe marginea materialului chiar în ultima secundă.

După o încercare zadarnică de a-și fixa boneta de pai pe cap, o lăsă să atârne pe spate, susținută de nodul panglicilor. Vântul îi eliberă părul din coafura strictă, făcând cârlionții lungi să danseze liberi. Ca și copilul, avea tălpile goale, iar poalele umede ale rochiei i se lipeau de glezne.

George făcu un efort să reînceapă să respire. Nu se cuvenea să se uite lung, dar nu se putea abține. Când femeia izbucni în râs văzând isprăvile băiețelului, sunetul se reverberă precum notele pure ale unui clopot de biserică într-o dimineață înghețată de iarnă. Ecoul părea suficient de puternic încât să parcurgă kilometri întregi, prin aerul proaspăt. Notele acelea vesele îi atinseră urechile ca un balsam vindecător.

Băiatul se avântă cu pași mărunți în valuri, lăsându-se fugărit de ele, în timp ce sora lui – n-avea cum să fie altă legătură între ei,

căci era prea tânără – rămase pe loc, fără să-l piardă vreo secundă din ochi. Poziția umerilor ei arăta clar că era mereu pregătită să sară în ajutorul lui.

Cei doi încă nu observaseră că George era și el acolo, așa că acesta rămase deoparte, simțind că dăduse buzna într-un moment intim, de familie. Nici o domnișoară din lumea bună n-ar fi vrut ca un domn să o surprindă neîncălțată, cu părul răvășit de vânt și cu boneta lăsată pe spate. Cine era el, să strice acest moment obligând-o să adopte aerul formal impus de prezența unui străin?

Și nu era vorba de orice străin, ci de un bărbat, iar ea nu avea nici o însoțitoare, așa cum cerea eticheta.

Se gândi serios să se întoarcă la conac, dar perspectiva de a îndura reprezentația surorilor sale îl împiedică să-și pună în mișcare picioarele. Aici, atmosfera era dumnezeiesc de lipsită de note false, iar singurele sunete acute erau țipetele de bucurie ale copilașului.

Un copil, Doamne sfinte! Un copil, ca și cel din pântecul lui Lucy. Gândul acesta îl lovi cu la fel de multă putere ca și lipsa de ureche muzicală a surorilor sale. Îi zăngănea în minte, lovindu-se de pereții ființei lui. Nu ceruse nimănui să-l facă tată. La naiba, nu era pregătit pentru așa ceva! Ce să facă el cu un alt suflet, care să caute în el sprijin, un exemplu și protecție? N-avea nici cea mai vagă idee ce însemna să fii tată. Nici măcar nu avusese parte de vreun exemplu în acest sens.

Un strigăt îl făcu să-și îndrepte atenția din nou asupra băiatului – un alt fel de țipăt, plin de frică, și nu de bucurie. Imediat se auzi și țipătul tinerei de pe plajă, cu o tonalitate de jeluire copleșită de mugetul valurilor. Capul ud leoarcă se legănă la suprafața apei preț de câteva clipe, după care dispăru. Alergase prea departe. Un val îl prinsese.

George nu zăbovi nici o clipă să se gândească la ce era de făcut. Nu se deranjă nici măcar să-și dea jos cizmele. Traversă în goană plaja, cu pași grei care proiectau pietricele în stânga și-n dreapta, după care se aruncă în valuri. Încleștarea ca de gheață a apei îi amorți picioarele de la primul contact. Pieptul i se strânse brusc și se văzu nevoit să se lupte pentru a putea trage o gură de aer.

Dar nu era momentul să înghețe. Trebuia să-și continue înaintarea. Trebuia să ajungă la copilaș.

Gata! Capul băiatului ieși din nou la suprafață, cu părul său blond devenit dintr-odată mult mai întunecat din cauza apei și intrând în ochii mari de frică. George se avântă în apă, întinzând mâinile după trupul mic, dar atingând doar apa rece. La a doua încercare, degetele atinseră ceva solid – o mânuță. O înșfăcă imediat și trase corpul băiatului în poziție verticală. Acesta se uită la el și îl apucă înnebunit de haină.

– Gata, gata, copilaș! Te-am prins, reuși să îngaime, printre dinții care-i clănțăneau puternic.

Băiatul își petrecu brațele pe după gâtul lui și se ținu bine în timp ce George se chinuia să ajungă din nou pe mal. Valurile se succedau cu repeziciune, abătându-se pe rând asupra lor, parcă încercând într-adins să-i bage la fund. Nevoia de a ține aproape trupul tremurând al copilului îl împiedica să-și folosească brațele în lupta cu undele. Fundul apei părea a dispărea mereu de sub picioarele sale, amenințând ca la fiecare pas să-l lase să se răstoarne, la mila mării învolburate.

Tânăra reuși cu mari eforturi să ajungă lângă el. Se treziră față în față, cu apa până la brâu. El trase cu greu aer în piept, iar ea întinse mâna către băiețel. Ochii ei întunecați erau în puternic contrast cu tenul palid. Cu o expresie în care spaima și furia se amestecau, îl fixară dur.

– Dați-l încoace imediat, i se adresă tânăra, dintr-odată, fără menajamente.

Pe un ton superior. În fine... Putea măcar să-i mulțumească pentru faptul că-și distrusese o pereche de pantaloni foarte buni, sărind în apa aia sărată și înghețată pentru a-i salva fratele.

– Sigur... domnișoară. Un val îl izbi din plin, aruncându-l înainte. Instinctiv, George întinse mâinile, pentru a-și recăpăta echilibrul și o dărâmă pe tânără. În clipita următoare, se ridică din nou drept. Vi-l dau cu cea mai mare plăcere, imediat ce ajungem pe mal, completă el.

Văzută mai de aproape, femeia era mai matură decât apreciase el inițial. Chipul ei oferea o iluzie de tinerețe – trăsăturile delicate și bărbia ascuțită te duceau cu gândul la o zână.

George dădu din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. Ca să vezi, ce idee năstrușnică, mai ales acum, că sprâncenele ei se coborâseră spre ochi într-o expresie de mânie pură, care scotea în evidență două cute gemene, chiar deasupra nasului. Erau suficient de adânci pentru a declara clar că femeia din fața lui trecuse de ceva timp de vârsta unei școlărițe. Iar corsajul ei ud leoarcă accentua curbele unui trup mai voluptuos decât i se părusе inițial lui. Forme frumoase, ferme și rotunde.

În ciuda pericolului, femeia întinse din nou mâna după băiat. Vârfurile degetelor îi tremurau, iar buzele îi erau strânse într-o linie fermă, ca și cum ar fi vrut să țină în frâu o vibrație răsunătoare care făcea ravagii dincolo de ele. Ridicând băiatul mai mult, lipit de pieptul lui, George se luptă să iasă din valuri. Necunoscuta îl urmă cu pași care stârneau agitație în apă și îi smulse copilul din brațe.

Apoi luă băiețelul la piept, închizând ochii, și inspiră prelung, cutremurându-se toată. Palmele i se contractară până ce copilul scoase un scâncet și începu să se zbată. Reuși să se desprindă din îmbrățișare și se lăsă pe pământ.

– Jack! rosti străina, pe un ton destul de mustrător.

– Nu e cazul să strigați la băiat. George se așeză greoi pe plajă, trăgând aer în piept cu lăcomie. Apa îi băltea în cizme, iar o briză răutăcioasă își înfipsese colții în hainele sale ude leoarcă, iar acum îi rodea necruțătoare carnea. Chiar și locul unde Jack stătuse lipit de pieptul lui se răcise. Continuă: A tras o spaimă pe cinste. Lăsați-l un pic, să-și revină.

– Jack, trebuie să plecăm acasă. Acum!

Isabelle bătea darabana pe propriul picior, pentru a masca tremurul care o cuprinsese. Fusese cât pe-aci! Cât pe-aci să-l piardă.

– Hai, Jack, încercă din nou, însă tonul folosit refuza să se îmblânzească.

Numai nemernicul ăla era de vină – necunoscutul. Țâșnise ca din neant și se aruncase în apă, salvându-l pe Jack când ea fusese copleșită de frică. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare și să-i mulțumească, dar, în sufletul ei, iritarea că intimitatea îi fusese violată se amesteca cu mai vechea ei prudență. Inima îi pompa sângele

cu viteză sporită, cu mult după ce valul de adrenalină ar fi trebuit să se potolească. Ah, dacă Jack ar lăsa-o să-l țină în brațe câteva clipe sau chiar un ceas, însă băiatul își ațintise atenția din nou asupra bărbatului, holbându-se la el ca și cum și-ar fi dorit să-l păstreze în apropierea lui. Copil încăpățânat!

Scoțând un oftat, se duse cu pași hotărâți spre el și îi întinse mâna:

– Îmi cer scuze pentru deranj, domnule! Aș prefera să nu îl mai duceți în brațe mai departe.

– Nu e nici un deranj.

Bărbatul își mută greutatea, sprijinindu-se pe coate. Haina îmbibată cu apă i se lipi de piept. De pieptul său foarte lat, încadrat de umeri pe măsură. Isabelle își lăsă privirea în jos, dar gestul se dovedi la fel de periculos. Valurile îi udaseră pantalonii, făcându-i să i se muleze pe coapse. Femeia își petrecu brațele peste talie, pentru a stăvili un val de tremur. N-ar fi trebuit să se uite la corpul lui. Și, mai ales, n-ar fi trebuit să-i remarce degetele lungi și subțiri sau cârlionții obraznici care i se revărsau peste frunte. Culoarea acestora se potrivea cu cea a pietricelelor ude de pe mal. Nici nu conta că purta pe chip urmele unei încăierări, având un ochi vânăt și umflat.

Și mai rău, se uita și el la ea, lăsându-și ochii să hoinărească pe contururile corpului ei, măsurând-o fățiș din cap până-n picioare.

Fără îndoială, rochia ei udă era cât se poate de relevatoare: i se lipise de trup la fel cum o făcuseră și hainele lui. Privirea bărbatului se opri asupra picioarelor ei. Isabelle își încordă degetele de la picioare, parcă încercând să le ascundă printre pietricelele de pe plajă.

Degetele ei dezgolite. Ah, cum de putuse să neglijeze eticheta într-atât? Pantofii și ciorapii ei se aflau pe plajă, aruncați cât-colo într-un moment de bucurie copilărească. Pentru câteva clipe, voise să alerge pe plajă la fel de lipsită de griji ca și Jack. Pentru câteva clipe, voise să-și retrăiască zilele de inocență. Oare când avea să învețe odată că nu exista cale de întoarcere?

Într-un final, Jack își desprinse privirea de la bărbatul străin. Își întoarse chipul către ea... și zâmbi larg. Un zâmbet în spatele căruia parcă se ascundea Necuratul în persoană.

– Pușlama mică, murmură Isabelle.

Rânjetul puștiului se lărgi și mai mult, dar tot refuza să vină la ea. Cu fața radiind de admirație, se apropie și mai mult de salvatorul său:

– Cum te cheamă?

Isabelle trase aer în piept, surprinsă.

– Jack, unde-ți sunt manierele?

Străinul izbucni într-un hohot puternic de râs, un sunet ciudat de reconfortant. Isabelle refuză să dea atenție acestei din urmă observații. Nici asta nu trebuia să gândească despre el.

– Poți să-mi spui George.

– Ba evident că n-o să i te adresezi domnului astfel, decretă Isabelle. Era timpul să înăbușe răul din față. Nu se cuvine să te adresezi celor superiori ție pe numele de botez.

Străinul – Isabelle refuza să se gândească la el drept „George" – îi făcu cu ochiul. Ca să vezi!

– De unde știți că nu e vorba de numele meu de familie?

Femeia strânse din buze. Nici ea nu știa din ce motiv, însă acestea păreau să se întindă într-un surâs.

– Chiar și așa, e necuviincios, domnule...

– Prea bine. Puteți să-mi spuneți domnul Upperton. Se ridică un pic, stând ghemuit, astfel încât să aibă fața la nivelul celei a lui Jack: Dar tu poți să-mi spui George când suntem numai noi doi. Așa... eu pot să-ți spun Jack, sau preferi o adresare mai formală? N-oi fi cumva Lord Cutare sau Cutăriță?

– Nu. Zâmbetul băiatului lăsa la vedere o strungăreață între dinții din față. Doar Jack și-atât.

– Ei bine, Jack-Și-Atât, ce-ai zice să-mi spui cum o cheamă pe sora ta, ca să fim prezentați după toate regulile etichetei.

Un fior puternic îi coborî lui Isabelle pe șira spinării, iar inima începu să-i bată atât de tare încât acoperea mugetul valurilor.

– Isabelle.

Ah, de ce-și spusese automat numele de botez după ce insistase atât asupra a ceea ce se cuvenea și ce nu? Pentru o secundă

îngrozitoare, se aștepta să primească proteste, provocări sau chiar o contrazicere. Jack clipi, privind-o încruntat. Dar provocarea, așa cum apăru ea, veni din cu totul altă parte.

– Să înțeleg că doriți să mă folosesc de numele dumneavoastră de botez când discutăm? întrebă domnul Upperton.

– Puteți să-mi spuneți domnișoara Mears.

Un alt răspuns dat în pripă. Dacă și-ar fi lăsat timpul necesar pentru a gândi, ar fi putut să se prezinte drept o „doamnă", însă domnul Upperton părea să aibă un efect tare ciudat asupra minții ei. Ar fi fost mult mai ușor dacă acesta ar fi rămas cu impresia că era măritată sau măcar văduvă. Nu ar pune întrebări dificile. Nu ar face anumite presupuneri. Nu i-ar pune la îndoială moralitatea.

Iritarea o făcu să simtă niște furnicături în ceafă. De ce să-i pese ce credea domnul Upperton? Doar n-avea să devină prietenă cu el. După ziua de azi, probabil că n-avea să-l mai vadă niciodată – și cu atât mai bine.

Croiala hainelor lui, calitatea stofei și pielea fină a cizmelor pe care le purta îi spuneau tot ce trebuia să știe. Era un gentleman din oraș, care fără îndoială stătea la conacul de lângă stâncă, iar ea știa dintr-o experiență plină de amărăciune că asta îl făcea periculos.

– Eu, unul, prefer de departe Isabelle. Un zâmbet larg se întinse pe chipul lui, lăsând la vedere două șiruri de dinți albi și uniformi. Vi se potrivește mai bine. Mears sună aproape comun, ca și cum ați fi o femeie comună, dar mă îndoiesc că sunteți așa.

O, da, era periculos sigur, cu o minte ageră și darul vorbirii. Ea mai cedase în fața unui astfel de om o dată și plătise pentru asta. Dar n-avea să se mai întâmple vreodată.

Își înălță bărbia și își încleștă maxilarul.

– Nu v-am dat permisiunea să folosiți numele meu de botez.

Bărbatul se ridică încet în picioare. Isabelle recunoscu gestul ca atare – o încercare de a juca de pe o poziție egală. Nu putea să suporte ca ea să se afle mai sus decât el. Pe de altă parte, el era mai înalt decât ea. Isabelle fusese dintotdeauna mărunțică, dar înălțimea impunătoare a domnului Upperton o făcea să se simtă ca și cum ar fi fost aproape de înălțimea lui Jack.

– Într-adevăr, domnișoară.

Își infuză tonul cu o răceală aristocratică, formală. Un fel de concediere aproape tăioasă. Ah, cât de bine își amintea! Cât de fericită fusese trăind departe de judecăți și de aere de superioritate. De ipocrizia asta în stare pură. Însă el continua să se uite lung la ea, iar privirea lui era atât de pătrunzătoare încât, la un moment dat, lui Isabelle i se păru că o ardea din interior – o senzație în același timp familiară și deranjantă. Sub focul ochilor lui cercetători, femeia își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, profund conștientă de textura abrazivă a pietricelelor de sub tălpile ude și de faptul că poalele ude leoarcă i se lipiseră de picioare. Își încleștă dinții, pentru a-i opri din clănțănit.

Jack se uita de la unul la celălalt.

– Mami?

Isabelle închise ochii, simțindu-și sângele urcându-i în obraji. Dumnezeule mare, acum chiar că nu mai putea să-l privească în ochi pe străinul acesta. Nu acum, că Jack îi dezvăluise involuntar secretul.

– Mami? O mânuță care o trăgea de rochie o forță să se uite la băiețelul ei. N-ar trebui să-i mulțumim că m-a salvat?

Femeia îi acoperi creștetul cu palma, netezindu-i părul blond.

– Bineînțeles, dragule. Strângând din dinți, făcu o reverență. Mă scuzați, domnule. Am uitat cu totul de maniere. Vă sunt profund recunoscătoare că l-ați scos pe Jack din apă.

– Pentru nimic.

Ceva din tonul lui îi atrase privirea. Bărbatul o studia atent, cântărind-o din nou. Reevaluând-o, exact așa cum Isabelle știa că avea să o facă. Privirea lui trecu rapid de la mâna ei stângă la Jack și apoi la chipul ei. Calculându-i vârsta. Toți făceau același lucru, imediat ce descopereau adevărul.

Și totuși... Nu simțea că omul din fața ei o judeca. Singura atitudine pe care o detectă fu curiozitatea. Slavă Domnului! Slavă Domnului că nu avea să fie nevoită să mai îndure aceleași lucruri. Nu credea că ar mai fi putut, nu după sperietura pe care tocmai o trăsese. Începu să tremure mai tare, așa că-și încleștă pumnii.

– George? întrebă Jack, senin. Apoi, deși Isabelle deschise gura pentru a-l mustra, băiețelul deja continua: A fost distractiv.

– Distractiv? reuși ea să îngaime, printre buzele care-i tremurau puternic. Spaima cu palpitații reveni fulgerător, înlocuind orice griji despre ce se cuvenea și ce nu. Aproape că-l pierduse. Ar fi putut foarte bine să vadă cum căpșorul acela blond dispărea sub valuri, în timp ce ea stătea neputincioasă, paralizată. Adăugă: Era cât pe-aci să te înec.

– Ai face bine să-ți asculți mama, zise George blând. Isabelle nu îndrăznea să se uite la el, acum că declarase clar că știa adevărul. Se străduiește foarte mult să nu o arate, dar sunt convins că a tras o spaimă pe care nu e dispusă să o retrăiască vreodată, adăugă bărbatul.

Ochii ei se ridicară instantaneu către ai lui. Nu se putu abține. Cum de observase? Era un străin. Iar ea nu știa nimic de el sau despre ce intenții avea. Nu voia să fie ținta cercetărilor sau a privirilor lui. Și în mod clar nu voia să-l vadă lângă Jack, nu când mustrarea sa blândă îl făcuse pe fiul ei să-și lase privirea în pământ, clipind des, cu ceafa suspect de roșie. Adevărat, nu strigase la el, nu îl certase, nu îl amenințase. Rostise un adevăr destul de simplu, iar Jack stătea acolo, tăcut și mâhnit, dar – zău așa! – își însușise lecția.

– Câți copii aveți? Întrebarea îi țâșnise de pe buze înainte ca Isabelle să o poată stăvili.

Domnul Upperton clipi, nedumerit.

– Poftim? Ce vă face să mă întrebați asta?

– Pur și simplu... Ah, de ce se lăsase pradă curiozității?! Ultimul lucru de care avea nevoie era să-l încurajeze. Exista pericolul să interpreteze lucrurile greșit – că ar fi căutat un protector. Vă pricepeți la copii, mă gândeam că poate aveți câțiva acasă.

O, Doamne! De ce nu îl întrebase clar dacă era însurat? Nici că ar fi putut să bată mai tare la ochi. În maxilarul lui, un mușchi zvâcni, iar obrajii i se colorară ușor.

– Eu? Să mă pricep la copii? Asta-i bună! Ca să-și susțină vorbele, lăsă să-i scape un chicotit. Sunetul avea o intonație suficient de dură pentru a o face să-l bănuiască a fi forțat. După care adăugă: Nu sunt însurat, și nu am nici un bastard de care să știu.

Isabelle tresări. Bineînțeles, bărbatul încercase doar să ia lucrurile în spirit de glumă și uitase de situația ei, dar asta nu însemna că în sufletul ei nu apăru un junghi de rușine. Practic, își simțea ceafa arzând din cauza stânjenelii.

– Hai, Jack! L-am deranjat prea mult pe domnul. Ar trebui să pornim spre casă.

– Pot să vă conduc?

Să-i conducă? Vorbea de parcă ar fi schimbat politeturi în salonul unei matroane din înalta societate, și făcuse aluzie la dorința de a-i vedea grădina. Doamne ferește! Oricum, trecuseră șase ani de când viața ei nu mai arătase în felul acela. Și când o astfel de propunere o pusese într-o situație teribil de dificilă.

Pe lângă asta, mai avea o anumită doză de mândrie. Nu putea permite ca un domn atât de rafinat să vadă ce devenise viața ei, indiferent dacă acesta pleca urechea la bârfe sau nu. Indiferent dacă își dădea seama de înșelătoria numelui ei și descoperise care îi era adevărata identitate.

– Nu cred că e nevoie.

– Pentru mine n-ar fi nici un deranj, vă asigur.

Isabelle îl privi atent, căutând vreun semn că bărbatul din fața ei o considera o țintă ușoară. În fond, el știa că își ridicase poalele rochiei o dată. Adevărul era că fusese păcălită, dar el n-avea cum să știe asta.

– Ne-am descurcat mereu singuri, mulțumesc.

– Locuiți în sat? Inițial... am crezut că ați putea fi una dintre musafirele lui Lord Benedict.

O pală puternică de vânt din briza Canalului îi lovi poalele rochiei, lipindu-i-le de gambe. Isabelle își petrecu brațele pe după talie, încercând să se apere de aerul rece care se abătu asupra ei.

– Vă rog, nici nu mă gândesc să vă mai inoportunăm mai mult decât am făcut-o deja. Ar trebui să pornim spre casă. N-aș vrea ca vreunul dintre noi să se îmbolnăvească.

– Mami? Mami! Mergi prea repede.

Isabelle își lipi palma de piept și se opri. Respira sacadat, gâfâit. O luase la goană și nici nu-și dăduse seama.

Jack venea cu pași repezi pe panta dinspre plajă, mișcându-și cu putere piciorușele. Isabelle așteptă ca fiul ei să o ajungă din urmă, după care îl prinse într-o îmbrățișare sălbatică. Toate emoțiile pe care nu îndrăznise să le exprime în fața unui străin se manifestară în puterea cu care-l strângea. Din nou, inima îi bătea cu disperare în coaste, iar spaima se reîntoarse.

– Mami, protestă băiatul.

Mult prea repede, acesta o împinse. Din pantalonii copilului curgeau picături de apă, iar părul îi atârna pe lângă față, în șuvițe ude. Avea să fie nevoie să-l îmbuneze suficient cât să stea nemișcat până ce avea să-i descurce cârlionții înainte să se usuce și să nu mai aibă ce le face. Dacă Biggles făcuse biscuiți, avea șanse destul de mari, cel puțin până se terminau dulciurile.

– Hai, să ne punem pantofii și ciorapii înainte să ne întoarcem în sat. Isabelle făcu un efort să-și alunge nodul din gât și să adopte un ton practic și senin. În ultima vreme, Jack nu mai tolera prea multe dădăceli. Repede, repejor!

Băiețelul se ghemui în mijlocul potecii și își trase ciorapii peste tălpile pline de noroi. Strâmbând din nas, își trase împletitura grosolană peste gleznele și gambele umede. Tânăra simți din nou un nod în gât, văzându-l îndeplinind o sarcină cum nu se poate mai obișnuită, la atât de puțin timp după ce... Prea târziu, își închise ochii. Prea târziu pentru a alunga imaginea aceea. În minte, retrăi momentul îngrozitor când valul îl cuprinsese cu totul. Părul acela blond, atât de luminos în razele soarelui, dispărând ca o flacără stinsă. Într-o clipită. Pierind. Sub pleoape, simți o usturime, ca și cum i-ar fi intrat apă de mare în ochi.

– Mami? Jack o trase rochie. Tu nu te încalți?

– Ăăă... a, da.

Evident, n-avea cum să se întoarcă în sat desculță, ca o cerșetoare. Hainele lor sărăcăcioase erau și-așa greu de suportat. Oricum, ar fi putut să se îmbrace și în cele mai fine mătăsuri, nevasta măcelarului tot urât s-ar fi uitat la ea. Nu că și-ar fi putut permite prea des să cumpere carne...

Se așeză pe o piatră și își trase ciorapul pe picior. Avea tălpile la fel de murdare ca și fiul ei. Nisipul în curs de uscare dintre degete o înțepa.

– Mâine va trebui să stăm pe lângă casă, zise în timp ce-și punea pantofii în picioare.

– Offf, mama...

– Ai avut zi de sărbătoare azi. Îl luă de mână și porni pe potecă. Mâine trebuie să lucrăm.

Băiețelul se bosumflă. Expresia lui nu era deloc un semn bun.

– Poți s-o ajuți pe Biggles în grădină. Pun pariu că poți să scoți mai multe buruieni decât ea, zise Isabelle.

– Nu vreau să scot buruieni.

Ei, drăcie! În mod normal, ideea de a-și vârî ambele mâini în pământ și de a-și pune cât mai multă țărână pe cămașă era suficientă pentru a transforma truda în joacă.

– Nu putem întotdeauna să facem ce ne place. Cât de des îi amintise asta, de-a lungul anilor? De cele mai multe ori, i se părea că își amintea și ei însăși, nu doar băiatului. Dacă ești cuminte și nu te mai plângi, îți spun o poveste nouă. Una pe care n-ai mai auzit-o până acum, îi promise.

Bosumflarea lui se micșoră puțin.

– O să fie cu un balaur?

– S-ar putea.

– Și-o să-mi povestești despre oamenii care stau în casa mare?

Isabelle aruncă o privire peste umăr. Spre stânga, silueta conacului de pe deal se contura pe fundalul cerului presărat cu nori.

– Nu știu dacă se poate și asta, și balaurul.

Singurii balauri la care se putea gândi când venea vorba de conacele de țară erau matroanele din înalta societate. Iuți pasul. Trebuiau să ajungă acasă. Pâlcul de locuințe, toate văruite cu grijă și cu acoperișuri lucioase de țiglă, se afla la nici un kilometru și jumătate distanță, la baza unei pante ușoare. În capătul opus, o clădire mai mare se detașa față de celelalte. Hanul, deși de cele mai multe ori era vizitat doar de localnicii dornici de o halbă cu bere și de ceva bârfă, la finalul unei zile lungi.

Isabelle ajunse grăbită la căsuța ei, o clădire singuratică aflată chiar la marginea așezării. Aceasta se distingea de restul prin înfățișare.

– George a venit de la casa mare, nu?

– Da, probabil că da. Era destul de greu să crezi că ar fi putut trage la han. Dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi venit și el pe cărarea care ducea către sat. Isabelle preciză: Și nu ai voie să i te adresezi pe numele mic. Nu... e cuviincios.

Dumnezeule mare, aproape că îi spusese că „nu așa se face în lumea bună", iar acesta era ultimul subiect despre care ar fi vrut ca Jack să o asalteze cu întrebările. De nevoie – din cauza propriilor fapte – lăsase în urmă viața aceea cu hotărâre.

Capitolul 3

– Unde ați fost? E aproape ora ceaiului. Cu mânecile suflecate și brațele acoperite cu o peliculă de făină, Biggles se opri pentru un moment deasupra bilei de cocă pe care o frământa. Dumnezeule! Da' ce-ați pățit amândoi?

Isabelle intră în bucătărie, inspirându-i adânc aroma – drojdie, făină și fum, printre care se strecura un miros de levănțică. Buchete întregi din aceste plante – cu ajutorul cărora își câștiga ea existența – erau atârnate de grinzile tavanului, la uscat.

– Jack a avut parte de o aventură pe mare.

– O, Doamne! Biggles ocoli masa și se aplecă până ce chipul ei zbârcit ajunse la același nivel cu al băiatului: Sunteți teferi? Uită-te la el, ca un pisoi ud.

Jack își umflă pieptul:

– Nu mi-a fost frică deloc, zău așa. Iar George m-a scos din apă.

Biggles îi aruncă o privire lui Isabelle. Ambele ei sprâncene dispărură temporar sub masa de cârlionți cărunți dezordonați.

– I-am spus clar lui Jack că nu are voie să vorbească despre un domn folosindu-i numele de botez, spuse Isabelle.

– Dar el m-a lăsat, insistă Jack. Mi-a dat voie chiar el.

Biggles îi aranjă gulerul băiatului.

– Hai, fuguța să-ți pui niște haine uscate! Și, când te-ntorci, o să-ți dau un biscuit.

Când Jack plecă să se schimbe, bătrâna se ridică din nou, cu greu.

– Un domn, ca să vezi...

– Ar trebui să mă schimb și eu.

Obrajii lui Isabelle erau în flăcări, așa că-și lăsă capul în jos pentru a-și ascunde stânjeneala, dar nu suficient de repede pentru a scăpa de privirea ageră a lui Biggles.

– Lasă, te usuci numa' bine aci, lângă foc. Mai bine mi-ai povesti ce s-a întâmplat.

Isabelle se întoarse către vatră și își lăsă obrajii să se încălzească de la flăcări. Dacă roșea mai tare de atât, n-avea să se mai observe.

– Nimic complicat. L-am dus pe Jack să se joace pe mal și l-a prins un val. Un domn, care se afla din întâmplare pe acolo, a sărit în apă și l-a scos înainte să se înece.

Tânăra își împreună mâinile, pentru a ascunde tremurul brusc care le cuprinsese. Un val de spaimă o copleși din nou, amintindu-și cât de aproape fusese să-și piardă băiatul. Imaginea căpșorului blond dispărând sub apa cenușie și rece ca gheața îi străfulgeră din nou în minte.

Avea să o bântuie pentru tot restul vieții, căci o parte din ea avea să se întrebe mereu: dacă ar fi fost singură, ar fi reușit să-și salveze fiul? Tatăl ei nu văzuse niciodată cu ochi buni băile de soare. Ar fi reușit ea oare să se scuture din încleștarea fricii pentru a se arunca sub valuri ori de câte ori ar fi fost nevoie pentru a-l găsi? Ar fi avut umerii ei puterea de a-l trage din apă?

Își petrecu brațele pe după talie, pentru a se apăra de un fior rece iscat pe neașteptate.

– Gata, gata, domnișoară. Biggles îi puse o mână grea pe umăr și o strânse. Totu-i bine când se termină cu bine. N-a pățit nimeni nimic, așa că-i mai bine să nu te gândești la ce-ar fi putut să se întâmple.

Isabelle încuviință cu o mișcare din cap. Asculta proverbele lui Biggles de ani întregi. Ca tânără mamă, străduindu-se să învețe cum să aibă grijă de un sugar, apoi de un copilaș curios și care se dezvolta cu repeziciune, o auzise repetându-le des. Ca de obicei,

zicalele bătrânei reușiră să o calmeze în aceeași măsură – adică deloc.

Biggles o mai lovi ușurel pe umăr, ca să-i ajungă, după care se întoarse la coca ei.

– Și de unde crezi c-a apărut domnu' ăsta, și fix la țanc așa? Nu știu pe nimeni în sat pe care să-l cheme George.

Isabelle o privi cum își apăsă podurile palmelor pe aluat, întorcându-l și apăsându-l din nou într-un ritm căpătat în urma anilor de experiență.

– Numa' spițeru'. Da' pe el nu-l strigă nimeni George, nu? Umblă cu nasu' pe sus și vrea să-i zici domnu' Putman, chit că-l crezi așa sau nu.

Biggles punctă ultima frază cu o mișcare din cap, care-i făcu volanele bonetei să tremure viguros. Văzând atâta loialitate, Isabelle schiță un zâmbet. Ea bănuia că spițerul insista asupra unui asemenea nivel de formalitate doar cu ea. Poate că accepta să cumpere de la ea săculeți cu levănțică pentru câțiva penny, dar bunăvoința sa nu se întindea dincolo de asta. Dincolo de relația lor de afaceri, nu voia să aibă nimic de-a face cu ea.

Făcu un efort să-și alunge acest gând din minte. Cel mai bine era să-i satisfacă orice curiozitate lui Biggles, înainte ca aceasta să apuce să mai pună și alte întrebări indiscrete.

– Oricum, nu a fost vorba de spițer.

– Nici n-aș fi crezut. Omu' ăla nu și-ar uda tivul pantalonilor nici măcar pentru vicar.

În încăpere se lăsă o tăcere plină de emoția așteptării.

– Cred c-a venit de la conac, dezvălui Isabelle, într-un final.

Brațele lui Biggles se opriră din frământarea ritmică.

– A, deci e un domn *din ăla*.

Isabelle își feri ochii de privirea cercetătoare a lui Biggles.

– Statutul social n-are nici o importanță.

– Ba cum să nu, dacă omu' are mălai.

Isabelle strânse din dinți. Biggles era alături de ea de mult prea mult timp – singura ei tovarășă în nopțile nedormite, pline de griji, când Jack fusese bolnav, singura persoană cu experiență din viața ei, care să o sfătuiască – pentru ca vorbele ei să o enerveze.

– Poate că omul are mălai, cum spui tu, dar e cu mult, mult peste nivelul meu, așa că nu contează dacă are zece mii pe an sau nici un gologan. Cel mai probabil, n-o să-l mai văd niciodată.

– Ia zi, unde ai fost?

Ajuns la jumătatea curții, George încremeni. Henrietta stătea în fața lui, cu brațele încrucișate, măsurându-l din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un școlar neascultător, iar ea, profesorul lui.

– Am făcut o plimbare până pe plajă, răspunse el. N-am crezut că e interzis.

– Iar dai bir cu fugiții. Ce-ai făcut? Ai încercat să te îneci?

– Gata, gata! George își studie hainele ude leoarcă. Din câte îi părea, nici măcar valetul său n-avea cum să le mai scoată fața. Mama nu m-a dus chiar în pragul sinuciderii, adăugă după o clipă.

– Deocamdată.

Deși adevărul era că reprezentațiile muzicale ale surorilor sale aveau mai multe șanse să-l aducă în punctul acela decât încercările mamei lui de a-l însura. Dar nu o putea jigni pe Henrietta cu o asemenea remarcă. Chiar și el știa că asta era o limită pe care nu trebuia să o treacă.

– Nu te-aș învinovăți, să știi. Tânăra își dădu ochii peste cap: Mă tot îmboldește să mă apropii de Marcus Chatham.

– Chatham? George porni alături de ea, apropiindu-se împreună de intrarea servitorilor. Nu e băiat rău.

– Duhnește a țigări de foi și a brandy.

– Zău? Și de unde știi asta, nu cumva te-ai apropiat prea mult de el?

O cută îi încreți fruntea fetei.

– Nu e nevoie să stai mai aproape decât dictează eticheta ca să observi mirosul. Practic, n-ai cum să-l ignori de cum intri în încăperea în care se află.

– Ei bine, e un miros decent și masculin. N-o să găsești un bărbat care să miroasă a trandafiri, levănțică sau alte parfumuri de-astea femeiești.

Henrietta îl lovi în braț.

– Și ce știi tu? Și tu ești în aceeași situație.

– Vă rog să mă scuzați. Inspiră cu emfază. În momentul de față, în mod sigur nu miros a brandy. O situație pe care avea de gând să o remedieze cât mai curând cu putință.

Sora lui strâmbă din nas:

– Miroși a alge.

– Corect, dar te rog să observi că algele și țigările de foi nu miros deloc asemănător.

– Nu contează. Până la sfârșitul serii, o să duhnești de la o poștă și a țigări, și a brandy.

– Dacă această mireasmă are același efect asupra altor domnișoare ca și asupra ta, ar trebui să o includ în noua mea strategie.

Fata se opri în dreptul ușii și își încrucișă din nou brațele peste piept.

– Hm...

– Și cu ce diferă asta de plimbatul pe la grajduri pentru a evita atențiile nedorite?

Obrajii ei se înroșiră. Ha! O prinsese cu mâța-n sac!

– Te căutam pe tine, dacă vrei să știi. Mama nu știa unde ai dispărut. A sosit Prudence Wentworth, împreună cu mai multe prietene, și voia să te prezinte.

George își înăbuși un geamăt.

– Să mă prezinte? Am mai întâlnit-o o dată și a fost mai mult decât suficient.

– Nu pe ea, pe verișoara ei. Care e mai tânără și nemăritată, adăugă Henrietta.

– Verișoara asta... a moștenit și nasul ăla oribil?

Henrietta îl plesni din nou peste braț.

– Zău așa! La o fată nu contează numai felul în care arată. Ar trebui măcar să vorbești cu ea, să vezi dacă nu cumva aveți lucruri în comun.

George reuși să se oprească înainte de a-i spune că măcar în dormitor ar fi putut stinge lumânările, ca măcar să nu fie nevoit să vadă biata creatură.

– Nici n-aș vrea să mă însor cu o femeie care are aceleași interese ca și mine. Ar fi de-a dreptul indecent.

– Și care ar fi aceste interese? Henrietta ridică dintr-o sprânceană, imitând foarte bine... da, expresia lui favorită. O slăbiciune pentru jocurile de cărți?

– Printre altele... pe care nu am de gând să le discut cu o soră nemăritată.

Henrietta se bosumflă, cu un aer plângăreț.

– Să știi că nu e corect.

– Ce anume?

– Lumea se așteaptă chiar ca bărbații să capete experiență în anumite domenii, în timp ce fetele trebuie să rămână complet neștiutoare, sau altfel riscă să își distrugă viața.

George încremeni. Simți o serie de înțepături neplăcute în ceafă.

– Ce știi tu despre lucrurile astea? Dumnezeu mi-e martor, dacă ți-a făcut cineva avansuri necuviincioase îl provoc la duel.

Fata clipi la el, cu ochii ei albaștri-cenușii, rotunzi și nevinovați.

– Din păcate, știu foarte puține lucruri, așa că poți să te liniștești. N-o să iei pe nimeni în cătarea pistolului. Nu pentru mine, cel puțin.

– Ești sigură?

În fond, ajunsese la o vârstă la care anumiți bărbați n-o mai considerau bună de măritat, ci perfect acceptabilă ca amantă. Sau, dacă bărbatul care o părăsise în anul debutului ei în societate s-ar fi întors pe neașteptate din India...

– Perfect sigură.

George strânse din buze. În vârstă de douăzeci și cinci de ani, sora lui se îndrepta cu pași hotărâți către o viață singuratică, și părea să prefere un astfel de destin. Nu dansa niciodată de două ori cu același partener, și niciodată nu încuraja vreun domn să o viziteze. De fapt, de la ruperea dezastruoasă a logodnei ei, nu avusese nici un pretendent.

– Și atunci de ce ai deschis un asemenea subiect?

– Era o simplă observație, atâta tot. Dar trebuie să recunoști că bărbaților li se dă mult mai multă libertate în tinerețe.

– Iar ai citit din scrierile baborniței ăleia.

Colțurile gurii Henriettei se arcuiră ușor.

– Domnișoara Wollstonecraft? Și ce dacă aș fi citit?

– Oamenii vor crede că ești una dintre simpatizantele Societății ciorapilor albaștri[1].

– Și ce dacă aș fi? Făcu un gest din mână, ca și cum ar fi alungat această idee. Nu are nici o importanță, căci am luat deja o hotărâre. Nu am de gând să mă căsătoresc.

– N-o să te căsătorești? George deschise gura, după care o închise din nou, repetând gestul de câteva ori, până ce-și dădu seama că, în ochii vreunui privitor, probabil că semăna foarte bine cu un pește.

Henrietta îi aruncă o privire senină.

– Ai de gând să-ți exprimi vreo părere? Dacă da, te sfătuiesc să o faci cu grijă, căci altfel aș putea considera orice comentariu drept o dovadă de ipocrizie.

George avusese parte de numeroase situații care-i arătaseră clar cât de ageră era mintea surorii sale mai mici, dar nu îi plăcea să știe că înțelepciunea ei era acum îndreptată împotriva lui, mai ales că Henrietta se afla pe o poziție de superioritate.

– Mama ar fi trebuit să-ți interzică să mai citești. Ai devenit prea deșteaptă pentru binele tău.

– Dacă tu ai voie să faci cum te taie capul fără să fii căsătorit, nu văd de ce n-aș putea face și eu la fel.

Zicând acestea, tânăra dădu din cap, ca și cum ar fi emis o sentință care pecetluia întreaga chestiune.

– Henny, ai milă de fratele tău... Dacă află mama de asta, n-o să ne mai slăbească nici o clipă.

Henrietta îi aruncă o privire fixă și dură.

– Da... Tu *trebuie* să te însori pentru a duce mai departe numele familiei, în timp ce eu n-aș deveni decât un receptacul pentru sămânța vreunui bărbat.

George expiră prelung, în timp ce întorcea pe toate părțile, în minte, cuvintele ei. Da, *tocmai* se numise „un receptacul".

– Dumnezeule mare, Hen, ascultă și tu ce spui!

– Dar nu poți nega adevărul, nu-i așa?

---

[1] Una dintre primele mișcări feministe din societatea engleză, promovând o atmosferă informală (de aici și numele, care marchează preferința pentru ciorapii de zi cu zi albaștri, în defavoarea celor negri, considerați indispensabili pentru un eveniment formal), educație și cooperare (n.tr.)

– Ce... ce ai de gând să faci cu viața ta, atunci?

– Presupun că mă pot dedica mai multor cauze bune. Își sprijini un deget de bărbie și continuă: De fapt, aș putea să-mi câștig existența. Am auzit că Lady Epperley caută o însoțitoare.

– Însoțitoare?! Nu pot permite așa ceva! În calitate de cap al familiei, îți interzic asta. Însoțitoare! Ca și cum nu ne-am permite să ne întreținem familia!

Henrietta încremeni locului, iar chipul îi păli, cu excepția câte unei pete stacojii pe fiecare obraz. Ceea ce nu era niciodată un semn bun.

– Și mai ce? O să mă obligi să mă mărit cu primul pretendent potrivit care apare în calea mea? Nu. Atâta timp cât tu nu te căsătorești, n-ai cum să mă împingi pe această cale. Așa e corect, și nu poți să mă contrazici în privința asta.

George expiră prelung.

– Vrei să spui că nu trebuie decât să-mi aleg o mireasă pentru ca tu să termini cu aiurelile astea?

Tânăra zâmbi – un surâs malițios care-i strânse un junghi dureros în stomac. Ultima dată când George avusese parte de această senzație, tocmai primise de veste că prietenul său, Summersby, avea mari probleme. Și iată cum se sfârșise totul – bărbatul se omorâse.

– Având în vedere cât de îndărătnic ești, nu prea cred că am cum să pierd la cum se arată lucrurile.

– Cum se arată lucrurile? rosti un glas nou. Aș zice că lucrurile arată cât se poate de bine. Ce ziceți?

George se întoarse. Un bărbat se apropia de ei – sau, mai precis, un dandy se apropia de ei. Avea gulerul atât de țeapăn, eșarfa lui avea un nod atât de complicat, iar părul lui era umflat cu atâta artă, încât valetul lui trudise probabil câteva ore bune pentru a-l pregăti. George își scormoni memoria, dar nu-și putu aminti să-l mai fi întâlnit pe acest individ în nici unul dintre locurile unde-și petrecea de obicei timpul. Sau, dacă fuseseră prezentați la vreun joc de cărți, el sigur fusese prea beat pentru a-și aduce aminte numele lui.

Cu un zâmbet radios, nou-venitul se opri în fața Henriettei.

– Aș zice că lucrurile arată din ce în ce mai bine, cu fiecare clipă care trece.

Tânăra îi aruncă o privire fixă, cu un efect ucigător perfecționat îndelung, în anii în care aceasta făcuse toate eforturile pentru a se feri de atențiile nedorite ale bărbaților.

– Am fost prezentați cumva?

– Aș zice că aceasta este o problemă pe care am de gând să o îndrept.

Îi aruncă lui George o privire plină de speranță, în timp ce Henrietta îl țintui cu una glacială.

George își permise o ușoară tresărire a colțurilor buzelor, o expresie pe care sora lui avea să o interpreteze – pe bună dreptate – drept un rânjet frățesc care marca răzbunarea. Și-o făcuse cu mâna ei, insistând să-l tot bată la cap cu atitudinea lui legată de căsătorie.

– Aceasta este sora mea, domnișoara Henrietta Upperton.

Indiferent de ce reproșuri i-ar fi putut aduce George acestui bărbat, trebui să recunoască faptul că acesta schiță o reverență destul de elegantă, într-o singură mișcare fluidă, îndoindu-se de mijloc, ca și cum s-ar fi aflat într-o sală de bal elegantă, și nu în fața intrării servitorilor. Totuși, gestul necesita mult spațiu, astfel că Henrietta fu forțată să facă un pas în spate.

– Reginald Leach, la dispoziția dumneavoastră.

Slavă Domnului că nou-venitul avu inspirația de a-și pronunța numele, salvându-l pe George dintr-o situație stânjenitoare. Nu că ar fi fost prezentați vreodată. Amețit sau treaz, George n-ar fi uitat în veci un nume atât de ridicol[1].

Henrietta înclină din cap, politicoasă, dar când se îndreptă întâlni privirea lui George. Un colț al buzelor îi zvâcni ușor – singurul indiciu al hohotului de râs interior pe care și-l stăpânea.

– Și cum se face, rosti din nou Leach, că nu am avut până acum ocazia de a face cunoștință cu dumneavoastră?

– N-aș putea să mă pronunț, domnule... dar eu nu prea ies în lume.

[1] A extrage, a goli.

Tonul ei era politicos, dar tânăra avu grijă să extragă din el orice urmă de căldură.

– Nu prea ieșiți în lume? Dumnezeule, ce pierdere! Trebuie să remediem această problemă chiar acum. Îi oferi brațul și, când Henrietta refuză să îl accepte, adăugă în grabă, netulburat: Aș putea să vă prezint multor domnișoare și domni cum nu se poate mai încântători. Am auzit că destul de mulți vor fi la această petrecere, începând cu marchizul de Enfield și contele de Highgate, și până la domnișoara Prudence Wentworth. Am auzit că Lady Epperley ar putea chiar să-și părăsească reședința pentru a-și face apariția aici. Lucru nemaiauzit, de altfel.

– Da, într-adevăr, confirmă George, cu o expresie de nepătruns. Spuneți-mi, ați auzit vreun zvon cum că Hector Poore ar avea de gând să apară și el pe-aici?

Leach își desprinse ochii de la Henrietta.

– Dumnezeule mare, nu! A trebuit să plece din țară. Vânat de creditori. Dacă a avut noroc, a reușit să fugă pe continent cu un schimb de haine, dar bineînțeles fără vreun valet care să-l servească... A ajuns foarte rău. Își dădu capul pe spate, pentru a-și sublinia spusele: Foarte rău, într-adevăr.

La naiba, iată cum se ducea pe apa sâmbetei cea mai bună șansă a sa de a pune mâna pe niște bani de care avea mare nevoie. Poore era celebru pentru cât de mult se aventura după ce băuse câteva pahare de brandy – mult și nebunește. Henrietta își flutură mâna în dreptul feței. Dacă ar fi fost într-o sală de bal, și-ar fi folosit evantaiul.

– Ei bine, sunt convinsă că asta e o veste cât se poate de fascinantă...

Leach îi adresă un zâmbet radios:

– Nu-i așa?

– Lui George sigur i se pare așa, dar aș zice că știrile despre Poore i se par dezamăgitoare.

– De ce Dumnezeu ai zice una ca asta? întrebă George, încercând să-și infuzeze tonul cu o notă de plictiseală egală cu cea a Henriettei.

Tânăra își cercetă unghiile pentru o secundă, după care și le trecu de-a lungul brațului.

– Mă gândeam că te-ai fi așteptat să faci câteva partide de cărți pe timpul ședерii aici.

George clipi. De unde Dumnezeu știa ea despre asta?

– Dumneavoastră jucați cărți, domnișoară Upperton?

– Bineînțeles că nu, interveni George, înainte ca Henrietta să apuce să răspundă. Cel puțin nu cu miză.

Această întrerupere o făcu pe tânără să-i adreseze o privire cum nu se poate mai ciudată, în care furia se combina cu o licărire care nu prevestea nimic bun. Sora lui avea de gând să-l facă să plătească pentru că o prezentase lui Leach – cu dobândă, chiar. Dobândă cu capitalizare, mai mult ca sigur.

– Fratele meu are dreptate. Henrietta își strecură degetele în îndoitura brațului lui Leach. Nu joc. Dar mi-ar plăcea la nebunie să învăț de la cineva care se pricepe atât de bine.

– Aș fi încântat. Leach îi zâmbi, privind-o de la înălțimea lui, cu o expresie asemănătoare celei a unui copil într-un magazin de dulciuri. Chiar încântat.

George făcu un pas spre ei și îl fixă pe Leach cu o încruntare demnă de orice frate protector. În urmă cu câțiva ani, primise și el o mulțime de asemenea priviri, astfel că se considera oarecum expert.

– Poate că asemenea cunoștințe se dobândesc mai bine în familie.

– Asta-i absurd, George! Am zis că mi-ar plăcea să învăț de la cineva care știe despre ce e vorba.

Ei, drăcie! Nu mai era vorba de dobândă cu capitalizare, ci deja de camătă scandaloasă.

– Ia ascultă, de ce ai impresia că eu n-aș ști?

Henrietta își permise să aștepte o clipă înainte de a răspunde:

– Când ai câștigat ultima oară?

– A, excelentă întrebare, domnișoară Upperton.

Leach zâmbi atât de larg, încât George fu nevoit să-și înfrâneze impulsul de a-i sparge dinții, pentru a-i vedea ducându-i-se pe gâtul acoperit de eșarfa aceea impecabil legată. Și ar fi dus gândul la împlinire, zău, dacă Leach i-ar fi făcut avansuri necuviincioase Henriettei. Nu că Henny ar fi permis așa ceva. Era suficient de inteligentă pentru a vedea adevărata natură a acestor bogătani din

lumea bună. Dar, pe de altă parte, acum îi zâmbea și ea idiotului și, ei drăcie, parcă se și îmbujora puțin? După discuția pe care o avuseseră, cum de îndrăznea să facă așa ceva?

Al naibii să fie dacă avea să permită ca sora lui să se mărite cu un asemenea tont împopoțonat. Zău așa, individul ăsta ar fi fost în stare chiar să-i complimenteze talentul muzical.

– Nu zicea mama că ar trebui să o supraveghezi îndeaproape pe Catherine? Să te asiguri că e prezentată persoanelor potrivite? Genul ăsta de lucruri...

– A, sunt sigură că mama voia să te ocupi tu de asta.

Henrietta nici măcar nu se uită la el, fiind concentrată asupra lui Leach.

Leach. Ce fel de nume era ăsta? Nu era genul de nume care să treacă neobservat, oricât te-ai fi străduit. Ar fi trebuit să intre în comerț sau, și mai bine, să devină doctor.

– Păi...

Se întrerupse brusc, auzind cum cineva își dregea vocea. Se întoarse și văzu un servitor care aștepta lângă un rond cu flori. Bietul om, fusese nevoit să caute peste tot pentru a da de el.

– Domnule Upperton, tocmai am primit mesajul acesta pentru Domnia Voastră. Din câte se pare, e cum nu se poate mai urgent.

George aruncă o privire spre plicul de pe tava pe care o ținea în mână servitorul. Nu prea părea a fi vorba de ceva urgent. De fapt, părea cam subțirel. O pală de vânt dinspre ocean ar fi putut să îl ia în zbor în orice clipă. Dintr-odată, se trezi că își dorea să se întâmple una ca asta. Așa, s-ar fi putut concentra asupra sarcinii de a se asigura că sora lui n-avea să accepte vreo cerere în căsătorie de la un idiot cu nume absurd.

Așa, ar fi putut ignora cu seninătate orice vești înfiorătoare se aflau pe bucățica aia de hârtie. Pentru că instinctul îi spunea că erau chiar înfiorătoare. Mulți așa-numiți gentlemeni preferau să-și someze datornicii cu asemenea scrisorici.

Se apropie cu pași grei de servitor. Bărbatul în livrea rămase pe loc, cu un chip lipsit de expresie – el pur și simplu își făcea datoria. Bineînțeles. Doar văzându-i aerul fad, George simți că apăsarea de pe inima lui se accentuă. Dacă ar fi fost vești bune, servitorul

ar fi avut motiv să zâmbească sau măcar să nu-și mai țină maxilarul atât de încordat.

Luându-și un aer de falsă nonșalanță, George culese bucata de hârtie și o deschise încet, ca și cum nu ar fi contat ce conținea – în mod clar nu ca și cum n-ar fi vrut să citească mesajul de pe ea.

A, da, o somație sau o reamintire. Doamne, și nu era vorba de una dintre datoriile mai mici. Chiar îi datora lui Barnaby Hoskins cinci sute de guinee? Însemna că fusese beat-turtă în seara aceea, căci nu își aducea aminte. Totuși, recunoscu semnătura ticălosului bătrân care se ocupa de afacerile lui, neagră pe fundalul alb, la fel de clară ca lumina soarelui revărsându-se peste Canalul Mânecii. Iar apoi privirea i se duse mai jos pentru a descoperi o a doua semnătură, iar greutatea din stomacul său parcă luă foc dintr-odată. Odată ce descifră mâzgălitura aceea nefamiliară, descoperi că era numele lui Roger Padgett.

Capitolul 4

Padgett. Maimuțoiul voinic și păros, fratele lui Lucy. Ei, drăcie, cum de îl găsise, tocmai în Kent, în colțul ăsta uitat de lume? Și de ce apelase la agentul de recuperări al lui Hoskins?

Calul afurisit al lui George se avântă înainte, încercând în mod evident să-și prindă semenii din urmă. Tânărul smuci din frâie și își lăsă greutatea pe spate, în șa, însă blestematul animal își aruncă rapid capul pe spate și scurmă cu o copită în pământ. Revelstoke îl asigurase că era un animal blând, dar plimbarea din dimineața aceasta nu demonstrase altceva decât că proprietarul său era un mincinos și jumătate. Ori asta, o mârțoaga aia știa să se prefacă de minune. În orice caz, în mod clar, cel care controla situația era animalul.

George se uită mijind din ochi de-a lungul aleii din fața sa. Mărginită de-o parte și de cealaltă de copaci cu frunze tivite cu stacojiu și galben care-și uneau crengile ca o boltă, era pustie.

Restul grupului ajunsese atât de departe, încât nu se mai vedea. Cam așa stăteau lucrurile cu tovărășia și prietenia. Până și sora lui îl abandonase în voia sorții – sau cel puțin a propriilor gânduri. Mai rău chiar, dacă vreo câtorva dintre domni le venea ideea să se întreacă, George n-ar fi fost de față să parieze pe rezultat.

– Hoo, afurisenie! Din nou, trase de frâie și se lăsă pe spate. Animalul se opri brusc, lăsându-l pe George să inspire aerul răcoros de toamnă târzie, infuzat cu o aromă sărată. Așa e mai bine. Acum stai liniștit, să apuce omu' să-și limpezească un pic mintea.

Însă aroma de mare îi readuse în minte ziua precedentă și imaginea unei plaje izolate, mărginită de stânci înalte. „Nu, nu asta." Își scutură capul, încercând să gonească aceste gânduri. Trebuia să-și dea seama ce urmărea nemernicul de Roger Padgett, și cum avea să se scoată din mizeria asta.

Ca și cum acea mică mișcare din mintea sa era un semnal înțeles numai de cabaline, calul său pufni pe nas și se ridică în două picioare. Lumea se înclină periculos în fața ochilor lui George. Pentru o clipă, încercă o senzație de anulare a gravitației, după care dosul său se izbi de pământ cu o zdruncinare care-i făcu dinții să-i clănțăne în gură. Mârțoaga aceea nerecunoscătoare se întoarse brusc și o porni la galop către grajduri, făcând tot pământul să se cutremure sub copitele ei.

În ciuda durerii, George trase aer în piept.

– Dracu' să te ia, ticălos nemernic!

Ce fusese în capul lui, de-l lăsase pe Revelstoke să-l convingă să se urce pe spinarea afurisitului ăluia, era și acum un mister pentru el. Ar fi fost mai bine să fi rămas pur și simplu în pat, numai că așa ar fi trebuit să îndure eforturile de petitoare ale mamei sale, când avea să apară, într-un final, la micul dejun. În momentul acela, cum stătea în mijlocul unei poteci pentru plimbări călare, simțind o durere puternică în noadă și o piatră ascuțită care-l împungea în posterior, își zise că i-ar fi fost mai ușor să se confrunte doar cu maică-sa.

Având în față cel puțin un kilometru și jumătate până la conac, cel mai bine ar fi fost să pornească la drum. Se ridică cu un efort și se șterse de praf. Își stricase o pereche foarte bună de pantaloni

de cerb și nici nu putea să-și ia alții până ce nu rezolva problema cu amanta lui și fratele ei.

„La naiba cu femeia asta!" Nu, nu! N-ar trebui să se gândească așa la ea. Nu rămăsese însărcinată de una singură. Dar... un copil! Ce să facă el cu un copil?! Măcar de cea mai mare parte a lucrurilor avea să se ocupe Lucy, dar urma să se aștepte ca el să îi viziteze și, lucrul cel mai important, să contribuie cu suficienți bani pentru a i asigura copilului un viitor.

Încercă să invoce o imagine – nu a unui bebeluș, ci a unui băiețel cam de vârsta lui Jack. Plin de idei diavolești, mereu zâmbind, cu o gură slobodă și o licărire malițioasă în ochii săi cenușii. Plus o notă de neînfricare, îndeajuns cât să-l facă să alerge prin apă, deși nu știa să înoate – exact ca Jack.

Își aduse aminte de senzația de greutate senină pe care o avusese ținând copilul în brațe, de apăsarea degețelelor agățându-se de ceafa lui și de tremuratul pe care băiețelul încerca să și-l controleze. Nu, dârzul Jack n-avea de gând să arate că îi era frică. Ștrengarul acela avea nevoie de un bărbat în viața lui, care să-l învețe lucruri necesare, precum înotul și cum să se apere când avea să meargă la școală.

Dar, pe de altă parte, Jack n-avea să se ducă la școală, nu? În mod clar nu la internat, la o instituție ca Eton, unde ar fi trebuit să se descurce de unul singur sau să se lase înghițit de sistem. Poate că era un noroc pentru Jack că nu urma să aibă parte de o asemenea educație, însă băiatul tot avea nevoie de un tată.

George clătină din cap. De ce își bătea el capul cu asta? Nu era copilul lui, în timp ce, în câteva luni foarte-foarte scurte, Lucy avea să-i pună în brațe propriile responsabilități. Slavă Domnului că refuzase să ia micul dejun atât de devreme. Ouăle, scrumbia afumată, rinichii sau alte asemenea mâncăruri s-ar fi grăbit să iasă la lumină pentru a face loc în stomacul său pentru povara paternității de care se apropia iremediabil.

– Ce-o să faci?

George tresări. Glasul, cunoscut și plin de tinerețe, venise de undeva de deasupra capului său. Cercetă atent ramurile unui stejar aflat în apropiere. Jack stătea cocoțat pe una dintre ele,

cu picioarele goale atârnând la aproape doi metri deasupra pământului.

– Auzi... cum ai reușit să te urci acolo?

– M-am cățărat. Jack își legăna unul din picioarele murdare. Ce înseamnă „afurisenie"?

– Să nu cumva să te prind că folosești cuvântul ăsta în fața... Se opri și aruncă o privire în jur: Unde e Isabelle?

– Adică mami? E acasă.

Acasă? Ieri presupusese că locuiau în sat, dar asta însemna la mai mult de un kilometru și jumătate distanță. În mod clar, Jack și mama lui nu locuiau pe moșia lui Revelstoke.

– Și știe că ești aici?

– Nu cre' că știe.

Ceva din tonul băiatului – o inflexiune dură – îl făcu pe George să își ia un răgaz de gândire.

– Ce-ar fi să te dai jos din copac și să mergem la ea? Își puse mâinile în șolduri, ca și cum acest gest i-ar fi dat un oarecare aer de autoritate. O să își facă griji când o să vadă că nu ești prin apropiere și ai speriat-o deja suficient ieri.

– Sunt supărat pe ea. Cuvintele lui Jack fură rostite cu o nuanță de îmbufnare. A zis că, după ziua de ieri, n-o să mă mai ducă niciodată pe plajă.

– Aha. George întinse mâinile către băiat, sperând că acesta avea să înțeleagă și să se aplece spre el, însă Jack rămase nemișcat, cu brațele încrucișate și sprâncenele coborâte. Vezi tu, trebuie să înțelegi că femeile au nevoie de timp ca să-și revină după o asemenea experiență. Dacă mai aștepți câteva zile, o să vezi c-o să se îmbuneze.

– Nu vreau să aștept. Vreau să mă duc acum. Apoi, expresia copilului se îmblânzi și se lăsă în brațele lui George, care-l așteptau. N-ai vrea tu să mă duci acolo?

– N-ar fi deloc frumos din partea mea. George îl puse ușurel pe băiat pe pământ. Era micuț, dar voinic. Îmi pare rău, va trebui să respectăm dorința mamei tale, deocamdată. Ce-ar fi să te duc înapoi acasă? Ce zici, îmi spui unde locuiți?

– Pun pariu că pe tine, când erai mic, mama ta te lăsa să faci o groază de lucruri.

– Ba chiar deloc. Reuși să se oprească înainte de a adăuga că reușise, în schimb, să scape basma curată făcând tot felul de lucruri interzise. Jack era suficient de isteț să înțeleagă asta. În nici un caz nu avea nevoie de încurajări.

– Și-atunci cum te distrai?

– La fel ca majoritatea băieților: îmi necăjeam surorile.

Jack se aplecă și ridică o creangă uscată de pe jos.

– Eu n-am surori.

– În sat nu sunt și alți băieți de vârsta ta?

Jack ridică din umeri.

– Doar băiatul vicarului, da' n-are voie să se joace cu mine. Nu că aș vrea... e prea papă-lapte.

Isabelle își trecu arătătorul peste căptușeala delicată a bonetei, atentă ca nu cumva pielea ei îngroșată de muncă să strice materialul. Mătase, de un alb pur și feciorelnic. Scumpă. Mult peste ce și-ar putea permite ea. Ca și pe rochiile de bal pe care le luase când plecase de acasă, ar fi putut să o vândă pentru nu mai puțin de o coroană, dar singura dată când o purtase îi agățase borul de o creangă. Acum nu mai putea să facă altceva decât să recupereze cât mai mult din ea. Luă un ac, trase aer în piept și începu să desprindă căptușeala de pe calota veche de pai, cu maximă atenție. La vremea ei, o cusătoreasă petrecuse ore întregi, până ce căpătase cârcei la degete, pentru a o prinde atent de bonetă.

Totul pentru ca o domnișoară care tocmai își făcuse debutul în societate să o poarte la câteva plimbări rafinate prin Hyde Park înainte de a renunța la ea. În singurul ei sezon monden, și acela întrerupt înainte de vreme, Isabelle nu se gândise aproape deloc la angajatele din atelierele de croitorie. Acum, în timp ce le desfăcea cusăturile, le aprecia eforturile. Din materialul acesta rafinat aveau să iasă câțiva săculeți eleganți pentru ierburile ei.

O ciocănitură la ușă o făcu să tresară.

– La naiba!

Nu-și putea permite să-i alunece acul nici un pic și să tragă de material. Boneta asta era ultima dintre toate pe care

le avusese. Gestionând banii cu grijă, reușise să trăiască șase ani din veniturile aduse de rochiile ei de bal, reușind să-și suplimenteze rezervele din ce în ce mai mici cu sumele pe care le obținea din vinderea ierburilor. Puse boneta ușor pe podea, după care se ridică în picioare.

– Cine e?

Chiar așa, cine să o viziteze? În mod clar, nici una dintre femeile din sat. Cât despre bărbați... Întinse mâna după foarfece.

– Doamnă Weston, se auzi un strigăt estompat de dincolo de ușă.

Isabelle expiră prelung. Soția vicarului, o persoană care nu se arăta prea dificilă, atâta timp cât Jack respecta cea mai recentă sentință a sa și stătea departe de băiatul ei. În ciuda faptului că erau apropiați ca vârstă, cei doi nu reușeau să se înțeleagă. Oricum ar fi stat lucrurile în realitate, lacrimile sau jeluirile erau invariabil din vina lui Jack.

Deschise ușa și o văzu pe cealaltă femeie stând calmă și senină chiar dincolo de prag. La o distanță decentă. Care se potrivea cu poziția ei foarte dreaptă, boneta cu bor lat care-i acoperea norul de păr închis la culoare și rochia de dimineață sobră care i se revărsa în falduri perfect ordonate până peste pantofi.

Isabelle abia se abținu să nu-și netezească poalele din material aspru.

– Mă scuzați. După cum vedeți, nu mă așteptam să primesc vreo vizită.

– Am venit în legătură cu Peter.

Isabelle închise ochii preț de o secundă.

– Ce i-a mai făcut Jack?

– A, n-are nici o legătură cu Jack.

Isabelle își reprimă un oftat de ușurare. Din câte se părea, n-avea să fie ținta unei predici despre toate defectele băiețelului ei – care, fără îndoială, erau din cauza circumstanțelor nefericite ale nașterii sale. Nu că doamna Weston ar fi fost vreodată într-atât de nepoliticoasă încât să facă o asemenea declarație clară, însă în spatele cuvintelor ei se afla mereu această aluzie. Poate că relațiile familiei ei nu erau demne de așa-numita *beau monde*,

dar femeia aceasta era în stare să te biciuiască verbal cu la fel de multă dulceață și politețe ca orice matroană din înalta societate.

– Băiatul meu, spuse grăbită femeia. Iar se simte rău.

– Ați trimis după doctor? În fond, nevasta vicarului ar fi trebuit să-și poată permite să apeleze la un profesionist.

– A, nu cred că e nevoie de doctor aici. Doamna Weston înaintă în cameră. Nu când infuzia aia pe care mi-ai dat-o data trecută a rezolvat problema.

Data trecută, îi oferise o sticluță cu una dintre fierturile lui Biggles, pentru că o avea la îndemână.

– Tot burtica?

– Da, îl doare.

– Dar nu într-atât încât să chemați doctorul?

Doamna Weston păli.

– Doctorul insistă să-i ia sânge și nu cred că...

Isabelle șovăi o secundă. Măcar în privința asta era de acord cu ea. Pe de altă parte, o privire iute aruncată spre dulapul ei deschis îi arăta că, până la urmă, Peter avea să fie nevoit, totuși, să facă față lanțetei medicului.

– Din câte văd, nu mai am din leacul acela pentru burtică.

– Ah, ai putea să faci încă o tranșă? Doamna Weston culese ceva din buzunar. Pot să-ți plătesc.

Câțiva șilingi luciră tentant în palma ei acoperită de mănușă. Cu ei ar fi putut lua, probabil, un os de la măcelar, suficient cât să dea aromă unei tocane din legume și să-i aducă aminte ce gust avea carnea de vită.

– Bineînțeles. O să-l aduc imediat ce o să fie gata.

– Te rog să te grăbești! Nu-mi place deloc să-l văd alb la față și chinuit de durere.

Doamna Weston lăsă monedele pe masă și plecă.

Biggles plecase pe jos până într-un sat învecinat, în vizită la o veche prietenă, dar Isabelle era sigură că învățase suficiente de la ea pentru a fierbe un leac simplu pentru stomac de una singură. Nu avea nevoie decât de niște crețușcă, busuiocul cerbilor și mentă, dar știa deja că printre buchetele atârnate de bârnele din tavan nu avea deloc mentă. O folosiseră pe toată.

– Jack? Jack, am o treabă pentru tine.

Nici un răspuns. Bătu ușor darabana pe propriul picior. Ar fi trebuit să-și dea seama că era prea liniște în casă. Probabil că se dusese pe-afară.

Deschise fereastra care dădea spre grădina din spate. O explozie de culoare se înălța pe tulpini grațioase către razele soarelui de dimineață. Fluturii pluteau din floare în floare.

– Jack? Hai, ieși din ascunzătoare.

În continuare, nimic. Ah, băiatul ăsta! Un fior rece de neliniște îi străbătu abdomenul. În minte îi apăru fulgerător imaginea lui la micul dejun, îndesându-și morocănos lingură după lingură de terci în gură. Dacă o sfidase și se întorsese pe plajă singur? Era în stare. Era la fel de poznaș ca oricare alt băiat de vârsta lui, plin de neastâmpăr și la fel de încăpățânat... ei bine, la fel de încăpățânat ca mama lui. La naiba, nu avea timp de asta! Avea să fie nevoită să îi dea banii înapoi doamnei Weston. Dar nu-și putea asuma riscul ca Jack să fie în pericol.

Ridicându-și poalele și fără să se mai deranjeze să-și pună o bonetă, țâșni pe ușă și porni cu pași iuți și grei pe drum, către cărarea care ducea spre malul mării. În scurt timp, răsuflarea i se transformă într-o serie de gâfâieli precipitate, iar balenele corsetului îi apăsau dureros coastele. Soarele de sfârșit de august strălucea apăsător însă, în ciuda căldurii, un firicel de transpirație rece îi curgea printre omoplați.

Dacă îl doborâse din nou un val? Dacă fusese tras în apele reci ca gheața ale Canalului? Gândul la trupul mic aruncat din val în val de curenții nemiloși îi încețoșă privirea. Jack al ei, în același timp rezistent și fragil, suficient de dur încât să nu-și arate frica, dar incapabil să țină piept valurilor și apei. Alergă orbește pe poteca de calcar care ducea către malul apei. Când simți sub picioare suprafața instabilă a pietricelelor de pe plajă, trase aer în piept pentru a se întări, abia apoi îndrăzni să deschidă ochii. Nimic, cu excepția vaierului unui pescăruș singuratic. Vântul mătura țărmul gol, cu un șuier constant punctat de ritmul neîncetat al valurilor care se spărgeau pe mal.

Genunchii i se înmuiară și se lăsă moale, sprijinită de stânca din spatele ei. Un suspin îi tăie respirația și își apăsă pumnul de buze, pentru a înăbuși un vaier demn de milă. Ar fi trebuit

să îl supravegheze mai atent. Ar fi trebuit să caute de mult un meșter la care să-l dea în ucenicie. Un băiat de talia lui putea primi o mulțime de sarcini mărunte pe care să le poată face și să aibă mereu o ocupație.

Trebuia să renunțe la ideea că nepotul unui conte era mai presus de asemenea lucruri. Familia ei o renegase, și pe bună dreptate, din cauza lui Jack. Nu reușise să se comporte ca o domnișoară cuviincioasă din înalta societate, iar acum constata că nu reușise nici să fie o mamă bună. La urechi îi ajunse un strigăt venit de pe potecă, de undeva de deasupra. O, Doamne! Cineva avea să îi descopere din nou rușinea. Nedorind să dea ochii cu respectiva persoană, oricine ar fi fost aceasta, se uită fix la întinderea de pietriș care acoperea porțiunea dintre fața stâncii până la valurile care plescăiau pe mal. Astăzi erau atât de înșelător de blânde, de calme. Chiar și plaja imaculată îi râdea în nas, cu perfecțiunea ei lină. Nici o urmă, oricât de estompată, nu îi murdărea suprafața.

Nici o urmă? Își încleștă pumnii. La naiba, dacă băiatul nu venise aici, unde Dumnezeu se dusese? Se întoarse și sursa strigătelor deveni clară: Jack și domnul Upperton tocmai coborau panta care ducea spre plajă.

– Jack! Goni în sus, către fiul ei. Senzația aceea de panică cu inima bubuindu-i în piept se transformă într-o înfierbântare maximă. Unde Dumnezeu ai fost?

Băiețelul începuse să alerge înspre ea, dar se opri imediat, cu zâmbetul dispărându-i de pe buze. Fruntea i se încreți, într-o expresie de nesiguranță. Rar se întâmpla ca Isabelle să fie atât de aspră cu el. Biggles susținea că nu era suficient de severă. Ea știa că așa ar fi trebuit să fie, însă ori de câte ori se străduia să fie mai fermă, o parte din ea se întreba dacă nu cumva era prea aspră cu bietul băiat.

În fond, nu și-l dorise. Nu dorise să aibă parte de nimic din toate astea.

– Ai venit să mă cauți aici? întrebă Jack.

– Nu dădeam de tine nicăieri. Glasul ei tremură, căci își amintea de senzația de gol în stomac din clipa când își dăduse seama că Jack dispăruse. Să nu mai pleci niciodată așa, niciodată!

– Să o asculți pe mama ta, rosti domnul Upperton, investindu-și vorbele cu o autoritate discretă. Nu vrei să treacă printr-o altă spaimă, nu?

Jack își lăsă bărbia în piept și trasă o linie în țărână, cu degetul mare de la picior.

– Nu, domnule.

Isabelle se forță să-l privească în ochi pe domnul Upperton. Ceea ce se dovedi o greșeală. Căpătase un aer de seriozitate, cu urme fine ale amuzamentului de mai devreme. Când râdea și glumea amabil, i se păruse chipeș. Serios și sever, era răvășitor. Gura i se uscă instantaneu, iar buzele i se întredeschiseră fără să-și dea seama.

La naiba, nu-și putea permite să reacționeze așa la prezența lui. Dacă s-ar fi înfrânat mai mult în primul ei sezon în societate, nu s-ar fi aflat în situația aceasta. Nu-și putea permite să cedeze din nou în fața farmecului unui bărbat, indiferent cât de copleșitor era acesta.

– Unde l-ați găsit?

Upperton își duse o mână la ceafă. Un colț al gurii i se arcui într-un început de zâmbet.

– Era într-un copac, sincer să fiu.

– Într-un copac? În apropierea satului, singurii copaci suficient de mari pentru cățărat erau pe moșia Revelstoke. Isabelle i se adresă copilului: Ce Dumnezeu căutai la conac?

Jack o privi în ochi, cu un aer nevinovat:

– Ai zis că nu pot să mă duc pe plajă. N-ai zis că n-am voie să mă urc în copaci.

– Trebuie să stai suficient de aproape încât să te pot supraveghea mereu. Nu ai ce căuta pe proprietățile celor superiori ție.

Superiori lor. Da, cei din familia Revelstoke le erau superiori. Acum. Cândva, ea le-ar fi fost egală. Cândva, ar fi putut fi invitată la conac, la ceai. L-ar fi putut cunoaște pe domnul Upperton într-o situație conformă cu legile etichetei. El ar fi putut să o invite la dans. Ah, cât de dor îi era de acea plăcere simplă...

Jack se bosumflă.

– Ei, afurisenie!

Isabelle scoase un sunet uimit înainte de a-și întoarce ochii îngustați către Upperton.

– Și de la cine a învățat asemenea cuvinte?

Upperton avu bunul-simț să-și ferească privirea.

– N-ar trebui să repeți cuvinte pe care nu le înțelegi, mormăi spre copil.

Jack își ridică bărbia.

– Te-am întrebat ce-nseamnă, dar n-ai vrut să-mi spui.

– Și bine am făcut. Asemenea cuvinte nu sunt pentru copii. Aruncă o privire către Isabelle. În apărarea mea, trebuie să precizez că nu mi-am dat seama că mă poate auzi. Un cal m-a aruncat din șa, și credeam că sunt singur-singurel. Jack era ascuns în copac.

– Jack. Isabelle se aplecă până ce ochii îi ajunseră la nivelul celor ai fiului ei. Ochii căprui-închis, atât de asemănători cu ai ei, clipiră la ea. Nu ai voie să mai repeți asemenea cuvinte. Ai înțeles? De fapt, cred că ar fi cel mai bine să te ții departe de oamenii care vorbesc așa.

– Dar, mami...

– Sunt convinsă că domnul Upperton e un om ocupat. Are lucruri mai importante de făcut decât să stea după noi.

– Zău așa... Upperton își drese vocea. Nu a fost nici un deranj. Mă gândeam că o să vă faceți griji pentru băiat. Nu am vrut decât să vă scutesc de o spaimă.

Isabelle își îndreptă poziția. Bărbatul făcu un pas spre ea și îi întinse mâna. Tânăra se uită fix la ea, iar degetele lui se strânseră spre podul palmei, ca și cum așa ar fi putut ascunde intenția din spatele gestului. Ca și cum atitudinea ei ar fi putut anula acea mișcare. Isabelle își ridică privirea către ochii lui și, ca și cu o zi înainte, când el o măsurase atent, intensitatea din spatele acelei căutături o izbi brusc.

„E interesat de mine. Mă consideră atrăgătoare."

Ce bine ar fi fost să nu fie așa! Ar fi fost mult mai ușor să ignore fierbințeala care i se stârnise în abdomen, răspunzând dorinței lui. Isabelle nu putea să își stăvilească senzațiile, însă nu o obliga nimic să acționeze sub impulsul lor. Numai că...

întunecarea din ochii lui începea să o îmboldească... de parcă ar fi fost o poruncă.

– Vă asigur că nu a fost nici un deranj. Chiar și glasul lui parcă devenise mai grav, mai persuasiv. Parcă-i spunea „Cedează!", dar ea mai făcuse o dată lucrul acesta și se alesese cu o dezamăgire cruntă și cu întreaga viață distrusă.

– Mulțumesc pentru ajutor. Isabelle își îndreptă umerii, ținându-i țepeni pentru a sublinia tonul formal pe care-l adoptase. Nu cred că vom mai avea nevoie de așa ceva.

– Jack, ce-ar fi să pornești fuguța spre casă? Copilul clipi, primind solicitarea cu o scăpărare de curiozitate în ochi. Bravo, bun băiat! Eu și mama ta o să te ajungem din urmă imediat. Vreau doar să schimb câteva cuvinte cu ea... între patru ochi.

– Stai să vin și eu, Jack, interveni Isabelle înainte de a se întoarce către Upperton. Nu am timp de discuții. Vă mulțumesc că mi-ați găsit fiul și că l-ați adus la mine. Acum, vă rog să mă scuzați, chiar trebuie să plec.

Leacul pentru doamna Weston nu mai suporta amânare.

Mâna lui țâșni să-i prindă antebrațul, într-o mișcare fermă, concretă, deloc amenințătoare, și totuși poruncitoare.

– Vreau să discut ceva anume cu dumneavoastră.

– Ce am putea avea de discutat, domnule? De-abia dacă ne cunoaștem.

– Mami? Jack se uita de la unul la celălalt, cu fruntea încrețită.

– Hai, du-te, insistă Upperton. Eu și mama ta o să venim în urmă.

Jack, ștrengarul neascultător, o luă la goană pe cărare. Isabelle trase aer în piept să-l cheme înapoi, dar mâna de pe brațul ei se strânse mai tare.

– Asta dacă n-ați prefera să ne audă cum discutăm despre el... mormăi Upperton.

– Viața fiului meu nu vă privește, iar eu am treabă.

Isabelle porni după Jack, iar Upperton îi dădu drumul, însă începu să meargă alături de ea. Dumnezeule mare, ce putea dori să discute cu ea? Cu rochia ei simplă, sigur îi părea doar o femeie banală. Exact ca o servitoare sau o angajată în cine știe ce atelier.

Nedemnă de a fi observată. Înfățișarea ei nu mai era ce fusese odinioară.

– Ce doriți?

Nu îi plăcea deloc cum suna glasul ei, atât de slab și de neînsemnat, când i se adresa.

– Unde e tatăl băiatului?

– Poftim?

Isabelle iuți pasul, însă începu și el să meargă mai repede.

– Tatăl lui.

– Jack, strigă Isabelle. Îți aduci aminte planta aia pe care ți-am arătat-o ieri? Cea despre care ai zis că miroase foarte frumos?

Băiatul se întoarse și încuviință.

– Îți aduci aminte unde am găsit-o? O altă mișcare afirmativă din cap. Am nevoie să-mi culegi cât de multă poți. Hai, grăbește-te! Lui Upperton nu-i aruncă nici măcar o privire. Încă un pic de mers în ritm susținut și avea să ajungă acasă. Și intenționa cât se poate de serios să-i trântească ușa în nas.

– Mulțumesc, zise Upperton. E cel mai bine să nu audă.

– Nu am nici o intenție să discut acest subiect cu dumneavoastră. Nu vă privește în nici un fel.

„Mergi. Pur și simplu mergi mai departe. Nu te uita la el. Nu îl băga în seamă."

– V-a părăsit? Glasul lui căpătă o inflexiune dură de scandalizare. Era cu mult mai presus de ea din punct de vedere social, însă odinioară lucrurile nu stătuseră așa. În urmă cu șase ani, *ea* i-ar fi fost superioară *lui*.

– Nu are importanță. Nu e aici, cu noi. Asta e tot ce contează.

– Tot ce contează? Băiatul are nevoie de un tată.

Isabelle se opri brusc, încleștându-și pumnii la această amintire.

– Nu are deloc nevoie de adevăratul lui tată. Era un ticălos.

Upperton se apropie mai mult de ea, până ce acoperi întregul câmp vizual al femeii. O briză sărată îi ciufulea părul, ridicându-i-l și conferindu-i un aer fermecător de erou periculos.

– Și totuși, are nevoie de un bărbat în viața lui.

Aproape izbucni într-un hohot de râs.

– De ce, vă oferiți voluntar?

Dintr-odată, obrajii lui înroșiți de vânt păliră, iar Upperton se retrase.

– Nu.

– Și-atunci de ce deschideți subiectul? De ce vă băgați nasul acolo unde, în mod foarte clar, nu vă fierbe oala? Isabelle porni din nou, îndepărtându-se de el. Jack dispăruse pe potecă, în căutarea mentei. În față, primele case se vedeau deja. Iar căsuța ei se afla pe ulița care pornea de la locuința vicarului, pe lângă han. Adăpostul ei.

– Doar că... Bărbatul o prinse din nou din urmă. La naiba! Nu v-ar fi mai ușor să aveți pe cineva care să vă ajute să aveți grijă de el? Pe măsură ce o să crească, o să se vâre în din ce în ce mai multe belele.

– Vorbiți din experiență, nu?

Isabelle aruncă o privire cât se poate de evidentă către vânătăile din jurul ochiului său stâng.

– Dacă vreți să știți, da. Dar, pe lângă asta, se simte singur.

– V-a spus el asta?

O senzație ciudată de arsură îi pișcă stomacul. Să fie oare gelozie, din cauza faptului că fiul ei i se confesase acestui străin, în loc să discute cu propria mamă?

– Nu mi-a spus-o în aceste cuvinte, dar am putut să-mi dau seama. Un băiețel de vârsta lui are nevoie de tovarăși.

Isabelle salută cu o mișcare din cap o matroană care tocmai ieșea din spițerie

– Mă are pe mine.

– Dumneavoastră sunteți mama lui. Într-o zi, o să aibă nevoie de un bărbat care să-i spună despre...

Se opri, însă roșeața care i se acumula în obraji arăta destul de clar la ce se referea.

– O să vrea să știe cum să seduci fete nevinovate și să le distrugi viața?

Asta-i stăvili avântul. Exprimarea directă avea de obicei acest efect. Deschise gura, după care o închise din nou. Înghiți în sec. În același timp, o licărire speculativă din ochii lui îi arătă lui Isabelle că înțelesese la ce se referea.

– Aș prefera ca fiul meu să nu învețe așa ceva.

– Atunci, cu atât mai mult are nevoie de un fel de tată.

– Și unde mi-ați sugera să găsesc un asemenea model de virtute? Ar trebui să mă ia și pe mine la pachet, compromisă așa cum sunt.

Privirea lui se plimbă pe corpul ei, înfierbântând tot ce atingea, de la față, la sâni, și până într-un loc din adâncul ființei ei... un loc interzis. Și iat-o stând în mijlocul satului, și lăsându-l să se zgâiască la ea. Era timpul să termine – aici și chiar acum.

– Intenționez să evit exact genul acesta de bărbat, domnule Upperton.

Capitolul 5

George înaintă pe ulița plină de praf către un han cu un aspect promițător. Exact genul de bărbat pe care voia să-l evite, ca să vezi. El nu-și propusese să facă nici o aluzie. De parcă ar fi putut lua asupra sa problemele femeii ăsteia, când el avea mai mult decât suficiente deja.

Studie hanul – presupunea că era vorba de un han, având în vedere dimensiunile clădirii. Iar asta însemna că ar fi putut lua ceva să se răcorească. Numai Dumnezeu știa cât de bine ar fi mers o halbă de bere, după dimineața pe care o avusese. Fusese respins și de o cabalină, și de o femeie. Nu că le-ar fi plăcut prea tare nici pe una, nici pe cealaltă. O, nu!

– V-ați cam abătut de la drum.

George se uită chiorâș în direcția vocii masculine care îl interpelase. Leach venea din partea opusă a drumului, ducându-și calul de căpăstru. Revelstoke se apropia în urma sa, împreună cu mai mulți dintre oaspeții săi de sex masculin, care își conduceau și ei caii în același mod.

Prietenul său se apropie de el și îl prinse prietenește de umăr:

– Vreau să știu ce ai făcut cu Buttercup.

– Cine e Buttercup?

Ticălosul zâmbi fățiș.

– Îmi aduc aminte clar că azi-dimineață ți-am împrumutat un cal.

Aha, deci bestia aia era o iapă, ca să vezi. Ar fi trebuit să-și dea seama.

– Acel exemplar nu era nicidecum demn de un nume așa de blând, nici vorbă de floricică. Era mai degrabă o mârțoagă nerecunoscătoare care s-a hotărât că mai bine trage un pui de somn la grajduri, decât să mă poarte pe mine la o plimbare. Sunt convins că afurisita s-a întors la boxa ei și-acum se îndoapă cu ovăz.

Revelstoke izbucni în râs.

– Și să nu îndrăznești să spui că ultima persoană care a călărit creatura aia diavolească a fost un copil de șase ani, adăugă George. Va trebui să mă răzbun cumva.

– Dacă vrei, poți să o provoci la duel pe Buttercup, dar va trebui să-ți găsești alt secund, eu nu mă bag în așa ceva. Noi tocmai ne duceam la han să bem ceva, dar probabil că tu o să refuzi o asemenea invitație. O să ai nevoie de ceva timp în plus să ajungi la conac, având în vedere că ai rămas pe jos.

– Nu-i nici o problemă. Chiar mi-ar pica bine un pahar. Aruncă o privire spre ceilalți: fratele lui Revelstoke și cumnatul acestuia, marchizul de Enfield și, respectiv, contele de Highgate, stăteau de-o parte și de cealaltă a lui Leach. Dacă vreunul dintre voi are cumva și un pachet de cărți asupra lui... nici asta n-ar fi rău deloc. Ce ziceți?

Pe trăsăturile lui Leach se întinse lent un zâmbet larg. Vârî mâna în buzunarul hainei și scoase un pachet:

– De când așteptam o asemenea propunere!

Revelstoke îl înghionti.

– Chestia asta cu jocul de cărți...

– Ce e?

– Nevastă-mea a hotărât că nu vrea jocuri pe bani în casă. Este o tentație prea mare pentru taică-său.

Leach se încruntă.

– Asta înseamnă că n-o să ne putem delecta decât cu cine știe ce jocuri de salon.

Ridurile din jurul ochilor marchizului se adânciră când acesta izbucni în râs:

– Și, dacă ai ceva noroc, doamnele mai în vârstă or să se uite în altă parte la Sărută sfeșnicul[1].

– La cum o știu eu pe mama, spuse George, chiar ar încuraja un asemenea comportament, după care ar striga chiar ea în gura mare că am compromis-o pe nu știu care domnișoară.

– Așadar, rămâne hotărât. Leach vârî din nou pachetul de cărți în buzunarul de la piept, lovind ușor locul unde îl ascunsese. Sforțările fizice din dimineața asta mi-au făcut o sete cumplită. Ce-ați zice dacă am încerca berea din zonă? Și, poate, și alte delicii disponibile în acest sat?

Highgate ridică din sprâncene.

– Ce alt fel de delicii am putea găsi într-un asemenea loc?

– Dumnezeule mare, parcă stau de vorbă cu un popă! Te-a moleșit chiar de tot viața de bărbat însurat? Leach lăsă să-i scape un hohot asemenea unui lătrat. Să nu-mi spui că în han nu se găsesc și vreo fetișcană sau două dispuse...

– Nu pot să spun c-ar fi, răspunse Revelstoke.

– Da, încă unul prins în mrejele fericirii maritale! Aș zice că asta înseamnă doar că nu ai fost suficient de atent. Însă nu m-aș prinde la un rămășag că Upperton, aici de față, nu ne-a luat-o înainte în asemenea cercetări. Îi dădu un cot în coaste lui George și continuă: Eeei? Ce zici? Ai încercat bunătățile din zonă în timp ce noi goneam încolo și încoace până ni s-a uscat gura?

George făcu un pas înapoi. În mod normal, s-ar fi angajat cu mare avânt în asemenea speculații, chiar dacă numai de dragul câtorva glume fără perdea. Dar nu și acum. Dintr-un motiv curios, imaginea lui Isabelle îi plutea în minte. Zărise pentru câteva secunde care era casa ei când aceasta se retrăsese în grabă înăuntru. Era îngrijită, da, însă foarte mică. Indiferent care

[1] Joc de societate de epocă, în cadrul căruia o doamnă trebuie să sărute un sfeșnic ținut sus de un domn care, în același moment, face o reverență, rezultatul fiind un „sărut accidental". (n.tr.)

îi fusese statutul social – și modul în care vorbea îi arăta clar că fusese unul înalt – acum trăia mult mai modest. Și dacă, din disperare pură, recurgea la faptele la care făcea aluzie Leach? Dacă se vânduse deja oricărui individ care avusese câteva monede de dat, ca să aibă în continuare un acoperiș deasupra capului? Să se expună la asemenea riscuri, mai ales dacă întâlnea un bărbat de soi rău...

„Intenționez să evit exact genul acesta de bărbat, domnule Upperton."

Dacă deja se întâmplase asta? Gândul îl izbi ca un pumn în stomac și îl lăsă instantaneu fără aer. Nu, nu și dacă el putea interveni în această situație. Dar ce putea face? Oricum, deocamdată Leach nu știa nimic despre ea. Iar el trebuia să se asigure că lucrurile rămâneau astfel.

– Vă reamintesc că mi-a luat jumătate de dimineață să ajung aici pe jos. Spera că toți ceilalți aveau să interpreteze nota dură din vocea sa drept rezultatul iritării de a fi fost aruncat din șa. De către un cal pe nume Buttercup. Ia spuneți, cum rămâne cu băutura aia?

Orice, numai să-i facă să plece din mijlocul străzii. Simțind în continuare o durere surdă în dos, intră primul în han. Sala de mese avea un plafon din bârne groase și câteva ferestre înalte. Un foc capricios își înălța flăcările în vatră, emanând mai mult fum decât căldură. Sulițele subțiri de lumină care se strecurau pe geamuri erau punctate de fulgi mici de cenușă. O femeie cu bust generos le aruncă o privire fioroasă din spatele barului.

George îl îmboldi pe Leach și arătă cu o mișcare din cap către hangiță.

– Iată și o mostră din deliciile locale.

Leach se încruntă și se lăsă moale pe cel mai apropiat scaun.

– Hai să ne apucăm de treabă.

Câteva ceasuri mai târziu, George se înveselise și devenise dispus să treacă cu vederea orice urmă de junghi din zona posteriorului în favoarea eforturilor de a avea buzunarele garnisite, dacă nu acum, măcar în viitorul apropiat.

– Va trebui să-mi accepți polița de garanție, îi spuse Leach, punându-i o bucată de hârtie în palmă.

– Ce-i asta?

Obrajii lui Leach se colorară violent, mai mult decât ar fi putut fi pus pe seama băuturii consumate. Murmură ceva prea încet pentru ca George să audă, mai ales cu toată gălăgia din cameră.

– Poftim?

Leach își drese vocea.

– Am zis că... dacă nu cumva nu vrei să faci o înțelegere cu sora ta.

George își încleștă degetele pe bucata de hârtie.

– Ia ascultă... ce legătură are Henrietta cu o înțelegere între doi domni? Nu ai de ce să aduci vorba despre ea aici.

Ochii lui Leach se îngustară, un gest de mișcare aproape imperceptibil în semiîntunericul salonului de han.

– M-a lăsat lefter aseară, bine?!

Revelstoke izbucni într-un acces de tuse falsă, care nu reuși decât să întunece și mai tare chipul lui Leach.

– Te-a lăsat lefter? George începu să bată darabana pe masă. Și cum ai reușit să joci pe asemenea mize fără ca Julia să observe?

Leach ridică din umeri.

– Nu cred că era prea atentă.

– Așa-ți trebuie, dacă ai lăsat-o pe Henny să te bată.

– Nu am lăsat-o să mă bată, răspunse Leach, pe un ton aspru.

George ignoră inflexiunile de avertizare din răspunsul lui Leach. Atinsese un subiect prea savuros. Își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– În cazul acesta, îți sunt dator cu mulțumiri pentru că ai învățat-o cum trebuie. Dacă n-ar trebui să-i protejez reputația, ar trebui să mă gândesc la o cale să o fac membră la clubul meu. Așa poate mi-aș recupera și eu o parte din banii pierduți la masa de joc.

– Gata. Picioarele din lemn ale scaunului fură trase cu zgomot peste podeaua din scânduri, iar Leach se ridică. Eu o iau din loc.

George îl cercetă pe măsură ce ieșea cu pași mari din sala de mese. Pachetul său de cărți se afla în continuare pe masă. Expresia tensionată a buzelor și poziția rigidă a umerilor săi în mers

erau cât se poate de grăitoare. Întorcându-se către ceilalți, George își ridică halba și dădu pe gât restul de bere.

– De unde a apărut tipul ăsta? Nu-mi aduc aminte să-l mai fi întâlnit până acum, și aș zice că, la o întrunire între prieteni, ar trebui să-i cunosc pe toți invitații.

Revelstoke se îndreptă de spate, întorcându-și privirea către ușă.

– E o cunoștință de-a soților Wentworth. Sau cel puțin a venit din capitală împreună cu ei. N-aveam cum să nu îl primesc, ca prieten al unor oaspeți invitați.

– Cam sensibil pentru unul cu obraz gros, nu ți se pare? zise George. Care crezi că e problema lui?

Highgate se aplecă peste masă, spre el:

– Chiar trebuia să pui sare pe rană?

– Bărbatul e în mod clar un idiot prea împopoțonat. George își împinse halba deoparte. Ce contează? Netezi polița scrisă de Leach pentru a admira suma trecută pe ea. Tânărul avea o caligrafie la fel de înflorită ca și modul său de a vorbi și de a se îmbrăca. Imediat ce-o să mă plătească, o să-ți primești banii înapoi, îl anunță pe Revelstoke.

Și nu doar atât, ci avea să poată să-și lichideze datoria la maimuțoiul acela de Padgett, și tot urma să-i rămână și lui destui bani – pe care să-i investească în strategia sa de a-l distruge pe Redditch.

Revelstoke se lăsă pe spătarul scaunului său.

– Nu trebuie să-mi dai banii înapoi. Păstrează-i pentru a mai achita din datoriile lui Summersby.

Highgate vârî mâna în buzunarul hainei și aruncă o punguță din piele pe masă.

– Și poți adăuga și contribuția mea.

– Și a mea.

Punguța lui Enfield ajunse lângă cea a lui Highgate, cu un bufnet surd. George se sprijini de spătar, incapabil să scoată un cuvânt preț de câteva momente.

– Chiar nu e nevoie. N-am avut intenția să organizez o strângere de fonduri în scopuri caritabile.

– Ei, ia-i și tacă-ți fleanca, zise Revelstoke, adunând banii.

– Dar am polița lui Leach. Fără alte cuvinte, adună cărțile și le puse în buzunar. Apoi adăugă: E un început.

– Nu crezi că ești prea încrezător?

George își strânse degetele peste pungile cu bani.

– Ce vrei să spui?

– Că presupui că o să-și plătească datoria.

Cu buzunarele zornăind, George traversă peluza, păstrându-și privirea ațintită asupra tinerelor doamne ale căror rochii păreau niște buline pe fundalul ierbii. Unele își instalaseră câte un șevalet pentru a imortaliza în acuarelă șirurile ordonate de flori care mărgineau aleea. Altele se concentrau asupra unor schițe, în timp ce prietenele lor discutau ultimele bârfe, ducându-și mâna la gură. Niște pițigoi în culori pastel, sporovăind întruna. Și, mai rău de-atât, nici una dintre surorile sale nu se vedea pe nicăieri.

– Ce bine că te-am găsit! Degetele mamei sale îi prinseră încheietura cu o forță de-a dreptul surprinzătoare. Nu poți să te ascunzi toată săptămâna. N-o să te las!

– Ai văzut-o pe Henrietta? Trebuie să schimb două vorbe cu ea.

De fapt, nu doar două. Replica finală a lui Revelstoke, la han, îl făcuse să se întrebe dacă Leach îi spusese adevărul când declarase că nu pierduse intenționat în fața ei. Dacă făcuse în așa fel încât să-i fie dator pentru a o atrage într-o capcană...

– Henrietta e ocupată în momentul de față, iar tu n-ai voie să o deranjezi, îl avertiză mama sa, strângându-l și mai tare de mână.

Nota serioasă din tonul mamei sale îl făcu să-și desprindă privirea de la peisaj.

– Cum adică „ocupată"?

– N-aș fi crezut, după atâta vreme! A atras atenția unui pretendent, și nu pare dornică să îl alunge.

Glasul mamei sale se redusese la o simplă șoaptă, ca și cum adevărul ar fi putut să-l sperie pe respectivul pretendent. La naiba, ar fi trebuit să-și dea seama!

– De-asta și vreau să vorbesc cu ea. Nu cred că domnul respectiv e potrivit pentru...

– Prostii! Anul viitor o să facă douăzeci și șase de ani. Cu vârsta și trecutul ei, începusem să cred că n-o s-o mai măritäm. Și cel mai bine ar fi să o facem înainte să apuce să-i mai bage tot felul de idei în cap lui Catherine. Iar în ceea ce te privește ...

Presiunea aplicată pe încheietura lui se schimbă. Femeia îl trase pur și simplu către un grup de domnișoare care chicoteau de zor. Dacă ele n-ar fi fost de față, mai mult ca sigur l-ar fi tras de ureche, ca pe un băiețel îndărătnic. Una dintre fete stătea mai departe de celelalte, ținându-și mâinile împreunate, într-o imagine perfectă de sfială feciorelnică, în timp ce o alta o desena cu mișcări grațioase, folosind o bucată de cărbune. Prietenele lor scoteau din când în când câte o remarcă încurajatoare. Privite în ansamblu, părea că locul lor era într-o sală de clasă. Iar mama lui credea că vreuna dintre ele i-ar fi putut deveni mireasă?!

– Mama, zău așa... mormăi el.

– Sunt hotărâtă, răspunse femeia în colțul gurii, trăgându-l deloc subtil de mânecă. Dacă l-ar fi tras de ureche, acum mai mult ca sigur i-ar fi și răsucit-o. Apoi, pe un ton afabil: Ah, iată că am ajuns! Domnișoară Abercrombie, nu cred că l-ai cunoscut pe fiul meu. George, ți-o prezint pe domnișoara Theodosia Abercrombie.

Theodosia. Dumnezeule mare! George simți un junghi de milă pentru biata fetișcană, nevoită să poarte un nume atât de neatrăgător. Domnișoara Abercrombie își ridică privirea de la schița ei și zâmbi o clipită, după care își îngustă ochii, adresându-i o căutătură pătrunzătoare și rece. Celelalte domnișoare amuțiră, în timp ce privirea ei îi analiză chipul, de la frunte până la vârful bărbiei. „Interesant model", parcă spuneau ochii ei.

– Încântată, bineînțeles, murmură tânăra înainte de a se apleca din nou peste foaia ei.

George făcu o plecăciune, mai degrabă în fața foii decât a fetei.

– Asemenea. Acum, dacă ați...

Însă mama sa îl întrerupse scurt:

– Cine sunt prietenele dumitale?

În mod clar, artista nu avea de gând să se lase deranjată în mijlocul impulsului de energie creativă, căci cuta dintre sprâncenele

ei negre se adânci, dar își continuă mișcările delicate cu cărbunele pe hârtie. O altă fată făcu un pas înainte și schiță o reverență.

– Cred că am fost prezentați la balul familiei Pendleton, în sezonul trecut.

Da, era domnișoara Prudence Wentworth, cea cu nasul acela de rău augur.

– Acum ați făcut cunoștință cu verișoara mea. Tânăra făcu un gest din cap, arătând-o pe artistă, înainte de a adăuga alte câteva nume. Iar aceasta e domnișoara Emily Marshall.

George încremeni. Mama lui își retrase mâna de pe brațul său.

– O, Doamne! Sunteți cumva înrudită cu contele de Redditch?

– E unchiul meu.

Tonul fetei era glacial, ca și cum i s-ar fi adresat unei servitoare. Deloc surprinzător, având în vedere că provenea dintr-o familie al cărei cap era în stare să distrugă un om fără vreo remușcare. George o cercetă pe fată, în timp ce în minte i se învârteau tot felul de posibilități. Tânăra stătea în fața lui, palidă, blondă, cu tenul alb și rochia și mai albă – putea fi o fantomă, fiind aproape translucidă cu tot albul acela. Chiar și ochii... aveau o nuanță atât de deschisă de cenușiu, încât se pierdeau în aspectul șters al întregului chip. Nu prea avea ce să o recomande ca o frumusețe, asta dacă nu cumva întâlnea vreun bărbat care prefera tablourile în tonuri de alb. Dar, dacă reușea să străpungă stratul de gheață care o înconjura, ar fi putut să se apropie suficient încât să o poată vizita în capitală. Nu avea nevoie decât de o *entrée*[1]. Ar fi fost nevoie de tot farmecul lui pentru a-i topi aerul glacial. Îi susținu privirea și se gândi la gustul dulce al victoriei pe care avea să-l simtă atunci când va fi plătit toate datoriile lui Summersby și apoi va dezvălui întregii lumi adevărata față a lui Redditch.

Așa... Ar trebui să fie un zâmbet convingător. Și un succes, dacă era să se ia după corul de suspine alcătuit de domnișoarele din jur.

– Am terminat! anunță domnișoara Abercrombie.

[1] Intrare, în limba franceză, în original

Celelalte fetișcane se adunară să-i admire opera, însă George rămase pe loc. Văzuse suficiente încercări artistice de-ale domnișoarelor de familie bună și, în cazul de față, era mult mai interesat de model. Astfel, îl luă complet pe nepregătite replica domnișoarei Abercrombie:

– Domnul Upperton va fi modelul următorului portret.

Își ridică mâinile, în semn de protest.

– Doamnelor, chiar nu cred că...

– Ah, vă rugăm, se auziră toate într-un glas.

Chiar și domnișoara Marshall părea să se fi însuflețit suficient cât să susțină corul tinerelor.

– Ei bine, dacă insistați... Adică atâta timp cât nu țineți morțiș să stau ca o statuie. Totul va fi mult mai plăcut dacă mi se permite să mai spun una-alta.

Domnișoara Abercrombie smuci din cap în semn de încuviințare. Slavă Domnului! Ar fi putut s-o ia razna dacă trebuia să stea pur și simplu și să se gândească la concentrarea din privirea ei. Se postă în locul arătat de ea și încercă să își alunge neliniștea pe care i-o induceau ochii ei.

– Marshall, Marshall... Își bătu ușor bărbia cu degetul. Parcă-mi amintesc că am avut un coleg cu numele ăsta la Eton, într-o clasă mai mică cu un an sau doi. Nu cumva aveți un frate mai mare?

Domnișoara Marshall îi aruncă o privire de gheață.

– Îmi pare rău, nu am.

George fu nevoit să-și ciulească bine urechile pentru a-i auzi răspunsul, care fu mai degrabă un murmur.

– Păcat. Un văr, atunci?

– Nu, domnule.

Când rosti mai mult mormăit aceste cuvinte, în privirea ei apăru o urmă – avea niște ochi prea banali pentru a fi numită o scânteie – de ceva. O umbră care dispăru fără urmă. Deci puștoaica avea ceva de ascuns, ca să vezi!

Acest lucru era valabil pentru mulți membri ai aristocrației, dar familia ei ținea foarte mult la ascunderea oricărei slăbiciuni. Poate tocmai de aceea fata se străduia atât de mult să se camufleze

cât mai mult. Ținta privirii sale cercetătoare, domnișoara Marshall, părea a se ofili cu fiece secundă care trecea.

– Marshall, da... Acum îmi aduc aminte exact. Henry, așa îl chema. Mereu se vâra în câte un bucluc. Aproape la fel de des ca și mine. Se opri câteva momente, pentru a permite asistentei să se desfășoare, eliberând câteva chicote timide. Dacă stau să mă gândesc un pic, semăna cu dumneata. Sau dumneata semeni cu el...

Tânăra își lăsă capul într-o parte, ca și cum ar fi încercat să își dea seama ce era în mintea lui.

– Nu se poate...

– A, bineînțeles. Bineînțeles că nu, pentru că Henry Marshall, presupusul ei văr, nu exista. George continuă: Acum îmi dau seama. Avea același nas ca dumneata și era blond. Cu un ten ceva mai colorat.

Umerii ei se înălțară puțin când trase aer în piept. Sprâncenele deschise la culoare se lăsară un pic în jos. Două pete rozalii i se iviră în obraji – în mod clar, gradul maxim de colorare în cazul ei. Probabil că în sinea ei clocotea de-a dreptul.

– Îmi pare rău, dar vă înșelați. Nu am nici o persoană pe nume Henry Marshall în cercul meu de cunoștințe, cu atât mai puțin în familie.

Cu fiecare cuvânt rostit de domnișoara din fața lui, George era din ce în ce mai sigur că atinsese un punct sensibil. Ascundea ceva. Sau poate că nu ea anume, ci era vorba de un scandal mai mare din familia ei despre care nu putea să discute. Dar ce? George își scormoni în memorie, însă nu fusese niciodată genul de om care să plece urechea la bârfe, cel puțin nu atunci când nu îi aduceau vreun avantaj. Dacă prin lumea bună circulau zvonuri că un aristocrat pierdea sume mari la masa de joc, poate că ar fi vrut să știe și el. Dacă cineva își câștiga o reputație de corupător de domnișoare, ar fi fost suficient de atent pentru a-și putea avertiza surorile și a le feri de el.

Însă nu îi acordase nici un fel de atenție contelui de Redditch înainte de a afla de problemele lui Summersby. Ei bine, acum avea ocazia. Nu trebuia decât să o convingă pe tânăra din fața lui

să discute cu el într-un decor mai favorabil, ca să vadă ce putea scoate de la ea. Iar asta însemna să găsească o modalitate de a se întâlni cu ea. Între patru ochi.

Trebuia ca Peter Weston să se facă bine, își spuse Isabelle când ieși din casa vicarului. Mama lui era prea permisivă. Cu atâtea dulciuri, orice băiețel ar fi avut parte de asemenea dureri de burtică.

Briza sărată ridica fuioare de praf de pe drumul care străbătea satul. Mergând spre casă, își duse mâna la cap, pentru a se asigura că n-avea să-i zboare boneta. Monedele îi zornăiau în buzunar, sunet care-i dădea o senzație de siguranță sau măcar certitudinea că în seara aceasta n-aveau să se culce flămânzi.

Din prăvălia măcelarului ieșiră două matroane cu coșurile de cumpărături atârnate pe braț. Din politețe, Isabelle le salută cu o mișcare din cap. Cele două îi întoarseră salutul cu înclinări abia perceptibile ale bonetelor, suficient de scurte cât să nu fie de-a dreptul nepoliticoase.

Isabelle era mult prea obișnuită cu reacția lor pentru a mai fi tulburată. Când venise în sat, cu burta la gură, purtarea celorlalți o scandalizase și o rănise profund. Acum nu făcu altceva decât să zâmbească un pic mai larg și își reprimă un chicot când le văzu pe cele două iuțind imediat pasul. Doamne ferește ca salutul lor să fie interpretat drept un prilej ca ea să le vorbească! Să îndrăznească să facă vreo observație despre vreme sau ceva asemănător! Își continuă drumul spre căsuța ei, bănuind – fără să se uite în direcția lor – că femeile își apropiaseră capetele și o bârfeau fără jenă. Pereții văruiți ai casei sale îi apărură în fața ochilor, încadrând ușa din stejar. Nu era cine știe ce, dar păstra suficientă mândrie din vechea ei viață încât să mențină totul în cea mai mare ordine posibilă. Poteca de sub ferestrele cu obloane era mărginită cu flori, ale căror culori vii erau subliniate de razele vesele ale soarelui.

Când intră pe ușă, Biggles îi întinse o bucată de hârtie, împăturită într-un pătrat.

– Cre' că ăsta e pentru tine.

Isabelle clipi, nedumerită.

– Ce-i ăsta?

O întrebare fără sens, căci Biggles abia dacă știa să descifreze literele.

– Un bilet, așa pare. L-am găsit pe jos, când am intrat, o lămuri indicând zona din apropierea pragului.

Sprâncenele lui Isabelle se lăsară în jos. Singura persoană despre care știa să aibă îndrăzneala necesară de a-i strecura bilețele pe sub ușă nu avea nici un drept să o facă. Ca și cum respingerea de mai devreme nu fusese de-ajuns.

– Vedem noi...

Înșfăcă hârtia din mâna lui Biggles și o desfăcu:

Vino în grădina conacului Shoreford. La miezul nopții. Singură. Știu ceva foarte important despre fiul tău.

Isabelle cercetă caligrafia complicată de două ori, fără să-și creadă ochilor, însă cuvintele îi părură la fel de lapidare și de rău augur ca și prima oară. Strânse biletul în pumn, ca să-și înăbușe tremurul care o cuprinsese. Să fi fost domnul Upperton cel care-i trimisese mesajul? N-avea nici o logică. Înainte de ziua de ieri, domnul Upperton nici nu avusese habar de existența lui Jack. Ce informații foarte importante ar fi putut avea?

Așa cum nu putea fi vorba nici de cineva din sat. Nici unul dintre vecinii ei nu ar fi recurs la asemenea mesaje criptice. Dar asta însemna că nu putea fi decât cineva din trecutul ei. Cum să o fi găsit cineva, după atâția ani? Și ce ar fi putut ști?

– Ce e, drăguță? Biggles îi puse o mână pe umăr și o strânse ușor. Te-ai făcut albă ca varul.

– Nimic. O prostie, atâta tot.

Nici ea nu știa cum, însă reuși să nu îi tremure glasul. Se duse către vatră și aruncă biletul în flăcări, privind cum foaia se transforma în cenușă. Ceea ce-i spusese lui Biggles era pe jumătate minciună – pentru că orice lucru legat de Jack putea fi în același timp nimic și totul.

Capitolul 6

George trase pentru ultimă oară din țigara de foi, după care azvârli chiștocul în gardul viu. Fetișcana nu avea să vină. Era și normal. De ce s-ar fi așteptat să o facă doar pentru că îi strecurase el un bilețel. Pentru domnișoara Marshall – cea atât de cuminte – era un risc prea mare să se întâlnească cu un libertin în grădină, fără vreo însoțitoare care să garanteze pentru caracterul cast al întâlnirii. În orice caz, avea mai multe șanse să dezgroape ceva bârfe de la vreuna dintre doamnele mai în vârstă. Într-un fel sau altul, era hotărât să afle – apelând la ceva farmec – adevărul. Apoi, când urma să aibă suma necesară pentru a plăti toate poliițele lui Summersby, avea să apară pe câmpul de bătălie înarmat – în toate privințele.

Porni cu pași apăsați către cea mai apropiată ușă din sticlă. Când o deschise, aceasta scârțâi, iar sunetul reverberă prin sala de bal, acum goală. Bineînțeles. Privați de distracțiile obișnuite ale unei asemenea petreceri, care implicau mize mari, ceilalți oaspeți se retrăseseră de mult în paturi. Poate că n-avea ocazia de a-și investi câștigurile de mai devreme la câteva mâini de *vingt-et-un*[1], dar putea profita în alte moduri de faptul că era singur în toată casa.

În stânga sa, pianul mare se înălța sumbru, o masă întunecată în umbrele nopții. Instrumentul acela blestemat, pe care surorile sale îl preschimbaseră într-unul de tortură, parcă îl chema la el. Exact! Fiind atât de târziu, nu era nici țipenie în jur. Nimeni care să facă haz de el, că se arăta interesat de o ocupație atât de puțin masculină ca muzica. Nimeni care să râdă de el dacă falsa – așa cum sigur avea să se întâmple. Dacă voia ca acest interes să treacă neobservat, nu putea să exerseze zilnic, așa cum ar fi trebuit.

Se așeză pe scaunul pianului, cu clapele din fildeș întinzându-se în fața sa, un șir de dinți ascuțiți, cu intervale regulate

[1] Blackjack, joc de cărți, în limba franceză, în original

între ei. Își puse arătătorul pe do, trase aer în piept și apăsă. Nota răsună clar în întunericul din jur.

Își poziționă corect mâna stângă și simți cum îl străbate un fior, în care anticiparea și spaima se amestecau în cantități egale. Înainte ca mintea să fi avut ocazia să intervină, degetele se puseră în mișcare, unduindu-se pe clape, fără vreo direcție anume. Ele știau ceea ce partea rațională a creierului său nu cunoștea, iar urechile îi stăteau martore că fiecare notă era impecabilă.

Nu făcea altceva decât să treacă în revistă gama, un lucru destul de simplu, dar, în momentul în care închise ochii, muzica puse stăpânire pe el cu totul. Degetele sale găsiră calea către melodia care parcă se afla în jurul său, alcătuită din note pure, fiecare corect executată, fiecare interzisă lui.

Ce miracol că mușchii săi păstrau în ei amintirea, capacitatea să execute mișcările complexe ale unui arpegiu! În mod normal, degetele sale ar fi trebuit să se împiedice, neîndemânatice, pe clape, ca un copilaș care abia învață să alerge. Exersa atât de rar încât ar fi trebuit să-și piardă agilitatea, însă acum iată că se întindeau cu ușurință peste o octavă! Își aminteau necesitatea de a aborda ușor notele acute, pentru a le face să răsune ca niște clopoței de argint. Și nu uitaseră nevoia de a insista în registrul grav, pentru a accentua ritmul.

Nu era nevoie să gândească mișcările. Nu avea nevoie decât să simtă, să se umple cu muzică până ce acel George Upperton pe care-l știa lumea bună – libertinul, amatorul de jocuri de noroc, cel capabil să dea replici spirituale – înceta să existe. Bărbatul acela era o carapace, un înveliș care ascundea miezul ființei lui, esența sa, pe care nici măcar cei mai apropiați prieteni ai săi nu puteau să o vadă, și a cărei existență nici măcar el nu o recunoștea.

Într-un final, degetele sale dansară peste pasajul de încheiere, iar ultimele note se pierdură în camera întunecată. Acum, tăcerea nu mai era tulburată de nimic, cu excepția respirației sale neregulate, ca și cum tocmai ar fi alergat un kilometru și jumătate. O picătură de transpirație i se scurse pe obraz și căzu pe clape cu un *pleosc*.

Trase aer în piept, dorind să-și calmeze pulsul care parcă o luase razna, și-atunci auzi – ritmul constant al respirației unei alte

persoane, care era în contratimp cu propria răsuflare. Se uită din nou către ușa de sticlă. Deschisă. Dar oare el o lăsase așa? Nu-și mai aducea aminte.

Era cu putință, oare, ca domnișoara Marshall să fi ignorat principiile decenței și să fi venit să se întâlnească cu el?

– Cine-i acolo?

Întrebarea sa, o șoaptă intensă și răgușită, reverberă prin nemișcarea din jur.

– Îmi cer scuze, eu...

George își înălță capul în direcția de unde venise șoapta aceea, recunoscând întru câtva glasul acela, deși era imposibil... Isabelle stătea în celălalt colț al încăperii, cu părul ei blond-deschis redus la o simplă licărire a razelor lunii în umbrele de abanos. De unde stătea, îi putea simți tensiunea, nesiguranța. Rămase pe scaunul pianului, cu corpul masiv al instrumentului ca o pavăză între ei. Dar pe cine proteja? Pe el în aceeași măsură ca și pe ea, căci George nu voise nicicând să se expună așa – nici în fața ei, nici într-a oricui altcuiva.

– Ce cauți aici?

George adoptă un registru voit informal. Nu era cazul să se arate supărat, chiar dacă era ca și cum l-ar fi văzut gol. Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, chiar ar fi preferat ca lucrurile să fi fost așa. Ar fi fost mult mai distractiv. Și ar fi avut parte de mai multă plăcere. Orice, numai să nu îndure cercetarea atentă din spatele tăcerii ei.

– Eu...

Venise cu un scop, dar nimic legat de el. Ce altă explicație să fie? În minte îi apăru o idee care-l izbi ca un pumn în stomac:

– S-a îmbolnăvit Jack?

Așa. Îi oferise un colac de salvare, un pretext, ceva de care se putea agăța. Și să fugă.

– Nu, e de mult în pat. L-am lăsat cu Biggles.

– Biggles?

– Locuim la ea. E în siguranță cu ea.

George îi studie chipul, căutând un semn, orice semn. În lumina slabă, părea ca venită din altă lume, ca o zână, cu cârlionții ei argintii luminați din spate de strălucirea lunii, formând parcă

o aură. Ce putea distinge din chipul ei îi indica o expresie precaută, ca și cum i-ar fi fost frică să recunoască motivul venirii la conac.

George își frecă palmele de coapse, simțind țesătura fină de lână încălzindu-se în contact cu pielea lui, și rămase în așteptare. Pentru ca ea să spună ce făcea aici. Isabelle nu putea să stea pentru totdeauna în pragul dintre lumea ei și a lui.

Femeia făcu un pas șovăitor, anunțat de o mișcare ușoară a rochiei ei. Mâna i se întinse și se opri pe suprafața de lemn lustruit a pianului.

– Cânți la pian... nu știam asta.

– Nu mă pricep.

Isabelle deschise gura să spună ceva, după care o închise din nou.

– Bineînțeles că te pricepi. N-am auzit niciodată pe cineva cântând... cu atâta virtuozitate.

– Nu cânt la pian, insistă el, rostind cuvintele dur, cu asprime.

De ce făcea asta? De ce încerca să o îndepărteze pentru că aflase din întâmplare de o latură a lui pe care n-o dezvăluia nimănui?

– Nu, ai dreptate. Să spun că pur și simplu „cânți" e de-a dreptul frivol în comparație cu ceea ce tocmai am auzit. N-a fost vorba de un simplu „cântat" acolo.

– În mod clar n-a fost o interpretare deosebită, replică el, iritat. Își schimbă poziția pe scaun, devenind dintr-odată foarte conștient de suprafața de lemn de sub el. Dură, implacabilă, imperturbabilă. Cât putea vedea din el, în întunericul ăsta? Prea mult. Și nu avea nevoie să-i vadă ochii, nu când tocmai avusese parte de...

– Frumusețe pură, exact asta a fost. Frumusețe ideală.

George expiră cu zgomot, scoțând un sunet la fel de distonant ca oricare dintre notele scoase din pian de către surorile sale.

– Da, chiar așa. Ce calitate masculină, să atingi asemenea culmi ale frumuseții... De ce ai venit aici?

Isabelle își retrase mâna.

– Am auzit muzica și nu am putut să mă abțin.

– M-ai auzit tocmai din casa ta, din sat?

– Nu. Această recunoaștere șoptită abia dacă-i atinse urechile. Din grădină.

– Ți-a cerut cineva să vii la o întâlnire?

George se ridică în picioare, cu un efort. În ciuda luminii slabe, remarcă postura rigidă a umerilor ei.

– Ce ți-ai închipuit că se va întâmpla aici? Spune! adăugă, când văzu că Isabelle nu scoase un sunet. Ai adus pe lume un copil. Nu poți să pretinzi că n-ai idee de ce se întâmplă între bărbați și femei.

Tânăra își feri privirea, întorcându-și capul într-o parte și apoi lăsându-l în pământ, iar George regretă imediat că adusese vorba de scandalul din trecutul ei.

– Iartă-mă! A fost o remarcă exagerată.

– Chiar așa. Tonul lui Isabelle era glacial: Mai ales când nu cunoști toate datele problemei.

– Da, datele astea. Întotdeauna asta schimbă totul.

George rămase în așteptare. Oare avea să-i spună, fără alte încurajări? Nu că trecutul ei l-ar fi privit, dar era oarecum curios. În mod clar, avusese parte de o educație aleasă. Felul în care vorbea, felul în care se purta arătau asta. În mod clar, familia ei era suficient de aleasă încât să-i ofere asta.

– Nu vreau să spun nimic mai mult de-atât, declară Isabelle într-un final, ca și cum George ar fi interogat-o. Nu am auzit pe nimeni interpretând atât de frumos. Haydn, nu-i așa?

– Da. O, era chiar educată, la fel de educată ca orice domnișoară de familie bună. Suficient de educată încât să recunoască opera unui compozitor cunoscut mai degrabă pentru simfoniile sale decât pentru sonatele pentru pian.

George își sondă memoria, căutând vreo amintire legată de un scandal în care să fie implicată o domnișoară. Sigur își făcuse debutul în societate, dar în urmă cu șase ani el petrecea mai mult timp în saloanele cu mese de jocuri decât în sălile de bal. Nici nu era de mirare că dispariția neașteptată a unei domnișoare din societatea bună trecuse neobservată în ceea ce-l privea.

Dar, dacă fuseseră prezentați, sigur și-ar fi amintit de o femeie ca ea, cu trăsături fine și mâini subțiri. Oricât se obișnuise să se ferească de piața matrimonială, dacă ar fi văzut-o pe Isabelle

într-o rochie de bal, cu brațele ei lungi și albe acoperite cu mănuși, cu cârlionții disciplinați într-o coafură la modă, s-ar fi putut răzgândi în această privință.

Slavă Domnului că nu o văzuse pe-atunci. S-ar fi făcut de râs de tot, căci evident inima ei își luase anumite angajamente în altă direcție.

– Sigur ai învățat să cânți de la un adevărat maestru.

– Am învățat de la același profesor care s-a ocupat și de surorile mele și poți să-i mulțumești lui Dumnezeu că n-ai fost nicicând nevoită să asiști la spectacolele lor.

– Ei, fii serios! Isabelle schiță un zâmbet ușor, o simplă umbră printre atâtea altele. N-au cum să cânte atât de prost. Nu când fratele lor are un asemenea talent.

– Le-aș da bucuros o parte dintr-al meu. Așa, ar ajunge fiecare să cânte suportabil.

– N-ai vrea să mai cânți ceva?

Chiar solicitarea de care se temuse.

– Nu. N-am vrut niciodată să cânt în fața nimănui.

– Păcat... Pentru o clipită, Isabelle își prinse buza inferioară între dinți. Îmi erai mai simpatic când cântai.

– Îți eram mai simpatic?

– Nu că mi-ai fi fost antipatic înainte, numai că... Of, parcă s-a amestecat totul. Cum să-ți explic? Mai înainte, când te ascultam, păreai... ei bine, păreai mai puțin amenințător.

– Amenințător? Draga mea, dacă nu te oprești, o să mă faci să roșesc sub presiunea atâtor complimente. Acum, că nu mai cânt, ți se pare că te amenință?

Așteptă să primească un răspuns. Cum să fie el o amenințare pentru ea? A, da, dar chiar asta fusese. În prima zi, pe plajă, Isabelle avusese garda ridicată. În spatele vălului de furie, fusese extrem de temătoare. Dar de ce să se teamă de el?

Tăcerea se întinse mult prea mult pentru ca Isabelle să o poată ignora.

– Un pic. Flutură din mână. Dacă ne-ar găsi cineva aici, reputația mea ar fi compromisă.

Din nou. Nici unul din ei nu îndrăznea să pună adevărul în cuvinte, dar acesta atârna oricum între ei.

– Păcat că nici măcar nu faci să merite un asemenea risc.

Isabelle își ținea mâinile împreunate, întruchiparea perfectă a unei domnișoare sfioase și atrăgătoare.

– Da, păcat!

George își drese glasul.

– Ai vrea ceva?

– Nu din partea ta.

Nu, bineînțeles că nu. Nu George fusese cel care solicitase plăcerea companiei ei, ci altul.

– Și totuși, iată-te aici! Trebuia să te întâlnești cu cineva în grădină? Hai, du-te, dacă așa stau lucrurile.

Isabelle rămase pe loc, cu capul înclinat într-o parte. Ei bine... indiferent cine era persoana cu care trebuia să se întâlnească, în mod clar nu-i plăcea deloc ideea.

– Poate că ar trebui să-l compătimesc pe bietul băiat. Entuziasmul tău e de-a dreptul copleșitor, zău.

– Nu știi nimic. Chiar nimic.

Cel mai probabil, voise ca aceste cuvinte să fie un atac, dar le lipsea forța... și nici ea nu știa de ce.

– Și totuși, ești aici, insistă el. Cu mine.

Șovăiala ei i se părea sfâșietoare. Era obișnuit cu femei experimentate, femei care știau ce voiau și nu se temeau să ceară exact asta. Unele erau chiar într-atât de îndrăznețe încât să facă ele prima mișcare. Isabelle era diferită, având o oarecare experiență, și totuși părând perfect inocentă. De obicei, George fugea de virgine. Acestea se așteptau să fie curtate. Se așteptau să primească flori, să fie însoțite la tot felul de plimbări prin parc și să fie cerute în căsătorie. Isabelle, deși nu mai era virgină, păstra sfiala, șovăiala aceea care de obicei îl făceau să o ia la sănătoasa.

Și-atunci de ce nu fugea de ea? De ce ocolea pianul pentru a se apropia de ea? De ce îi ridica bărbia și o obliga să îl privească în ochi?

Când îi atinse pielea, buzele ei se întredeschiseră, iar George le cercetă, pline, primitoare și moi, dar nu chiar ademenitoare. O anumită încordare a mușchilor feței ei o făcea să nu se relaxeze complet.

– Nu ai de ce să te temi de mine, murmură el. Nu m-am impus niciodată cu forța în fața unei femei, și nu am de gând să încep cu tine.

În loc să se liniștească, Isabelle deveni și mai tensionată. Gura i se închise, strângându-se într-o linie subțire.

– Ce e?

În loc să răspundă, tânăra îi luă mâna și i-o desfăcu, astfel încât fiecare deget se întindea, drept. Apoi își lipi mâna liberă de ea, palmă în palmă, cu pielea ei albă și delicată în contrast cu mâna lui mare. Degetele lui lungi le depășeau cu mult pe ale ei. Dacă voia, putea cu ușurință să-și strângă pumnul și să îi zdrobească palma.

Înțelese imediat. Femeia din fața lui voia să se asigure că avea să fie blând cu ea. George îi ridică brațul și-și apăsă buzele de încheietura ei. Isabelle inspiră cu zgomot.

– N-o să te fac să suferi și n-o să fac nimic din ce nu vrei și tu.

Îi întoarse palma și-și trecu buzele peste pielea sensibilă de la baza ei, inspirând în același timp, sorbindu-i prospețimea, lumina, aerul acela nepământean. Mirosea a levănțică, a aer sărat și aspru, avea mireasma aceea de trup de femeie. Se gândi să nu se grăbească, să o îmblânzească încet-încet până ce avea să se miște peste ea, învăluit în fierbințeala și moliciunea ei. Dintr-odată, sângele îi năvăli în zona vintrelor.

Îi eliberă mâna, i-o puse pe umărul lui și o trase suficient de aproape pentru ca vârfurile sânilor ei să se atingă de pieptul lui. Îi mângâie șira spinării, atingând cu degetele protuberanța fiecărei vertebre, simțind cum corpul ei se elibera de tensiune pe măsură ce mâna lui se apropia de talie.

Isabelle expiră într-un val cald care-i mângâie gâtul. George îi atinse cu buzele tâmpla, apoi obrazul și, într-un final, își trecu ușor buzele peste buzele ei, ușor, încet, întorcându-se cu o insistență sporită văzând că ea nu îngheța sub atingerea lui. Îi tachină buzele până ce obținu o reacție din partea ei, o presiune ușoară, neexperimentată, cu totul și cu totul diferită de mișcările cunoscătoare ale amantelor sale.

Și totuși, cu ea, răbdarea de a o învăța îi venea extrem de ușor. În mod clar, idiotul care o lăsase însărcinată nu se deranjase să facă asta. Cuprinzându-i ceafa în palme, îi trasă conturul

buzelor cu vârful limbii. Când o simți încordându-se preț de o secundă, reacția nu îl luă deloc prin surprindere. Era atât de șovăielnică Isabelle a lui, dar mai intrase în bucluc și înainte... Nici nu era de mirare că acum înainta cu pași plini de precauție. Îi mângâie din nou spatele și, ca o pisică, femeia se arcui sub atingerea lui.

– Deschide-ți buzele pentru mine, draga mea, îi șopti el, cu buzele atingându-i-le pe ale ei. Jur că doar o să te sărut.

Mâna ei se strecură spre ceafa lui, iar vârfurile degetelor îi apăsară pielea de lângă marginea gulerului. Era tentată, însă tot ezita.

– Ai încredere în mine...

Ah, cât de mult își dorea! Acele săruturi blânde de început aprinseră acele flăcări cunoscute din abdomenul ei – dar acestea deschideau o cale care era marcată de dezamăgiri și rușine. Nu putea ceda din nou în fața pasiunii pentru un bărbat, nici măcar dacă acest bărbat era George Upperton, ale cărui blândețe și răbdare ar fi făcut-o să aibă încredere în el. Când își lipise palma de a lui, voise să-i arate cu câtă ușurință ar fi putut să o zdrobească dacă voia. Iar el înțelesese. N-avea să-și folosească forța pentru a o domina. Dar, într-un final, avea să ceară mai mult decât ar fi putut ea să-i dea.

Și totuși... corpul lui era atât de tare lângă al ei. Trezea în ea o dorință insinuantă, o curiozitate de a-l cunoaște pe deplin, iar aceste sentimente amenințau să devină mai puternice decât amintirile și temerile ei. Putea să îl sărute, dar nimic mai mult.

Ca și cum bărbatul i-ar fi simți acordul, își aplecă din nou capul și îi luă buzele prizoniere. Isabelle se deschise, lăsându-l să-i exploreze gura cu limba și chiar se lăsă prinsă în dansul senzualității. O, Doamne, da! Își amintea senzația aceasta, de a se lăsa dusă de valul de pasiune, de plăcere, de fierbințeala aceea în stare pură, de durerea aceea plăcută care i se trezea în vintre. La optsprezece ani nu știuse despre ce era vorba. Experiența o dusese pe culmile rușinii și ale umilinței, însă în timp ce se întâmpla totul – cel puțin la început – fusese de-a dreptul minunat.

Și cu George era și mai bine. Focul ardea și mai intens, iar durerea aceea era și mai dulce-amăruie. Avea gust și miros de fum. Șuvițele părului lui păreau mătase printre degetele ei. Pieptul lui se lipi de sânii ei, iar sfârcurile lui Isabelle se întăriră instantaneu.

Cu un geamăt, bărbatul își smulse buzele de pe ale ei, cu respirația precipitată. Tânăra deschise ochii și descoperi că o devora cu privirea. O, Doamne, ce flăcări se regăseau în ochii aceia, abia mascate! Își mușcă din nou buza de jos, iar degetele lui se strânseră și mai tare.

– Deja mă ispitești să-mi calc jurământul și să cer mai mult de-un sărut.

Își lăsă capul în jos, pentru a-i sorbi din nou buzele.

– Iar eu te-aș refuza, răspunse ea, când sărutul luă sfârșit.

Glasul ei căpătase inflexiuni tainice, răgușite.

– Și cum aș putea să te înduplec? O sărută din nou. Câte sărutări până când te voi fi îmbătat de pasiune suficient cât să-ți dai consimțământul?

– Prea multe. „Prea puține, de fapt", însă Isabelle nu putea să recunoască un asemenea lucru, căci altfel s-ar fi trezit din nou pe spate, iar apoi avea să-i crească din nou burta. Știu deja care-i urmarea. Prefer să nu mai trec prin aceeași rușine și a doua oară.

George își lipi buzele de pielea de sub lobul urechii ei. Cum de știuse? Cum de știa exact unde să o atingă și să o înnebunească de dorință?

– Sunt anumite măsuri de precauție la care am putea apela.

– Dintre care cea mai sigură e abstinența.

George își luă mâna de pe spatele ei, punând capăt acelei atingeri liniștitoare, și își trecu mâna prin păr:

– Te-aș proteja.

– Să mă protejezi? Aceste cuvinte o loviseră ca o palmă peste obraz. Își ridică brațele de pe corpul lui, petrecându-și-le în jurul taliei, ca și cum ar fi vrut să se apere de un fior de frig apărut din senin. Mă vrei drept amantă?

– Nu, ai înțeles greșit.

– Atunci explică-mi, te rog, ce ai vrut să spui, pentru că, altfel, singura semnificație pe care o pot da vorbelor tale ar fi mult mai rea de-atât.

George nu răspunse imediat. Gura i se mișca fără să scoată un sunet, iar obrajii i se întunecară, căpătând o nuanță cenușie în lumina lunii, deși sub razele soarelui s-ar fi arătat îmbujorați într-un roșu-închis. Da, amantă, însă oricât de jignită se simțea, o parte din ea recunoștea că acum nu era potrivită decât ca țiitoare a unui bărbat ca el. Reușise să-și distrugă reputația, așa că nici nu se putea aștepta la mai mult de-atât.

Însă nu l-ar fi supus pe Jack la un asemenea aranjament. Era un copilaș nevinovat, iar ea avea să se asigure să rămână așa pentru cât mai mult timp. Era suficient de dureros să vadă cum iluziile ei se transformau în țărână, așa că avea să-l cruțe pe fiul ei de o asemenea suferință.

– N-am vrut să te jignesc, răspunse Upperton într-un final.

Isabelle își încrucișă brațele pe piept.

– Da, chiar așa.

Bărbatul expiră, iar Isabelle simți o satisfacție perversă văzându-l atât de jenat. Îl încolțise și, sinceră să fie, chiar îi plăcea senzația.

– Isabelle, ești o femeie extrem de frumoasă. Te-ai gândit vreodată să-ți faci viața mai ușoară acceptând un protector?

Ah, George devenise alb ca o foaie de hârtie.

– Viața mea e perfect acceptabilă așa cum e. În situația mea, nici nu pot spera la ceva mai bun,

– Nu? George se apropie mai mult de ea, suficient ca ea să-i simtă mirosul de fiecare dată când respira. Apoi continuă: Iar când stai în pat, noaptea, și somnul refuză să ți se lipească de gene, când tânjești după un alt corp lângă tine, după un pic de căldură, un pic de tovărășie? Îi ridică bărbia, forțând-o să-l privească și adăugă: Un pic de pasiune?

Isabelle închise gura, cu severitate. Bărbatul acesta voia să o seducă, însă ea nu avea de gând să cedeze. Nu după oferta pe care i-o făcuse cu câteva clipe mai înainte.

– Mă descurc chiar bine, mulțumesc. Acum, dacă mă scuzi, e târziu și trebuie să mă întorc acasă. Am responsabilități și nu pot

să le dau uitării sau să mă aștept ca un servitor să se ocupe de ele în locul meu.

George își lăsă mâna în jos, iar Isabelle își permise să schițeze un zâmbet văzându-i poziția rigidă a corpului. Deci înțelesese aluzia ei. Cu atât mai bine. Erau niște membri ai societății total inutili. Cu ce o ajutase vreunul dintre ei pe ea, personal? De ce să vrea să aibă ceva de-a face cu vreunul dintre ei, mai ales cu un bărbat care nu voia mai mult decât vreo câteva ceasuri de plăcere – a lui, nu a ei –, după care să o lase în urmă imediat ce se va fi săturat de ea? Și-ar fi tare norocoasă dacă ar scăpa fără vreo amintire permanentă a trecerii lui prin viața ei.

– Noapte bună, *domnule*.

Nu așteptă ca el să-i răspundă. Îndreptându-și umerii, ieși pe ușa din sticlă, în grădină. Porni cu pași iuți pe alee, auzind pietrișul scârțâindu-i sub tălpi. „Auzi la el, amantă!" De ce ar apela vreo femeie la un asemenea mod de viață – plătită și fiind mereu la cheremul unui bărbat, pentru a-i face poftele într-un mod cât se poate de dezgustător?

„E cea mai bună alternativă pentru una ca tine." Încercă să-și alunge acest gând, care refuza să se lase gonit. Nici un bărbat n-ar fi considerat-o demnă de căsătorie, iar nici o familie respectabilă n-ar fi angajat-o ca guvernantă sau însoțitoare. Avea noroc că găsise o locuință confortabilă. Altfel, ar fi fost nevoită să se vândă din pură disperare, cu mult timp în urmă.

Ocoli conacul și porni pe cărarea care ducea către sat. Luna ieși de după un nor, creionând lumea într-o gamă suprarealistă de nuanțe de gri. Dinspre mare se stârni o briză severă, care aducea cu ea și ritmul surd al valurilor care se loveau de plaja nevăzută de la baza stâncilor. Golfulețul ei se afla în apropiere, scăldat în aceeași lumină nepământeană.

Din ziua aceea în care Upperton dăduse de ei, golfulețul acela nu mai era secretul ei și al lui Jack. Nu era decât un intrus, ba chiar un intrus grosolan. Ce fusese în capul ei să intre în conac, când ar fi trebuit să-l aștepte pe cel care-i scrisese biletul acela, oricine ar fi fost el? A naibii curiozitate, mereu o abătea de la calea cea bună. Și o făcuse să rateze întâlnirea aceea. Orice-ar fi vrut *bărbatul acela* de la ea... Da, era vorba de un bărbat. Lăsând

deoparte înfloriturile literelor, caligrafia aceea avea ceva bărbătesc. Apropiindu-se de conacul Shoreford, își simțise inima grea. Ce putea ști persoana aceea despre Jack, după atâția ani?

Dar ajunsese în grădină și se lăsase distrasă de la scopul ei de Upperton. Deși se ținuse de cuvânt și nu făcuse altceva decât să o sărute, experiența ei plină de amărăciune ar fi trebuit să o învețe să fie mai precaută. Și chiar avea de gând să fie astfel, de acum înainte. Urma să se întoarcă în căsuța ei, să-și vadă de treburile ei, să-și crească fiul și n-avea să se mai uite vreodată în direcția unor oameni ca George Upperton.

O trosnitură de undeva din gardul viu aflat în stânga potecii pe care mergea o făcu să tresară. Inima începu să îi bată nebunește, iar senzația de alarmă îi ascuți toate simțurile. Aerul nopții – tăcut, cu excepția mugetului îndepărtat al valurilor – parcă o apăsa. În fața ei, cărarea se întindea impasibilă, pustie. Și era sigură că nici în spatele ei nu se afla nimeni. În mod clar, Upperton nu era prin apropiere. Nici măcar el nu era atât de arogant încât să o fi urmărit. Nu după modul în care încheiase ea discuția.

Trăgând adânc în piept o gură de aer sărat, făcu un efort de voință și își urni din loc picioarele ca de plumb. Dintr-odată, o senzație de conștientizare a unei prezențe îi înțepă ceafa. Ah, cât și-ar fi dorit să fi rămas acasă! Acolo era în siguranță. Acolo nu o pândea nici un pericol – atât la adresa persoanei, cât și a reputației ei.

Dar altfel stăteau lucrurile când nu era decât o femeie tânără care hoinărea prin întuneric. Iuți pasul până aproape că ajunse să alerge. N-avea nici un rost să arate că îi era frică. Deși nu se vedea nici țipenie de om în jur, simțea din ce în ce mai puternic că o urmărea cineva, într-atât încât înțelegerea o apăsa efectiv, sumbră și dominatoare precum atmosfera dinaintea unei furtuni. Respira sacadat, cu zgomot.

Chiar înaintea sa, din întuneric se desprinse o siluetă – un trup masiv, impunător. Care bloca poteca.

Isabelle se opri și se întoarse repede. Dacă o lua la goană, ar fi putut să ajungă suficient de aproape de conac încât țipetele să îi fie auzite înainte să fie prinsă. O mână se întinse și o prinse strâns de încheietură, cu degete puternice ca niște bare de oțel.

Forța surprinzătoare a aceste mișcări o aduse nas în nas cu un străin.

– Chiar credeai că o să mă păcălești în seara asta? mârâi bărbatul. Amenințarea din glasul lui îi stârni un fior de teamă îndeajuns de puternic încât să-i înmoaie genunchii. Te-așteptai să stau cu mâinile în sân?

Isabelle deschise gura și lăsă să-i scape un țipăt.

Capitolul 7

După plecarea intempestivă a lui Isabelle, George ieși din nou în grădină, de unul singur. Trase în piept fumul parfumat al unei țigări de foi, dar, pentru prima oară în viață, gustul nu reuși să-l liniștească deloc. Nu izbuti să șteargă amintirea buzelor lui Isabelle mișcându-se sub ale lui. Porni cu pași mari către marginea grădinii. Cel mai probabil, plecase în direcția aceea, luând-o furioasă pe cărarea care ducea către sat. Drace, drace și... drace!

Ar fi putut oare să-și fi formulat întrebarea într-un mod mai stângaci decât o făcuse? George Upperton – bărbatul celebru pentru ușurința cu care vorbea și replicile lui spirituale. Numai că, în seara aceasta, talentul îl părăsise cu totul. În seara aceasta reușise să jignească o biată femeie care, cel mai probabil, se confrunta zi de zi cu suficiente bârfe. Și făcuse în așa fel încât era sigur că ea n-avea să-i mai accepte vreodată atențiile.

Câtă înțelepciune! Ce inteligență! Era un prost, pur și simplu.

Lăsă chiștocul să cadă și apoi îl strivi cu tocul cizmei. Dar de ce să-i pese, în fond? Dacă s-ar fi încurcat cu ea, asta nu l-ar fi apropiat de contele de Redditch. Și nici n-ar fi reușit să avanseze în achitarea datoriilor lui Summersby. Se confrunta cu suficiente probleme pentru că se încurcase cu altcineva, mai ales că acum avea pe cap și faptul că urma să apară și un copil. Un alt copil.

Și n-avea nici un rost să stea aici, cu gândul tot la Isabelle. În mod clar, nu tânjea ca un îndrăgostit. Dacă s-ar fi găsit cineva care să-l acuze de așa ceva, l-ar fi provocat la duel fără să se gândească de două ori.

Liniștea nopții fu străpunsă de un țipăt de femeie, ascuțit și plin de groază. Isabelle! O, Doamne! Porni pe potecă în viteză maximă.

Îi văzu chiar în ultimul moment, când dădu colțul pe lângă un gard viu foarte înalt. Două siluete în umbră – dintre care una mai înaltă decât cealaltă – care se luptau în mijlocul potecii.

Nu se opri pentru a-și măsura adversarul. Se năpusti cu toată forța peste bestia aceea, împingându-și umărul între Isabelle și atacatorul ei. Cu un țipăt, femeia se dădu în spate, împleticindu-se.

George se întoarse pentru a-l prinde pe nemernic de revere, însă acesta se ridică, împingându-se în față și scăpând din strânsoarea lui George. Acesta din urmă se feri exact la timp pentru a evita un pumn abătut asupra lui. În secundele următoare, nu mai auzi decât bufnetul pașilor grei ai necunoscutului, care se îndepărta în fugă.

Se scutură bine și-și îndreptă cât de cât hainele, recunoscător că se afla în întuneric, și nu i se vedea îmbujorarea din obraji. Însă același întuneric ascunsese și chipul celuilalt bărbat. Isabelle se retrăsese către gardul viu, ținându-și brațele petrecute pe după talie, privind lung în urma atacatorului ei. De pe buze i se desprinse un scâncet slab, de parcă ar fi încercat în zadar să și-l reprime.

– Te-a lovit? întrebă George.

Femeia se uită la el, cu ochii mari.

– Nu, nu! A pornit-o către sat.

– Presupun că e destul de logic ca un nemernic ca el să se retragă într-acolo, se poate ascunde printre case.

– Nu, nu înțelegi!

Ridică tonul automat, într-o răbufnire de panică.

– Dacă ai prefera să nu te duci acum direct acasă...

– *Nu.* Trebuie să ajung acasă. Chiar acum, insistă, năpustindu-se pe cărare, hotărâtă.

– Ei, stai puțin. Nu pot să te las să pornești de una singură, cu un asemenea nemernic în libertate prin zonă.

Isabelle nu îl luă în seamă. Iuți pasul până ce ajunse să alerge. Ei bine... Invitat sau nu, George nu o putea lăsa să plece pur și simplu, când știa bine că putea fi atacată oricând de ticălosul acela. Porni după ea.

– Ce voia de la tine?

– Nu e treaba ta! Isabelle rosti cuvintele sacadate cu răceală. Nici măcar nu îi adresă vreo privire. Și nu te-a invitat nimeni să vii cu mine.

George mări pasul, pentru a o prinde din urmă.

– Ca gentleman, nu pot să-ți permit să te întorci acasă fără să fii însoțită.

Femeia îi aruncă o privire fioroasă, peste umăr.

– N-ai avut nici un scrupul să mă săruți, și nici măcar nu deschid discuția acum despre ceea ce mi-ai sugerat după aceea. Nu s-ar spune că-s acțiuni demne de un gentleman.

Aceste cuvinte îl înțepară precum niște ace înfipte în carne sau, mai precis, în conștiință.

– Iar acum te rog să mă scuzi, deja am lipsit prea mult de lângă Jack.

Trebuia să se îndepărteze de Upperton. Nu, trebuia să se îndepărteze de *amândoi*, iar cea mai mare urgență era să se întoarcă acasă, la Jack. „Ceva important", așa scria în biletul primit. Un val de panică i se înălță din stomac, învârtejindu-se și zbătându-se ca și cum ar fi fost vorba de un uragan care urmărea să o înece. Dumnezeule, *nu putea* să-și arate frica. Nu când domnul Upperton îi sărise deja în ajutor o dată. Doamne, avea deja impulsuri protectoare și, dacă ajungea la concluzia că era în continuare nevoie să fie apărată, nu putea să mai scape niciodată de el.

Și trebuia să ajungă acasă, pentru a se asigura că Jack era bine, să se asigure că nici un ticălos nu pusese mâna pe băiețelul ei. La naiba, Jack era al ei, de la naștere era comoara pe care ea trebuia să o păzească. El era toată familia ei acum.

Strânse pumnul, prinzând o bucată din materialul rochiei, pentru a-și masca tremurul degetelor. Blestematul acela de Upperton era tot în urma ei și, atâta timp cât era lângă ea, Isabelle nu-și putea permite luxul de a alerga de-a dreptul. Se mulțumi să-și lungească pașii până ce ajunse să strângă din dinți la fiecare mișcare exagerată. Îl ignora pe bărbatul care o urmărea, privind cu ochi mijiți poteca din fața ei. *Unde* dispăruse individul acela? El fusese cel care-i lăsase biletul. Știa care dintre locuințele joase din sat era a ei. Oare pornise direct într-acolo? Oare în momentul acesta îl ridica pe Jack din așternuturi?

Gâtul i se contractă, încercând să stăvilească un suspin care i se umflă în piept până ce ajunse să simtă o durere fizică. Ah, la naiba cu tot! O porni la goană. În urma ei, domnul Upperton lăsă să-i scape un strigăt. Alergând, Isabelle îi ignoră protestele până ce își simți încheietura prinsă într-o strânsoare de fier.

– Hei, ce crezi că faci? Doar nu-ți închipui că o să scapi de mine cu fuga...

– Dă-mi drumul.

Isabelle făcea eforturi să-și păstreze vocea măsurată și tonul politicos, ca și cum ar fi dat ordine vreunui servitor. Cândva, tatăl ei o învățase cum să facă asta – să li se adreseze servitorilor cu o autoritate senină care asigura supunere, dacă nu și loialitate. Această lecție era o parte din viața pe care o respinsese. Iar acum nu reuși să o respecte. Glasul i se frânse, căpătând accente ascuțite de isterie.

– Ce e cu graba asta? N-o să mă faci să cred că îți faci brusc griji pentru Jack.

Isabelle își smuci încheietura din mâna lui.

– Motivele mele nu te privesc nicidecum. Își lăsă răspunsul să fie marcat de o doză importantă de iritare. Nu îi mai păsa ce părere își făcea despre ea. Dă-mi drumul!

– Sunt sigur că e bine și în siguranță, visând în pătucul lui, așa cum a fost toată seara. N-ai zis că l-ai lăsat cu cineva?

Cu Biggles, da, de parcă o bătrânică putea să facă mare lucru în confruntarea cu o așa matahală!

– N-ai cum să știi sigur! Te rog, nu mă mai reține aici.

Bărbatul expiră puternic și strânsoarea slăbi. Slavă Domnului! Isabelle își trase mâna și porni din nou, cu pași iuți care deveneau din ce în ce mai iuți. Și nu se opri până ce nu ajunse la căsuța ei cufundată în întuneric, aflată la marginea satului. Pe lângă conacul în care crescuse, lui Isabelle i se păruse mereu sărăcăcioasă și minusculă, dar asta era soarta ei acum. Și nici nu merita mai mult.

Ușa era închisă, o barieră solidă de stejar care ieșea în evidență pe fundalul pereților văruiți. Liniștea domnea peste tot, ba chiar era atât de liniște încât cântecul greierilor îi reverbera în minte atât de puternic, încât acoperea ritmul sacadat al respirației sale. Inima îi bătea iute și slab, ca aripile unui fluture. Puse mâna pe mâner, cu pieptul strâns de spaima a ceea ce ar fi putut găsi dincolo de ușă. Blestemată imaginație, mereu o lua razna! O făcuse să calce strâmb când era suficient de naivă încât să se încreadă în promisiunile unui tânăr înflăcărat că n-o să meargă într-atât de departe încât să o compromită. Și, odată ce o făcuse, că avea să o ia de soție. Când o să se-nvețe minte?

– Isabelle?

Trebuia neapărat să intre. Domnul Upperton venea pe cărare, în urma ei. Ce-o fi zicând despre ea... Că era o proastă, de se temea să intre în propria casă? Prinse apoi mânerul și îl roti. Ușa se deschise cu un scârțâit, inundând camera principală cu raze de lună spectrale.

Senzația ei de neliniște deveni și mai puternică. Îi umplu pieptul până ce simplul act de a inspira deveni un efort. Nici un lucru nu era deranjat, și totuși... și totuși... Ceva era în neregulă. Cineva fusese acolo. Cineva străin. Era aproape ca și cum ar fi lăsat în urmă un miros anume.

Așa... Ușa dormitorului lui Jack se afla chiar în cealaltă parte a camerei. Isabelle își îndreptă spatele și traversă în grabă podeaua din scânduri, fără să ia în seamă faptul că pașii grei ai domnului Upperton – ale cărui cizme făceau mult mai mult zgomot – o urmau. Deși nu îl poftise înăuntru, o mică parte din ea îi era recunoscătoare că nu ținuse seamă de formalitățile obișnuite.

Trase cu putere de ușa dormitorului. Era gol. O, Doamne, patul era gol, iar lumina lunii cădea drept pe așternuturile boțite. Perdelele se unduiau în vânt, strecurându-se afară prin fereastra deschisă.

Fereastra deschisă. Își duse mâna la gură și se năpusti spre ea, ca și cum ar fi putut să-l prindă cumva pe fiul ei fugind prin grădina din spatele casei.

– Nu! Grădina era la fel de goală ca și dormitorul. Vântul care se juca prin perdea punea și iarba în mișcare, al cărei verde devenise cenușiu sub mângâierea palidă a lunii. Nu, a dispărut! Știam eu!

Ochii îi ardeau în cap, însă nu avea timp de lacrimi. Nu cu Jack dispărut. Se întoarse către domnul Upperton și se năpusti asupra lui:

– N-ar fi trebuit să vin! N-ar fi trebuit să-l las!

Își încleștă pumnii și începu să-l lovească în piept. Orice, numai să-și stăvilească tremuratul.

Mâinile lor o prinseră de umeri cu blândețe, dar pline de fermitate.

– Ce s-a întâmplat?

– A dispărut, prostule! Au plecat cu Jack!

– Cine? Cine ar face una ca asta?

Ce tupeu! Asta nu era treaba lui. Era poate vina lui, pentru că o făcuse să întârzie, dar în nici un caz treaba lui.

– N-avem vreme să trăncănim. Poate reușim să-i dăm de urmă.

Poate, da. Vinovatul n-avea cum să fi ajuns departe. Nu avusese un avans mai mare de cinci minute. Având în vedere cât de masiv era, cum de nu îl auziseră? De ce nu-l simțise Biggles?

– Dar cum rămâne cu persoana cu care ziceai că l-ai lăsat pe Jack? Unde e?

În mod clar, Upperton se gândea la același lucru.

– Doarme în pod, dar...

– Cheam-o aici.

– N-are cum să...

– *Cheam-o.*

Isabelle încremeni. Tipic pentru un bărbat de obârșie înaltă, să adopte un ton atât de poruncitor. George adăugă:

– E măcar pe-aici?

– Bineînțeles că e, cum îndrăznești să sugerezi că... Biggles!

Însă bătrâna cobora deja pe scară. Bufnetul picioarelor voinice pășind în camera învecinată îi anunță coborârea.

– Ei drăcie, ce e gălăgia asta?

Isabelle țâșni pe lângă Upperton, în camera principală.

– Unde e Jack?

– Păi... ar trebui să doarmă dus, da' cum o putea vreun suflet să se odihnească cu tot vacarmu' ăsta...

– Ce-ai auzit?

Întrebarea tăioasă a lui Upperton o întrerupse pe femeie. Bărbatul pronunță fiecare silabă clar, ca și cum ar fi recitat în fața unui învățător. Biggles se îndreptă în așa fel încât să își arate adevărata înălțime – undeva pe la 1,52 metri, dacă s-ar fi deranjat să se încalțe.

– Tot felul de bocăneli și zdrăngăneli. Zău, te scoală și din morți, vorb-aia. Cum să dormi...

– Bocăneli, interveni Isabelle. Noi n-am bocănit.

– Ba da, se smiorcăi Biggles. Bușituri de pași și tot felu' de zgomote.

– N-am făcut așa mult zgomot, protestă Isabelle.

– Ba io zic că da. De ce...

– Înseamnă că nu au cum să fi ajuns departe, declară Upperton, peste mormăielile lui Biggles. Stați aici. O să arunc o privire prin grădină.

– Nu, e fiul meu, zise Isabelle, pornind către ușă. E responsabilitatea mea.

– Da' ce e cu băiatu'? întrebă Biggles.

– Nu e în pat, răspunse Isabelle, pe un ton nefiresc de calm.

După atâția ani în care-și înfrânase din greu emoțiile în ceea ce îl privea pe fiul ei – astfel încât persoanele străine să nu își dea seama de adevărata natură a relației lor – devenise expertă în a se detașa de ele. Părea de-a dreptul rece și nepăsătoare. De multe ori, Isabelle se temea că această fațadă era chiar adevărată, că își acoperise emoțiile cu un strat atât de adânc de gheață, încât acestea

ar fi putut să își piardă căldura pentru totdeauna. Dar, sub stratul acela de gheață, își simțea inima strânsă.

Fața cărnoasă a lui Biggles își pierdu instantaneu culoarea:

– Doamne, ai milă de noi!

– Dacă ai auzit atâta zgomot, de ce nu ai coborât să vezi ce se petrece?

Upperton făcu un pas către ea, iar bătrâna parcă se micșoră în fața lui. Umerii i se lăsară în jos, iar bărbia îi coborî în piept.

– Am crezut că e maică-sa, la întoarcere. Jur!

George dădu aprobator din cap.

– Du-te și pune de ceai și, când e gata, pune o porție sănătoasă de orice alcool ai prin casă. Domnișoara Mears o să aibă nevoie de ceva îmbărbătare.

Cât tupeu, să se apuce să dea indicații în casa ei! Isabelle se întoarse la el și îl smuci de mână:

– N-am nevoie. Vin cu tine!

O sprânceană de culoarea nisipului se arcui, iar bărbatul își coborî privirea la degetele ei petrecute peste ale lui.

– Ba o să stai aici. Nu se știe ce fel de ticălos l-a furat pe Jack.

– E fiul meu. Al meu! Isabelle aproape că scuipă aceste cuvinte, după care spuse: Cu cât stăm mai mult să ne certăm, cu atât mai departe o să ajungă și o să ne scape.

– De ce l-ar fura cineva pe băiat? Nu e moștenitorul vreunui ducat, nu?

Chiar așa... de ce? Nimic din toate astea nu avea logică. Un străin o chemase la conac. Cum descoperise că locuia aici? Și cum de aflaseră care dintre case era a ei, dacă nu cumva... Un junghi rece de spaimă îi trecu de-a lungul coloanei vertebrale, făcându-i pielea de găină. Dacă nu cumva o urmăriseră de ceva timp. Dacă nu cumva uneltiseră să aibă parte de acest prilej, ademenind-o departe de casă și să-l lase pe Jack nepăzit. Poate că... poate Jack fusese deja răpit când bărbatul acela o oprise pe drum.

Upperton își mișcă mâna în așa fel încât degetele să i se împletească cu ale ei.

– Ce e? Parcă ai văzut o fantomă, sau chiar mai rău de-atât...

– Bărbatul acela de pe drum, care m-a acostat în seara asta. Cred... cred că a fugit cu Jack. Răspunsul ei fu rostit cu un glas tremurat și nesigur. Isabelle precizează apoi: Numai că nu știu de ce. Te rog... te rog, hai să-l găsim.

– Bineînțeles că o să-l găsim.

Dar, un ceas mai târziu, tot n-aveau nici un indiciu. Căutarea prin grădină nu le oferise nici măcar o urmă de încălțări în solul moale de la marginea casei – și era mult prea târziu și doar să ia în considerare ideea de a-i trezi pe vecini. Dacă cineva ar fi auzit ceva neobișnuit, sigur ar fi venit până atunci să le spună.

– Nu înțeleg... Un bărbat în toată firea nu dispare așa, fără urmă. George își trecu o mână prin păr, adăugând: Și nu singur, ci cu un băiețel energic.

– Trebuie să-i căutăm în continuare. Mai mult ca sigur o să găsim ceva, orice.

Ultimele cuvinte se auziră tremurat.

– Și tot n-ai idee de ce?

Era a nu știu câta oară când punea această întrebare, în ultima oră.

– Nu, deloc. Din nou, Isabelle îi oferi același răspuns. De ce ar vrea cineva să răpească un... copil ilegitim...

Restul frazei se pierdu într-un suspin gâtuit. George întinse imediat mâna spre ea. Briza nopții îi unduia părul, desprins de mult din ace și revărsat în cârlionți peste gât și față. Razele lunii se strecuraseră în jur, formând o aură care-i încadra chipul. Femeia își prinse buza inferioară între dinți.

– Isabelle. Când văzu că ea nu protesta că i se adresase pe numele de botez, se aventură și mai mult. Se apropie de ea și o prinse ușor de umăr. N-o să găsim nimic pe întuneric. Cel mai bine ar fi să așteptăm până dimineață. La lumina zilei, s-ar putea să descoperim ceva ce am trecut cu vederea pe timp de noapte.

– Și dacă nu?

Tonul ei deveni dur. Reușise să extragă de undeva puterea de a protesta. George o strânse de umăr.

– O să cercetăm tot satul. Nu e chiar atât de mare.

– Până atunci ar putea să ajungă hăt departe.

– Dar n-au cum să treacă neobservați. Își puse mâna liberă pe celălalt umăr al ei, însă rezistă impulsului de a o trage într-o îmbrățișare propriu-zisă. Poate că nu voia decât să îi aline spaima, dar ea n-avea să interpreteze gestul ca atare. Am prieteni la conacul Shoreford, adăugă. Or să ne sară în ajutor.

– Ba n-or să sară în ajutorul *meu*.

– Ce te face să spui una ca asta?

Isabelle își dădu capul pe spate.

– Cândva, poate că am fost și eu una dintre femeile acelea elegante de la conac. Iar persoanele de genul acesta mi-au întors spatele. Toți... până și rudele mele.

Fără să vrea, George o trase mai spre el. Nu era chiar o îmbrățișare, dar acum erau suficient de apropiați pentru ca mireasma ei de levănțică să-i gâdile nările.

– Eu nu ți-am întors spatele. Vreau să te ajut.

– Nu e același lucru. Tu o să rămâi lângă mine doar până o să-ți dai seama că n-o să obții nimic de la mine. După care o să dispari, exact ca și restul.

Bărbatul își lăsă mâinile pe lângă corp.

– Ar trebui să fiu foarte jignit de asemenea cuvinte. De fapt, chiar aș fi ofensat, numai că avem probleme mai importante la care să ne gândim. Așa că o să dăm jignirea asta deoparte până ce o să-l găsim de Jack, după care o să-ți cer satisfacție.

Isabelle trase aer în piept, cu un zgomot scandalizat.

– Cum poți să...

– Ei, nu atât de prozaic cum cere eticheta, cu pistoale în zori. Am trecut prin așa ceva, și o dată mi-a fost de-ajuns. Dar am de gând să-ți dovedesc că te înșeli, și-atunci va trebui să îmi ceri scuze cum trebuie. Până atunci, ți-aș sugera să te odihnești pe cât posibil. O să mă întorc dimineață cu întăriri.

Îi întoarse spatele, intenționând să plece, știind că merita ca ea să fie scandalizată, având în vedere gafa pe care o făcuse mai devreme. Ce fusese în capul lui, să-i propună acestei femei frumoase și mândre să-i devină amantă? Ar fi trebuit să știe că nu s-ar fi coborât în veci să facă așa ceva, nici pentru el, nici pentru alt bărbat. Ar fi putut obține un preț bun de la o mulțime de domni din lumea bună dacă ar fi ales o asemenea cale. Ar fi putut-o

face de mult, dar în acel caz ei doi nu s-ar fi întâlnit niciodată. Chiar și ca femeie întreținută, ar fi fost cu mult peste posibilitățile lui – iar ea se considera oricum mai presus de așa ceva. Un bărbat ca el nu merita favorurile ei.

Dar putea să se revanșeze pentru greșeala făcută. Putea să-i aducă fiul înapoi, să iasă în liniște din viața ei și apoi să se întoarcă la problemele ei. Pe lângă evidenta ei disperare de mamă care-și pierduse copilul, ce conta o datorie de câteva mii de lire?

Isabelle întinse mâna și-i atinse brațul cu vârfurile degetelor. Acest simplu contact îl ardea, prin materialul fin al hainei, creându-i patru focare mici, ovale.

– Stai puțin!

Supunându-se cerinței ei, bărbatul rămase nemișcat. Oare ce mai putea dori de la el?

– Te rog... Nu... nu vreau să rămân singură. N-o să pun geană pe geană, nu până ce băiețelul meu n-o să fie înapoi acasă...

Sigur nu sugera că voia ca trupul lui să-i ofere uitarea de la ceea ce se petrecuse. Nu când deja îl refuzase clar. George își drese vocea și răspunse:

– Nu cred c-ar fi cea mai bună idee să rămân. Cum rămâne cu reputația ta?

– Bruma de reputație pe care am avut-o a fost distrusă de mult și deja ai stat la mine mai mult decât dictează legile decenței. Te rog! Nu vreau să înfrunt ceasurile lungi ale nopții singură.

Capitolul 8

Isabelle aștepta, anticipând că el urma s-o refuze. Avea tot dreptul s-o facă, având în vedere cum îi criticase onoarea. Integritatea. Și nu numai asta. Se arătase slabă, dezvăluindu-și nevoia ca el să-i aline suferința. O senzație de dispreț de sine îi ardea în stomac.

Secundele se întinseră între ei până ce ritmul liniștit al cântecului greierilor li se întipări în auz. Inima ei bătea în aceeași

cadență. Nici un alt sunet nu mai tulbura nemișcarea nopții, nici scârțâitul vreunei roți de trăsură, nici bufnetul vreunei tălpi de cizmă și nici lipăitul mai slab al unui pas de copil cu încălțări nepotrivite. Jack.

Închise ochii, pentru a face față durerii renăscute din inima ei. De câte ori se străduise, în ultimii ani, să nu-i poarte pică unui copil nevinovat pentru simplul fapt că venise pe lume? Cât de des se gândise cu dor la singurul sezon monden de care avusese parte și la ce ar fi putut avea, dacă ispita nu i-ar fi schimbat destinul? Jack nu ceruse să vină pe lume și, în mod clar, nu sub asemenea auspicii. Zilnic se lupta să îl trateze corect – să evite să-l învinuiască pentru ceea ce devenise viața ei.

Dar acum, confruntată cu senzația aceasta de nesiguranță, confruntată cu ideea că era posibil să nu-și mai vadă niciodată băiatul, voia să tragă trupul acela mic și puternic în brațele ei și să inspire mirosul acela de copil curios – iarbă, pământ și sare de mare.

În gât i se puse un nod dureros și se forță să-și înghită un suspin. Fără nici un avertisment, două brațe o cuprinseră. George. De ce era în continuare aici, alinând-o, când ea nu merita asta?

Un alt suspin își făcu loc cu greu pe lângă nodul din gâtul ei și ieși la suprafață, în timp ce expiră, cutremurându-se. Palma bărbatului se lipi de ceafa ei. Își îngropă degetele în părul ei, exercitând o presiune blândă, însă insistentă, până ce Isabelle își lăsă obrazul pe umărul lui.

Trupul lui o împresură. Niciodată nu îi fusese dat ca un bărbat să o cuprindă așa, fără să aștepte ca din acea îmbrățișare să se aleagă cu ceva mai mult. George îi oferea căldură fără să ceară nimic în schimb. Doamne, unde fusese omul acesta când ea era o fetișcană inocentă, complet nepregătită pentru mrejele pe care le putea arunca un seducător hotărât? Oare ar fi salvat-o? Sau ar fi dus-o și el în ispită? La acest gând, întregul corp îi deveni rigid.

– Hai în casă, să vedem dacă ne-a făcut Biggles ceaiul ăla.

Se smulse din îmbrățișarea lui și încercă să schițeze un zâmbet – un zâmbet de gazdă, un zâmbet care, dacă i-ar fi reușit, l-ar

fi făcut mândru pe tatăl ei. Dar se temea că buzele nu îi schițaseră decât o grimasă chinuită.

George – o, Doamne, se gândea la el spunându-i pe numele mic! – îi adresă o privire ciudată, exprimând ceva între o întrebare și o aprobare.

– O ceașcă de ceai ar putea fi exact lucrul de care avem nevoie acum.

George detesta ceaiul – dacă nu era dres cu o cantitate generoasă de brandy – și asta pentru că îi amintea de vizitele de curtoazie la care mama lui îl obliga să asiste și în cadrul cărora trebuia să poarte conversații chinuite cu tot felul de domnișoare sfioase abia ieșite de la pension. Dacă stătea să se gândească, nu-i plăceau deloc nici biscuiții, nici bucățelele acelea simandicoase de pâine prăjită decorate cu felii de castravete și năsturel care îi întorceau stomacul pe dos.

Slavă Domnului, în bucătăria lui Isabelle nu se găsea nici una din acele grozăvii, ci doar un ceainic rece și o bătrânică stânjenită.

– N-ați găsit nici picior de băiat? Biggles învârtea în mâini o bucată ferfenițită de pânză – care, fără îndoială, în fragedă juneție fusese o batistă. Ah, sărăcuțul, sărăcuțul de Jack, furat din așternut. Ce putem să facem? Au toată noaptea să-l ducă Dumnezeu știe unde, și atunci să vezi belea. Ce să vrei de la un prichindel ca el? Se lăsă moale pe o bancă aflată lângă cămin. Cum de-i rabdă pământul, să dispară în noapte cu copilul omului?

Isabelle scoase un sunet gâtuit și își apăsă pumnul de gură.

– Gata, gata! George îi aruncă o privire aspră femeii în vârstă. N-are rost să ne lăsăm pradă disperării. Trebuie să gândim clar.

– Și cât noi stăm pe gânduri, băiatul e dus hăt departe, mormăi Biggles.

– Nu, nu cred că așa stau lucrurile.

Isabelle își desprinse pumnul de buze.

– Ce te face să spui una ca asta?

– Pe drum n-am găsit nici o urmă de trăsură. Nici urme de potcoave care să ne arate că ar fi fost călare. Nici o urmă. Trebuie să fi venit pe jos și, dacă așa e, cât de departe pot să ajungă, cu un băiețel care e obișnuit să doarmă dus la o asemenea oră? Nu, cine

a făcut asta e în continuare prin apropiere. Probabil că n-or să se pună în mișcare înainte de răsăritul soarelui.

Ochii lui Isabelle scăpărară, aruncând scântei furioase.

– Și atunci de ce să nu încercăm să dăm de ei înainte să găsească o ascunzătoare mai bună?

– Și cum ai zice să facem asta, pe întuneric? Am căutat peste tot în grădină și pe străzile învecinate, cât am putut de bine. Ești pregătită să-i trezești pe vecini, pentru o cercetare în toată regula?

– Nu. Isabelle scoase un oftat grăitor. Ținând cont de situația ei, cel mai probabil vecinii n-aveau să se arate dornici să îi sară în ajutor, sau cel puțin nu în toiul nopții.

George își puse palma peste a ei:

– De cum se crapă de ziuă, o să încercăm din nou, și apoi, dacă tot n-am dat de nimic, o să apelăm la ceilalți.

Privirea majordomului se abătu asupra ei, și ochii acestuia se îngustară imediat. Isabelle își trase șalul mai strâns peste umeri. Ar fi trebuit să se aștepte la o asemenea reacție. Chiar și la țară, servitorii o judecau. Cu o singură privire, își dădeau seama cum stăteau lucrurile, ca și cum pe fruntea ei ar fi scris clar „femeie dezonorată".

Într-adevăr, nu avea cum să pară o femeie respectabilă apărând la ușa conacului în zori de zi, cu părul în dezordine, purtând în continuare hainele din urmă cu o zi și stând în spatele domnului Upperton. Da, atâta timp cât avea să fie la conac, *trebuia* să se gândească la el așa cum cereau convențiile sociale. Principiile cuviinței. Nici prin minte nu trebuia să-i treacă vreo noțiune intimă, așa cum era numele de botez, cu atât mai puțin să îl rostească.

Oricum, femeile aveau să își apropie capetele și să șușotească. Nu era cazul să le alimenteze speculațiile purtându-se cu George – adică cu domnul Upperton – ca și cum ar fi fost altceva decât un străin care-i sărise în ajutor.

– Revelstoke e pe-aici?

Majordomul își concentră imediat atenția asupra lui George și își îndreptă poziția până ce creștetul îi ajunse aproape la nivelul

bărbiei gentlemanului. Tatăl ei l-ar fi mustrat aspru pe majordomul lor pentru o asemenea jignire adusă unui oaspete.

– Va trebui să mă interesez.

Răspunsul îi era tivit cu ace de gheață. Apoi, bărbatul se întoarse și îi lăsă acolo, în fața ușii.

– Îți vine să crezi una ca asta? murmură George. Individul ăsta își închipuie dintr-odată că e în Grosvenor Square, nu în sălbăticia comitatului Kent.

Isabelle își drese vocea.

– Poate că ar trebui să plec. N-a fost deloc o idee bună. Nu știu ce...

– Șșșșt!

Se întoarse cu fața la ea și o strânse ușor de umăr. Un val de căldură se insinuă prin straturile de pânză care-i separau carnea de a lui. Slavă Domnului! Un contact direct ar fi fost într-atât de fierbinte, încât ar fi marcat-o ca un fier încins.

– N-ar trebui să rămâi singură în asemenea momente. Ai nevoie să stai cu alți oameni, să-ți distragă atenția, iar eu pot să fac asta cât îl căutăm pe Jack.

Femeia ridică din umeri, însă strânsoarea lui se intensifică.

– Îmi dau seama când prezența mea deranjează.

– Ce te face să spui una ca asta?

– Fii sincer! Ești prieten cu stăpânul lui, nu-i așa?

– Da, bineînțeles. Revelstoke și cu mine ne cunoaștem din anii de școală.

– Și-ai mai fost pus vreodată în postura de a aștepta afară, în frig? Majordomul lui te cunoaște doar.

Sprâncenele bărbatului se lăsară în jos.

– Sigur știe cine sunt. Lucrează pentru familia Revelstoke de ani buni. Aș fi putut intra direct chiar acum, numai că...

– Numai că ești cu mine, ceea ce explică faptul că nu am fost primiți nici măcar în foaier.

George își lăsă mâna pe lângă corp, concentrându-și privirea asupra a ceva aflat undeva peste umărul ei – un copac sau poate o cabană de vânătoare pe lângă care trecuseră când veniseră spre conac, pe aleea aceea impunătoare.

– Nu poți găsi un răspuns potrivit la asta, nu-i așa? insistă Isabelle. Sau nu vrei, pentru că nu dorești să mă jignești. Dar cei de aici știu. Chiar și servitorii, dintr-o simplă privire își dau seama ce sunt. Ce-or să creadă despre mine doamnele de aici?

– Soția lui Revelstoke nu este așa. George continuă, deși Isabelle contestă aceste cuvinte cu o clătinare din cap: Dă-i o șansă, da? Odată ce o să audă ce s-a întâmplat, o să fie cât se poate de înțelegătoare.

– Odată ce o să audă ce s-a întâmplat, ar putea să fie de părere că am primit exact ce meritam. A, o să fie prea politicoasă pentru a-și da glas gândurilor, dar astea vor fi. Și așa or să facă toți.

– Prin simpla sugerare a unui asemenea lucru, să știi că îmi jignești o prietenă dragă, și asta fără să o fi văzut vreodată în viața ta.

– Să-nțeleg că e așa o sfântă, încât n-o să judece o femeie decăzută, cu un fiu bastard?

– Ți-a trecut vreodată prin minte să minți în legătură cu situația ta? Spune că ești văduvă. Cine o să știe?

Dumnezeu îi era martor că se gândise la un asemenea șiretlic când sosise în sat și încercase să-și ascundă legătura cu Jack de ochii lumii. Numai că mândria ei înnăscută n-o lăsase să mintă.

Decât să recunoască una ca asta, Isabelle preferă să schimbe vorba:

– De ce faci toate astea?

George clătină ușor din cap, semn că nu înțelegea despre ce era vorba.

– Ce fac?

– De ce mă ajuți? Aseară era de înțeles, dar să mă aduci aici...

– Ce întrebare! izbucni el, fără să se gândească. Ce fel de gentleman aș fi dacă aș întoarce spatele unei doamne aflate la ananghie?

Chiar așa, ce fel de gentleman? Felul acela care așteptă ceva în schimb. Isabelle deschise gura, pentru a-i da o replică usturătoare, însă întoarcerea majordomului o făcu să-și stăvilească vorbele.

– La ora asta, Lord Benedict e la grajduri. Am trimis un băiat să îl cheme. Aș zice să îl așteptați în birou. Cât despre însoțitoarea dumneavoastră...

Văzându-l șovăind, Isabelle simți cum obrajii i se înroșiră de jenă.

– Aceasta este doamna Mears, îl întrerupse George. Locuiește în sat.

– Cred că mai toată lumea cunoaște situația domnișoarei Mears.

Maxilarul lui George se încordă brusc, trădându-i tensiunea.

– E o mare rușine pentru profesia ta să apleci urechea la asemenea bârfe. *Doamna* Mears a venit aici cu o problemă cum nu se poate mai urgentă. Așadar, o vei lăsa să intre, altfel nu răspund pentru faptele mele.

Majordomul se dădu din calea lor, dar ochii îi scăpărau. În mod clar, nu aproba deloc o asemenea purtare, însă trecuse deja de limita insolenței.

– Vă poate aștepta în foaier.

– O să vină cu mine în biroul lui Revelstoke. Ceea ce am de discutat cu el o privește în mod direct. Și aș adăuga că pe tine nu te privește nicidecum.

George trecu pe lângă majordom, cu cizmele bocănind pe podea. Un hol cu aspect de peșteră se întindea până în partea din spate a conacului, cu un plafon aflat la nu mai puțin de patru metri înălțime, însă Isabelle tot avea senzația că pereții o apăsau și că se afla într-un loc neprimitor. Piatra pereților exteriori ținea captiv aerul răcoros al Canalului Mânecii. Peste tot domnea o umezeală care-ți intra în oase.

Ce fel de oameni ar suporta să trăiască într-o asemenea clădire mohorâtă din piatră, pe culme, expuși intemperiilor și brizei marine? Își simți coloana străbătută de un fior. Poate că stăpânul de aici era prieten cu George, dar odată ce avea să-și dea seama cine era ea, avea să o cântărească gânditor – așa cum făceau toți – și urma să o cuprindă într-o privire evaluatoare, care începea și se termina la sânii ei și o făcea să fie cât se poate de conștientă de rușinea ei.

Iar sfânta de nevastă-sa avea să observe – așa se întâmpla întotdeauna – și să o cântărească la rândul ei. O presupunere, o judecată și un avertisment: „Ai căzut în ispită o dată, ai face bine să nu-l tentezi pe bărbată-meu să calce strâmb!" Soțiile

negustorilor și ale meșterilor din sat o tratau destul de aspru. Cât de rece avea să fie primirea pe care urma să i-o facă o membră a înaltei societăți?

– Dumnezeule mare, unde ai fost toată noaptea?

Un bărbat cu umeri largi, îmbrăcat cu pantaloni strâmți, traversă holul pentru a le ieși în întâmpinare. Fruntea îi era acoperită de șuvițe rebele de păr negru. Și, o secundă mai târziu, o observă. Privirea lui o măsură din creștet până în tălpi și-napoi, oprindu-se asupra feței. În mod clar, înfățișarea ei era suficient de neîngrijită pentru a-i deturna atenția de la celelalte însușiri.

Ochii gazdei se mutară de la ea la George, după care se întoarseră în direcția ei, în timp ce o sprânceană închisă la culoare se ridică ușor:

– Și cu cine ai venit?

Tonul îi era la fel de senin ca și privirea, cu o notă speculativă mascată aproape impecabil în spatele fațadei relaxate. Aproape, dar nu perfect. Din cum arătau lucrurile, nu putea să tragă altă concluzie decât că-și petrecuse noaptea cu prietenul lui.

– Aceasta este Isabelle Mears. Doamnă Mears, vi-l prezint pe Lord Benedict.

Auzind această minciună sfruntată, Isabelle aproape uită să-și încline respectuos capul. Nu-i ceruse să mintă. Modificarea adevărului în fața majordomului era una, și cu totul alta o minciună spusă prietenului lui. Adevărul era că neadevărul o puse într-o lumină aproape la fel de proastă pe cât ar fi făcut-o adevărul, căci ducea la deducția că-și petrecuse noaptea comițând adulter.

– Nu v-am mai văzut undeva? întrebă Revelstoke. Îmi păreți cunoscută.

– Trăiesc în sat, milord. Poa' m-ați văzut vânzându-mi buruienile și leacurile. Cre' că i-am vândut și soației Domniei Voastre.

Se străduise să imite modul în care vorbeau Biggles și ceilalți localnici, dar nu știa dacă putea să mențină această șaradă prea mult timp. Accentul ei educat, de aristocrată, îi venea mult prea firesc. Upperton o privi printre pleoapele îngustate, însă ea preferă să nu îl ia în seamă. Dacă el putea să mintă fără să o prevină, și ea putea să se poarte ca o servitoare, la naiba! În orice caz,

ca servitoare avea mai multe șanse să treacă neobservată și exact asta își dorea, în ceea ce-i privea pe membrii aristocrației. Să nu o ia nimeni în seamă. Să nu o judece nimeni.

Upperton își drese vocea, după care începu:

– Fiul doamnei Mears a dispărut. M-am gândit să-ți cer ajutorul, fiind un membru influent al comunității sau măcar încă o pereche de ochi.

– Ba o să fac mai mult de-atât. Poți să te bazezi și pe ajutorul fratelui și al cumnatului meu. Plus al oricăruia dintre ceilalți musafiri de la conac. Apoi, Revelstoke i se adresă lui Isabelle: Nu vă faceți griji, doamnă! O să vă găsim băiețelul, teafăr și nevătămat.

Femeia schiță o reverență.

– Mulțumesc, milord.

– Dați-mi voie să vă conduc în salonul de dimineață. Soția și sora mea o să vă țină de urât.

– O, nu, milord. N-aș vrea să deranjez în nici un fel.

– Insist. O să vă treacă timpul mai ușor în compania cuiva.

Isabelle își mușcă buza de jos și făcu din nou o plecăciune, pentru a-și ascunde reacția. Nu putea da dovadă decât de recunoștință, nicidecum de consternare. Ce o dăduse de gol atât de repede? Dacă ar fi fost cu adevărat o servitoare sau o femeie de rând din sat, o femeie care-și câștiga traiul vânzând ierburile pe care le cultiva în grădină pentru câțiva bănuți, nu i s-ar fi adresat niciodată cu „doamnă", și nici nu i-ar fi propus să își petreacă timpul cu soția lui. Ar fi trebuit să o trimită la bucătărie, cu cei de teapa ei.

Dar nu, Revelstoke insistă și, cu o mișcare din mână, îi arătă coridorul care ducea către spatele conacului. Isabelle nu avu de ales și se lăsă condusă într-o încăpere aerisită. Plafonul înalt, boltit, era susținut de bârne, iar lumina dimineții se descompunea în mii și mii de raze, strecurându-se prin două ferestre în formă de romb. În șemineu ardea vesel un foc sănătos. Aerul era împrospătat de mireasma unor flori de vară – caprifoi, levănțică și trandafiri. Pe mai multe dintre mesele din încăpere se aflau buchete proaspăt aduse din grădină.

Pe fotoliile pereche de lângă ferestre stăteau două femei destul de apropiate ca vârstă de Isabelle. Una era blondă, cu ochii

albaștri și piele fără cusur, un adevărat giuvaer nepătat, demnă de orice sală de bal din înalta societate.

– Julia dragă... În mod surprinzător, Lord Benedict i se adresă celeilalte doamne – nu mai puțin frumoasă, însă părul mai închis la culoare și tenul pe măsură făceau ca frumusețea să îi fie eclipsată de cea a surorii ei. Aceasta e doamna Mears, din sat, și-a pierdut băiețelul.

– O, Doamne! Soția lui Revelstoke se ridică de pe fotoliu cu un efort, îngreunată de abdomenul umflat. Ce îngrozitor! Trebuie să facem tot posibilul să-l găsim și să-l aducem înapoi.

– Chiar acum o să-i adun pe oaspeții noștri, să pornim în căutarea lui, o informă Lord Benedict. Te-ar deranja dacă doamna Mears ar sta cu tine și cu celelalte doamne?

– Nicidecum, insist să stai cu noi, interveni sora, al cărei nume încă nu fusese rostit.

Alte doamne? Da, bineînțeles, erau și altele la conac. Cele două femei din fața ei păreau destul de prietenoase, însă Isabelle nu își aducea aminte clar de ele, din vechea ei viață. Ceea ce era chiar ciudat... Măcar una din ele își făcuse deja cu siguranță debutul în societate în timpul scurtului sezon monden pe care-l prinsese ea. Dacă nici una din ele n-o recunoștea, putea avea o șansă – cel puțin până ce în salon urmau să-și facă intrarea celelalte doamne.

– Te rog, ia loc!

Lady Benedict îi arătă un mic divan, aflat în fața fotoliului ei. Isabelle se așeză chiar pe marginea acestuia, neîndrăznind să se facă prea comodă.

– Biata de tine, rosti blonda. Cred că ești moartă de îngrijorare. Cum s-a întâmplat de a dispărut?

– N-aș ști să vă spun. Am intrat la el în cameră să verific dacă e bine și am văzut că nu mai era în pat.

– Dumnezeule mare! Își duse o mână la piept, în dreptul inimii. Răpit din așternut!

Lady Benedict se așeză lângă Isabelle și îi luă mâna într-a ei. O, da, femeia era o sfântă!

– Și nu ai auzit nimic?

– Nu, milady, mă tem că nu.

Isabelle strânse din dinți și se rugă în gând ca Lady Benedict să nu pună și alte întrebări. Nu putea recunoaște adevăratul motiv pentru care nu auzise nimic.

– Te rog, spune-mi Julia.

– Da, și mie Sophia, adăugă blonda. Nu e cazul să ținem la etichetă, având în vedere situația.

Isabelle nu voia în ruptul capului să plângă. Nu, în nici un caz! Nu avea nici un motiv să se lase impresionată de compasiunea pe care i-o arătau aceste femei, în condițiile în care, odată ce aveau să afle adevărul, atitudinea lor urma să se schimbe complet.

– Iar noi cum să-ți spunem? întrebă Julia.

– Isabelle. Își împreună mâinile în poală, pentru a le masca tremurul și așteptă reacția celor două. Nu avea un nume prea comun și era posibil să fi auzit bârfele legate de ea. Chiar dacă ea nu-și aducea aminte de ele, se putea ca Julia și Sophia să fi auzit de ea, din niște motive deloc onorabile.

Expresiile îngrijorate ale celor două surori nu se modificară nici în cea mai mică măsură. Sophia luă un cadru de broderie și începu să împungă cu acul în material. Julia ridică un clopoțel de pe masă, iar clinchetul acestuia răsună în spațiul salonului.

– Imediat o să servim ceaiul și poate că și celelalte doamne vor veni cât de curând. Ele nu prea sunt obișnuite cu programul de la țară...

Cu ajutorul lui Dumnezeu, poate că aveau să-și petreacă toată ziua dormind, astfel încât ea să nu fie nevoită să dea ochii cu ele.

Căruciorul cu ceaiul sosi imediat, iar Julia îi puse o ceașcă în mâini, împreună cu niște biscuiți proaspeți, gem și smântână grasă – delicatese pe care nu le mai gustase de șase ani, alături de ceaiul adevărat, de Ceylon. Nici nu-și închipuia cum ar fi putut tolera stomacul ei asemenea mâncăruri bogate. Nu când mintea îi stătea tot la Jack. Crescut cu pâinea bună făcută de Biggles și alimente curate, de țară, acesta visa mereu la prăjiturile cu glazură de la brutăria din sat. Iar Isabelle nu-și putuse permite niciodată să-i cumpere. Rupse un colțișor dintr-un biscuit de casă și îl fărâmiță între degete.

Julia își stăvili fluxul de flecăreli și se aplecă spre ea:

– Ah, ce-mi mai merge gura! Și mintea ta e, bineînțeles, la micuțul tău...

– Mă gândeam cât de tare i-ar plăcea lui Jack un biscuit de-ăsta. Și ciocolată... nu a băut niciodată ciocolată caldă. Își împinse farfuria deoparte: Îmi cer scuze. Sunt convinsă că-s delicioși, dar nu pot să înghit nici o fărâmă.

– E și normal, o liniști Sophia. Eu, una, dacă ar fi să-l pierd pe Frederick al meu, sigur n-aș ști ce să mă mai fac. Și-așa mă simt rău, că l-am lăsat cu doica. De când s-a născut, nu l-am mai lăsat niciodată atâta timp singur.

– Câți ani are? întrebă Isabelle.

– Face trei în noiembrie și e atât de inteligent! Pentru o clipită, buzele i se relaxară într-un zâmbet plin de mândrie. Highgate l-a învățat literele și vrea ca, până la ziua lui, să știe să se iscălească deja.

– Highgate? Isabelle închise gura înainte de a putea să mai scoată de la sine și alte cuvinte.

– A, da, soțul meu. Zâmbetul Sophiei se lăți și mai mult. Îl cunoști?

Numai după reputație, însă fără îndoială zvonurile care circulau pe seama lui erau exagerate. Dar, dacă bârfele cum că și-ar fi omorât prima nevastă și că, după aceea, începuse să trăiască precum un pustnic fuseseră suficient de răspândite încât să-i ajungă ei la urechi, oare despre ea ce se spusese? Ce fel de povești mai erau și acum depănate pe după evantaie de dantelă sau mâini înmănușate, în șoapte scandalizate?

„Vai, ce neobrăzată, Isabelle asta! Nu s-a dus pe continent, ca să vezi! Și-a pierdut urma pe undeva pe la țară, ca să-și crească bastardul. Taică-său nu i-a dat nici măcar suficienți bani cât să-și ducă zilele. Nimeni nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea, nici măcar rudele. Și ce perspective avea! Era curtată de moștenitorul unui ducat, care avea s-o ceară de nevastă de pe-o zi pe alta, iar ea a dat cu piciorul la tot..."

Iar toate acestea erau adevărate. Dăduse cu piciorul la tot, dar – la vremea respectivă – nu se putea închipui trăind toată viața legată de omul acela. De modul acela de viață.

– Nu am făcut niciodată cunoștință, milady.

Isabelle se prefăcu a lua o gură de ceai. Bineînțeles că nu li se făcuse cunoștință. Nu când ea se ascundea într-un sat obscur.

Sophia – Lady Highgate – se aplecă spre ea și îi puse mâna, într-un gest ferm, pe braț.

– Gata, gata cu lucrurile de genul ăsta! Trebuie să știi că ești printre prieteni aici.

Isabelle nu avu prilejul de a răspunde pentru că, în momentul acela, mai multe alte doamne își făcură intrarea în salonul de dimineață. Invitate la petrecerea de la conac. Membre ale aristocrației. Isabelle își ținu privirea ațintită asupra ceșcuței de ceai pe care o avea în mână, în timp ce Julia și Sophia le salutară pe nou-venite. Cu mare grijă, Isabelle se uită la fiecare, însă nici unul dintre chipuri nu i se păru cunoscut.

Apoi urmară prezentările inevitabile, în urma cărora avea să afle sigur dacă vreuna dintre nou-venite ar putea să o recunoască. Fetele abia ieșite în lume o salutară cu murmurele politicoase cerute de regulele etichetei. Henrietta și Catherine Upperton o salutară cu o amabilitate solemnă. Doamna Upperton și doamna St. Claire se uitară una la alta, fără ca fiicele lor să observe. Isabelle își dădu seama că trebuia să stea cu ochii pe ele. În mod clar, ceva din ea declanșase în ele instinctul matern, care le anunța că era ceva în neregulă. Fără îndoială, ele auziseră de adevăratul ei nume, chiar dacă nu făcuseră cunoștință cu ea până atunci. Destul de curând, sporovăiala și bârfele luară locul remarcilor compătimitoare la adresa situației ei. Pe vremuri, o astfel de întrunire ar fi fost o încântare pentru ea. Ar fi schimbat și ea amabilități cu celelalte, cât se poate de mulțumită. Când Catherine Upperton aduse vorba, cu un suspin grăitor, de fiul mezin al ducelui de Amherst, Isabelle își mușcă limba pentru a nu povesti cum, odată, îl surprinsese în grajdurile tatălui său, murdar de bălegar de cal din creștet până în tălpi. Își închipuia cum ar fi suspinat, scandalizate, cele două surori, însă nu putea recunoaște a avea vreo legătură cu respectiva familie, la fel cum nu putea recunoaște că aproape acceptase o propunere din partea fratelui lor mai mare.

– Și... cu cine sunteți înrudită?

Doamna St. Claire își ținea ceșcuța la jumătatea distanței spre gură, cercetând hainele din pânză ale lui Isabelle, care în mod clar nu aveau nici o legătură cu moda pariziană. Isabelle nu purta rochii de muselină în nuanțe pastelate. Doar haine de lucru, în culori care ascundeau petele.

Tânăra se forță să-i susțină privirea. Dacă bârfitoarele tot o numeau obraznică, atunci trebuia să înfrunte acest moment ca atare.

– Cu nimeni important.

– Locuiește în sat, mamă, interveni Julia. A venit la noi să o ajutăm.

În ochii femeii în vârstă apăru o licărire ciudată. Nu era ceva clar, cum ar fi fost o scânteie de recunoaștere. Nu, era mai degrabă o strălucire de îndoială îndoită cu suspiciune. O mai văzuse undeva pe Isabelle, și în mod clar nu într-un sat din Kent. Doar că nu-și putea aminti exact unde sau când.

Isabelle își dădu seama de toate acestea cât timp doamna St. Claire sorbi delicat din ceașca ei și o așeză înapoi pe farfurioară.

– Și de ce fel de ajutor aveți nevoie?

Isabelle deschise gura, să-i răspundă, însă cuvintele îi rămaseră blocate în gât. N-ar fi vrut să atragă atenția femeii acesteia asupra necazului ei. Dacă îi dezvăluia existența lui Jack, practic i-ar fi dat încă o bucățică din tabloul complet al situației ei, pe care nu-și dorea deloc ca aceasta să-l pună cap la cap. Nu și-o amintea pe doamna St. Claire din perioada de dinaintea izgonirii ei, însă cunoștea destul de bine genul acesta de persoană. Femei mai în vârstă, prinse într-un mariaj nefericit, care își petreceau timpul ascultând bârfe și alimentându-se cu discuții despre eșecurile altora pentru că asta umplea golul din viețile lor și poate, într-o oarecare măsură, așa reușeau să stea cu ochii și pe soții lor năbădăioși.

Sosirea unei alte femei o salvă și nu mai fu nevoită să răspundă. Un salut voios, un glas familiar. Inima îi tresări în piept. Imposibil! Se întoarse spre nou-venită și inima parcă i se făcu de plumb. Chiar ea era. În cadrul ușii, nemișcată ca o statuie și holbându-se la ea, se afla Emily Marshall. Verișoara sa.

Capitolul 9

– Tu!

Cuvântul se desprinse de pe buzele lui Emily sub forma unei șoapte uluite. Isabelle își simți mâinile înghețându-i dintr-odată și așeză cu grijă cești cuța deoparte, cât încă mai simțea contactul cu porțelanul.

– Ce cauți aici? Emily înaintă în încăpere. Ce-nseamnă asta?

La o asemenea întrebare, Isabelle nici nu știa ce să răspundă. Presiunea privirii celorlalte femei i se fixă pe umeri, ca o povară copleșitoare. Probabil că gazdele ei se uitau îngrijorate una la cealaltă. Fără îndoială, Lady St. Claire își reprima un zâmbet batjocoritor, gândindu-se cu mare bucurie la cum avea să povestească această scenă savuroasă la toate petrecerile din sezonul monden.

Toate aceste reacții erau doar presupuneri, totuși. Isabelle nu-și putea desprinde privirea de la verișoara ei. În timpul scurs de la ultima lor întâlnire, Emily crescuse. Când izbucnise scandalul, era prea mică pentru a fi auzit totul de la rudele ei mai în vârstă, însă destul de mare pentru a afla bârfele de una singură. Pe la treisprezece ani, Emily devenise deja expertă în a asculta la uși când adulții discutau pe ton scăzut.

Verișoara ei stătea în fața ei: înaltă, într-o rochie de muselină galben-pai cu aplicații din cea mai fină dantelă franțuzească. După ultima modă, bineînțeles. Nimic nu era prea bun pentru cei din familia Marshall, atâta timp cât se ridicau la înălțimea standardelor lor.

– Trebuie să mi se dea o explicație.

Acest ordin, rostit ca și cum tânăra s-ar fi adresat vreunui servitor, reuși să rupă vraja care parcă le menținea pe toate femeile din cameră într-o stare de încremenire. Julia făcu un efort și reuși să se ridice.

– Doamna Mears a venit din sat. Și-a...

– Doamna Mears, zău așa? Emily îți ținu privirea ațintită asupra lui Isabelle. Ai păcălit vreun nefericit să te ia de nevastă? Sau le ai mințit pe aceste doamne amabile?

– Ascultă ce-ți spuneam, insistă Julia. A venit la noi să o ajutăm. Nu e cazul să o acuzi de minciună.

– Nu e nici o problemă, milady. Cuvintele calme ale lui Isabelle reușiră să submineze tensiunea. Aceasta își ținea privirea ațintită în pământ, pentru a nu vedea mustrarea de pe chipul Juliei când avea să audă această adresare formală. În situația dată, prefera distanța oferită de formalism. Locul ei nu mai era în lumea aceasta. N-o să vă mai deranjez mai mult decât am făcut-o.

Se aplecă în față, pregătindu-se să se ridice în picioare cu toată demnitatea de care era în stare în acel moment. O mână așezată pe umărul ei o opri. Întoarse capul și văzu că Sophia traversase încăperea, pentru a se așeza lângă ea, pe divan.

– Nu ne deranjezi câtuși de puțin. Vocea contesei – în mod normal ușor întretăiată – căpătă inflexiuni de oțel: Ești cât se poate de bine-venită să rămâi la noi. Dacă e vreo persoană care se simte jignită de prezența ta, aș spune că problema îi aparține.

Isabelle clipi de câteva ori, dar senzația subită de arsură din spatele globilor oculari nu se lăsă alungată. În gât îi apăru un nod dureros, astfel că singurul răspuns posibil fi o mișcare scurtă de aprobare.

– Ar trebui să fie problema ei. Emily trase aer pe nas, cu o expresie extrem de încrezută, de arogantă, ținându-și bărbia sus și buzele strânse. Nici o familie decentă n-ar primi-o în casă. Și nici n-ar trebui.

Furia își croi, înflăcărată, drum către suprafață și distruse nodul din gâtul lui Isabelle. Cum îndrăznea să zică așa ceva? Dacă Emily și-ar fi ținut gura, ar fi putut trece de acest moment fără ca nimeni să afle. Dar scandalizarea habotnică a fetei nu făcea altceva decât să atragă atenția asupra vechiului scandal. Rușinea lui Isabelle arunca o lumină proastă asupra întregii familii Marshall, inclusiv asupra lui Emily. Ei bine, verișoara Emily fusese mereu o răzgâiată nesuferită.

– Vrei să sugerezi că gazdele tale nu sunt persoane decente? În cazul ăsta, poate că ar trebui să pleci, înainte de a-ți păta reputația impecabilă și de a-ți distruge șansele de a face o căsătorie potrivită.

În momentul în care Isabelle tăcu, dinspre una dintre doamnele din cameră se auzi un geamăt surprins. Prea târziu, își dădu seama că, în furia ei, uitase să-și învăluie glasul în accentul regiunii în care se afla. Dicția îi fusese pe cât de clară și de precisă o învățase în copilărie, de la guvernantă – la exact același nivel cu al verișoarei sale.

Pe obrajii lui Emily se formară două pete roșii.

– Dacă nu am atras atenția unui pretendent potrivit, asta e din cauza scandalului care ne-a umbrit familia.

– Zău așa? Ridicând din sprâncene, Isabelle se ridică rapid. Vrei să spui că tata nu s-a asigurat să mușamalizeze totul?

– Are metodele lui, după cum știi foarte bine. Nimeni nu îndrăznește să aducă vorba de tine de față cu el, însă în lipsa lui... Emily flutură din mână, într-un gest de respingere. În lipsa lui, n are cum să intervină.

– Și, în tot acest timp, nimeni nu a găsit alt subiect de discuție? Chiar vă sabotați singuri, ținând bârfele de odinioară pe tapet? Pentru că altfel nu-mi închipui de ce faptele mele ar rămâne proaspete în mintea cuiva pentru atâta timp. Nu m-am plimbat prin lumea bună în ultima vreme. Am dus un trai foarte discret, departe de oricare dintre voi de ceva timp. Și aș fi putut continua în același mod, dacă n-ai fi adus tu vorba de trecut.

Se opri să respire și simți în spate arsura privirilor tuturor celorlalte femei. O, da, acum chiar că o făcuse lată. Toată lumea avea să vorbească despre ea zile în șir, repetând povestea rușinii ei și adăugând că anii care se scurseseră de atunci o transformaseră într-o scorpie. Și nici n-o să mai poată să-și ascundă trecutul. Nu după izbucnirea lui Emily. Întâlni privirea Sophiei și simți un junghi adânc în abdomen. Aceasta era o contesă frumoasă, care-i întinsese o mână prietenească, numai pentru a se trezi trădată...

Stătea în picioare lângă Isabelle, palidă și mută, cu ochii însuflețiți de un sentiment asemănător cu mila.

– Vă rog să mă iertați, murmură Isabelle. V-am deranjat întâlnirea prea mult timp.

Își îndreptă coloana, își înălță bărbia și porni cu pași hotă râți spre ușă. În drumul spre ieșire, nu întâlni privirea nici uneia dintre femei.

Când George puse piciorul pe prima dintre treptele impunătoare de la intrarea conacului Shoreford, soarele își începuse coborârea către orizont. După o noapte nedormită și o zi de căutări temeinice, ar fi trebuit să fie extenuat. Cine și-ar fi închipuit că un băiețel dintr-un mic sat putea să dispară chiar fără urmă?

Abia pe la sfârșitul după-amiezii dăduse de ceva care să semene cu un indiciu propriu-zis. Unul dintre grăjdarii de la han îi spusese că parcă auzise pe cineva mișcându-se prin întuneric. Cercetând podul grajdului, descoperise o batistă tivită cu dantelă uitată, însă aceasta ar fi putut să fi ajuns acolo în urma vreunui rendez-vous grăbit.

Și totuși, era mai mult decât găsise în tot restul zilei. Acum nu mai voia decât să dea ochii cu Revelstoke și cu ceilalți, pentru a-și împărtăși descoperirile. Dacă putea să-i dea lui Isabelle noutăți care să-i ofere o speranță, toate aceste ore de căutări nu fuseseră zadarnice.

Intră direct în biroul lui Revelstoke, așteptându-se să-i găsească pe ceilalți discutând despre descoperirile fiecăruia, cu câte un pahar de brandy în mână. Însă când trase ușa, se trezi într-o încăpere goală.

Ei, drăcie! Acum ce să facă? Nu putea să se prezinte în fața lui Isabelle cu batista aceea, nu când aceasta mirosea a trandafiri. Scoase bucata de pânză din buzunarul de la piept și o mirosi din nou. Nu, nu se înșelase. Ce ciudat! Fostul proprietar al batistei avea aceleași gusturi la parfumuri ca și fosta sa amantă. Vârî obiectul nesuferit înapoi în buzunar. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și aducă aminte de problemele acelea.

Și, dacă își petrecea vremea ajutând-o pe Isabelle să-și găsească fiul, oare își putea totuși rezerva câteva ceasuri pentru misiunea de a-i ușura pe câțiva dintre restul invitaților de ceva bani?

Trebuiau să-l găsească pe Jack, și asta chiar repede, înainte ca petrecerea să ia sfârșit și ca toți creditorii să-i dea de urmă.

creditorii lui, printre care se număra acum și Roger Padgett. Fratele lui Lucy. Scoase batista și o adulmecă din nou. Ce șanse erau să fie vorba doar de o coincidență?

Prea mici să parieze pe ele, dar nu într-atât încât să le treacă cu vederea. La naiba, unde erau ceilalți? Ar putea să se ocupe de ambele sale probleme la câteva mâini de *vingt-et-un* însoțite de o discuție despre descoperirile lor. Ar fi putut să-și distragă atenția de la această preocupare, pe care Isabelle avusese dreptate să o pună sub semnul întrebării de dimineață. Ce fel de gentleman ar fi fost dacă i-ar fi ignorat necazul? Ce fel de *om?* Era cât se poate de firesc să simtă această pornire protectoare pentru o femeie care avea probleme. Nu era așa?

Închizând ușa biroului în urma sa, porni în direcția sălii de bal, sperând că avea să dea de vreunul dintre tovarășii săi de petrecere. Dar și încăperea respectivă era goală. Lipsa notelor false care să răsune în aer ar fi trebuit să-i arate clar că așa stăteau lucrurile. Fără îndoială, surorile sale li se alăturaseră celorlalte doamne, afară. După-amiaza era caldă și însuflețită de un vânt ușor, perfectă pentru o plimbare prin grădină sau pentru desenat. Mai mult ca sigur, domnișoara Abercrombie găsise vreun model–două demne de atenția sa.

Pianul îl chema. Nu, nu putea... Nu acum, când avea probleme mai importante pe cap.

Dar parcă-l dureau degetele din dorința de a atinge din nou clapele și tânjea după sentimentul de pace pe care muzica i l-ar fi oferit. Să se piardă în voia melodiei preț de câteva minute era o plăcere aproape la fel de mare ca un pahar de brandy. Stătuse în fața clapelor chiar cu o seară înainte, iar Isabelle îi descoperise taina, însă nevoia se trezi din nou în ființa lui. A naibii dorință de a simți melodia curgând prin el, în jurul și în interiorul lui, pornind de undeva din profunzimile ființei sale, din spatele inimii, poate din zona în care se afla și sufletul său.

Făcu vreo câțiva pași să se îndepărteze, însă nu-și putea lua ochii de la instrumentul muzical. Care ținea să îl controleze mai mult decât oricare dintre amantele sale și îl ademenea. Ba chiar își râdea de el. „Da, hai la mine! Știi că vrei... Nu poți să-mi reziști."

O, Doamne, da, sentimentul acesta, obsesia, bucuria asta... ceva ce încercase să îngroape în sine cu mulți ani în urmă. Dar, ori de câte ori ceda în fața ei – de când își satisfăcuse dorința cu o noapte înainte – îi răpea din nou libertatea și îi cerea să se bucure de ea la lumina zilei.

Sala de bal era învăluită în tăcerea umedă de după-amiază târzie. Aici, la adăpostul pereților din piatră, nici o pală de vânt nu îndepărta apăsarea umidității din aer. Cizmele i se loviră surd de suprafața podelei când traversă încăperea, până la pian. Instrumentul domina această parte a încăperii, iluminat de un snop de raze care se strecurau oblic printr-o fereastră înaltă, care dădea spre apus.

Se așeză pe scaunul pianului și își trecu arătătorul peste suprafața netedă și rece a unei clape. O notă, doar una. Sub atingerea lui, fildeșul se încălzi ca o făptură vie. Apăsă până ce clapa se coborî, iar puritatea notei răsună prin spațiu. Sol, cu nouă tonuri și jumătate peste do. Știa asta fără să fie nevoie să se uite, doar auzindu-i tonalitatea.

Închise ochii și apăsă o altă clapă, apoi încă una. Cealaltă mână i se alătură primeia și se lăsă în voia melodiei, creând contrapunctul, zvâcnirea notelor joase care să contrasteze cu clinchetul celor înalte. Muzica îl transpuse într-o altă lume în care nu exista decât armonia melodică, în care timpul era abolit, iar el se putea pierde...

– Dumnezeule, n-am auzit niciodată așa ceva.

George tresări, deschizând ochii brusc, iar degetele îi căzură pe clape, scoțând un final cacofonic. Se făcu mic și-și lăsă brațele în jos, pe lângă corp. Henrietta se holba la el, cu ochii mari, de lângă standul de partituri, gol. Bineînțeles, el nu cântase vreo melodie care să se afle în vreunul dintre caietele cu note. Improvizase, lăsându-și degetele să se miște mai iute decât gândurile. Ar fi trebuit să se rezume la ceva de Mozart.

Privirea lui George trecu, pe rând, peste toate chipurile din încăpere – o mare de persoane se strânseseră în jurul pianului, cu expresii care variau de la șoc la curiozitate sau speculație. Ochii domnișoarei Abercrombie îl studiau printre pleoapele îngustate, ca și cum i-ar fi refăcut deja portretul.

– Domnule Upperton, habar n-aveam că știți să cântați atât de frumos!

Prudence Wentworth flutură din gene, fără a-l scăpa din ochi. George clipi de două ori. O, Doamne, cum de putuse să se lase luat de val chiar într-atât? Abia apoi își aminti că ar trebui să își plece ușor capul, în semn de mulțumire pentru complimentul primit.

– Ah, vă rog, nu vă opriți! Mai cântați și altceva, ciripi o altă domnișoară.

– Da. O a treia bătu din palme și adăugă: Dacă s-ar întoarce și ceilalți domni, am putea să și dansăm.

O făcuse lată. De-acum n-aveau să-l mai lase în pace. Al naibii impuls care-l împinsese să-și dezvăluie taina! Ar fi trebuit să sfărâme pianul acela cu barosul, să-l transforme în așchii de lemn, coarde contorsionate și fărâme de fildeș. Își înăbuși gândul și se ridică de pe scaunul pianului.

– N-aș fi deloc politicos dacă aș continua, în condițiile în care sunt atâtea persoane care ar putea să-și demonstreze talentele. În mod clar, el nu intenționase să și-l expună pe al său. Făcu semn către scaunul gol: Vă rog!

Din public se ridică un cor de suspine, alcătuit din glasuri de femei. Nici una nu îndrăzni să protesteze la o asemenea invitație, nu când mamele și însoțitoarele lor erau cu ochii pe ele, vânând chiar și cea mai mică abatere de la principiile etichetei. George își simțea ceafa cuprinsă de căldură. Deși, în mod normal, îi plăcea să fie ținta privirilor feminine, de obicei acestea se îndreptau spre el pentru reușitele sale mai masculine. Cântatul la pian, așa cum îl certase de-atâtea ori tatăl lui, nu era nicidecum o specialitate bărbătească. Ironia era că mai multe domnișoare îl fixau cu o admirație nedisimulată, cu obrajii îmbujorați de un entuziasm cast și politicos. „O, Doamne, apără-mă!"

Se concentră asupra surorii sale, care se uita cu coada ochiului la el, având capul întors într-o parte. Oare cuta aceea de pe fruntea ei trăda suferință? Invidie? George i-ar fi cedat fără ezitare acest talent inutil, dacă ar fi putut.

Într-un final, domnișoara Wentworth se așeză în fața clapelor și se lansă într-o interpretare credibilă a unei sonate pentru pian

scrisă de Beethoven. Degetele ei mai denaturau din când în când ritmul originalului – în mod clar, interpreta nu avea complexitatea sufletească necesară unei interpretări emoționante – dar oricum înregistră mult mai puține note false decât Henrietta.

George își așternu pe chip ceea ce spera el a fi o expresie de amabilitate senină și se retrase, pas cu pas, sperând să poată ieși pe ușă fără ca vreuna dintre invitate să observe. Deja pierduse prea mult timp. Avea nevoie ca bărbații să se întoarcă, și asta repede, nicidecum să-și petreacă restul după-amiezii cu un cârd de pianiste aspirante. Și nici n-o zărise pe Isabelle printre ele.

– Să nu crezi că poți să te furișezi afară așa, nu când le-ai vrăjit de-a dreptul pe fetele astea.

George își înăbuși un geamăt. Ultimul lucru de care avea nevoie erau cicălelile mamei sale de a se mai da încă o dată în spectacol. Era suficient de rău că le punea pe surorile lui să-și arate mereu talentele. Plus că mama lui nu avea nici o strângere de inimă legată de acest subiect. Spre deosebire de tatăl lui, ei nu avea să i se pară că era cazul să-i critice priceperea într-ale muzicii ca fiind nedemnă de un bărbat.

– Mi s-a părut c-ar fi politicos să las și pe altcineva să cânte.

Mama lui i se puse chiar în cale. Acum, că poziția ei îl obliga să o privească direct în ochi, putea să-i vadă lacrimile care-i scânteiau sub pleoape.

– Niciodată, *niciodată* n-am auzit așa ceva, și chiar fiul meu! Cum de... Își duse degetele la buze, pentru câteva clipe, după care își reluă întrebarea: Cum de nu te-am auzit niciodată cântând, mai ales că surorile tale sunt atât de pricepute?

George era hotărât să nu izbucnească în râs. Nu, n-avea să-și permită una ca asta. Nu când mama lui era atât de convinsă că lucrurile stăteau chiar așa. Nu când era atât de *emoționată*. Își înălță ușor umerii, într-un gest relaxat.

– Tata prefera să mă concentrez asupra altor lucruri. Pronunță cuvintele cu grijă, pentru a fi sigur că vocea sa nu avea nici un dram de amărăciune.

– Vai, dragul meu, dacă aș fi știut... Aș fi insistat să studiezi mai mult.

Ar fi putut să insiste cât voia, dar nimic nu l-ar fi făcut pe tatăl lui să se răzgândească în ceea ce privea preocupările potrivite pentru un bărbat. Se arătase de-a dreptul neînduplecat în această privință: jocurile de noroc, băutura, frecventarea damelor de consumație, ba chiar duelurile – dacă era nevoie – reprezentau viața de zi cu zi a unui gentleman. Pasiunea pentru muzică – cu excepția situației în care această iubire nu se manifesta sub forma unei predilecții pentru cântărețele de operă – era pentru femei. Bărbații care se complăceau în asemenea preocupare pentru muzică erau de-a dreptul suspecți – anormali, chiar.

Iar George fusese întruchiparea unui fiu îndatoritor.

– Nu contează.

Ba conta, dar asta nu însemna că trebuia să mai răscolească trecutul. Nu când tatăl său plecase de mult pe lumea cealaltă, și nu mai putea fi tras la răspundere pentru lipsurile sale. Cel mai probabil, mama lui nu știa nici pe departe câte vicii avusese soțul ei. N-avea nici un rost să o tulbure și mai mult dezvăluindu-le acum.

– Trebuie să dai un spectacol.

„O, Doamne, nu!" Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca toată lumea bună să se uite lung la el. Era destul de mulțumit să știe că îl considerau un libertin. Sufletele artistice, chinuite de emoții profunde, nu aveau ce căuta la mesele de joc din tripouri și prin cluburile pe care le frecventa el.

– Lasă asta pe seama lui Henny și a lui Catherine.

Bărbia mamei sale se înălță, semn sigur că avea de gând să-și impună punctul de vedere.

– Am ceva mai urgent de rezolvat. Ceilalți domni s-au întors?

– Încă nu. Dar nu înțeleg... E o petrecere, și toți tinerii s-au făcut nevăzuți. Domnișoarele au fost și-așa destul de supărate azi, chiar nu aveau nevoie de o după-amiază întreagă lipsită chiar și de cea mai măruntă ocazie de a cocheta... Își flutură palmele în dreptul feței, ca și cum simpla idee a unui asemenea necaz o făcea să o ia cu fierbințeli. Apoi rămase nemișcată și îl privi direct în ochi: Dacă stau să mă gândesc, și tu ai lipsit toată ziua. Să nu-mi spui

că tu i-ai convins pe toți bărbații disponibili să se ascundă ca să evite reprezentantele sexului frumos...

– De fapt, mamă, ne-am petrecut ziua în căutarea unui copil dispărut.

Mama lui clipi de câteva ori înainte ca privirea să îi capete un luciu dur.

– E legat cumva de femeia aia... Mears, din sat? Știi cine e, de fapt? După izbucnirea domnișoarei Marshall, am pus cap la cap toată povestea ei sordidă.

– Domnișoara Marshall? George o fixă pe mama sa cu o privire intensă. Ce legătură are Isabelle cu domnișoara Marshall?

– Din câte se pare – mama lui se smiorcăi, trăgând aer pe nas – domnișoara Marshall e verișoara femeii aceleia.

– Verișoara ei?

Răspunsul său era complet nepotrivit, însă mintea i se învârtea, copleșită de implicațiile acestei dezvăluiri. Mama sa nu știa nimic despre planurile din mintea sa legate de familia Marshall, și numai Dumnezeu știa că era cât se poate de hotărât ca lucrurile să rămână astfel.

– Da, verișoară primară. Femeia oftă: Și eu, care credeam că o să faci o partidă reușită. Ce influență ai fi putut căpăta...

Și ce influență ar fi putut căpăta *ea*, ca urmare a căsătoriei lui. George se abținu, însă, să facă această completare. Mama sa adăugă:

– Dar domnișoara Marshall și-a scurtat deja vizita. Îți aduci aminte, nu?

– Nu.

Nu putea rosti mai mult de-atât. Nu când inima îi bătea atât de tare, încât o simțea ca și cum i s-ar fi urcat în gât. Și parcă ardea, plină de un amestec de furie și curiozitate.

– Familia a încercat să mușamalizeze totul, bineînțeles. O fiică de conte, să-și distrugă viața așa. Închipuiește-ți numai! Mama lui cătină din cap. În fața lumii, au zis că a plecat să stea cu cine știe ce mătușă nevolnică sau așa ceva, dar nimeni nu a crezut cu adevărat povestea asta.

Acesta era exact genul de subiect căruia George nu-i acorda nici cea mai mică atenție, având în vedere că avea în centru

o domnișoară abia ieșită în societate. Conform ideilor tatălui său privind ceea ce însemna un bărbat adevărat, el era interesat mai degrabă de femeile mai mature, mai experimentate, eventual văduve. Dacă vreo domnișorică se băga în bucluc și dispărea din societate din această cauză, nici că îi păsa. Deși poate că ar fi trebuit.

– Oricum, turui netulburată mama lui, acum nu pot fi de acord cu o asemenea partidă. Nu când știu ce s-a întâmplat cu verișoară-sa.

– Mă uimești. I se părea de-a dreptul șocant cum reușea să pară atât de calm și de controlat, când pe interior își simțea sângele clocotind. Furia amenința să iasă la suprafață cu fiecare bătaie de inimă. Dumnezeule mare, chiar mama lui! Copilul femeii a dispărut, continuă el. Am crezut mereu că ești capabilă de o oarecare compasiune pentru necazurile semenilor tăi.

Buzele femeii se mișcară în gol preț de o secundă–două. Apoi, aruncă o privire prin cameră, ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte de faptul că erau în pericol de a fi auziți. Imediat, se traseră deoparte. Domnișoara Wentworth cânta în continuare, netulburată, dar oricum nu era cazul ca vreunul din ei să ridice tonul vreun pic.

– Nu fi ridicol! Bineînțeles că sunt capabilă de compasiune.

– Când îți convine, vrei să spui. Având în vedere poziția noastră socială, ești ultima persoană pe care aș bănui-o să țină nasul pe sus. Felicitări, mamă! Chiar m-ai surprins azi. Bravo! Te-aș aplauda, dar nu trebuie să facem o scenă, nu-i așa?

Chipul femeii fu străbătut de o umbră trecătoare. George presupuse că se simțea întru câtva vinovată. Nu i se întâmplase niciodată să-și îndrepte genul acesta de sarcasm împotriva ei. Nu avusese ocazia să o facă. Se tachinau mereu, cu voioșie, dar până azi nu îi vorbise nicicând cu răutate. Mai mult, emoțiile care-i înfierbântau inima îl mânau și mai departe de atât. Să se repeadă direct la jugulară. Să răsucească lama cuțitului în rană. Să nu se oprească până ce nu avea să-și fi anihilat adversara. Adică propria mamă. „O, Doamne!" Dar expresia femeii deveni dintr-odată de o fragilitate extraordinară.

– Te-ai culcat cu stricata aia, nu-i așa? Și, chiar dacă n-ai făcut-o, te gândești la asta. Ei, să te gândești bine, pentru că dacă încearcă să pună gheara pe tine... Glasul ei căpătase o tonalitate mai ridicată și tocmai acum se opri pentru a-și trage răsuflarea. Apoi își reluă ideea: Să n-o lași pe femeia aia să te ducă de nas într-atât încât să o iei de nevastă, ai înțeles? N-o să tolerez ca în familia noastră să intre o persoană cu o asemenea reputație.

– Te rog să mă scuzi. George nu mai avea timp pentru intrigile de parvenire socială ale mamei sale. Trebuia să o găsească pe Isabelle. Nu numai că avea nevoie de ajutor pentru a-și găsi fiul, dar era foarte posibil să-l conducă direct la Redditch.

Capitolul 10

George porni pe drumul care ducea către sat, bombănind în barbă. Emily Marshall era chiar o vacă, deși această etichetă putea reprezenta o insultă pentru bovine. Ce tupeu, să-și gonească verișoara de la conac! Totuși, având în vedere din ce familie făcea parte, n-ar fi trebuit să fie așa surprins. Chiar și rudele mai apropiate o goniseră pe Isabelle de-acasă, lăsând-o să se descurce de una singură.

Cam pe la jumătatea distanței până în sat, se întâlni cu Revelstoke. Acesta se afla în fruntea unui grup de bărbați acoperiți de praf și posomorâți. La naiba, asta nu putea însemna decât că nici ceilalți nu dăduseră de vreo pistă. George pipăi cu vârful degetelor bucata de pânză pe care o avea în buzunar.

– Ați găsit ceva?

– Absolut nimic. Revelstoke îl prinse de umăr. Tu?

George clătină din cap. Nu i se părea că ar fi fost cazul să pomenească de batista găsită.

– Zău că nu înțeleg. Un puști de șase ani e mititel, dar n-are cum să dispară pur și simplu. Nu fără să se iște mare tărăboi.

– Te întorci să mai arunci o privire prin sat?

– Și să vorbesc cu doamna Mears, zise George, încuviințând.

Revelstoke aruncă o privire către ceilalți și îl întrebă pe un ton scăzut:

– E ceva între voi despre care ar trebui să știu și eu?

– De care să fie nevoie să știi tu? Sprâncenele lui George se coborâră, adumbrindu-i privirea. Absolut nimic.

– Mie, unul, mi se pare că ești foarte implicat. De-abia ce ai cunoscut-o.

George aruncă o privire către ceilalți bărbați. Fără îndoială, unii dintre ei ar fi fost interesați și de cea mai mică aluzie că Isabelle era dispusă să primească vizite. Slavă Domnului că Leach nu se vedea pe nicăieri.

– Da, păi... N-ai cum să negi că e destul de arătoasă.

Măcar asta putea să recunoască. Prefera să țină cele mai recente bârfe doar pentru el. Revelstoke avea să descopere destul de curând legătura lui Isabelle cu familia Marshall, însă George ar fi preferat să nu fie de față în momentul respectiv.

– A, da, chiar așa. Revelstoke zâmbi larg și adăugă: Iar acum te duci să îi alini suferința.

George își strânse pumnul.

– Soția ta și sora ei au avut aceeași idee. Și nu prea mi se pare că e momentul de glume.

Zâmbetul afurisitului de Revelstoke se lărgi și mai tare.

– Cum zici tu. Apoi redeveni serios: Spune-i că vom încerca din nou, mâine, și că se poate baza pe ajutorul nostru oricât este nevoie.

– Deja am pierdut o zi. Va trebui să ne lărgim zona de căutare.

– Dacă trebuie, trebuie. Dar asigur-o că o să-i găsim băiețelul.

George porni din nou. Oricât i-ar fi plăcut, nu putea să-i facă nici o promisiune lui Isabelle. Copilul putea să fi ajuns deja până la jumătatea distanței față de Yorkshire, și numai Dumnezeu putea ști de ce fusese răpit. Cum era posibil ca un necunoscut să apară din senin din umbrele unui gard viu și să răpească un copil de lângă mama lui? Era posibil oare ca Redditch să fie cumva în spatele dispariției băiatului? Genul acesta de manevră era exact genul de mașinațiune pe care ar fi putut-o pune la cale unul ca el. Dar de ce, după șase ani?

Un bastard era, în fond, un copil al nimănui. Bunicul lui Jack n-ar trebui să-și dorească vreo legătură cu el. Asta dacă nu cumva Redditch se hotărâse să o pedepsească pe Isabelle pentru rușinea ei. Dar, în mod clar, acesta o gonise deja din rândul familiei. De ce să aștepte alți șase ani pentru a o pedepsi și mai mult?

Poate că George voia să obțină ceva răspunsuri, dar avea să fie nevoie să acționeze cu foarte multă atenție pentru a le obține. Isabelle era deja supărată pentru că fiul ei dispăruse. Fără îndoială, scena de dimineață, din salonul de la conac, nu reușise decât să-i sporească agitația. Dacă era să ia în considerație reacția mamei sale, domnișoara Marshall se dăduse în spectacol. Ce umilință pentru Isabelle! Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să-i sporească tulburarea aducând vorba de aspectele mai puțin plăcute ale secretelor sale de familie. Și prefera să nu-și analizeze prea temeinic motivele pentru care adopta această poziție.

Încă o casă. Avea să mai întrebe la o ultimă ușă înainte de a se lăsa în voia disperării. Casa parohială se înălța în fața ochilor ei, o clădire mai mare și mai bine întreținută decât majoritatea celor din sat. Aleea care ducea la treptele de la intrare era mărginită de straturi de flori atent îngrijite. Isabelle lăsă ciocănelul să se izbească de lemnul ușii, așteptând să vadă ce-i rezerva soarta.

Doamna Weston răspunse la a treia bătaie în ușă.

– O, Doamne! E jumătatea de zi liberă a servitoarei, iar eu n-am apucat să fac altceva decât să răspund la ușă. Chiar dacă nu era o zi caldă, părul ei castaniu ca penele de pitulice îi încadra fața lucioasă, în șuvițe umede de transpirație.

– Mă scuzați. Isabelle se opri exact la timp înainte de a face o reverență, ca și cum ar fi fost o servitoare. Ce ridicol! Îl caut pe Jack. L-ați văzut cumva?

– Îmi pare rău, nu. Așa cum i-am spus și domnului care a întrebat mai devreme.

Bineînțeles. Auzise același răspuns în toate celelalte case din sat, articulat cu diferite grade de răceală și suspiciune. Versiunea

doamnei Weston era oarecum neutră și, astfel, părea aproape prietenească.

De undeva din casă răzbătu un geamăt slab. Doamna Weston aruncă o privire peste umăr, pălind.

– Te rog... băiatul meu!

– Tot se simte rău?

– Chiar și mai și.

Isabelle își mușcă ușor buza inferioară. Oare greșise la prepararea leacului, sau starea băiatului era mai gravă decât o simplă indigestie determinată de un consum exagerat de dulciuri? În tonul femeii mai în vârstă nu detectă nici o notă de acuzare, dar asta n-ar fi putut schimba în curând. Dacă doamna Weston mai voia o doză din leacul acela, măcar putea să o ia de la Biggles.

– Cât de grav?

– Vezi și dumneata.

Doamna Weston făcu un pas în lateral și o primi pe Isabelle în casa parohială. Când păși peste prag, lui Isabelle i se păru că pătrunde pe alt tărâm. De când sosise în sat, nu fusese niciodată primită într-o altă locuință într-o vizită de curtoazie. În prăvălii, prezența ei era tolerată atâta timp cât își făcea cumpărăturile sau își vindea săculeții cu ierburi, dar nici măcar nevasta vicarului nu îi oferise măcar o ceașcă de ceai.

Salonul era o încăpere cu mobilier destul de ponosit, cu draperii din brocart decolorat și catifele fără formă, al căror material se subțiase de mult. În aer domnea o miazmă acră. Pe un divan zăcea un băiețel cu pielea albă, ținându-se de abdomenul proeminent. Avea obrajii moi și grăsuni, iar mâinile durdulii aveau gropițe la încheieturile degetelor, ceea ce te ducea cu gândul mai degrabă la un sugar de șase luni decât la un băiețel de șase ani.

– Mami, mă doare.

Doamna Weston îi dădu bretonul blond din ochi.

– Știu, dragul meu.

– Sunteți sigură că nu e nevoie să-l vadă un doctor? întrebă Isabelle.

La auzul cuvântului „doctor", Peter Weston lăsă să-i scape un scâncet.

– Nu-l lăsa să mă înțepe!

Isabelle nu știa ce să mai zică. În mod clar, starea băiatului era prea gravă pentru leacurile lui Biggles.

– Ce ai mâncat azi?

– A, mai nimic, răspunse în locul lui doamna Weston, și în mod normal are o poftă de mâncare sănătoasă.

Din câte-și dădea seama Isabelle, nu era chiar așa, vizând mai degrabă tot felul de prăjituri și biscuiți.

„Băiatul ăla are nevoie de-o curățare temeinică", așa spunea Biggles de fiecare dată când doamna Weston cerea leacuri de stomac pentru copilul ei. „Dacă l-ar pune să mănânce cum trebuie, nu s-ar mai văita tot timpul. Și ar putea să-l lase să alerge și să se joace, ca orice copil de seama lui. N-ar mai fi așa molatic."

Însă Isabelle nu putea să sublinieze aceste lucruri.

– Ați încercat să-i dați fructe confiate?

Peter se strâmbă imediat.

– Scârbos!

– Da, păi ar putea să te ajute să te simți mai bine dacă guști câteva.

Jack ar fi înfulecat cu mare entuziasm asemenea delicatese, din moment ce Isabelle nu-și permitea să-i cumpere fructe. De asemenea, băiatul ei nu se plângea mai niciodată de dureri de burtică.

– Să o trimit pe Biggles încoace cu încă o doză de leacuri? o întrebă pe doamna Weston.

– Ah, ai putea?

Ieșită din casa aceea neaerisită, Isabelle traversă drumul și porni pe străduța care ducea la ușa ei. După o noapte nedormită și o dimineață plină de încercări, urmată de alte ore în care îndurase murmure de falsă compătimire, mișcări dezolate din cap și uși zăvorâte care nu se deschiseseră, era de-a dreptul epuizată.

Slavă Domnului că o avea pe Biggles, care putea să-i prepare o fiertură liniștitoare, pe lângă infuzia pentru Peter. Avea să-i ceară să-i adauge în amestec și ceva care să o întărească. Avea nevoie de toată puterea de care era în stare, căci nu voia nici în ruptul capului să se odihnească până ce Jack n-avea să fie găsit. Băiețelul ei – din nou în siguranță. Și n-avea să-l mai scape vreodată din ochi.

– Iată-te!

Auzind glasul lui Upperton, Isabelle se întoarse, cu maxilarul încleștat. Expresia ei nu trăda nici o emoție.

– Mi s-a părut că era mai bine să nu aștept la conac. Flutură scurt din mână: Nu după...

– Știu.

Bărbatul făcu un pas spre ea, cu brațele întinse, ca și cum ar fi vrut să o apuce de umeri sau să o tragă într-o îmbrățișare. O secundă mai târziu, și le lăsă însă să cadă pe lângă corp. Nu, era mai bine să nu îi arate vreun semn de afecțiune sau vreun gest de alinare chiar în mijlocul uliței.

– Mi-a povestit mama despre scandalul iscat. Pentru mine nu are nici o importanță.

Isabelle refuză să ia în seamă această declarație. Era și normal să nu conteze, din moment ce cunoscuse de la început situația ei.

– Ai descoperit ceva? Vreun indiciu?

Bărbatul își înclină capul brusc, cu buzele strânse.

– Nimeni nu a dat de nici un semn. Tu ai găsit ceva?

Isabelle expiră încet, iar umerii i se lăsară în jos, sub greutatea cuvintelor lui.

– Nimic. Nu înțeleg. De ce să...

Între sprâncenele lui George se contură o cută, iar acesta dădu din cap în direcția casei.

– Nu e un lucru de discutat aici.

– Nu, bineînțeles că nu. Porni pe poteca dinspre intrare, dar se opri brusc în fața ușii, aproape împiedicându-se de un coș mare din răchită. Un bilet de scuze, prins de pânza în pătrățele care acoperea conținutul îi arăta că darul era din partea Juliei Revelstoke și al Sophiei Highgate. Ce naiba-i asta?

– Mie mi se pare a fi un dar de pace.

– Da, dar de ce l-au lăsat aici, și nu lui Biggles?

Luă coșul și îl primi în bucătărie, așteptându-se să fie asaltați de Biggles, curioasă să afle noutăți. Însă în încăpere era o liniște mormântală. Nu fu întâmpinată de aroma primitoare a pâinii abia scoase din cuptor. Pe foc nu clocotea nici o oală cu tocană. Chiar și focul aproape că se stinsese. Dintr-odată, simți o greutate de plumb în stomac.

– Biggles?

Nici un răspuns. Tăcerea se întindea până sus, la bârnele tavanului, de care atârnau buchete de ierburi care înmiresmau atmosfera. Absența oricărui sunet parcă anula parfumul delicat.

– Crezi că a pornit și ea în căutarea lui Jack? întrebă Upperton.

– Nu. Isabelle își duse vârfurile degetelor tremurânde la buze. N-ar fi plecat fără să ne spună.

– Nici n-ar fi avut cum, din moment ce am fost plecați toată ziua.

Corect, însă acest gând n-o liniștea nicidecum.

– Nu, ar fi stat aici. Pentru cazul în care Jack s-ar fi întors singurel acasă.

Upperton începu să se învârtă prin încăpere, căutând indicii.

– Nu ți-ar fi lăsat vreun mesaj?

– Nu știe să scrie și să citească.

Glasul lui Isabelle tremură la intonarea ultimei vocale. Situația nu părea a fi deloc de bun augur, însă trebuia să fie sigură. Ignorând mormăielile de protest ale lui Upperton, Isabelle își strânse poalele în pumn și urcă pe scara care ducea în pod. În lumina slabă a după-amiezii, zona de sub acoperișul oblic era învăluită în umbre. Sub bârnele acoperișului se afla o saltea din paie, pe care o cuvertură era întinsă cu la fel de multă grijă ca întotdeauna, însă cuiele bătute într-unul dintre stâlpi, de care Biggles își ținea atârnate hainele pe care nu le avea pe ea, stăteau acum părăsite, dezgolite de veșmintele de bumbac și stofă aspră pe care le susțineau de obicei.

Deci plecase. Gândul o lovi pe Isabelle ca un pumn în stomac. Își duse antebrațul la frunte și rămase așa preț de câteva secunde, trăgând aer în piept în mod repetat. Mai întâi Jack, și acum Biggles. Dumnezeu știa că Biggles se descurcase de una singură mult mai mulți ani decât avea Isabelle în total. Așa că sigur era bine. Trebuia să fie bine.

– Ce e? se auzi glasul lui Upperton, de la capătul de jos al scării.

– Și-a luat lucrurile.

Răspunsul lui Isabelle fu o simplă șoaptă. Nu era în stare de mai mult de-atât. Inspiră adânc încă o dată, însă aerul refuza să-i

umple plămânii. Simțea în continuare ca și cum o mână invizibilă ar fi prins-o de gât și încerca să o sugrume. Sub picioarele ei, barele scării parcă se legănau, așa că strânse mai tare lemnul în mâini, până ce unghiile i se înfipseră în el.

Genunchii îi tremurau. N-avea cum să coboare în siguranță. La urechi îi ajunse un zgomot continuu, ca un fâșâit. Upperton. Degetele sale se încleștară pe glezna ei.

– Hai, coboară acum, murmură bărbatul.

În orice altă situație, i-ar fi spus vreo două pentru obrăznicia de care dădea dovadă, însă gestul lui nu avea nici o intenție de a o seduce. Voia să o ajute să coboare de pe scară. Cumva, talpa lui Isabelle reuși să găsească bara de dedesubt, apoi pe următoarea, până ce se trezi din nou pe podeaua neclintită. Păcat însă că genunchii ei refuzau să-și facă datoria. Se clătină, însă Upperton o prinse cu un braț solid petrecut pe după talie. Isabelle n-ar fi trebuit să se sprijine de el. Ar fi trebuit să stea pe propriile picioare, însă în momentul acesta, când și Jack, și Biggles dispăruseră, nu mai avea forța necesară. Se lipi de pieptul lui și îl lăsă să o susțină până ce nodul imens din gâtul ei avea să-i permită să respire.

Doar putea să accepte alinarea unei alte ființe preț de câteva momente, la finalul unei zile grele, nu? Măcar atât putea să aibă, fără să plătească scump. Sigur Upperton n-avea să-și ceară plata sub formă de favoruri, nu? Brațele lui se strânseră în jurul trupului ei, iar Isabelle lăsă să-i scape suspinul care-i blocase respirația atâta timp.

Avea să își permită acest moment pentru că avea nevoie de el, însă odată ce avea să ia sfârșit, odată ce bărbatul de lângă ea urma să-și slăbească strânsoarea, trebuia să se îndepărteze și să-l conducă spre ieșire. Nu putea să-l lase să se aștepte la ceva mai mult din partea ei, chiar dacă oricum era compromisă.

– O să-l găsim, mormăi George. Sigur o să-l găsim.

– Acum iată că va trebui să o găsim și pe Biggles.

Detesta cât de slab îi suna glasul. Cu atât mai mult cu cât doamna Weston mai ceruse o doză din leacul acela pentru stomac.

Aducându-și aminte de asta, Isabelle se retrase din brațele lui și își trecu antebrațul peste ochi. Se duse la rafturile cu provizii și începu să caute printre borcanele în care Biggles își ținea ierburile

uscate. Tătănească, salvie, vârnanț. Unde era menta? Mâinile îi tremurau suficient de tare încât să răstoarne din greșeală unul dintre borcane, care se prăbuși cu zgomot și se sparse. Atmosfera fu inundată de aroma puternică de anason.

– La naiba! Își împinse podul palmei peste buze, mușcându-și carnea pentru a-și înăbuși un alt suspin, care pândea undeva în gât.

– Gata, gata! Upperton îi puse mâinile pe umeri. Stai jos!

– Nu pot. Trebuie să fac asta. Am promis.

– Ce să faci?

Bărbatul îi vorbea în continuare încet, pe un ton liniștitor.

– Băiatul vicarului e bolnav, iar doamna Weston are nevoie de o infuzie. Își împreună mâinile și începu să le frământe. Biggles... În mod normal, Biggles face fierturile astea, numai că...

– Stai jos.

Îi apăsă ușor pe umeri, până ce o făcu să-l asculte și să ia loc. Ca amorțită, Isabelle se așeză pe banca din dreptul mesei. Degetele îi tremurau în continuare, așa că-și strânse palmele în poală, pentru a-și ascunde tulburarea. Upperton găsi o mătură și începu să adune cioburile de sticlă și anasonul uscat. Upperton, cu o mătură în mână... ca un servitor.

– Ah, nu! Își mișcă picioarele, pregătindu-se să se ridice. Nu pot să stau cu mâinile în sân aici. Trebuie să...

– Stai acolo. Cu mișcări la fel de sigure ca ale unei menajere, se aplecă să adune cioburile în făraș. Adăugă: Ți-aș face niște ceai, numai că nu știu unde-l ții.

– Nu mai am ceai adevărat. Își ținea ochii plecați, privindu-și mâinile, pe care și le împreunase în poală. E un adevărat lux. Biggles face tot felul de infuzii. Dar...

– De ce ai nevoie pentru leacul ăsta al vostru?

– Mentă și, și... Mintea i se goli dintr-odată. Din memorie nu putea distinge decât imaginea unei bătrânici joviale, cu părul cărunt și cea a unei crenguțe verzi, cu frunze lunguiețe. O, Doamne, de când nu se mai simțise atât de inutilă – în afară de atunci când se născuse Jack, iar ea n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l îngrijească? Iar Biggles o ajutase și atunci. Își termină vorba: Nu-mi mai aduc aminte.

Upperton îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ai mâncat ceva azi?

Isabelle trebui să se gândească bine înainte să răspundă.

– S-ar putea să fi ronțăit ceva la conac.

– Bine, hai să vedem ce-avem aici.

În coș. Isabelle uitase cu totul de el. Upperton dădu deoparte pânza în carouri și scoase un borcan cu gem – de piersici sau poate de caise. Isabelle nu mai simțise pe limbă gustul dulce-acrișor al gemului de caise de-o veșnicie. Într-un alt borcan se afla un alt fel de dulceață, mai închisă la culoare, posibil mure. Urmară o pâine aurie și o ulcică plină cu unt, împreună cu o bucată de brânză înfășurată în hârtie maronie. Apoi, bărbatul scoase la iveală o tabletă maro-închis, de asemenea împachetată.

– Ciocolată. Isabelle făcu un efort să împingă cuvântul pe după nodul care i se formase în gât. O, Doamne, asta era pentru Jack. Julia își adusese aminte cum îi spusese la un moment dat că băiatul nu mâncase niciodată așa ceva. Generozitatea de care dăduse dovadă îi provocă un junghi în inimă. Ah, cum o să le pot mulțumi vreodată?

– Ehei, asta ne-ar putea prinde bine.

Upperton scoase de pe fundul coșului o sticlă de vin de Burgundia. Cu un cuțit, îi scoase dopul și aduse două cești descopecheate. Vin fin în cești de ceai. Lui Isabelle îi venea să intre în pământ de rușine. În mod evident, un bărbat ca el era obișnuit cu cupe de cristal.

Lichidul bogat, rubiniu, se revărsă elegant în vasele de ceramică. Tatăl ei ar fi fost oripilat de o asemenea blasfemie.

– Prefer așa ceva în locul ceaiului, oricând.

Bărbatul îi vorbea în continuare pe un ton senin și relaxat, ca și cum lui Isabelle nu i s-ar fi prăbușit lumea în cap în ajun. Nu că ar fi luat totul în glumă, ci mai degrabă încerca să o facă să se simtă mai în largul ei, să alunge senzația de panică paralizantă care amenința să o sufoce. Upperton îi puse una din cești în față.

– Dă-l pe gât.

Aroma vinului îi ardea nările. Era vin bun, gros și tare, nicidecum licoarea aceea îndoită cu apă care li se servea de obicei

domnișoarelor, sau poșirca pe care o cumpăra Isabelle de la han în rarele ocazii în care-și putea permite un asemenea lux. Luă o înghițitură mică, plină de precauție. Aroma complexă îi arse limba cu intensitatea ei, iar lichidul i se duse în stomac, lăsând urme de foc.

Trăgând aer în piept cu zgomot, puse ceașca deoparte.

– Nu mai sunt obișnuită cu vinul.

Bărbatul îi zâmbi larg înainte de a lua o dușcă sănătoasă.

– Foarte bine. Nu te opri! A doua înghițitură e mai ușoară.

La îndemnul lui, Isabelle mai luă o gură, simțind cum i se sumețea curajul, odată cu senzația de căldură din abdomen.

– Dacă nu sunt atentă, o să mi se urce la cap.

– Și după o noapte nedormită... Rupse din pâine și îi puse o bucată în față. Va trebui să-ți păstrezi puterile.

Când întinse mâna după vasul cu unt, mai mult pentru a-i face pe plac lui Upperton decât pentru a-și satisface pofta de mâncare inexistentă, ochii îi căzură pe un alt pachet. Ce altceva ar fi putut să-i trimită Julia și Sophia? Îl trase către ea și desfăcu hârtia. Pe masă se revărsară tot felul de fructe uscate – mere, smochine, merișoare, stafide și caise rotunde și aurii.

– Caise uscate.

Exact de asta era nevoie. Îmbărbătată de vin, se ridică imediat de pe scaun. Cu degete tremurânde, împachetă din nou fructele și ieși pe ușă. Ulițele satului erau pustii și liniștite, ocupate doar de umbrele din ce în ce mai lungi, iar Isabelle se întoarse la casa parohială fără să se întâlnească cu nimeni. Dacă Upperton o urmase, în mod clar se ținea suficient de departe cât să nu-și facă simțită prezența. Slavă Domnului! Chiar nu voia să-i explice doamnei Weston ce legătură avea cu el.

Bătu la ușă și i se deschise imediat.

– O, Doamne! Chiar dacă soarele asfințise, doamna Weston nu-și schimbase rochia de zi.

– Să înțeleg că Peter se simte la fel de rău?

– Mă tem că da. Privirea doamnei Weston se ațintì asupra pachetului din mâinile lui Isabelle. În ochi i se ivi o licărire de speranță. Mi-ai adus deja infuzia?

– Biggles... Isabelle își dădu seama că nu voia să-i explice dispariția lui Biggles tot așa cum nu voia să dea amănunte despre Upperton. Biggles nu e disponibilă momentan.

– Vai! Și ea e bolnavă?

– Într-un fel. Isabelle îi răspunse lapidar, sperând că așa avea să evite alte întrebări. Dar v-am adus astea. Împinse pachetul în mâinile doamnei Weston: Dacă puteți să-l convingeți pe Peter să mănânce câteva, ar trebui să se simtă mai bine mâine.

Doamna Weston desfăcu învelișul de hârtie.

– Nu știu... devine foarte dificil când nu se simte bine.

– Spuneți-i că e un soi nou de bomboane.

– Dar asta ar fi... Doamna Weston făcu un pas înainte și-și coborî tonul: Dar asta n-ar fi adevărat.

– Nu neapărat. Caisele uscate sunt dulci. Ca și merele.

Soția vicarului încă mai ezita.

– Luați-le, vă rog! O să-i facă băiatului mult mai bine decât infuzia aia.

Sau alt amestec de plante pe care Isabelle l-ar fi putut crea, în situația de față. De fapt, ce voise să spună era că aveau să-i facă mult mai bine lui Peter decât lui Jack. Nu, trebuia să-și gonească din minte gândurile de felul acesta. N-ar fi servit la nimic să izbucnească iar în plâns, în pragul casei doamnei Weston.

– Trebuie să plec.

Se întoarse, însă nu înainte de a remarca modul în care doamna Weston se uita cu ochii îngustați către ceva aflat în spatele ei. Minunat! Nevasta vicarului îl zărise pe Upperton. Așa, acum urmau să se stârnească tot felul de zvonuri și de speculații. Fără îndoială, până dimineață tot satul avea să vuiască.

Isabelle își îndreptă spatele și porni cu pași demni înapoi spre stradă. Nu avea de ce să-i fie rușine.

– Cred că m-a văzut.

Upperton se desprinse de poarta casei parohiale și-i oferi brațul. Isabelle se uită lung la el, nedumerită.

– Și dacă te porți ca și cum mi-ai face curte lucrurile or să arate mai bine în ochii lumii?

Bărbatul aruncă o privire peste umăr.

– Se uită la noi... e tot în prag.

– Bineînțeles că se uită. „Băgăcioasă femeie!" O să se tot uite până ce-o să se convingă că te primesc în casă.

– Și-atunci n-ar trebui să-i oferim o priveliște chiar savuroasă, dacă tot nu ne scapă din ochi?

Dacă n-ar fi avut public, Isabelle s-ar fi oprit brusc în mijlocul străzii. Doar nu sugerase să... Upperton continuă:

– Sau am putea s-o dezorientăm total și să facem o plimbare?

O plimbare. Ca și cum ar fi fost vechi prieteni. Ca și cum Upperton i-ar fi făcut într-adevăr curte. Ah, de când nu mai avusese parte de asemenea plăceri simple, cotidiene. Dacă n-ar fi fost după o noapte nedormită și după o zi extenuantă, ar fi fost tentată... Și dacă nu ar fi fost atât de îngrijorată.

– Nu cred că e cea mai potrivită idee.

– Nu? Eu aș zice că e un plan minunat. Ai nevoie să-ți iei un pic gândurile de la ce s-a întâmplat azi. Și totuși, adăugă bărbatul înainte ca Isabelle să apuce să protesteze, aș putea sugera alte mijloace de distragere a atenției...

Un val neașteptat – și în mod clar nepotrivit – de căldură i se cuibări în abdomen. Dar n-avea cum să facă aluzie la nimic necuviincios. Nu în situația de față.

„Te vrea ca amantă." Isabelle își goni din minte acest gând. Nu era momentul să ia în calcul asemenea propuneri, mai ales că nu fuseseră pomenite.

– Distragerea atenției?

Poftim! Reușise să repete aceste cuvinte, pe un ton perfect neutru. Mai mult de-atât ar fi însemnat să întreacă limita.

– Nimic indecent, să știi, răspunse el repede. Îți place să joci cărți?

Cărți? Atât? Doar jocuri de cărți? Isabelle aproape că izbucni în râs.

– Îmi plăcea, pe vremuri.

– Excelent. Îi deschise ușa și o ghidă spre bucătărie. Dar insist să mănânci un pic înainte. Trebuie să-ți păstrezi puterile.

– Da, pentru că acum va trebui să o găsim și pe Biggles, nu numai pe Jack.

Sub nici o formă nu-și putea da seama cum de reușea să-și mențină glasul calm. Se lăsă pe banca de lângă masă și se uită

lung la pâinea de pe masă. Ar fi trebuit să o tenteze, dar bănuia că, dacă ar fi luat o gură din acea coajă crocantă, ar fi fost ca și cum ar fi mestecat rumeguș. Upperton împinse vasul cu unt către ea, împreună cu cuțitul pe care-l folosise pentru a desface sticla de vin.

– Nu ți... Se opri, ca și cum nu-i plăcea deloc ce avea să spună. Nu ți se pare ciudat că Biggles a dispărut aproape în același timp cu și Jack?

Isabelle se opri în mijlocul eforturilor ei de a-și unge pâinea cu unt.

– Ce te face să pui o asemenea întrebare?

Obrajii lui se înroșiră.

– Te rog să mă scuzi, dar eu abia am cunoscut-o pe femeia asta.

– Nu înțelegi. Isabelle nu-și putu menține tonul dur: Biggles nu s-ar implica în veci în așa ceva. Când am descoperit că eram însărcinată cu Jack, mi-a salvat viața. Îi sunt profund îndatorată.

Bărbatul tăie o felie de brânză și o puse pe farfuria ei.

– Ți-a salvat viața?

– Când familia m-a gonit de-acasă. Îi făcusem de rușine, înțelegi? Nu puteau să-mi permită să rămân acolo, să le pătez reputația.

Gâtul i se contractă subit, înăbușindu-i cuvintele. Amintirea disperării pe care o simțise pe atunci i se materializă în minte, ca o umbră enormă, declanșată de perspectiva de a fi din nou singură.

– Dacă te-au dat afară fără nici un ban, cum ai reușit să te instalezi aici?

Isabelle înghiți în gol.

– Exact despre asta e vorba de fapt. Nu m-am instalat singură aici, ci Biggles m-a adus cu ea. Și ea fusese dată afară. Concediată, fără recomandare. I-a fost milă de mine și m-a adus cu ea.

Mai mult de-atât, Biggles o ajutase să-și sustragă rochiile de bal din casa tatălui ei. Furt de-a dreptul, dacă ar fi fost prinse. Slavă Domnului că nu se întâmplase așa, pentru că veniturile obținute din vânzarea acestora le asigurase cele necesare traiului de-a lungul anului.

– Să-nțeleg că și-a permis să cumpere o casă din salariul pe ca re-l obținuse lucrând ca servitoare în Londra?

– Casa asta a fost a surorii ei. Ea ne-a primit pe amândouă la ea. Între timp, s-a dus pe lumea cealaltă. Biggles n-a reușit să o salve ze. Isabelle închise ochii, asaltată de intensitatea acestei amintiri. Și-aceea fusese o perioadă neagră, cu Jack sugar și o boală cumpli tă făcând ravagii prin sat. Continuă: Dacă Biggles nu m-ar fi adus aici, ar fi trebuit să-mi vând de mult trupul.

Închise gura, pentru a-și reține restul declarației – că era, totuși, posibil să fie nevoită să facă acest lucru la un moment dat, dacă voia să supraviețuiască. Upperton putea să tragă singur această concluzie. Și chiar asta făcuse, dacă încleștarea maxilarului și cuta adâncă ivită între sprâncenele lui ar fi fost un indiciu.

– N-ar trebui să rămâi singură.

– Nu am de ales.

Glasul i se frânse la ultimul cuvânt. Fiul ei și femeia care avusese grijă de ea ca o mamă – și care îi arătase mai multă iubire decât rudele ei adevărate – dispăruseră fără urmă, într-o singură zi. Isabelle se uită lung la bucata de pâine din fața ei, neatinsă, ca și cum așa ar fi reușit să-și potolească senzația de arsură din spatele globilor oculari.

Capitolul 11

George vârî în gură ultima bucățică de brânză și își împinse farfuria deoparte. Isabelle reușise să mănânce forțat puțină pâine cu unt. Acum fărâmița între degete resturile de coajă, cu mișcări bruște și ritmice, ca o pitulice speriată. Privirea i se tot întorcea către fereastră.

Afară, soarele apusese de tot, punând capăt unei alte seri de sfârșit de august. Cerul senin își închidea nuanța cu rapiditate, transformându-se într-o mare de întuneric.

– N-ar trebui să te întorci la petrecerea de la conac? întrebă Isabelle, încet.

Tonul ei trăda o oarecare tensiune, în așteptarea plecării lui. Într-adevăr, legile nescrise ale bunei-cuviințe îi impuneau să o facă, dar George știa că femeia din fața sa nu voia să rămână singură.

– N-am de gând să te las singură, să te otrăvești cu propriile gânduri. Ideea de a o lăsa să-și petreacă orele lungi ale nopții fără altă preocupare decât să se gândească la singurătatea ei i se părea de-a dreptul insuportabilă. Adăugă: Plus că ți-am promis că o să ți distrag atenția. Aș vrea să pot face mai mult de-atât.

– Ai făcut tot ce puteai, răspunse ea în șoaptă. I-ai implicat pe prietenii tăi în căutare. Nici c-aș putea cere mai mult.

– Revelstoke ți-ar fi sărit în ajutor și fără intervenția mea. Ar fi fost suficient să te duci la el. George se ridică și aprinse lumânările dintr-un sfeșnic, după care-și vârî mâna în buzunar. Încă mai avea la el pachetul de cărți pe care Leach îl lăsase pe masa de la han. Cu un gest relaxat, luă câteva cărți din capătul teancului și le vârî în mijloc. Ia spune... ce joc îți place?

– N-am mai jucat cărți de ani buni. Sunt convinsă că am și uitat cum se face.

– Ce prostie! Lovi pachetul de cărți de suprafața mesei, pentru a le aranja. Așa ceva nu se uită niciodată. Care-i jocul tău preferat?

– *Whist*. Folosindu-și degetul arătător, Isabelle trasă conturul de ceramică al părții de sus a ceștii. Dar nu știu dacă ar trebui să jucăm.

George știa că se gândea mereu la fiul ei, însă, în vreme ce noaptea se lăsa peste lume, n-aveau cu ce altceva să-și ocupe timpul până ce ivirea zorilor urma să le permită să-și reînceapă căutarea.

– Este mai bine decât să stăm cu mâinile în sân, munciți de gânduri.

Isabelle își ridică ceașca până la jumătatea distanței către buze, dar o puse înapoi pe masă fără să bea. Ceramica se lovi cu zgomot de farfuriuță.

– Nu putem să jucăm în doi.

George se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele sub masă.

– Ba am putea, dacă folosim jumătate de pachet.

– Poftim? Isabelle se încruntă. Să scoatem două suite? Ar fi prea ușor.

Aha, deci jocul ar fi fost prea ușor! George schiță un zâmbet. Era clar că îi stârnise curiozitatea. Poate că avea să o poată convinge să-și lase deoparte grijile pentru o vreme.

În aerul dintre ei se iscă o tensiune care-l făcu să fie perfect conștient de ființa ei, la un nivel foarte instinctual. Nu de ea ca femeie, ci ca persoană pe gustul lui. Nici lui nu-i plăceau lucrurile prea ușoare – pentru el, cu cât un lucru era mai greu de obținut, cu atât era mai prețuit în cele din urmă, fie că era vorba de un joc de cărți sau de ceva mai complicat. Cum ar fi fost un pasaj muzical dificil care necesita ore întregi de exercițiu până ce notele deveneau o prelungire a degetelor sale. Până ce acestea le reproduceau fără nici o sforțare din partea creierului.

Sau... o femeie. În mintea sa, se scutură zdravăn, pentru a-și reveni la realitate. De unde apăruse ideea aceea? Trebuia să se gândească exact ce anume o declanșase și să exileze cauza în cele mai întunecate colțuri ale universului său interior, căci genul acesta de gânduri nu puteau decât să-l bage în bucluc.

– Și mai zici că ai uitat cum se joacă, îi reproșă el.

Dacă Isabelle gândea așa, probabil că și pariase de câteva ori la viața ei.

– Avem nevoie de toate cele patru suite pentru un joc cum se cuvine.

George își umplu din nou ceașca și luă o înghițitură de vin.

– Am putea împărți patru mâini și apoi să jucăm doar cu două.

– Sau am putea să ne alegem cărțile.

– Și cum să fie așa ceva corect? Dacă fac pe gentlemanul și te las pe tine să alegi prima, o să iei toate cărțile mari.

– Nu și dacă facem cu rândul. Isabelle întinse o mână către el: Dă-mi mie pachetul. Îl puse între ei și continuă: Eu aleg o carte dintre primele două, după care tu și tot așa până avem fiecare o mână completă.

– Dar o să știi exact ce cărți nu sunt în joc.

– Ca și tine, dar nu vor fi aceleași cărți. Clipi de câteva ori, apoi spuse: Dar, dacă vrei, putem să facem așa: eu iau prima carte și,

dacă îmi place, o păstrez și pe a doua o pun deoparte, fără să mă uit la ea. Dacă nu-mi place prima carte, pot să o iau pe a doua, dar asta îmi rămâne, chiar dacă e mai proastă decât prima.

– Ar putea merge. Și cum am face cu atuul?

– Ultima carte e atu, exact ca la jocul obișnuit.

George zâmbi larg, fascinat de experiența inventării unui nou joc.

– Și pe ce jucăm? Pedepse?

– Pedepse? Bineînțeles, ochii ei se îngustară, bănuitori. Experiența o învățase să nu se încreadă în oameni. Dacă George voia să obțină răspunsuri, trebuia să abordeze problema într-un mod mai delicat.

– Ce fel de pedepse?

– A, nimic scandalos. Bine, dacă nu cumva preferi mize mai ridicate, nu se putu abține să nu adauge.

– Chiar nu.

– N-ar fi ceva care să depășească ceea ce ești dispusă să dezvălui. Pentru fiecare punct, trebuie să răspunzi sincer la o întrebare.

– Și eu ce-aș câștiga la fiecare punct?

George își permise un zâmbet de crai. Dacă Isabelle își închipuia că urmărea să-i smulgă câteva sărutări și altele asemenea, poate că n-avea să-i bănuiască adevăratele intenții.

– Poți să spui ce vrei, iar eu o să mă supun bucuros.

La rândul ei, Isabelle schiță un zâmbet despre care George nu ar fi putut spune cu prea multă convingere că-i plăcuse. Scânteierea aceea jucăușă din ochii ei promitea tot felul de suferințe. Pe rând, traseră cărți din pachet. Metoda născocită de Isabelle se dovedi a fi teribil de ingenioasă. George putea foarte bine să-și construiască o suită de o culoare și să se trezească la final cu un atu diferit. Sau putea să țină în mână un popă fără să aibă cum să își dea seama dacă asul era la ea sau în grămada de cărți scoase din joc. Putea să încerce să numere cărțile și să țină minte culorile care fuseseră scoase în joc, însă asemenea strategii erau îngreunate de teancul de cărți despre care nu știa că fuseseră scoase din joc.

Pe măsură ce jucau, Isabelle se dovedi a fi chiar pricepută. Într-un joc adevărat, cu miză mare și o parteneră ca ea, ar fi putut câștiga cu ușurință suficient cât să achite polițele lui Summersby, plus o sumă frumușică pentru el – suficient cât să-i instaleze pe Isabelle și pe Jack într-un cartier respectabil din Londra și să le angajeze un servitor-doi. Suficient ca ea să-și ducă zilele într-un mod potrivit cu felul în care fusese crescută.

Isabelle îi trânti un atu peste ultima sa carte. La naiba, deja atinsese scorul necesar, ceea ce însemna...

– Ăsta e punctul meu.

Glasul lui Isabelle arăta clar cât de încântată era de performanța ei.

– Ca să vezi, odată ce-ți aduci aminte cum se joacă...Tânăra își sprijini bărbia în palmă preț de câteva secunde, după care își schimbă poziția pe bancă. Ei bine? Hai, lovește cât poți de tare și gata!

– Vreau să te aud încă o dată cântând la pian.

La naiba, orice numai asta nu! Poate că muzica era forța care-l conducea sufletește, însă nu era un talent pe care să-l împărtășească cu o altă persoană. Și, fiind o poruncă, nu putea să refuze. Îi promisese că putea să-și aleagă orice.

– Cum să cânt, când nu am la ce?

– Poți să te achiți de datorie cu altă ocazie.

Pe de altă parte, aceste cuvinte sugerau că ar fi putut să se vadă din nou la Shoreford. Având în vedere cum fusese primită mai devreme, probabil că se gândea la o altă întâlnire în miez de noapte.

Cu un zâmbet larg, George îi întinse pachetul de cărți. Le împărțiră pentru încă o mână. În timp ce jucau, George avu grijă să o studieze cu atenție. Încet-încet, Isabelle începu să facă greșeli elementare, atacându-i asul cu un decar. La ultimul schimb, mâinile ei tremurau.

George câștigă ultimul schimb.

– Două mâini. Ceea ce înseamnă că trebuie să răspunzi la două întrebări.

– Prea bine. Stătea cu capul plecat și mâinile împreunate în poală.

– Spune-mi... Nu putea ataca direct subiectul Redditch. Spune-mi ce te face să zâmbești.

– Ah...

Pentru o secundă, Isabelle păru pierdută. Și chiar așa era. În ultimele două zile, își pierduse fiul, își pierduse sprijinul în viață. Și lupta din greu, zi de zi. Se lupta să fie acceptată în aceeași măsură în care se lupta să supraviețuiască. Mai devreme, George văzuse cu ochii lui reacția sătenilor când își dădeau seama despre ce copil era vorba. Imediat, chipurile li se înăspreau și îl priveau bănuitor, exact ca și majordomul de la conac, de dimineață.

– Păi... Jack... Glasul îi tremură, rostindu-i numele. Reluă: Lui Jack îi plac foarte mult poveștile. De obicei vrea să-i inventez ceva cu dragoni și alte asemenea. Se tot juca cu degetul pe suprafața ceștii goale. Săptămâna trecută, eram prea obosită ca să mai născocesc ceva, așa că m-am gândit că poate i-ar plăcea să audă despre Jack și vrejul de fasole. Datorită numelui, înțelegi...

– Nu i-a fost frică de căpcăun?

– Nu, chiar deloc. Vreo câteva zile a tot tropăit încolo și încoace strigând: „Ha! Hi! Hu!" Dar apoi, știi ce mi-a zis?

George își propti bărbia în palmă.

– Nu, spune-mi!

– Mi-a zis că nici un căpcăun serios n-ar spune așa cuvinte de papă-lapte. Isabelle aproape că izbucni în râs amintindu-și, dar râsul îi rămase cumva în gât, iar de pe buze i se desprinse doar un sunet sugrumat.

George se așeză mai bine pe banca de lemn. Ca și jocul de cărți, aceste întrebări aveau ca scop să-i îndepărteze gândurile de la dispariția fiului ei.

– Mai ai o întrebare, zise Isabelle, ușor răgușită.

Ar fi trebuit să întrebe de Redditch, dar cum? Cum să deschidă acest subiect, fără să pară crud amintindu-i de o altă persoană dragă pe care o pierduse? Nu putea să facă asta, după câte necazuri îndurase deja.

– Poate că o să ți-o adresez mai târziu, când o să am ocazia să cânt în fața ta.

– Nu-ți mai vine în minte nimic?

– Mi-o păstrez pentru ceva care să fie foarte, foarte scandalos. Așa. Las-o să creadă că nu voia altceva decât să flirteze.

– Și acum n-ai nimic, nimic de întrebat?

– Bine, dacă tot insiști. Asta ca nu cumva să se spună vreodată despre mine că dau bir cu fugiții când vine vorba de material pentru scandal. Începu să o privească fățiș, bătând darabana pe bărbie în timp ce buzele îi schițau un zâmbet de animal de pradă.

Sub privirea lui, obrajii ei căpătară o nuanță atrăgătoare de roz. Cu atât mai bine. Ultimele câteva zile nu făcuseră altceva decât să-i accentueze paloarea.

– Vai de mine! Isabelle își atinse baza gâtului cu vârful degetelor. La ce te gândești?

– Să-ți răspund sincer, chiar dacă nu e o poruncă obținută câștigând la cărți?

– Da. Această silabă fu rostită sub forma unei note ușor răgușite, mult mai potrivită pentru discuțiile de iatac. Imediat, Isabelle își duse mâna la gură. O, Doamne, ce este în capul meu?

Vocea ei alunecă tremurat într-un registru alarmant de înalt la ultima silabă. Expresia senină dispăru brusc, iar ochii i se închiseră strâns. La naiba, aproape reușise să-i distragă atenția! Ba chiar ajunsese să creadă că ar fi putut să o facă pe mica și rezervata Isabelle Mears să cocheteze cu el.

– N-ar trebui, murmură femeia, cu palma peste gură. Ce fel de persoană...

Practic, se topea în fața lui. Toată stăpânirea ei de sine se risipea în fața ochilor lui. Părea că un pumn îi strângea inima. Împinse în spate banca pe care stătea, se ridică și ocoli masa.

– Te dai un pic mai încolo?

În mod intenționat, își menținu un ton lejer, împingând-o cu un umăr. Sufocându-se sub presiunea suspinelor, Isabelle se mută puțin, lăsându-l să se așeze lângă ea și să o cuprindă cu brațul. Își sprijini capul de umărul lui, iar una dintre mâinile ei mici se strecură de-a lungul celuilalt braț al bărbatului de lângă ea, până ce ajunse să se agațe efectiv de el. Răsuflarea i se transformase într-o serie de suspine sacadate, iar trupul îi tremura incontrolabil, lipit de pieptul lui. Lui George i se părea mică

în brațele lui, atât de mică și de vulnerabilă, delicată, deși puternică. Îl blestemă în gând pe Redditch pentru că o alungase în lumea largă, căci noaptea aceea dusese la situația asta – la momentul în care, din nou, Isabelle pierduse totul. O strânse mai tare și-și trecu degetele prin părul ei. Dacă ar fi putut, ar fi cruțat-o de toată această suferință.

Femeia se cuibări mai aproape, ascunzându-și chipul în scobitura gâtului său, și trase aer în piept de câteva ori, ritmic acum, ca și cum i-ar fi savurat mirosul. Ca și cum l-ar fi tras înlăuntrul ființei ei.

Simțea apăsarea sânilor ei pe piept. Involuntar, corpul lui reacționă la apropierea ei, la corpul ei moale. O, Doamne, aproape că-i stătea în poală. Ba chiar l-ar fi putut simți, apăsat de coapsele ei – coapsele acelea albe și zvelte pe care ar fi vrut să le simtă în jurul taliei. Își înăbuși un geamăt. Ultimul lucru de care avea nevoie Isabelle era să se apere de avansurile lui.

Femeia își înălță capul, fixându-l cu ochii aceia mari, căprui și luminoși, puși în valoare de lumina difuză a lumânării. Nu, strălucirea aceea era dată de lacrimile reținute, nu de dorință. Buzele i se întredeschiseră. Dinții i se apăsară pe suprafața cărnoasă a buzei de jos, iar în mintea lui năvăliră o mie de amintiri despre cât de dulce era capitularea acelor buze moi sub ale lui. Sub atingerea limbii lui.

Blândețea reușise să o convingă, însă acum mintea lui se concentră asupra unei singure întrebări: Cum ar fi reacționat la un atac mai pasional? Căci așa voia să o posede: dur, tare, copleșitor și repede.

Însă numai un ticălos s-ar fi supus în fața unui asemenea impuls. Doar un ticălos ar fi profitat de vulnerabilitatea ei inocentă – căci, deși adusese pe lume un copil, era în continuare inocentă. Doar un ticălos s-ar fi lăsat condus de pofte și i-ar fi răpit această nevinovăție.

Tânăra clipi, iar buzele i se întredeschiseră din nou. Vârful limbii i se aventură afară, iute. O nevoie înfierbântată îi străfulgeră vintrele bărbatului, dar se forță să o strângă mai ușor. Probabil că îi simți ezitarea, căci se apropie și mai mult.

– Te rog!

Ah, drăcia naibii! Dacă avea de gând să-l roage cu glasul ăla slab și întretăiat, era complet distrus.

– Isabelle...

– Te rog, am nevoie să...

Își lipi degetul de buzele ei, pentru a o opri de la exprimarea gândului.

– Nu e deloc o idee bună. Ar trebui să plec.

Dar n-avea cum să se ridice, cu ea aproape în poala lui, căci ar fi lăsat-o să cadă pe podea.

– M-ar distruge să rămân singură. Aceste cuvinte fură rostite pe lângă degetele lui, iar hotărârea lui se topi și mai tare.

– Una e să ții companie cuiva, și cu totul alta să-l bagi în bucluc.

– Te rog, auzi din nou cuvintele, care-i pârjoleau întreaga ființă.

O secundă mai târziu, îi răpi dreptul de a alege, ca și posibilitatea de a protesta. Îl prinse de revere și îi acoperi buzele cu ale ei.

Sărutul ei... Doamne, sărutul acela! La cât de blând fusese primul lor sărut, acesta era la polul opus. Era antonimul cuviinței și al timidității. Era chiar dur, copleșitor și rapid, exact cum își dorea el. Gura ei avea gust de disperare amestecată cu dorință, cu nevoie. Îi dărâmă zidul de hotărâre cu subtilitatea unui cal de curse aflat pe ultima turnantă.

Palmele ei se lipiră de pieptul lui și începură să urce către umeri. Simți cum degetele ei trăgeau de... O, Doamne, îi desfăcea nodul eșarfei! Trebuia să o facă să încetinească, până nu îl făcea să se arunce și el în gol, alături de ea. Poate că Isabelle căuta o cale de a se elibera de furtuna emoțională care o cuprinsese, dar era sigur că Isabelle urma să regrete dacă s-ar fi culcat cu ea – a doua zi dimineață, dacă nu cumva chiar din clipa în care aveau să fi terminat, revenind la realitate.

Își desprinse buzele de ale ei, însă gura lui Isabelle rămase lipită de obrazul lui, în timp ce degetele i se luptau cu eșarfa lui.

– Isabelle, reuși el să îngaime, cu un glas aspru. Dumnezeule mare, sigur o să regrete ceea ce avea să facă – sau cel puțin anumite părți ale corpului său. Isabelle!

Își puse mâinile peste ale ei, oprind activitatea febrilă a degetelor aprinse de dorință. Tremurau, fie de dorință, fie de disperare, n-avea cum să-și dea seama nici el.

– Încet, nu fug nicăieri.

Isabelle își ridică ochii spre el, clipind: ochii aceia rotunzi și întunecați erau uriași pe fundalul chipului palid. Vinul era de vină. Asta trebuia să fie explicația. Nu mâncase mai nimic toată ziua, iar vinul acela tare i se urcase la cap. Respirația ei îi mângâie buzele, ca un sărut fantomatic.

– Nu te opri! Am... am nevoie... nici măcar nu știu cum să zic. O să crezi că sunt o desfrânată.

– Șșșșt. George îi strânse mâinile, cu multă căldură. Știu de ce ai nevoie. Dumnezeu îi era martor că și el avea nevoie de același lucru, dar din alte motive, motive pe care situația îi permitea să le ignore. De data aceasta, urma să dăruiască fără să ia nimic în schimb. Adăugă: Îți jur că n-o să facem nimic din ce-ai putea regreta mai târziu, dar va trebui să ai încredere în mine.

Privirea femeii se concentră asupra gurii lui, iar apoi își aplecă fața spre el. Înainte să apuce să se apropie și mai mult, George o întâmpină la jumătatea distanței, cu o mângâiere mai blândă. Dacă voia încrederea ei, trebuia să o câștige, începând cu acel moment.

– Spune, Isabelle... ai încredere în mine?

Capitolul 12

Foamea copleșitoare de a se apropia de o altă persoană – de a simți o bătaie de inimă alături de a sa – înăbuși orice proteste ar fi putut născoci mintea sa. Tânjea după această evadare din realitate, oricât de efemeră ar fi fost. Iar dacă el putea să-i ofere asta fără să o forțeze să-și riște din nou virtutea și reputația, cum să-l poată refuza?

Cum să poată să *nu* aibă încredere în el? Deja i se oferise toată, într-un impuls nesăbuit. Experiențele trecute ar fi trebuit

să o învețe să fie precaută, dar în momentul acesta, când pierduse tot, singurul lucru care-i putea alina sufletul era căldura intimității. Buzele lui lipite de-ale ei. Limba și mâinile lui, căutând să-i scoată la iveală toate secretele. Piele pe piele. Și, mai presus de orice, o pasiune care să o facă să uite de tot și de toate.

– Da, am încredere în tine, deși n-ar trebui.

Glasul răsună străin în propriile urechi, ca o șoaptă joasă, ispititoare, seducătoare.

Ca să vezi, asemenea replici ademenitoare ieșite din gura ei, când ea însăși fusese victima aceluiași cântec de sirenă. Dar acum era ca și cum toate mișcările îi erau controlate de altcineva. Altcineva sau altceva. În mod clar, nu era vorba de rațiune. Nu, undeva în interiorul ei se trezise o nevoie, o mică scânteie care aprinsese lemnele uscate pentru a le transforma într-o vâlvătaie de temut.

Rațiunea și logica nu aveau nici o putere în fața unor asemenea forțe. Și nici conștiința. Nu voia să gândească, ci doar să simtă până ce senzațiile aveau să preia controlul și să anuleze tot restul.

– De ce n-ar trebui să ai încredere în mine?

Pentru că era un libertin. Pentru că farmecul lui o captiva pur și simplu. Pentru că, în momentul acela, Isabelle își dorea ca aceste calități să nu o fi abătut de la calea cea bună.

– Poate că... Își concentră privirea asupra materialului hainei lui, pentru a nu-l privi în ochi. Poate că aceea în care n-ar trebui să am încredere sunt chiar eu.

George închise ochii și lăsă să-i scape un geamăt izvorât din adâncul pieptului.

– Nu spune așa ceva! Își ridică palma către obrazul ei. Cuprinse de tremur, degetele îi atinseră pielea. Îmi zdruncini din temelii hotărârea de a-ți respecta dorințele.

Ce dorințe? Isabelle nu-și amintea să-și fi exprimat vreo dorință. Buzele lui le acoperiră pe ale ei, dure și impunătoare, înainte ca Isabelle să apuce să răspundă. Limba lui îi invadă gura și o obligă să-și reprime întrebările care i se înghesuiau în gât. O clipă mai târziu, le uitase cu totul, iar el o trase la pieptul lui. Îi zăpăci complet mintea până ce ajunse într-o stare în care nu mai

reacționa decât la negura sărutărilor lui. Se agăța de el, plimbându-și palmele peste umerii lui largi, peste spate, trăgându-l spre ea.

Da, da, da! Tânjea ca el să devină parte din ea, să o umple și să șteargă trecutul, astfel încât să creadă într-un viitor mai luminos. Un viitor mai luminos? Asta era o exagerare. Cu un geamăt, George se desprinse, respirând sacadat și fierbinte peste obrajii ei.

– Nu gândi! Își trecu un deget de-a lungul maxilarului ei, desenând o linie invizibilă peste gât până la punctul acela sensibil în care pulsul își trăda goana incontrolabilă. Simte! Ai încredere... Ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi să-ți fac vreun rău.

Dar avea să o facă, atunci când urma să plece. Și exact asta va face – va pleca și, astfel, îi va frânge inima. Își piti chipul în scobitura gâtului lui, iar îmbrățișarea lui se strânse în jurul ei, ca o pătură caldă și protectoare.

George își lipi pentru o secundă buzele de fruntea ei într-un sărut ușor ca o umbră, abia ghicit. Urmară alte atingeri ușoare, tot coborând. În colțul ochiului, pe pomete, pe lobul urechii. Isabelle închise ochii și se lăsă în voia tandreții, a afecțiunii simple din spatele acestor săruturi. Trăise singură atâta timp... Atâta timp, fără să simtă apropierea unui alt adult. Îmbrățișările și sărutările pline de entuziasm ale unui copil nu erau de ajuns. Doar un adult o putea cuprinde cu totul, o putea scufunda în această stare de bine. Se lăsă pătrunsă de ea. Avea să accepte orice fel de afecțiune pe care George i-o putea oferi. Să o primească și să-și dăruiască propriile simțiri. Trupul ei tânjea după siguranța îmbrățișării lui așa cum plămânii aveau nevoie de aer.

Cu degete tremurânde, îi mângâie obrazul, apăsând țepii mici ai bărbii de pielea ei, pentru a savura această apropiere de el. O căldură intensă și umedă îi alunecă de-a lungul gâtului când George o atinse cu limba.

Degetele i se cufundară în părul lui. Ca o mătase caldă, șuvițele îi alunecau pe piele. Bărbatul se lipi și mai tare de ea, îi mușcă ușor gâtul și își continuă coborârea. Clavicula, punctul sensibil de la baza gâtului. Curba superioară a sânilor. Sfârcurile ei se întăriră imediat, ademenitoare, iar Isabelle își arcui spatele, într-o rugă

mută de a primi mai mult. Dorința ca el să-și umple palmele cu carnea ei, să o dezgolească pentru a o scălda în privirea lui, să-i sărute mugurii sânilor era atât de intensă, că devenise aproape o durere fizică.

Cu mișcări îndemânatice, bărbatul atacă năstureii de pe umerii ei care îi susțineau corsajul. După care trase de șireturile de dedesubt. Balenele corsetului, odată dezlegate, se desprinseră ușor, împreună cu bretelele cămășuței. Aerul rece năvăli peste pielea expusă, iar sfârcurile i se întăriră, ca niște boboci, implorând să li se acorde atenție, să-i simtă buzele, limba, dinții...

George trase adânc aer în piept. Isabelle deschise ochii și descoperi că se uita fix la ea, cu ochii întunecați și duri ca granitul, dar nicidecum reci. Nu, privirea lui o atingea ca o limbă de foc. Adânc în pântecul ei, o scânteie răspunse acestei chemări, stârnind o vâlvătaie.

Bărbatul își ridică mâinile, iar Isabelle trase aer în piept, așteptând să-i simtă atingerea, tânjind după ea. Avea nevoie să fie atinsă. Însă degetele lui se opriră pe talia ei, ținând-o ferm de-o parte și de cealaltă. Înainte ca Isabelle să-l poată întreba ce făcea, George se ridică, mutând-o și pe ea în același timp, înghesuind-o în așa fel încât o obligă să se dea mai în spate. Simți marginea tare a mesei împungând-o în posterior. Bărbatul o ridică și o împinse până ce se trezi așezată, iar fața îi ajunse la același nivel cu al lui, însă privirea bărbatului era fixată asupra gâtului ei.

Din nou, George se apropie și mai mult. Șoldurile sale înguste se poziționară între genunchii ei, făcându-i să se îndepărteze. Mâinile i se strecurară de-o parte și de cealaltă a șoldurilor ei, susținându-și greutatea și ținând-o prizonieră.

Nu că Isabelle ar fi avut vreo intenție de a încerca să se miște. Nu când umflătura din partea din față a pantalonilor lui se apăsa de cea mai intimă parte a corpului ei, arzând-o în ciuda tuturor straturilor de pânză. Nu când George își lăsă capul în jos, pentru a cuprinde cu buzele un sfârc dornic.

În acest moment, Isabelle scoase un țipăt, o exclamație ascuțită cu inflexiuni de disperare. Cum reușea bărbatul acesta să aprindă un asemenea foc în ea? Nu-și amintea să fi fost așa – parcă

toate reacțiile ei erau acum mult mai intense. Un nod dureros de dorință i se strângea adânc în pântece, la fiecare atingere prelungă a limbii lui.

George se aplecă și mai mult, împingând-o pe spate, pe suprafața tare a lemnului. O, Doamne, o întinsese pe masa din bucătărie. Lângă ceștile acelea desperecheate, cu căușurile pătate de rubiniul vinului. Sub ea se aflau cărțile de joc împrăștiate și firimituri de pâine. Desfrânare absolută. Dar nu-i mai păsa. Tot ce voia era să primească mai mult. Mai multă plăcere. Mai mult din ființa lui. Până ce avea să o umple pe deplin.

Își împleti degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape. Spatele i se arcui și capul i se apăsa nepăsător de suprafața din lemn de stejar. Pentru o clipită, George se retrase, iar fierbințeala răsuflării îi mătură carnea sensibilizată, ca un contact dur și rapid. Ochii lui, întunecați de dorință, o înfierau cu intensitatea cercetării lor.

Rămânând în continuare complet îmbrăcat, se înălța deasupra ei, cu părul răvășit. Sub haina croită impecabil se ghicea puterea trupului său, ascuns de vesta aceea luxoasă, cu nasturi strălucitori, și sub pânza fină a cămășii. Putere și mușchi bine conturați. Îi simțise prin straturile de material. O mâncau degetele de dorința de a le învăța textura, de a-i simți pulsul prin piele, de a-și plimba palmele de-a lungul cărnii înflăcărate și a tendoanelor încordate, de a experimenta și de a-l cunoaște până ce aveau să înceteze a mai exista ca ființe separate, bărbat și femeie. Până ce urmau să se miște în cadența pasiunii.

Întinse mâna către legătura de mătase de la gâtul lui, pentru a termina de desfăcut prima dintre barierele textile care-i separau.

George îi prinse încheietura și i-o țintui pe masă, deasupra capului.

– Nu, Isabelle! Un colț al gurii i se relaxă într-un fel de surâs, sau poate era o grimasă de durere. Am jurat să nu te las cu teama că s-ar putea să ai încă un copil. Dar sunt doar un om, nu-s de piatră.

– Vreau să mă conving cu propriile simțuri.

Aproape că nu-și recunoscu propria voce. Cuvintele ei pluteau peste amândoi, șoptite și ademenitoare, ca și cum ea ar fi fost cea

care seducea, ca și cum ea ar fi fost cea experimentată. George închise ochii, străbătut de un fior puternic. Isabelle îi simți cutremurarea în fiecare punct în care corpurile li se atingeau – încheietura mâinii, abdomenul, între coapsele desfăcute și lipite de erecția lui dură. Ceva pulsa între ei, însă nu-și putea da seama dacă era corpul lui sau al ei.

– Nu în seara asta. Mi-am dat cuvântul și, la naiba, am de gând să-mi respect promisiunea. Cum altfel aș putea să-ți arăt că poți să ai încredere în mine?

O, Doamne, atâta vorbărie despre încredere, când Isabelle numai la asta nu se gândea. Ar fi trebuit să-l asculte, să nu-și asume din nou riscul de a rămâne grea, însă corpul ei emitea propriile pretenții. Își aducea aminte senzațiile trăite ultima oară, numai că... alături de el, totul era minunat. Stăruitor. Impetuos. De nestăvilit.

Era posibil ca, din nou, actul în sine să o dezamăgească, dar trebuia să cunoască, trebuia să simtă doar o dată cum era cu el. Își înclină ușor șoldurile. Greutatea dură a erecției o apăsă *chiar în locul acela*, exact în punctul acela sensibil, atât de sensibil. Expiră sub forma unui suspin prelung.

– N-o să te las nesatisfăcută, iubire. Știu exact ce-ți dorești. Aplecându-se, îi lăsă pe buze un sărut ușor ca un fulg. Știu exact de ce ai nevoie.

Femeia îl privi pe sub pleoapele pe jumătate închise. Vocea lui nu se schimbase nicidecum, dar era cu neputință să fi cedat atât de ușor. Nu după cât insistase asupra încrederii.

– Cum?

George izbucni în râs – un mormăit senzual născut undeva în adâncul pieptului lui, care o făcu să vibreze.

– Biată ființă inocentă! Ar fi trebuit să-mi dau seama că maimuțoiul care te-a compromis nu a procedat cum trebuie.

– Aș zice că s-a descurcat destul de bine.

– Pentru plăcerea lui, poate, dar nu și pentru a ta. Nu te mai gândi la el. Lasă-mă să-ți arăt cum ar trebui să fie.

Ar trebui să fie. Ce cuvinte promițătoare! Și *el* îi promisese plăcere. Normal că o făcuse – dar era o promisiune pe care nu și-o respectase. Dar George era altfel, cumva. O simțea în modul

în care atingerile sale păreau a se concentra asupra ei, venerând-o. Și o auzise în inflexiunile vocii sale când îi jurase.

Cum să refuze o asemenea ofertă? Cum ar fi putut să-l refuze orice femeie, întinsă pe masa grosolană ca un ospăț, cu o sticlă de vin pe jumătate goală chiar lângă cap. Bărbatul acesta o savura deja cu ochii. Iar ea voia să fie devorată.

„Da." Înghiți în sec, pentru a-și umezi gâtul uscat, însă cuvântul refuza să se facă auzit. Cu o mișcare slabă din cap, arătă că era de acord. În privirea lui se ivi o scânteie de foc, care-i stârni un val de foc în pântece. Mușchii interni se contractară instinctiv și, fără să vrea, Isabelle își strânse coapsele de-o parte și de alta a șoldurilor lui.

Cu un mârâit – nu exista alt cuvânt care să descrie sunetul feroce care-i ieșise din gât –, George își îndreptă spatele. Apucând-o de o gleznă, îi așeză talpa pe marginea mesei. Atingerea degetelor lui îi arse pielea de pe gambă. Isabelle își cuprinse buza de jos cu dinții. Când îi ridică poalele, aerul rece îi atinse jucăuș pielea de deasupra marginii ciorapilor.

George îi așeză și celălalt picior la fel, lăsând-o deschisă, expusă, vulnerabilă, însă văzându-l cum o admira cu nesaț, Isabelle fu invadată de o senzație bizară de putere. Bărbatul o ținea așa, ca sub vraja lui, în timp ce ea aștepta ca el să se achite de promisiunea din cuvintele, din ochii și din atingerile sale. Expresia de venerație în stare pură de pe chipul lui – conturul buzelor, rigiditatea maxilarului, concentrarea din ochi – îi arăta clar adevărul. Era fascinat de ea.

Nu de o altă femeie, indiferent cât de experimentată, ci doar de Isabelle, cea care trăia în sărăcie, compromisă poate în ochii tuturor celor din lumea bună, dar nu și în cei ai acestui bărbat. Nu, pentru el era prețioasă și demnă de apreciere.

Isabelle se cutremură, străbătută de un fior care îi aminti că se afla întinsă pe suprafața dură a lemnului, și își închise ochii, pentru a nu-l mai vedea. Expresia lui avea în substrat o emoție nenumită, de o profunzime pe care Isabelle nu era încă pregătită să o conștientizeze, căci era periculoasă. Nu-și putea permite să se îndrăgostească de un bărbat care, într-un final,

avea să o părăsească și să se întoarcă în sânul societății care pe ea o renegase.

Auzind scrâșnet de lemn pe lemn, deschise ochii. George trăsese banca lângă masă. Și chiar acum se așeza înaintea ei.

– Ce faci?

– Șșșșt.

Acest ordin nu fu mai mult de o simplă răsuflare fierbinte pe pielea sensibilă din interiorul coapsei, în timp ce George se așeza confortabil direct în fața... păsăricii ei. Cuvântul îi reverberă prin memorie. N-ar fi trebuit să cunoască un asemenea cuvânt. Doar amintindu-și cum îl folosise *el* cu atâția ani în urmă, își dăduse seama imediat cât de necuviincios era. Mai mult de-atât, era urât și murdar, exact așa cum se simțise și ea când el terminase cu ea și o lăsase să-și aranjeze fustele pe cât posibil, să șteargă sămânța lui și sângele cu furoul și să se întoarcă în sala de bal, rușinată de ceea ce tocmai făcuse, temându-se că toți ceilalți aveau să își dea seama imediat că era o ușuratică. Cum ar fi putut spera să ascundă una ca asta când mirosul eliberării lui îi rămăsese parcă impregnat în piele?

Nu, nu, n-avea să se gândească la noaptea aceea. Nu acum. Nu cu George. Nu când... Un simplu foșnet de țesătură fu singurul avertisment pe care-l primi înainte ca atingerea fierbinte a limbii lui să treacă peste cel mai intim loc al corpului ei. Plăcerea, intensă și pătrunzătoare ca o flacără albă, o străbătu din cap până-n picioare. Își arcui spatele, iar capul i se apăsă de blatul mesei. De undeva din gât îi ieși un geamăt surd.

O, Doamne, ce nebunie era asta, să îndrăznească să-i guste locurile cele mai tainice? Mai mult ca sigur, era o depravare, un păcat, un lucru interzis. Nici o doamnă cuviincioasă n-ar trebui să permită asemenea mângâieri, dar ea nu mai era de mult o persoană cuviincioasă.

George îi apucă șoldurile, cu degetele implântate în carne, și o trase mai aproape. Următoarea mângâiere fu o atingere trecătoare, lungă și voluptuoasă, de la baza deschizăturii până în partea de sus, până la locul acela care tânjea și pulsa de dorință. El îl ocoli, cu o mișcare lenevă, iar presiunea din interiorul ei spori dintr-odată. Respirația i se transformă într-un șuierat.

George se opri pentru o secundă, își lipi buzele de pielea din interiorul coapsei ei, iar favoriții îi zgâriară ușor carnea tremurândă. Isabelle își mușcă buza și se încordă, așteptând următoarea atingere, o atingere care nu veni. În loc de asta, un curent fierbinte, ca o briză, îi învălui toată zona inferioară.

Isabelle inspiră și ținu aerul în plămâni, în așteptare. Mâna lui se retrase de pe talia ei, alunecă de-a lungul coapsei, trecu prin spate și apoi peste porțiunea interioară, trecând ușor peste cârlionții ei, atât de aproape, dar prea suav. Isabelle scoase un gâlgâit de protest și își ridică șoldurile. El o răsplăti trecându-și dinții peste pielea sensibilă din interiorul coapsei.

– Dacă e să facem asta cum trebuie, o să am nevoie de ceva îndrumare.

Femeia își înclină capul și se ridică, sprijinindu-se pe coate. O, Doamne, cum stătea acolo, între picioarele ei, cu obrajii îmbujorați și ochii arzând, cu umerii mișcându-i-se cu fiecare respirație chinuită. Ce mișcare decadentă, să se așeze în fața ei ca și cum ar fi fost la un ospăț!

– Îndrumare? N-am mai făcut niciodată așa ceva.

George zâmbi larg, cu buzele arcuite într-un rictus jucăuș.

– Știu. Dar ai putea să-mi spui ce-ți place. Ridică dintr-o sprânceană: Să înțeleg că nu-ți place nimic din ce s-a întâmplat până acum?

Își lăsă capul în jos și o gustă din nou. Limba aceea răutăcioasă, foarte răutăcioasă a lui îi încercui din nou *locul acela*. Ah, cum îi putea ști corpul mai bine decât și-l cunoștea ea? Se lăsă pe spate și se abandonă în voia senzațiilor. Cum de știa unde să o sărute, unde să o atingă în așa fel încât plăcerea să o înnebunească de dorință?

– E ciudat, reuși ea să îngaime printre gâfâituri. Nu m-am așteptat să...

– Nu e chiar atât de ciudat. E cam același lucru ca un sărut.

Da, un sărut, însă ea nici nu visase că George avea să-și atingă buzele de locurile ei cele mai intime. Simplul gând îi iscă un val de căldură care se repezi către partea de jos a corpului ei, fierbințeală și sânge fierbinte, însoțit de o senzație de vulnerabilitate și de expunere care o înălța cumva.

– Poate că e ciudat, murmură el efectiv, cu buzele lipite de carnea ei. Vibrațiile îi contorsionară mușchii pântecului, sporindu-i exaltarea. Dar e bine?

Bine! Un adjectiv atât de comun pentru a reflecta ceea ce trezea în ea. Nu era bine, era paradiziac – sau avea să fie, destul de curând. Doar cu limba, o împingea către o destinație necunoscută, iscând în ea o nevoie primară de a ajunge acolo. Curând, foarte curând.

– Nu te opri!

Bărbatul își lăsă un deget să alunece în interiorul ei. Isabelle scoase un țipăt, iar mușchii ei interni se contractară în jurul lui. Se tot mișca în ea, la unison cu mișcările circulare ale limbii, trimițându-i limbi de foc până în vârful degetelor. Plăcerea îi transforma simplul act de a respira într-o serie de gâfâieli sacadate.

– Mângâie-te, o îndemnă George.

Aceste cuvinte abia pătrunseră prin ceața de pasiune care o învăluia.

– Poftim?

George îi luă mâna și i-o puse pe propriul sân. Acesta se umflă sub atingere, cu sfârcul semeținându-se la contactul cu degetele.

– Da, Doamne, da! îngăimă înainte de a-și lipi din nou buzele de carnea ei, trăgând aer în piept în același timp, trăgând-o *pe ea* în gura lui. Pe ea. O, Doamne, da, pe ea. Isabelle știuse că era posibil să o pătrundă, însă nici nu-i trecuse vreodată prin minte că el ar fi putut cuprinde în el părți ale ființei ei.

Degetele lui zvâcneau tare în ea. Un al doilea o pătrunse acum, întinzându-se, în timp ce buzele lui îi prinseră mugurele de carne în care parcă se concentrase toată ființa ei. Isabelle se cabra si se contorsiona sub mângâierile lui. Extazul în formă pură crescu și tot crescu până în momentul în care femeia avu impresia că s-ar fi putut sparge în mii de fărâme. Coapsele îi fură cuprinse de un tremur, iar plăcerea o străfulgeră până în tălpi.

Și apoi, lumea se făcu fărâme. Corpul îi pulsa în jurul degetelor lui, plutind. Inspiră cu zgomot, surprinsă de intensitatea eliberării, fără sfârșit, până ce aproape leșină de plăcere.

*

O perlă de sudoare se scurse pe tâmpla lui George. Degetele i se prinseră de carnea de pe șoldurile ei, lăsând fără îndoială urme pe pielea delicată. Dar ea nu păru să observe. Încă mai tremura, pradă extazului.

Mușchii brațelor lui se contractară, pradă impulsului de a o trage la piept, pentru a o mângâia până ce avea să-și vină în simțiri. În același timp, partea din față a pantalonilor părea gata să plesnească, sub apăsarea unei pulsații constante care îi amintea că el rămăsese nesatisfăcut.

Impulsul de a își desface nasturii de la pantaloni și de a se implânta în teaca ei îngustă i se războia cu voința de a rezista tentației. Nu. N-avea să o facă. Măcar acum, putea să aștepte! Mai târziu, urma să-și rezolve singur problema, cu amintirea a ceea ce tocmai se petrecuse în gând. Deocamdată, câștigarea încrederii ei era mult mai importantă decât satisfacerea poftelor sale. Dacă profita de ea acum, Isabelle n-avea să-l ierte în veci.

„Dar de ce îți pasă?" Amuți imediat vocea aceea cicălitoare din mintea sa. Îi păsa pentru că Isabelle merita ceva mai bun decât o tăvăleală rapidă pe masă. Îi păsa pentru că mai fusese păcălită o dată, cu rezultate dezastruoase. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era încă un copil de crescut. Iar ultimul lucru de care ar fi avut nevoie *el* era încă un copil conceput în afara căsătoriei.

O, Doamne, îi păsa suficient pentru a o lăsa în pace acum, la naiba cu nevoile trupului lui! Mai presus de orice, îi păsa pentru că era vorba de Isabelle, femeia dură și curajoasă dincolo de aerul vulnerabil și de înfățișarea delicată. Supraviețuise disprețului societății și își croise un drum în viață aici, unde putea să-și crească fiul într-o relativă liniște și siguranță.

– George?

Cu un foșnet de bumbac, femeia se ridică pe coate. Părul îi atârna în jurul feței îmbujorate, iar ochii mari îi scăpărau. Avea corsajul desfăcut, lăsând la vedere sânii minunați, rotunzi, cu sfârcurile avântate, solicitându-i și acum atenția.

Gâtul i se uscă instantaneu. Ignorându-și erecția disperată, îi trase de panglicile rochiei. Nuanța de roz a obrajilor ei deveni mai intensă, iar Isabelle se ridică în șezut, netezindu-și poalele înainte de a se ocupa de încheierea corsajului.

– Nu știu ce m-a apucat. Își ținea privirea ațintită în podea, iar degetele tremurânde tot scăpau șnururile corsetului. Ah, la naiba!

– Isabelle! George îi prinse chipul în palme și îi înălță bărbia până ce femeia îl privi în sfârșit în ochi. Îi spuse clar: Nu e nici o rușine în ceea ce s-a petrecut între noi.

– Mă simt ca o mare nerușinată. Aruncă o privire prin încăpere, după care adăugă: Dumnezeule mare, pe masa din bucătărie! Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră...

– Nu s-a uitat nimeni.

– Nu... Își duse degetele la buze, ca și cum ar fi vrut să se asigure că erau în continuare la locul lor. Nu pot să-mi fac un obicei din așa ceva.

– Din ce să-ți faci un obicei? Din a avea parte de plăcere?

– E un lucru egoist. Nu ți-am oferit nimic în schimb. Și cum să pot să mă gândesc la mine, când Jack ar putea avea nevoie de ajutorul meu?

Glasul ei tremura periculos, cu accente de disperare. George o trase aproape, savurând zvelțețea trupului ei lipit de al lui, apăsarea sânilor ei pe pieptul lui, ușoara rotunjime a șoldurilor ei. Doamne, putea să o ridice atât de ușor și ar fi exact la înălțimea potrivită... Nu, nu. Trebuia să se concentreze asupra ei.

– Aveai nevoie de apropierea asta. Aveai nevoie să fii cu cineva. Și încă mai ai. Iar eu n-am de gând să plec.

Capitolul 13

Isabelle se trezi din cauza unui uruit ritmic, bizar. Își simțea corpul ciudat de greu, ca și cum s-ar fi aflat pe fundul unei fântâni cu apă caldă, care o ținea pe loc. Pânzele de păianjen ale somnului se lăsară date deoparte, iar ochii i se deschiseră. Lumina slabă a zorilor zugrăvea încăperea în nuanțe discrete de cenușiu. Nu-și aducea aminte nici măcar când se culcase, cu o seară înainte.

La un moment dat, era în brațele lui Upperton și apoi... Upperton! Nu, nu mai putea să se gândească la el astfel. Nu după tot ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Nu după ce își pierduse controlul sub atingerea măiastră a degetelor și a limbii lui. Îi făcuse corpul să cânte de parcă ar fi fost un pian, scoțând la iveală note neverosimil de pure, de înalte și de nebunești. Acum, George sforăia încetișor lângă ea – dormind peste pătură. Își ținea un braț peste ochi, pregătit să țină la distanță lumina soarelui de dimineață. Pieptul i se înălța și i se cobora într-un ritm constant, sincronizat cu uruitul slab care-i răzbătea de undeva din gât.

O, Doamne, cum reușise să petreacă noaptea cu el fără să observe? Umerii lui lați ocupau destul de mult spațiu, pe salteaua de paie. De ce rămăsese aici, când ar fi putut să se odihnească în condiții mult mai luxoase, la conac? „N-am de gând să plec." Așa îi spusese și se ținuse de cuvânt.

Obrajii și bărbia îi erau presărate cu firele negre crescute peste noapte. Întinse mâna și trasă cu degetul o linie peste suprafața aspră. Noaptea trecută n-o lăsase să îl atingă, dar acum voia să o facă. Ah, dacă ar fi putut să-i ofere măcar în mică măsură trăirile divine pe care i le oferise el...

Respirația lui deveni mai rapidă, însă apoi reveni la ritmul liniștit de dinainte. Isabelle își rezemă capul de brațul îndoit și îl cercetă atent. Nu avusese până atunci ocazia de a-l privi de-aproape. Inspiră aroma lui oarecum străină, condimentată în același timp cu note care-i aminteau de mirosul de fum. Probabil că acest parfum i se impregnase deja în pernă. Păcat că nu se băgase sub pătură. Așa, mirosul i-ar fi rămas în tot patul, iar ea ar fi avut o amintire a prezenței sale aici, când el avea să se întoarcă în lumea lui.

Căci urma să o facă, într-un final. Poate că avea să-i dăruiască plăcere în repetate rânduri, dar n-o să rămână într-o lume în care nu-și avea locul. Nu trebuia să uite asta. Să uite și să-și permită să se atașeze de el.

Se dădu ușor jos din pat, iar cămășuța i se revărsă în jurul gambelor. Și nimic mai mult. Nu avea nici măcar corsetul, nu-l simțea stânjenindu-i respirația, ceea ce însemna că el o ajutase

să se dezbrace – îi dăduse jos rochia și jupoanele, o vârâse în pat și dormise alături de ea toată noaptea, îmbrăcat, ca un adevărat cavaler. Deși fuseseră mult mai intimi de-atât, ar fi trebuit să fie extrem de stânjenită că extenuarea o făcuse să lase deoparte buna-cuviință și să-i permită să o dezbrace, ca și cum i-ar fi fost servitoare. Totuși, în locul rușinii, în piept îi înflori un boboc de căldură pentru bunătatea de care dăduse dovadă. Fusese foarte suspicioasă în privința intențiile sale, însă dincolo de fațada de libertin, descoperise un om cum nu se poate mai cumsecade. Onorabil. Cinstit. Un om care-i ceruse să aibă încredere în el, și se dovedise demn de ea.

O bătaie în ușă îi făcu inima să bată nebunește.

George își înălță capul, clipind somnoros. Privirea i se ațintи asupra ei și se lăsă apoi în jos. Pe chip i se întinse un zâmbet leneș, promițător.

– Bună dimineața.

Prea târziu, Isabelle își aminti că nu purta haine decente, și obrajii i se înfierbântară.

– Să nu uiți la ce te gândești acum. Își trase brațul sub cap și o admiră, continuând: Nuanța asta de roz ți se potrivește de minune, și orice amintire care te-a făcut să roșești așa... vreau să mi-o povestești în detaliu.

– Termină, îl mustră ea. E cineva la ușă.

Bătaia în ușă se auzi din nou, de data asta mai puternică. Auzind-o, inima ei tresări, iar pulsul începu să-i zvâcnească mai rapid.

– Chiar așa. Ai face bine să te acoperi și să răspunzi, altfel musafirii ăștia matinali or să dea buzna aici și-or să judece după capul lor situația în care ne aflăm.

Isabelle nu avea nimic care să semene cât de cât cu un halat. În mod normal, ar fi fost complet îmbrăcată până ce vreun vizitator i-ar fi bătut la ușă, dar de obicei nimeni nu se arăta atât de devreme. Lumina din încăpere arăta foarte clar cam cât era ceasul – nu trecuse nici o oră de la răsărit. Era oare cu putință să-l fi găsit cineva pe Jack? „Te rog, Doamne, ah, te rog, te rog să-l fi găsit teafăr și nevătămat."

Își trase un șal pe umeri, înfășurându-l bine în jurul trupului și își împinse cârlionții rebeli spre spate înainte de a traversa bucătăria cu pași grăbiți și a deschide ușa de la intrare.

– Milord... îngăimă, surprinsă.

Lord Benedict stătea dincolo de prag, lovindu-și palma cu o pereche de mănuși din piele. În spatele său, un cal masiv îi adulmeca florile, priponit de gardul scund care-i despărțea grădinița de drum.

Și, din păcate, era singur.

– Iertare pentru vizita matinală. Lord Benedict schiță rapid o plecăciune formală, ca și cum s-ar fi aflat în vreun salon elegant, și nu în fața unei femei desculțe, dintr-o locuință sărăcăcioasă. Îl caut pe Upperton și speram să știți unde e.

– Ah! Obrajii îi ardeau, iar briza rece a dimineții nu reușea să-i ostoiască jena. Isabelle își lăsă privirea în pământ. O, da, știa cât de vinovată părea, dar nici nu putea să se comporte altfel. *Chiar era* vinovată și, în plus, deschisese ușa cu o înfățișare răvășită, ca și cum tocmai ar fi luat parte la o tăvăleală.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, nu aș fi îndrăznit să vă deranjez, continuă lordul, dar e vorba și de fiul dumneavoastră.

O sută de întrebări i se îngrămădiră în gât, fiecare căutând să câștige întâietatea. Ar fi vrut să le strige pe toate, să-l înșface de revere pe bărbatul din fața ei, să-l tragă înăuntru și să-l oblige să-i ofere răspunsurile de care avea atâta nevoie. Numai că știa deja răspunsul la cea mai importantă întrebare dintre toate. Jack nu fusese găsit, altfel Lord Benedict l-ar fi adus direct acolo.

Împlântându-și unghiile în palmă, apelă la acea demnitate care îi fusese insuflată din fragedă pruncie.

– Vă rog, intrați!

Făcu un pas în lateral, pentru a-i permite să intre, neputând să-și ridice ochii dincolo de pieptul lui, de teamă că avea să vadă în privirea sa că o judeca. Ar fi trebuit să se obișnuiască de mult să fie privită astfel, însă i-ar fi fost greu să primească o asemenea critică din partea lui, având în vedere cât de bun fusese cu ea cu o zi înainte. Asta fără să țină cont de cum se purtase soția lui. Așa

că era indicat să se achite cât mai rapid de exprimarea recunoștinței pe care le-o purta.

– Vă rămân profund îndatorată.

Rosti aceste cuvinte privind fix nasturii de alamă ai redingotei de călătorie pe care o purta oaspetele ei.

– Nicidecum! Nimeni n-ar putea sta cu mâinile în sân când e vorba de un copil dispărut.

Într-adevăr, nimeni. Oamenii de sat – vecinii ei – nu ridicaseră nici un deget să-i sară în ajutor.

– Nu mă refeream la eforturile de a-l găsi pe Jack, deși vă sunt recunoscătoare și pentru asta. Soția dumneavoastră mi-a trimis un coș ieri.

Privirea i se duse către masa din bucătărie, pe care se aflau împrăștiate rămășițele mesei improvizate din seara precedentă. Cărți de joc, firimituri și cești cu resturi de vin roșu, toate abandonate în favoarea unor alte activități. Amintirea a ceea ce se mai întâmplase pe masa aceea îi implântă un junghi fierbinte în abdomen.

Doamne sfinte, și ce importanță avea? Dacă avusese nevoie de ceva alinare noaptea trecută nu era treaba nimănui altcuiva. De ce nu putea să-i spună mai repede care era adevăratul motiv al venirii sale aici și ce știa de Jack?

– Din ce mi-a spus Julia, a considerat că măcar cu atâta lucru să vă ajute, cu ceva mărunțișuri de la bucătărie.

– Pentru mine nu au fost mărunțișuri.

La naiba! Rostise aceste cuvinte pe un ton mai rece decât era cazul. Lord Benedict n-avea cum să știe. Probabil că nu-i lipsise niciodată vreun lucru necesar traiului.

– Ce vânt te aduce aici, la așa o oră?

Slavă Domnului că George intervenise! Slavă Domnului, chiar dacă își făcuse apariția din dormitor, cu hainele boțite și părul răvășit.

– Numai tu ești vinovat c-am sosit atât de devreme. Dacă ai fi venit la conac, am fi discutat omenește, la un pahar de vin de Porto, declară Revelstoke, pe un ton într-atât de relaxat încât ai fi crezut că făcuse vreun comentariu despre starea vremii.

„A, da, plouă iarăși. Lucru destul de obișnuit în sudul Angliei." Ploaie, vânt, Upperton petrecându-și noaptea într-un pat străin. Nimic ieșit din comun. Isabelle nu credea că obrajii i s-ar fi putut înfierbânta mai mult de-atât. Și de ce, *de ce* nu spunea de ce venise, acum că trecuseră prin formalitățile cerute de regulile etichetei?

– Prezența mea a fost necesară în altă parte, replică George, pe același ton.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, ce ați aflat despre băiatul meu?

Isabelle își puse mâna la gură o secundă prea târziu.

– Exact de-asta am venit. N-aveam nici cea mai mică intenție să vă deranjez. Revelstoke își înclină capul în direcția lui Isabelle, însă expresia îi rămase de nepătruns. Dar e o chestiune care vă privește direct. De fapt, mai mult pe dumneavoastră decât pe Upperton.

– Despre ce e vorba?

Isabelle strânse în pumn capetele uzate ale șalului pe care-l avea pe umeri. Materialul de lână, cândva aspru, devenise moale de la atâta purtat.

– Din câte văd eu, n-avem de ales, trebuie să lărgim zona de căutare. Ieri nu am găsit nimic, iar satul nu e prea mare.

George porni cu pași iuți către ușă.

– Îmi împrumuți un cal, nu? Însă nu pe Buttercup. Sigur ai prin grajduri un cal cu un temperament mai docil.

– Am trimis deja oameni pe teren.

– O, nu! Isabelle își duse o mână la baza gâtului. Acum nu trebuie să-l mai caute doar pe Jack. Trebuie să o găsească și pe Biggles.

Sprâncenele lui Lord Benedict se ridicară într-atât, încât amenințau să se piardă sub bretonul său scurt.

– Biggles?

– E servitoarea ei, îl lămuri George.

– Nu este servitoarea mea, insistă Isabelle. Ți-am spus... Se întoarse către Revelstoke, înfigându-și din nou degetele în materialul moale al șalului și frământându-l, într-un gest nervos. Măcar așa n-avea să se dea de gol că tremura. Își reluă explicațiile: O cheamă Lizzie Biggles și presupun că arată ca o servitoare

de rând sau ca o bunică de la țară. M-a primit să locuiesc cu ea, dar acum a dispărut și ea.

Revelstoke își trase mănușile prin căușul celeilalte palme.

– În același timp? Și nu vi se pare deloc suspect?

Isabelle își înăbuși impulsul de a țipa.

– Nu, nicidecum. Am locuit cu ea încă dinainte ca Jack să se nască. Dacă-i voia răul, nu credeți că aș fi observat până acum?

Lord Benedict se uită dincolo de ea, la George, care nu scoase nici un cuvânt.

– Nu credeți că s-ar putea să o găsim acolo unde e Jack?

– Nu înțeleg de ce sau cum ar fi posibil una ca asta. A dispărut abia ieri și, dacă știa unde se află Jack, nu s-ar fi îndurat să nu-mi spună. Isabelle avea propriile suspiciuni despre ceea ce ar fi putut-o face pe Biggles să plece. Vinovăția, căci Jack fusese răpit chiar de sub nasul ei. De sub nasul tuturor. Adăugă: Nu pot să o consider vinovată. *Pur și simplu nu pot.* Nu când eu nici măcar nu eram aici.

Așa. Își exprimase cu voce tare greșeala, iar cerul nu i se prăbușise în cap. Nu, pământul continua să se învârtă, cel mai probabil pentru a lăsa ideea aceasta să continue să o tortureze.

– Credeți că a plecat în căutarea lui, de una singură? întrebă Revelstoke. Aveți vreo bănuială unde s-ar fi putut duce?

Isabelle își storcea creierii pentru o idee.

– Are o prietenă la care se ducea din când în când, în Sandgate, dar de ce s-ar duce acolo ca să-l caute pe Jack...

– În regulă, acolo ne ducem. George îi puse o mână pe umăr. Tu și cu mine.

Isabelle se uită în ochii lui. Voia să-și caute fiul. Măcar Biggles putea să se descurce de una singură. Însă ceilalți bărbați porniseră deja.

– Chiar asta cred c-ar trebui să faceți, declară Revelstoke. Așa o să aveți o ocupație cât așteptăm vreo veste.

George ar fi vrut să meargă cu trăsura la Sandgate. În ciuda norilor cenușii pe care vântul îi îngrămădea pe cer, Isabelle insistă să o pornească pe jos.

– Când se duce în vizită, Biggles merge mereu pe jos și se întoarce abia pe seară, sublinie femeia. În plus, la cum arată drumurile, o să ajungem mai repede pe jos. Pe poteci, drumul este mai scurt.

Dacă ar fi mers călare, ar fi ajuns mai repede, însă George nu rosti acest argument. Călăria nu era punctul lui forte, chiar dacă Revelstoke ar fi putut să le împrumute două mârțoage. Dacă mergeau pe jos însemna c-ar fi petrecut mai puțin timp stând cu mâinile în sân, așteptând vești. Un lucru pe care putea să-l înțeleagă era nevoia de a acționa într-un fel sau altul, de a simți că își aduceau contribuția la găsirea lui Jack.

Până ajunseră la marginea orașului, picioarele sale deja protestau față de lungimea acestei plimbări. Pe spinarea lui Buttercup, călătoria ar fi fost mai plăcută – și trebuia să țină cont și de drumul de întoarcere.

Vremea se schimbase, în defavoarea lor. Un vânt mușcător biciuia apele din Canalul Mânecii, iscând valuri cu creste înspumate în timp ce, deasupra lor, cerul căpătase o nuanță plumburie uniformă. În depărtare, rafale cenușii de ploaie bombardau apele mohorâte.

– Aș fi în stare să pun rămășag și pe ultimul ban din buzunar că n-o să ajungem acasă cu hainele uscate, mormăi.

Isabelle își încovoie umerii sub șalul pe care-l purta.

– Dacă merge cineva către Shoreford, poate i se face milă de noi și ne ia în căruță.

George aruncă o privire de-a lungul drumului care șerpuia pe tot malul abrupt până la plaja cu pietricele. Dacă lua în considerare cât de circulat era drumul în momentul acela, speranța ei era cu totul nefondată. În afară de grupurile de case între care se întindeau terase înverzite, pe panta dinspre Canal, întreaga zonă părea cu totul și cu totul pustie. O priveliște tristă, având în vedere că era august, și oamenii de o anumită condiție ar fi trebuit să fie în vacanță. Dacă se întâmpla vreodată ca vreun grup de aristocrați la modă să onoreze promenada din acest orășel, în mod clar astăzi nu era cazul. De-a lungul țărmului nu se zărea nici o persoană cu stare, îmbrăcată în haine colorate.

– Se pare că, totuși, cei mai mulți dintre oameni au avut înțelepciunea de a nu pleca la drum pe-o astfel de vreme.

Isabelle își mușcă buza inferioară.

– Și cei care au plecat în căutarea vreunor vești despre Jack? Nici ei n-or să ajungă prea departe, și dacă ar fi fost pe undeva vreo urmă...

Nu era nevoie să-și termine fraza. O ploaie zdravănă ar fi șters orice urmă. Asta ca să nu mai spunem că, de fapt, se gândea la soarta fiului ei și se ruga ca, oriunde ar fi fost, să poată găsi unde să se adăpostească de vitregiile vremii.

Și totuși, George trebuia să spună ceva care să-i ridice moralul. Nu-i plăcea deloc cât de tern îi devenise tenul în ultimele două zile. Oricum, pielea ei era ca de porțelan, însă agitația îi ofilise trandafirii din obraji. În contrast, pe carnea delicată de sub ochi îi apăruseră cearcăne vinete. Focul acela interior de care dăduse dovadă în prima zi – tăria ei sufletească – se potolise, ca și restul.

Își trecu palma de-a lungul părții superioare a brațului ei.

Un gest extrem de lipsit de substanță, când ea avea nevoie de fapt să-și recapete speranța că totul urma să se termine cu bine. I-ar fi plăcut să-i reinsufle acest sentiment.

– Dacă tot suntem aici, ce-ar fi să întrebăm dacă nu l-a văzut cineva pe Jack?

Fruntea ei se încreți.

– Ce să caute pe-aici?

Isabelle arătă spre pâlcul de locuințe amorțite, prăvăliile îngrămădite în jurul unei biserici și hanul din apropiere. Orașul era la fel de liniștit ca sătucul din vecinătatea conacului Shoreford, aproape banal în atmosfera sa provincială și pastorală. Nicidecum un cuib de răpitori. Nu, singura fărădelege de care s-ar fi putut face vinovați locuitorii din Sandgate ar fi fost ceva contrabandă, însă războiul cu Franța se încheiase de cinci ani.

– De ce să răpească cineva un băiețel din așternut? contraatacă el. Sigur nu pentru cine știe ce răscumpărare.

– Nu știu. Nu-mi vine-n minte nici un motiv, și în mod clar nu am banii necesari să plătesc vreo răscumpărare.

– Dar tatăl tău are.

George rosti aceste cuvinte ca și cum n-ar fi avut mare importanță, ca și cum n-ar fi făcut altceva decât să lanseze un comentariu despre peisajul din jur. „Da, când e senin poți vedea până-n Franța, iar Richard Marshall, conte de Redditch, e putred de bogat. Și tot nu-i ajunge."

– Tata. Isabelle părea să-i cântărească bine cuvintele, însă nu îl întrebă de unde îi știa numele. Fără îndoială, deduse că îl aflase de la verișoara ei. Din punctul lui de vedere, eu nu mai exist. N-are nici un sens să-l țină cineva ostatic pe Jack, în speranța de a stoarce vreun ban de la tata.

– Dar ce zici de tatăl lui Jack?

Încă o undiță aruncată în ape întunecate, dar în lipsa unor indicii clare, trebuia să înceapă de undeva.

– La fel de absurd. Isabelle începu să meargă cu pași mai mari, gonind pe drum ca și cum ar fi vrut să scape de acest subiect de discuție. Nu l-am mai văzut din... din noaptea aceea. De ce să apară după atâta timp?

– Știe că are un fiu?

– Dacă da, în mod clar nu știe de la mine. E posibil să-i fi spus cineva. Știi tu... bârfe.

Isabelle își alesese cuvintele cu grijă, în așa fel încât să fie mușcătoare, fiecare silabă transformându-se într-o mică lamă care să taie la fel de adânc ca ghearele balaurului care erau gura lumii.

Iar ticălosul acela o lăsase pradă unor asemenea atacuri, singură-singurică! O lăsase să poarte povara rușinii, când ar fi putut să o salveze.

– Poate că ar trebui să-mi spui mai multe despre el, se aventură George. Un impuls îndărătnic de protecție îl îmboldise să propună așa ceva. Dacă îl cunoștea pe bărbatul respectiv? La naiba, poate că îi era chiar simpatic. Tatăl lui Jack ar fi putut fi unul dintre prietenii săi de petrecere, vreun vechi amic de pe băncile școlii, cineva alături de care se maturizase prin tripouri, cluburi și saloane cu jocuri de cărți. Cineva exact ca el.

În minte îi apăru imaginea fostei sale amante. Lucy își dădu pe spate coama ei blond-roșcată și izbucni într-un hohot de râs

puternic și răgușit, în timp ce-și trecea palma peste burta umflată în care se afla odrasla lui. La naiba! La naiba cu el!

– Nu pot să-ți spun prea multe. Hm... Isabelle se opri pentru a înghiți în sec, încurcată. Până să-i aflu adresa, a plecat.

Normal, nemernicul voise să fie cât mai greu de găsit. Totul ca să fugă de responsabilitate. Responsabilitate pe care trebuia să și-o asume și el față de Lucy. Deși nu mâncase decât foarte puțin, stomacul i se îngreună brusc. Senzația asta afurisită, ca și cum ar fi avut plumb în burtă, apărea ori de câte ori se gândea că în curând avea să devină tată. Și, ca un copil în pântecele mamei sale, greutatea aceea devenea din ce în ce mai mare, cu timpul. Vinovăția o sporea, adăugându-i strat după strat, așa cum o stridie producea o perlă pornind de la un grăunte de nisip.

– Dacă nu te superi, spuse Isabelle, chiar aș prefera să nu vorbesc despre tatăl lui Jack.

Dacă prefera să schimbe subiectul, George nu prea putea să se opună. În mod evident, eforturile sale de a afla mai multe despre rușinea pe care o îndurase îi provocau durere. Și poate că era mai bine dacă nu afla dacă tatăl copilului era vreunul dintre amicii săi. Poate că s-ar fi trezit ispitit să-l strângă de gât cu următoarea ocazie cu care dădea ochii cu el.

Pe măsură ce urcau, vântul devenea mai intens, făcându-i să respire mai greu. O picătură tăioasă îi lovi obrazul. Apoi alta.

– Cât mai avem?

Isabelle făcu un semn în direcția unui șir de case.

– Cea din mijloc.

George o prinse de mână:

– Bine, atunci hai, mai cu viață! N-am chef să mă ude până la piele.

Atâta mers pe jos îi uscase gâtul de-a binelea, într-atât încât, la nevoie, s-ar fi mulțumit și cu niște apă. Dacă prietena lui Biggles nu le oferea ceva de băut, avea să o convingă pe Isabelle să intre împreună la han.

Intrară într-o curte plină cu tufe netunse și stufoase. Ușa poate că fusese cândva roșie, însă vopseaua se decolorase de mult, astfel că acum avea o nuanță de portocaliu murdar. Atmosfera nu era nicidecum primitoare și promițătoare. O privire aruncată

către Isabelle îi arătă că aceasta își îndreptase umerii și își înălțase bărbia, ca și cum s-ar fi pregătit mental pentru o înfruntare.

– O cunoști pe prietena asta a lui Biggles?

– Nu am întâlnit-o niciodată pe doamna Cox, nu, dar sunt convinsă că Biggles i-a povestit câte ceva despre mine. O să-și dea seama cine sunt.

George bătu la ușă și așteptară sub streașină, timp în care alte câteva picături de ploaie se izbiră de pământ cu pleoscăituri de rău augur. Peste un minut sau chiar mai mult, ușa se deschise cu un scârțâit.

– Da?

Ai fi putut crede că doamna Cox și Biggles erau rude, căci erau construite aproape la fel – piept mare, trup rotofei și chip plin. De sub boneta doamnei Cox ieșeau câteva șuvițe de păr încărunțit.

George îi adresă femeii cel mai seducător zâmbet al său. Cu el reușise să câștige simpatia doamnelor din sălile de bal și din saloanele de joc din toată Londra, dar se părea că puterile sale nu se întindeau până în Dover, la malul mării. Doamna Cox își plimbă ochii fioroși de la George la Isabelle și înapoi.

– Dac-ați venit pentr-o poțiune de dragoste, să știți că tocmai ce-am terminat stocu'.

Ce dracu'...? George îi aruncă lui Isabelle o privire alarmată. Aceasta se uita fix la pragul din fața lor. Așa deci... Nu putea spera la vreun ajutor din partea ei.

– Poțiune de dragoste? Nu, am...

– Nu o da la întors acu'. Bătrâna dădu din cap într-o mișcare smucită, care-i zdruncină volanele bonetei. Doar de-aia îmi bat mie la ușă nobilii ca mata'. Da, vin to'ma' din Londra, toți numa' un zâmbet. Își închipuie că nimeni nu se prinde c-ar avea probleme... dacă-nțelegi ce vreau să zic.

– Ei, ia ascultați... George ar fi înaintat, însă femeia stătea de pază în prag, precum Cerber la intrarea pe tărâmul subteran al morților. Ținu să precizeze: Nu am nici o problemă de natură personală.

Doamna Cox își încrucișă brațele, pe sub pieptul generos.

– Așa zic toți.

– Și dacă aș avea, nu le-aș discuta la ușa dumitale.

– Păi n-am de ce să vă primesc în casă. Cum v-am zis, nu mai am.

Ușa se mișcă, amenințând să se închidă.

– O căutăm pe Lizzie Biggles, interveni Isabelle înainte ca panoul de lemn de culoarea mălului să fie trântit chiar în nasul lui George. Ați văzut-o cumva?

Doamna Cox își abătu privirea sfredelitoare asupra lui Isabelle.

– N-o știu pe Lizzie Biggles asta.

La naiba! Oare Isabelle greșise casa?

– Nu se poate! Isabelle întinse mâna către bătrâna din prag, dar aceasta nu păru deloc impresionată. Vine la dumneavoastră în fiecare lună. A fost aici chiar acum câteva zile.

– Da' cine-ți umple capu' cu prostii d-astea despre mine? Eu îmi fac singură fierturile. După rețete secrete. Și sigur n-am nevoie de nici un ajutor. Și-oricine zice altceva minte de-ngheață apele.

– Dar cine-a zis ceva de ajutat? Isabelle scoase un oftat: O caut pe Biggles pentru că a dispărut de-acasă. M-am gândit că poate a venit aici.

– A dispărut? Doamna Cox păru a se mai dezumfla. Da' dacă a dispărut, eu cum mai... Se scutură imediat și zise: Ei, lasă asta... N-am văzut-o, să știi.

– Dar pe Jack? întrebă George.

Putea măcar să încerce, dacă tot venise până aici.

– Domnișorule, mai toți de vin la mine zic că-i cheamă Jack... asta când nu le zice John Smith. Mata pe care-l alegi?

– Pe nici unul. Pe mine mă cheamă George.

– Ehei, păi sunt și d-ăștia destui. Își închipuie că le e mai bine dacă se pitesc după un nume de rege.

– Pe noi ne interesează Jack. E un puștiulică. Blond și iute nevoie mare, cam atât de înalt. George își duse mâna la nivelul taliei. Și seamănă cu maică-sa.

– Aha! Doamna Cox dădu aprobator din cap. Înseamnă că mata ești Isabelle.

George simți rigiditatea însoțitoarei sale. Aceasta stătea dreaptă, ca și cum ar fi purtat armură. Fără îndoială, șase ani de înfruntat oprobriul celorlalți o învățase să se poarte așa.

– Da, eu sunt.

Doar trei cuvinte, dar în spatele lor era mult mai mult. *E vreo problemă?* răsuna în spatele lor.

– Da, Lizzie mi-a zis de mata. În spatele acestui răspuns nu se afla nici o judecată, dar nici compasiune. Și de flăcău' mata. Zici că a dispărut?

– Da.

– Îmi pare rău s-aud una ca asta, drăguță, da' nu pot să te ajut să dai de el. În sfârșit, tonul bătrânei se îmblânzise. Nici măcar Lizzie nu știe să facă o fiertură pentru una ca asta.

George își mută greutatea de pe un picior pe altul și apoi ajunse să se sprijine de cadrul ușii.

– Presupun că n-aveți vreo idee unde s-ar putea duce Biggles, dacă n-a venit aici.

– Apăi n-am, sigur că nu, păcat...

Din nou, Isabelle întinse mâna către ea, iar de data aceasta o puse pe antebrațul bătrânei.

– Dacă o vedeți, îi spuneți că am venit să-ntrebăm de ea?

– Ba chiar mai mult de-atât. Doamna Cox își trase șalul mai bine pe umeri. Îi zic să-și bage mințile în cap și să se-ntoarcă acasă. Eu n-am loc s-o țin la mine și, din ce mi-a povestit, îi e destul de bine acolo.

– Da, așa să-i spuneți. Spuneți-i că e nevoie de ea acasă.

Doamna Cox încuviință.

– Așa fac.

George aruncă o privire către cer. Stratul de nori nu se pornise să toarne cu găleata. Mai degrabă presăra câte o picătură-două din când în când, ca nu cumva cei de jos să uite de amenințarea care plutea peste capetele lor. Sau să-i avertizeze.

– Bine... nu vă mai reținem.

– Stai puțin! Isabelle îi puse mâna pe umăr, oprindu-l. Ați zis că nu mai aveți poțiune de dragoste, dar ați avea ceva pentru durere de burtă?

Expresia doamnei Cox se înăspri din nou, exact așa cum fusese când le deschisese ușa.

– Pentru ce? Îmi păreți destul de sănătoși.

– Nu pentru mine. Pentru un băiețel din vecini. Mama lui îl lasă să mănânce tot felul de dulciuri și asta-i dă peste cap digestia.

– Ei, la asta mă descurc.

Femeia se făcu nevăzută în interiorul casei în timp ce norii eliberară vreo câteva rafale de avertizare.

– Sper că se grăbește, mormăi George. Isabelle se dădu mai aproape, astfel că-i simți corpul zvelt și cald lângă el. Adăugă: N-avem cum s-ajungem acasă prea curând. Nu dacă ținem s-ajungem cu hainele uscate.

– Iaca! Doamna Cox veni din nou în cadrul ușii și-i întinse lui Isabelle o bucățică de pânză înnodată. Bagă asta-n apă fiartă și băiatu' e ca rezolvat. Da' cred că mata știi asta.

George băgă mâna în buzunarul de la piept, după câteva monede.

– Cât face?

Bătrâna făcu un pas înapoi, cântărindu-l din cap până-n picioare printre pleoapele îngustate. George mai văzuse acest gen de expresie la matroanele din lumea bună, care-i evaluau atent averea, hotărând dacă aceasta îl făcea demn de a le face curte fiicelor lor.

– Juma' de coroană.

– Jumătate de coroană? protestă Isabelle. E de trei ori mai mult decât prețul obișnuit!

– Nu contează. George îi numără banii în palmă. Las-o pe doamnă să tragă și ea un câștig. Oricum, n-o să mai vândă poțiuni de dragoste o vreme. Nu fără Biggles prin zonă.

Doamna Cox mușcă din marginea unei monede de un șiling înainte de a-l arunca în aer și de a-l prinde în palmă.

– Mulțam frumos, domnu'.

Isabelle se uită urât la ușa care se închise cu un bufnet.

– O să-i zic eu lui Biggles câteva despre ea. Jumătate de coroană! Sigur îți dai seama că n-am cum să-ți înapoiez atâția bani...

– Nu contează. George aruncă o privire către cer. Potopul mai întârzia deocamdată, dar norii aveau să se dezlănțuie în scurt timp. De fapt, sunt pe punctul de a cheltui și mai mult. Mie mi-ar prinde bine ceva întăritor. Hai să vedem dacă putem să luăm ceva de mâncare și de băut până trece potopul.

Capitolul 14

Aproape că reușiră să ajungă acasă printre reprizele de ploaie. Prima se dezlănțuise, însoțită de rafale puternice de vânt, peste geamurile murdare ale hanului din Sandgate cât timp ei se încălziseră cu o tocană consistentă și câteva halbe de bere. După un ceas, furtuna își domolise furia și o luase din loc către răsărit, însă cam pe la jumătatea drumului până la conacul Shoreford, norii se lăsară grei peste lume din nou, iar amenințarea unui potop începu să se facă simțită tot mai mult cu fiecare pas grăbit.

Mergând cot la cot cu George, Isabelle gâfâia din greu din cauza marșului forțat.

– Trebuie să mă odihnesc!

George aruncă o privire temătoare spre boltă. Chiar în fața lor se afla un zid scund, care marca limita moșiei Shoreford. Crengile bogate ale unor stejari groși se aplecau peste drum, oferindu-le poate suficient adăpost dacă ploaia se limita la o burniță ușoară. El o luă de braț și o conduse spre zidul în ruină. Cu un oftat de ușurare, ea se așeză. Cuprinzându-și genunchii cu brațele, Isabelle își sprijini capul pe ei, ținându-și capul întors. Un vânt se stârni dintr-odată, eliberând câteva șuvițe de păr blond din acele de păr.

George se trezi că deja întinsese mâna spre ea. Conturul lin și prelung al gâtului îl chema. Degetele îl mâncau din dorința de a atinge pielea aceea fină și albă, să dea deoparte cârlionții rebeli și să facă loc pentru buzele sale.

– La ce te gândești? întrebă, atât pentru a-și distrage atenția, cât și pentru a primi un răspuns.

Glasul îi era uimitor de răgușit – și doar pentru că-i văzuse gâtul, la naiba! Când i se întâmplase ultima oară ca gâtul unei femei să-l facă să simtă că pantalonii îi erau dintr-odată prea strâmți?

Isabelle își întoarse fața către el. Obrajii îi erau colorați într-o nuanță de roz. Ar fi putut interpreta îmbujorarea ei drept un semn de excitație, însă văzându-i ochii se convinse că nu era așa. Aceștia scăpărau în lumina slabă, plini de lacrimi.

– La Jack... bineînțeles.

Tonul i se potrivea perfect cu expresia – mohorât, înfrânt, disperat. La naiba, de ce-i făcea inima să i se strângă așa? Ar fi dat orice să-i poată smulge un zâmbet, să o audă râzând din nou. Și tot ce trebuia să facă era să-i aducă fiul înapoi.

Fiul ei. Ștrengarul acela mic care izbutise să i se bage pe sub piele chiar și unui om ca el. Un bărbat pentru care copiii nu erau decât un rău necesar, pentru că avea nevoie de un moștenitor. În cele din urmă. Sau cel puțin așa-l învățase tatăl său prin fapte și vorbe.

Cedă în fața impulsului de a o atinge. Vârfurile degetelor sale trecură ușor peste lobul urechii ei, după care-și lipi palma de curba gâtului care-l ispitise. Sub atingerea lui, vertebrele deveniră dintr-odată rigide, așa că așteptă să o audă protestând. Menținu o presiune constantă asupra pielii ei – nu era o mângâiere ușoară, ci o atingere fermă.

– O să-l găsim!

Un moment mai târziu, tensiunea de sub degetele sale se atenuă, iar ea se sprijini de el, umăr la umăr, cu capul sprijinit de gâtul lui. Respirația ei îi mângâia ușor pielea, ca un fulg.

Oare mai făcuse vreodată așa ceva? Mai stătuse pur și simplu alături de o femeie, în tăcere, fără să-i ofere altceva decât alinare? Cu excepția nopții precedente, nu-și putea aminti nici măcar un singur episod de genul acesta, așa cum nu-și putea aminti să fi fost mulțumit doar având o femeie alături de el, doar să-i simtă greutatea capului pe umăr, să-i simtă părul gâdilându-i obrajii și mirosul curat, de levănțică, în nări.

Toate acestea nu erau legate de atracția fizică, ci de plăcerea tovărășiei. De când descoperise deliciile pe care i le putea oferi trupul feminin, nici nu bănuise vreodată că puteau exista asemenea momente. Putea să stea mult timp așezat așa, savurând prezența ei, în timp ce Redditch, Summersby, creditorii săi, Lucy și restul problemelor dispăreau undeva în fundal.

Bineînțeles, era nevoie să găsească o rezolvare, într-un final, dar deocamdată avea să se concentreze asupra lui Isabelle. Îi putea reda fericirea destul de simplu și concret, găsindu-i pe Biggles

și pe fiul ei – redându-i familia... așa cum era ea. Necazurile lui puteau să mai aștepte.

Tunetul mugi amenințător, în depărtare. Spre miazănoapte, cerul era acoperit cu un strat de nori închiși la culoare. Un fulger ca o săgeată se iți din mijlocul lor, iar vântul deveni aspru și rece, aducând cu sine din nou miros de ploaie.

George se ridică în picioare și îi întinse o mână:

– Se pare că pauza de odihnă a luat sfârșit.

Isabelle se ridică și ea, cu oarecare efort, strângându-l de mână. Aruncă o privire îngrijorată către cer.

– N-am cum să ajung până-n sat înainte să se pornească furtuna.

– Am putea avea suficient timp să ajungem la conac. George făcu un pas, însă femeia rămase pironită locului. Degetele i se încleștară și mai tare de palma lui. Hai, o îndemnă el.

– Nu, nu la conac. Eu acolo nu mai calc.

O altă străfulgerare de lumină îl orbi pentru o clipă. Bubuitul tunetului se auzi o secundă mai târziu.

– Nici măcar dacă trebuie să alegi între a fi făcută leoarcă și a te adăposti?

– Aleg ploaia.

Cuvintele ei se auziră cu severitate. În mod clar, unele dintre doamne aveau să se scandalizeze dacă o aducea acolo. Nu Julia și Sophia, însă cu mama lui lucrurile stăteau cu totul altfel. O parte din el ar fi vrut să o ducă pe Isabelle la conac și să o instaleze în cel mai luxos salon de acolo tocmai din acea pricină. Mama lui n-avea nici un drept să decidă ce femei erau demne de atenția lui. Ce naiba, avea aproape treizeci de ani.

Dar nu o putea face pe Isabelle să treacă din nou prin asemenea chin, nu când era deja supărată din cauza fiului ei. Mai mult, își aminti de comportamentul ei în Sandgate – felul în care o văzuse ridicând garda când intraseră în han, ca și cum cineva ar fi putut să o recunoască și să-i adreseze diverse acuze.

– Există o căsuță pe moșie... E în drumul spre conac. Și, din câte știu, nu e locuită.

Acest ultim aspect era de-a dreptul perfect, numai că asta însemna să fie din nou singură cu el. Isabelle trase în piept aerul

plin de tensiunea de dinainte de furtună. Da, putea să se descu ce singură cu el. George îi dovedise că putea avea încredere în el și, dacă-și concentra puterea de seducție asupra ei, simțea că pu tea să țină piept unui atac susținut. Trebuia doar să nu uite care puteau fi consecințele.

O străfulgerare printre nori o făcu să tresară. Bubuitul care urmă îi stârni un fior de spaimă. Isabelle își încleștă pumnii, în cercând să îl alunge. Nu-i plăcuseră niciodată furtunile. Și era un adevăr cât se poate de concret că n-avea să ajungă acasă înain te ca aceasta să se dezlănțuie, la fel de concret ca vântul care i biciuia fața.

George întinse mâna către ea și o ajută să sară zidul de la mar ginea moșiei. Apoi porni cu pași hotărâți printre copaci și ieși în câmp deschis. Respirând deja gâfâit din cauza marșului forțat de la Sandgate încoace, Isabelle îl urma cu mișcări precipitate, gata-gata să-și piardă echilibrul, incapabilă să-și sincronizeze pașii cu ai lui. O altă bubuitură de tunet o impulsionă și mai mult.

În fața lor, un al doilea șir de copaci mărginea aleea lungă care ducea la conac, însă între ei stătea cuibărită o căsuță cu pereții văruiți, ca o scăpărare de lumină în peisajul mohorât. Isabelle se concentră asupra ei, fixându-și-o drept punct final al marșului ei. Nu mai era mult. Și totuși, când ajunsese la jumătatea distanței de parcurs în câmp deschis, din ceruri se abătu un torent de ploaie rece ca gheața.

Ajunse la ușa căsuței cu hainele lipite de piele. Jardinierele cu mușcate de la ferestre nu reușeau să înveselească atmosfera sumbră conferită de norii grei și de coroanele copacilor. George împinse cu umărul în ușa solidă, din lemn și o făcu să se deschidă. Isabelle intră în urma lui cu pași precipitați, aproape împiedicându-se și trase aer în piept, surprinsă. Interiorul era prăfuit, căci nu era locuit, însă încăperea era spațioasă, cu un șemineu care domina unul dintre pereți, tavanul din bârne, masa rustică încadrată de două bănci din lemn, și îi aducea aminte de casă. Singura care lipsea era Biggles, să o umple cu aroma bucatelor ei și cu mirosul proaspăt al ierburilor atârnate, în buchete, de tavan.

George se luptă cu forța vântului pentru a închide ușa. Afară, tunetul mugea, în timp ce ploaia bombarda acoperișul.

– Un pic cam târziu, îi spuse. Deși am fi fost într-o încurcătură și mai mare dacă am fi pornit-o spre conac.

Isabelle se uită la el, cu sprâncenele arcuite.

– Nu prea cred că se poate așa ceva.

Zâmbind timid, George își trăgea de mânecile hainei. Poate că stofa de foarte bună calitate absorbea mai multă apă de ploaie decât hainele ei din pânză și bumbac, însă mirosul înțepător de lână udă o făcu să strâmbe din nas. Părul i se udase, iar apa i se scurgea pe față și pe gât, dispărând sub eșarfa udă leoarcă.

Isabelle îngenunche în fața șemineului. Bineînțeles, nimeni nu se gândise să aprindă focul. Nimeni nu locuia acolo.

– Prima oară a fost mai mult decât suficient.

– Mai mult decât suficient? Ce vrei să spui cu asta?

Isabelle găsi câteva surcele în lada pentru lemne și suficienți bușteni pentru câteva ceasuri. Puteau măcar să stea aici până trecea furtuna, într-un confort relativ.

– Ne-am cam udat și în ziua în care l-ai scos pe Jack din apă, n-ai zice?

– A, da.

Glasul lui se auzi de undeva chiar din spatele ei. Isabelle începu să tremure, dar din motive ce n-aveau nici o legătură cu ploaia sau cu tunetele de-afară. Cum de reușea un bărbat atât de masiv să se miște fără să facă zgomot? Simplul gând că era în spatele ei, suficient de aproape încât, dacă ar fi întins mâna, ar fi putut să-l atingă, îi făcu dintr-odată pielea de găină.

– Ai nevoie de ajutor acolo?

Isabelle se uită peste umăr, direct în ochii lui cenușii. George se ghemui în spatele ei, suficient de aproape pentru ca Isabelle să simtă pe piele fierbințeala emanată de corpul lui, încălzind-o pe sub straiele îmbibate cu apă.

– Ce știi tu despre cum se aprinde focul?

– Destul de multe. A trebuit să învăț cât am fost la școală.

Isabelle închise gura și încuviință.

– Iar eu de nevoie. Mă descurc.

George întinse mâna pe lângă trunchiul ei și-i cuprinse palma într-a lui. Vârful degetului său mare îi mângâie dosul palmei. Apoi i-o întoarse și urmări cu el liniile din căușul ei. Isabelle trebui

să facă un efort de voință pentru a nu se mișca, pentru a nu se dărui acestei atingeri sau a nu-și strânge degetele peste ale lui.

Mâna îi tremura, cu pielea marmorată de frig, dar în același timp obrajii îi erau străbătuți de valuri peste valuri de fierbinteală. Degetele lui treceau peste bătături, nu peste palma fină a unei femei care-și petrecea zilele brodând sau pictând, iar nopțile pe la petreceri. Cu astfel de mâini era el obișnuit, la asta se aștepta, la o palmă catifelată și moale. Dar de când Isabelle se stabilise în Kent, mâinile ei nu cunoscuseră altceva decât munca.

Se retrase de sub atingerile lui. Nu voia să fie cercetată de un bărbat ale cărui mâini erau încă la fel de moi pe cât fuseseră și ale ei cândva. Nu când era posibil să-și dea seama ce gânduri îi goneau prin minte și că și-ar fi dorit să fi avut în continuare mâinile nepângărite.

– Isabelle!

Tânăra lăsă jos lemnele pe care tocmai le scosese din ladă. Acestea căzură cu zgomot sec în vatră.

– Încetează, murmură ea, pentru a ține la distanță întrebările pe care le simțea a pluti în aerul dintre ei, la fel de apăsătoare ca norii de ploaie de afară și la fel de amenințătoare.

– Ești o femeie din lumea bună. Încă vorbești ca atare.

Așa cum se temuse, George îi ghicise gândurile. Își ținu privirea ațintită asupra pregătirilor de a face focul. Dacă se concentra suficient asupra modului în care așeza surcelele, ar fi putut să înăbușe amintirile din vechea ei viață. Ar fi putut să ignore invazia emoțiilor care i se ridicau din piept, împreună cu o avalanșă de imagini de la baluri și vizite, cu rochii elegante și cești delicate de ceai. Își încleștă dinții și strânse lemnul de sub degete până ce unghiile i se înfipseră în coajă.

– Dacă nu reușesc să întețesc focul, o să înghețăm.

În spatele ei, ceva moale căzu pe podea, cu un zgomot care trăda că era vorba de ceva ud. Isabelle aruncă o privire într-o parte. Haina lui zăcea pe jos, într-o baltă de apă. Cremenea îi scăpă dintre degetele parcă lipsite de oase și nimeri chiar în vatră, scoțând o scânteie.

– Ce faci? Refuza să se uite la el. Nu putea. Deja imaginea lui, cu pantalonii mulați pe coapse după ce intrase în mare, îi era

întipărită în minte. Nu voia să pună alături alta, cu el în cămașa udă. Mai mult ca sigur, pânza devenise transparentă. Ar fi putut la fel de bine să aibă bustul gol. „O, Doamne!" De cum o să întețesc focul, o să ne fie numai bine.

Chiar și glasul îi tremura acum. Dar asta numai pentru că era udă până la piele și tristă. În nici un caz nu avea vreo legătură cu faptul că el se dezbrăca. Pe podea mai căzu ceva. Probabil o cizmă. Inima parcă îi țâșni dintr-odată în gât. Dacă-și dădea jos cizmele, nici pantalonii n-aveau să mai întârzie mult să le urmeze soarta.

– Să știi că hainele or să ți se usuce mai repede dacă nu le ții pe tine.

Isabelle bâjbâi după cremene, încercă să scoată o scânteie, însă din nou îi scăpă printre degete. Ce naiba era cu ea? „Ești din nou singură cu un bărbat, iar de data asta, chiar se dezbracă în spatele tău."

Și nu era vorba de un bărbat oarecare, ci de unul care i se părea mult prea atrăgător. Unul pe care voia să-l vadă gol. Unul pe care și-ar fi dorit să-l atingă și să-l guste. Unul pe care nu putea să-l aibă.

„Riscul nu e chiar atât de mare", îi șopti un glas trădător, îmboldind-o. „N-ai putea avea la fel de mult ghinion și a doua oară."

Mai avea puțin până la sângerarea lunară. Dacă risca, avea să afle destul de curând care-i era soarta. Dar nu lua în calcul celelalte pericole. Dacă se culca cu el – dacă îi dăruia corpul ei – putea oare să o facă fără să-și dăruiască și inima?

Nu credea că era cu putință. Nu și de data asta. Tot ce făcuse pentru ea – de la faptul că-l salvase pe Jack de la înec în acea primă zi, până la eforturile susținute de a-i găsi băiatul acum și însuși faptul că rămăsese alături de ea, pentru a nu petrece noaptea singură – îi asigurase un loc în amintirea ei. Avea să părăsească ținutul acesta întorcându-se la Londra, dar ea urma să poarte mereu o parte din omul acesta în mintea ei, împreună cu notele clare născute din modul în care atinsese clapele pianului, și cu plăcerea pe care o scosese la iveală din trupul ei, în care alinarea și extazul se îngemănaseră în mod delicios.

– N-o să mă dezbrac în fața ta.

Nu conta că deja văzuse mult. Nu conta că deja o sărutase în cel mai intim, cel mai șocant mod cu putință.

– Păcat, zău.

Isabelle își smuci capul pe spate, pentru a-i arunca o privire cruntă pentru obrăznicia sa. Ceea ce se dovedi a fi o greșeală colosală. George stătea drept, cu cămașa atârnându-i într-o mână. Dintr-o mânecă se scurgeau picături de apă, însă privirea lui Isabelle nu se opri prea mult pentru a studia acest detaliu. Ochii urmară conturul antebrațului musculos, trecură peste rotunjimea fermă a bicepsului și ajunseră la nivelul umărului. Gâtul i se uscă, iar simpla acțiune de a respira deveni o trudă. Pieptul lui era lat și musculos, ca și cum un sculptor ar fi modelat fiecare contur perfect. Firele de păr care punctau pielea de pe piept se continuau cu o linie care cobora până la buric și apoi se făcea nevăzută sub betelia pantalonilor. Stofa fină de lână stătea în continuare lipită de coapsele lui, atât de strâns, încât Isabelle își putea închipui fără prea mare efort ce se afla sub ea, iar aceste părți erau la fel de măiastru croite ca și restul trupului său.

Deschise gura să protesteze în fața unei asemenea îndrăzneli, dar de pe buze nu-i ieși decât un chițăit, care aducea aminte mai degrabă de un șoricel speriat decât de o mustrare indignată. Și era speriată – de pretențiile pe care le emitea propriul corp. Căci parcă o mâncau degetele să atingă contururile dure ale pieptului lui, să simtă jocul mușchilor sub mângâierea ei, să cartografieze peisajul corpului lui în așa fel încât să iște gemete sau fiori de plăcere.

Chicotitul lui gros o readuse cu picioarele pe pământ.

– Poate că ar trebui să aprind eu focul.

Îngenunche lângă ea, cu șuvițele umede revărsându-i-se peste ochi. Era cu neputință să-i fie frig. Din corpul lui răzbăteau valuri de fierbințeală care o învăluiau, nu îndeajuns cât să-i contenească tremurul, dar suficient cât să-i modifice cauza. Isabelle își petrecu brațele pe după talie, pentru a-și ascunde tulburarea. Palmele i se umeziră de la materialul îmbibat.

George scăpără cremenea și aprinse așchiile din vatră. Aplecându-se cu grijă, suflă pentru a înteți focul. Câteva secunde mai

târziu, lumina focului îi auri contururile pieptului și curbele impunătoare ale mușchilor de pe brațe și umeri.

Și, Doamne, fesele acelea minunat de ferme, acoperite doar de materialul pantalonilor! Modul în care stofa de lână se lipea de curbele tari era de-a dreptul indecent. Cantitatea infimă de umezeală care-i rămăsese în gât se evaporă instantaneu. Dumnezeule mare, dacă ar fi avut vreo monedă și ar fi lăsat-o să cadă pe carnea aceea oțelită, sigur s-ar fi lovit de ea ca de un zid de piatră.

George se dădu în spate, ținându-și brațele pe lângă corp, și îi aruncă o privire piezișă. Isabelle își smulse privirea de pe trupul lui, ațintind-o către flăcările care dansau în vatră, și se aplecă, în speranța că vâlvătaia i-ar fi putut atenua tremurul.

– Cred că e și un fel de dormitor dincolo. George făcu semn din cap, arătând către ușa încastrată în peretele opus. S-ar putea să găsim ceva pături, să ne acoperim cât așteptăm.

– Ceea ce ar fi soluția perfectă pentru încurcătura în care ne aflăm.

Da, chiar perfectă. Cât timp el cotrobăia în camera alăturată, Isabelle se ridică în picioare și începu să-și desfacă nasturii rochiei. Doamne-ferește ca lui George să-i vină ideea să joace rolul unei cameriste în slujba unei domnițe și s-o ajute, acum că era trează și perfect capabilă să țină minte o asemenea experiență. De nevoie, învățase să se descurce chiar și cu șireturile complicate ale corsetului fără vreun ajutor, însă acum, când se grăbea să termine înainte ca George să se întoarcă, parcă toate i se înnodau în loc să se dezlege, în ciuda eforturilor sale. Din cauza apei, șireturile se umflaseră, iar faptul că degetele îi tremurau nu îi ușura cu nimic sarcina.

– Ai nevoie de ajutor? bubui glasul lui, chiar de sub urechea ei.

Cum reușea să se miște atât de silențios?

– Mă descurc.

– Bineînțeles că te descurci.

Degetele lui calde i le dădură deoparte pe ale ei. Isabelle rămase încremenită cât el trase de legăturile corsetului. Dacă o atingea, era la mila lui, iar el n-avea cum să îi desfacă legăturile corsetului fără ca încheieturile degetelor să îi treacă peste pielea spatelui. La fiecare contact fugar, genunchii i se înmuiau, amenințând

să nu-i mai susțină greutatea, iar ea își amintea noaptea anterioară, în care bărbatul de lângă ea o mângâiase cu atâta pricepere. Nu voia altceva decât să se lipească de el, să-și unească spatele cu suprafața întinsă a pieptului său și să-l lase să o susțină un ceas-două.

Respirația lui o mângâia ușor pe gât, adieri ritmice de aer cald care, pe măsură ce-și ducea sarcina la bun sfârșit, deveniră mai rapide. Când își dădu seama de asta, ceva înlăuntrul ei se contractă puternic. Și el o dorea la fel de mult. Poate că tânjea... Din moment în moment, poate că avea să cedeze în fața tentației și să-și lipească buzele de locul acela sensibil de sub ureche, în care pulsul i se zbătea chiar sub piele. „Ah, te rog!"

Corsetul i se lărgi și căzu pe podea, inutil. Isabelle rămase nemișcată, îmbrăcată doar în cămășuță, așteptând. Ceafa îi ardea la gândul priveliștii care se dezvăluia în fața ochilor lui. Materialul subțire de bumbac al lenjeriei ei de corp era aproape transparent.

Isabelle se concentră asupra fiecărei respirații. Inspiră. Expiră. Dacă își focaliza atenția asupra unui aspect atât de simplu, poate că reușea să se controleze. Poate că n-avea să se întoarcă și să-și plimbe palmele peste pielea lui, ca o ușuratică neobrăzată. Dintr-odată, simți pe umeri o greutate aspră, care-i dădea mâncărimi. Pătura. Imediat, trase aer în piept. Când îl expiră, era încărcat de ușurare amestecată cu frustrare. Când deschise ochii, descoperi că George venise în fața ei. O privea pe sub pleoapele pe jumătate închise, ca și cum ar fi așteptat – ca și cum ar fi așteptat ca ea să dicteze ritmul.

La acest gând, tot trupul îi fu străbătut de un curent de tulburare, ca și cum un fulger s-ar fi împlântat în carnea ei. George îi oferea puterea de decizie. Dacă îl voia, nu trebuia decât să facă o mișcare, iar el n-avea să-și mai reprime pasiunea. Iar dacă nu, dacă șovăia, atunci...

George își smulse privirea dintr-a ei și se mișcă spre banca din lemn.

– Îmi pare rău că am mers atât fără să obținem vreun rezultat.

– Nu e vina ta.

Isabelle își înfășură mai bine pătura în jurul umerilor, uluită că era în stare să-i răspundă coerent. Bărbatul își lăsă greutatea pe suprafața de lemn, făcând ceva loc lângă el. Loc pentru ea, dacă alegea să i se alăture.

– Dincolo de asta și mai presus de speranța că am putea afla ceva despre Jack și Biggles, am zis că poate transformăm drumul ăsta într-o excursie.

Isabelle îi întâlni privirea. Dumnezeule mare, vorbea serios!

– O excursie?

– Păi... da. Presupun că e o noțiune mai nouă, dar excursiile sunt la mare modă în capitală. Să pleci undeva, să faci ceva diferit... ca o plimbare pe plajă, de exemplu. O plimbare pe plajă – exact ce făcuseră ea și Jack în ziua în care-l cunoscuseră pe George. Păcat că vremea n-a vrut să fie de partea noastră, continuă bărbatul, dar am putea să profităm cât putem.

Ca și cum i-ar fi făcut curte. O idee de-a dreptul ridicolă. Nu, pur și simplu încerca să o aline. Nici un bărbat respectabil nu i-ar face ei curte. În ciuda căldurii emanate de foc, simți un fior, așa că-și trase pătura bine în jurul corpului.

Fără să o scape din ochi, George bătu cu palma ușor pe locul gol de lângă el.

– De ce nu stai jos? Ai mers fără oprire timp de jumătate de zi.

Spre deosebire de modul cum îi vorbise mai devreme, acum tonul și expresia sa erau voit neutre, fără nici un dram de seducție. Deci îi înțelesese reticența. Chiar dacă erau singuri și, cel mai probabil, aveau să fie izolați aici până după căderea nopții, Isabelle n-avea să se arunce în brațele lui fără să se gândească, indiferent de pretențiile pe care le ridica trupul ei. N-avea să comită iarăși aceeași greșeală. Nu când deja cunoștea câtă plăcere îi putea dărui el.

Se așeză pe bancă, lângă el, iar George nu schiță nici o mișcare pentru a o atinge, pentru a o îmbrățișa. Tocmai această lipsă de avansuri – gândul la ceea ce el *ar putea* încerca – o făcu să fie extrem de conștientă de apropierea de el. Între ei se lăsă o tăcere tensionată, timp în care mintea ei se concentră asupra unui singur gând: „E atât de bun cu mine..." Și chiar așa era. Toate faptele lui – îl salvase pe Jack din valuri, plătise leacul pentru Peter

și prânzul ei la han și așa mai departe – erau total dezinteresate. Isabelle se trezi că-și târșâia picioarele pe podea, frecarea tălpilor uzate ale încălțărilor ei stârnind un foșnet ușor ca o șoaptă.

– Presupun că nu s-a gândit nimeni să lase pe-aici un pachet de cărți sau ceva de genul ăsta, rosti Isabelle pentru a umple spațiul dintre ei.

Simțea nevoia de a acoperi tăcerea cu vorbe, să umple golul cu distracții fără importanță, orice numai să uite de situația în care se aflau.

– Nu prea cred. Căsuța asta e folosită foarte rar. Glasul lui se frânse la ultima silabă, aceasta fiind urmată de un acces de tuse.

Isabelle se întoarse către el și observă că avea fața roșie și mâna peste gură, scoțând un sunet ciudat, o tuse falsă, care – bănuia ea – acoperea niște hohote de râs.

– Ce e?

George își drese vocea.

– Ei, doar o amintire...

– Legată de locul ăsta? Isabelle aruncă o privire către stratul de praf de pe polița căminului. Dacă e să mă iau după reacția ta, înseamnă că faptele care s-au petrecut aici au fost cu totul și cu totul rușinoase.

– Ah, așa au fost. Nu chiar rușinoase, dar... destul de îndrăznețe.

Văzând că George nu-i oferea mai multe lămuriri, Isabelle îl îmboldi:

– Chiar nu mai zici nimic? Dacă ai ceva de povestit, hai... să te-aud. Chiar ne-ar trebui ceva cu care să ne trecem vremea.

– A, n-aș putea... Se aplecă spre ea până ce Isabelle simți curentul respirației lui încălzindu-i gâtul. E ceva mult prea scandalos.

O licărire jucăușă sclipi în ochii lui – sau poate era doar o reflexie a focului. În orice caz, această scăpărare o provocă să insiste:

– Nici nu m-aș aștepta la altceva, de la tine. Ce ai făcut? Ai dus în ispită vreo biată domnișoară?

George își îndreptă ușor spatele, fără îndoială surprins că ea făcuse aluzie la propria situație. Și de ce o făcuse, până la urmă? Dacă bărbatul de lângă ea era în stare să seducă fete nevinovate, ar fi fost mai bine să nu știe nimic. Dar ceva din inima ei îi spunea că George nu făcuse vreodată așa ceva. Noaptea trecută ar fi putut

profita de ea, dacă ar fi ales să-și urmeze poftele, când o avusese întinsă pe masă, mai mult decât dornică. Și totuși, își refuzase plăcerea supremă.

– Nu eu, răspunse el. Ci Revelstoke.

– Poftim? Lui Isabelle nu-i venea să creadă una ca asta. Bărbatul pe care-l văzuse ea părea atât de corect și de așezat...

– Bineînțeles, biata domnișoară în cauză e acum soția lui, așa că totul s-a terminat cu bine.

– Și ce legătură ai avut tu cu toate astea?

– Păi Revelstoke m-a trimis să le fac rost de o dispensă specială.

– Ehei, scandalul tău devine din ce în ce mai respectabil. Încep să cred că mai aveai un pic și intrai în rândul clericilor.

Isabelle nu se putu abține să nu-l împungă, pentru a vedea cum reacționa.

– A, nu, sigur nu m-ar primi.

George rosti cuvintele cu un zâmbet care făcea aluzie la tot felul de păcate.

Drept răspuns, buzele ei se întinseră într-un surâs. Și totuși, ar fi vrut să-l contrazică. Poate că el se vedea drept un păcătos incorigibil, însă în spatele acestei aparențe se afla un om cu un suflet bun. Un tunet puternic parcă zdruncină casa din temelii. Inima ei tresări puternic, iar junghiul de spaimă îi traversă dureros stomacul.

George întinse mâna către ea și o trase la piept.

– Ești bine?

Isabelle înghiți în sec, trimițându-și inima speriată înapoi la locul ei, în piept.

– O să fiu.

El își petrecu brațele pe după umerii ei, împletindu-și degetele în șuvițele subțiri care îi evadaseră din coc.

– O să treacă în curând.

Isabelle se trase un pic înapoi:

– Da?

– Furtuna... sigur.

– Dar tot n-am făcut nici un progres în căutarea lui Jack. Sigur oamenii trimiși de Revelstoke n-au avut cum să ajungă prea departe. Și orice indiciu ar fi putut găsi va fi distrus de ploaia asta.

George îi prinse chipul în mâini, cu degetele răsfirate pe obraji, obligând-o să se uite în ochii lui. Sinceritatea și pasiunea se îngemănau în profunzimile cenușii ale ochilor lui.

– O să-l găsim.

– Nu poți să-mi promiți una ca asta.

George se aplecă spre ea până ce respirația ajunse să-i mângâie buzele.

– Nu e o promisiune. E un jurământ.

Un jurământ! George se opri înainte de a apuca să scuture din cap, uluit de propriile cuvinte. Ce dracu' făcuse? Jurase ceva care era poate imposibil. Și nu numai asta, dar își lăsase deoparte planurile personale pentru a se concentra asupra problemelor lui Isabelle.

Ar fi trebuit să fie mai înțelept de-atât, dar ceva legat de ea îl impresiona profund. Ceva din ea trezea în sufletul lui nevoia de a o proteja și, în momentul de față, avea nevoie să fie apărată de propriile gânduri și temeri. Avea nevoie să-l aibă din nou pe fiul ei alături.

Isabelle se uita fix la el, fără să clipească, cu ochii uriași și rotunzi ușor adumbriți. Când George își petrecuse brațele în jurul trupului ei, singura sa intenție fusese să o aline și să își arate sprijinul. Seducția nici nu intrase în discuție. Isabelle își arătase cât se poate de clar poziția în această privință și, la naiba, avea să-i respecte dorințele. Și totuși, nu-și putu împiedica degetele să exploreze catifelarea obrajilor ei, într-o mișcare de mângâiere blândă, plină de afecțiune, și nu de pasiune.

Buzele ei se întredeschiseră, trăgând aer cu un zgomot slab. Dumnezeule mare, chiar că era sperioasă. Sperioasă, dar sensibilă la avansurile lui. Oricât ar fi încercat, nu-și putea ascunde complet reacțiile. Imagini ale modului în care vibrase la atingerile lui cu o noapte înainte îi inundară mintea. Ca un vis, se desfășurară parcă din nou: cum se mișcase sub mângâierile lui, gustul sărat al trupului ei, felul în care se deschisese în fața lui. Cu câtă încredere

îl învestise. Ce n-ar fi dat să mai trăiască din nou toate acestea... Aici. Acum.

– Isabelle! O atinse din nou, de data aceasta cu mai multă îndrăzneală, plimbându-și vârful degetului mare de-a lungul obrazului ei, până la buza inferioară. Dacă te-aș săruta acum, m-ai lăsa? Vârful degetului înaintă și mai mult. Carnea de sub atingerea sa era caldă, umedă și de o nuanță ademenitoare de roz. M-ai lăsa sau mi-ai da o palmă?

Isabelle nu se trase înapoi. Slavă Domnului!

– N-ar trebui să te las, dar aș fi nerecunoscătoare să-ți răspund cu o palmă la bunătatea pe care mi-ai arătat-o.

George își înclină capul până ce fruntea i se atinse de a ei.

– Ar trebui să-mi permiți o sărutare.

– Zău așa?

În mod clar, și ea dorea. Privirea care-l fixa curajoasă, nota răgușită din glasul ei, faptul că era complet concentrată asupra lui arăta că era fascinată de el.

Se apropie și mai mult, centimetru cu centimetru, până ce buzele îi ajunseră chiar lângă ale ei, aproape atingându-le.

– Din câte știu, tradiția cere ca un jurământ să fie pecetluit cu o sărutare.

Capitolul 15

La cum o privise, Isabelle se aștepta la un atac galant care să rivalizeze cu intensitatea experienței din ajun. Însă George o sărută ușor și tandru, într-un simplu schimb de atingeri dulci ale buzelor sale de ale ei. Un dans, dar nu un vals. Nu, mai degrabă un dans vesel și iute, cu întâlniri și îndepărtări ale celor doi parteneri, un continuu du-te-vino. Nu dominator, însă excitant. Ispititor, pentru că acum știa de ce era în stare bărbatul acesta.

Dar apoi George se retrase pentru a o cuprinde într-o îmbrățișare. Își lipi palma de ceafa ei și o ghidă către scobitura gâtului său. Obrazul ei se lipi de pielea lui încă umedă.

Isabelle îi inspiră aroma bogată a trupului, ascultând ritmul constant al ploii căzând pe acoperiș. Focul care ardea trosnind în cămin ținea la distanță umbrele serii și frigul de afară. Însă principala sursă de căldură din încăpere era el. Valul de fierbințeală trecea dincolo de materialul subțire al cămășuței ei și-i făcea trupul să se înfioreze. Își simțea sânii grei, lipiți de el, plini, rotunzi și sensibili, aproape la fel cum fuseseră pe vremea când era însărcinată.

George trase aer în piept și mâna îi porni, ușor, peste gâtul ei, mângâind-o cu măiestrie în drumul către talie. Isabelle se cutremură. Bărbatul își schimbă ușor poziția, iar Isabelle își înălță capul și descoperi că era pierdut în contemplarea ei. Lumina focului se reflecta în ochii lui, potențând foamea din adâncurile lor. Aerul dintre ei deveni dintr-odată dens, iar buzele femeii se întredeschiseră. Trupul lui îi oferise sprijin și alinare, însă acum atmosfera dintre ei era încărcată cu un cu totul alt gen de energie.

O energie care-i făcea pulsul să gonească și respirația să devină sacadată și superficială. O energie care-i poruncea să-și atingă vârful limbii de punctul acela de la baza gâtului său, să simtă gustul sărat al pielii lui. O energie care-i îndemna mâinile să exploreze întinderea vastă a mușchilor care-i brăzdau pieptul, să caute locurile a căror atingere avea să declanșeze un geamăt, un șuier, o cutremurare...

– Isabelle, rosti el în șoaptă, dacă nu-ncetezi să te uiți așa la mine, nu mai răspund pentru faptele mele.

– De ce, cum ți se pare că mă uit?

Întrebarea ei se voise a fi o provocare, însă îi zbură de pe buze sub forma unui murmur seducător. Aproape că simțea gustul răsuflării lui.

– Ca și cum ai fi gata să mă devorezi pe loc.

O, Doamne, chiar nu putea să-și mascheze gândurile?

– Crede-mă, draga mea, că mie, unul, nici că mi-ar plăcea ceva mai mult pe lume.

Bărbatul elimină distanța dintre buzele lor pentru un timp mult prea scurt, trecându-și ușor buzele peste ale ei. Isabelle

încercă să-l urmeze, încercă să prelungească sărutul, însă el se retrase.

Un fulger scăldă pentru o clipită întreaga încăpere în lumină, urmat de mârâitul gros al unui tunet.

– Se pare că, vrem, nu vrem, vom mai rămâne aici o vreme.

Din nou, glasul ei era străbătut de dorință. De ce nu putea să-și țină capul pe umeri în prezența lui? De ce trebuia să se joace cu focul ori de câte ori el se apropia de ea? N-ar mai fi fost vorba de o cădere în ispită, ci de un salt într-un hău plin de flăcări. Deja simțea sub picioare marginea prăpastiei.

– Da, chiar așa.

Isabelle se întinse către el, îi prinse buzele sub ale ei, însă – din nou – George se retrase înainte de a fi atras într-un sărut propriu-zis.

– Înainte de a merge prea departe, adăugă George, am nevoie de ceva din partea ta.

– Ce?

– Consimțământul tău. O sărută ușor pe tâmplă. Încrederea ta. O altă atingere fugară a buzelor lui, de data aceasta pe frunte. Cer destul de mult, vezi și tu, dar nu mai mult decât ești pregătită să-mi dai.

Isabelle își lăsă ochii în jos, pârjolită de intensitatea privirii lui. O dorea, asta era cât se poate de clar. Glasul îi era impregnat cu note seducătoare, însă acestea erau amestecate cu altceva – poate cu precauție. Poate disponibilitatea de a se opri, în caz că ea avea să i-o ceară. Și îi arăta asta acum, înainte ca dorința să-și înfigă colții în ei dincolo de limitele suportabilului, înainte ca pasiunea să le întunece judecata și să-i mâne tot înainte.

Ciudat, dar faptul că știa toate acestea făcea să îi fie și mai greu să se decidă. George îi oferea toată puterea, îi permitea să conducă în acest dans. Era o ocazie unică, într-o viață întreagă în care destinul îi fusese dictat de decizii venite din exterior – din partea rudelor, ale societății și ale circumstanțelor.

Când se întâlnise pe ascuns cu tatăl lui Jack, nu știuse la ce pericole se expunea decât atunci când fusese prea târziu. Acesta o ghidase până în punctul acela în care dorința fusese cea care lua hotărârile, iar apoi trupul ei preluase conducerea, răspunzând

la apropierea lui încontinuu, până ce virginitatea și reputația ei fu seseră aruncate cât-colo, la fel ca și rochia aceea de bal, sfâșiată.

Dar acum lucrurile stătea cu totul altfel. *George* era altfel. Pe parcursul ultimelor zile, pline de necazuri și griji, o sprijinise necondiționat, fusese mereu acolo, se putuse baza pe el, pe faptul că făcea tot posibilul pentru a-i găsi fiul. Iar acum îi oferise acest dar, cu totul și cu totul neprețuit, ei – cea care odinioară avusese la dispoziție orice lux.

Acum, că pierduse totul, Isabelle era conștientă de valoarea tuturor acelor lucruri pe care pe-atunci nu le prețuise. Și mai știa un lucru: ar fi renunțat bucuroasă la tot pentru a-și recupera copilul. Îi era datoare lui George.

Însă n-ar trebui să facă asta din recunoștință. Ar trebui să o facă pentru că-și dorea. Pentru că nutrea anumite sentimente față de el și... cum ar fi putut fi altfel? Îi era drag pentru tot ce-i oferise, da, însă și din alte motive. Pentru farmecul, pentru inteligența, pentru nonșalanța lui, pentru faptul că era dispus să nu ia în seamă, ba chiar să respingă părerea tuturor celorlalți. Ah, cât ar fi vrut să aibă și ea acest curaj!

Iar toate acestea erau numai lucruri de suprafață. Omul acesta avea o anumită profunzime sufletească, pe care o ascunsese foarte bine de ceilalți, însă pe care ea reușise să o vadă în noaptea aceea, în sala de bal, când el se așezase la pian și lăsase muzica să-i curgă prin tot corpul. În noaptea aceea, George o primise în inima lui și îi împărtășise o parte tainică a ființei lui, pe care nu o mai arătase nimănui. Nici măcar prietenilor din copilărie.

Bărbatul îi prinse bărbia în căușul palmei, lipindu-și degetele răsfirate de pielea caldă. Inima ei gonea în continuare nebunește. Întârziase cam mult cu răspunsul.

Iar el avea să se retragă din clipă în clipă. Urma să o lase așa, neatinsă, și când ploaia avea să se oprească, fiecare urma să se întoarcă în lumea lui – ea în casa ei goală, din sat, iar el în conacul plin de oameni, unde se simțea atât de singur. De unde venise gândul acesta? Se materializase dintr-odată în mintea ei, însă instinctul îi spunea că era complet adevărat. Bărbatul acesta spiritual și fermecător, care era mereu înconjurat de rude, prieteni, cunoștințe, care trecea prin viață cu zâmbetul pe buze,

și care avea mereu pregătită cine-știe ce replică isteață era, în fond, singur pe lume, pentru că nimic din toate acestea nu reprezenta adevărata sa natură. Nimic din fațada pe care o prezenta în fața aristocrației nu era real. Era o armură, un scut care să-i protejeze adevărata ființă de ridicol.

– Așteaptă puțin, șopti Isabelle.

– Asta fac, aștept să-mi dai un răspuns.

Femeia înghiți în sec, apoi rosti:

– Da. Răspunsul meu este „da".

Acest cuvânt atât de simplu îi proiectă ca o străfulgerare în tot corpul. Isabelle îl simți cutremurându-se, lipit de ea.

– Da ce?

Era în continuare precaut. În continuare, era pregătit să se retragă înainte să fie luați de val. Isabelle *voia* să se lase purtată de pasiune – împreună cu el. Numai cu el.

– Da, ai consimțământul meu. Se lăsă spre el și-și lipi buzele de ale lui. Apoi completă: Ai încrederea mea. Un alt sărut, mai prelung, mai insinuant. Și mă ai pe mine. Pentru cât timp îți vei dori să fiu a ta.

Cu un geamăt, George o prinse mai strâns în brațe și o sărută, flămând, aproape lăsând-o fără suflare. Limba lui se strecură printre buzele ei întredeschise, iar ea răspunse bucuroasă acestei atingeri. Prea mult timp. Prea mult timp trăise ca amorțită. Ce bucurie să redescopere aceste senzații, chiar mult mai intense decât își amintea să fi fost. Fiecare mângâiere a limbii lui, fiecare atingere a degetelor sale pe gâtul ei, pe tâmple, pe ceafă îi stârneau o pulsație de plăcere care se asemăna cu ceea ce simțise cu o noapte înainte.

De undeva din gâtul lui răzbătu un mârâit, stârnindu-i un fior adânc în pântec. Nu era suficient de aproape. Nici măcar acum, când între ei nu se afla decât materialul subțire de bumbac al cămășuței, aproape neglijabil. Voia să-i simtă pielea pe pielea ei. Toată. Voia să-l cuprindă cu brațele și cu picioarele și să-l tragă în interiorul ei. Voia să fie umplută, să se unească cu el complet, astfel încât să înceteze a mai exista ca entități separate.

Presiunea insistentă pe care mâinile lui o exercitau asupra șoldurilor ei o făcea să se zvârcolească și, cumva, reuși să ajungă

în poala lui fără ca buzele lor să se separe. Degetele ei se afundară în părul lui și, sub posteriorul ei, lungimea dură a erecției lui pulsa insistent prin materialul pantalonilor. Miezul ființei ei vibra, răspunzându-i, tânjind după el. Isabelle își strânse coapsele, într-o încercare zadarnică de a alina acel disconfort delicios dintre ele, iar el gemu fără să-și desprindă gura de a ei.

Într-un final, își retrase cu greu buzele de peste ale ei, lăsându-le umflate și sensibile. Respira greu și fierbinte, atât de aproape, încât fiecare expirație îi mângâia obrajii.

– Dacă te tot miști așa, reuși să îngaime, cu un glas înăsprit de pasiune, o să înnebunesc.

Isabelle zâmbi larg. Nu se putea abține. Dorința brută din spatele acelor cuvinte declanșase în ea un impuls jucăuș, aproape malițios. Încet, conștient, își undui șoldurile.

– Poate că vreau să te fac să înnebunești.

Respirația lui se transformă într-un șuier, și păru să dea ochii peste cap pentru o clipă. În secunda următoare, o prinse de șolduri și o răsuci până ce Isabelle ajunse cu fața la el. Cumva, reuși să-i poziționeze genunchii de-o parte și de alta a coapselor sale, astfel încât umflătura aceea dură și delicioasă o apăsa exact în locul acela care tânjea să fie atins.

– Atunci, hai s-o facem cum trebuie, nu?

Își mișcă ușor șoldurile, sub ea, împingând, astfel că, din mugurele acela sensibil se reverberă o undă de plăcere în stare pură care-i cuprinse tot pântecele. Valuri de căldură îi invadară membrele. Automat, Isabelle își înfipse unghiile în umerii lui goi, cu ochii închiși și spatele arcuit.

– O, Doamne, cât de frumoasă ești, murmură el, cu glas gâtuit. Exact ca azi-noapte.

Își lipi buzele de locul acela de la baza gâtului ei și o strânse mai aproape. Prin pânza subțire a cămășuței, sfârcurile ei se semețiră la contactul cu pieptul lui. Din trupul lui se revărsa forță și căldură.

Sub atingerea degetelor ei, mușchii umerilor lui se contractară. Buzele lui George își croiră drum de-a lungul gâtului ei, lăsând vârful fierbinte al limbii să ajungă în locul acela, unde pulsul își făcea simțită zbaterea nebunească. O mușcă ușor, iar trupul

ei se cutremură, împingându-se într-al lui. Această mișcare declanșă un geamăt și o altă descărcare electrică undeva adânc în vintre. Mușchii ei interiori se contractară în gol, iar nevoia ei de a-l simți în ea deveni chinuitoare.

Dumnezeule mare, ar fi fost atât de ușor să-și desăvârșească unirea. Doar câteva mișcări simple, care să permită pantalonilor să se lase în jos... eliberându-l. O ridicare ușoară și apoi l-ar fi putut simți în ea, lăsându-și propria greutate să amplifice senzația delicioasă de a fi umplută de el. Și era complet pregătită. O, Doamne, era pregătită să-l primească în ea.

Se frecă de umflătura aceea care pulsa și simți cum se umezește. Repetă mișcarea, suspinând când simți încordarea de dorință care-i încleștă pântecele. Își aduse aminte de valul acela minunat de extaz pe care i-l declanșase cu ajutorul limbii și al degetelor implântate adânc în ea. Era acolo, pândea undeva în interiorul ei, ascuns, dar fiecare mișcare o aducea mai aproape de eliberarea sa.

– Te rog!

Își ascunse fața la pieptul lui, inhalându-i mirosul și gâfâind. Pielea lui era acoperită cu un strat fin de sudoare, care o lipea de el. Isabelle închise ochii și se lăsă pradă senzațiilor. Trăirilor. Se lăsă scăldată în ființa lui. În George.

Toate acestea nu semănau nicidecum cu împreunarea grăbită într-un salon întunecat, cu mișcări furișate și urechile ciulite la orice sunet venit de-afară, de teamă să nu fie prinși din moment în moment. Acum, numai ei doi existau, pe când lumea întreagă se retrăsese undeva departe, și în scurt timp ființele lor, ca bărbat și femeie, aveau să dispară într-o contopire totală.

– Te rog, te rog...

Mâna lui se strecură de-a lungul coapsei ei. Isabelle trase aer în piept, cu un șuier de anticipație a atingerii lui *chiar în locul acela.* Da, acolo. O, da! O, Doamne, da! Degetele sale își croiră drum, explorând, până ce degetul mare trecu ușor chiar peste punctul acela.

Isabelle își întoarse chipul, sprijinindu-se de umărul lui și lipindu-și buzele de pielea fierbinte, savurându-i gustul. Trupul lui se mișca la unison cu al ei, degetul mângâind tainicul mugur

de carne, sub care pulsa erecția lui, într-un simulacru al împreu
nării lor totale. Plăcerea se abătu peste ea, un val puternic care
se înălța din ce în ce mai mult, după care se sparse, copleșind-o
Gustul său sărat îi invadă gura. Îi smulse aerul din plămâni și o
lăsă pradă unui țipăt dezarticulat de bucurie într-atât de puterni
că, de atotcuprinzătoare, încât ar fi putut să-i provoace moartea

De fapt, o parte din ea chiar pieri în momentul acela. George îi
preluase temerile, nevoia, iar acum îi luase o parte mult mai im
portantă din ființa ei. Bucuria, plăcerea și durerea se combinară
într-o ofrandă instinctivă. Isabelle îi dărui bucuroasă o parte din
ea, pe care să o păstreze cât avea să dorească.

Și erau, în continuare, oarecum îmbrăcați. Tânăra deschi
se ochii. Avea gura lipită de umărul lui, deschisă, cu vârful lim
bii gustându-i pielea... și ceva roșiatic. Sânge. Imediat, își smuci
capul în sus.

– O, Doamne! Te-am mușcat.

Râsul lui reverberă în tot pieptul său.

– Așa ai făcut, dar cred că o să te revanșezi. Îi luă mâna și i-o
lipi de locul unde inima lui bătea cu putere și rapiditate. Ba chiar
mai mult de-atât, îi șopti. Să nu-ți iei mâinile de pe mine.

Inflexiunea aspră a glasului său, apăsarea insistentă a mădula-
rului său între picioarele ei îi aminti că încă nu terminaseră. Nu și
în seara aceasta. Acum n-avea să se mulțumească doar să-i ofere
ei plăcere. Urma să-și ceară drepturile.

Un tremur de dorință reaprinsă îi vibră prin tot corpul. O, da,
plăcerea lui avea să fie și a ei, extazul o să fie împărtășit și du-
blat. Privi pe sub pleoapele pe jumătate închise cum degetele
ei se plimbau pe suprafața tare a pieptului său, zbârlind firele de
păr împrăștiate pe el.

Respirația lui deveni neregulată. Isabelle își ridică privirea și
descoperi că avea ochii închiși. Mâinile lui îi frământau talia, ți-
nând-o nemișcată în poala lui în timp ce-i explora corpul. Cu o
unghie, Isabelle trecu peste sfârcul lui, iar mâinile lui o cuprinseră
mai strâns. Încercui piscul mititel, minunându-se cât de moale
era pielea de acolo. Îl simți cutremurându-se sub forța unui fior
care trecu și prin ea, zguduind-o până în miezul ființei, acolo unde
erau lipiți într-un mod atât de intim. Își aduse aminte ce senzații

îi trezise limba lui pe propriile sfârcuri cu o noapte înainte, când le trăsese pe rând în gură și le supsese ușor. Ah, ce plăcere intensă! Bătu ușurel cu buricul degetului în vârful acelui muguraș. „Ce ar fi dacă?..."

Înainte ca mintea ei să ducă la capăt întrebarea, se aplecă și linse ușor. Tot corpul lui se smuci sub atingerea ei, iar de pe buze îi ieșiră un geamăt. Sărută din nou locul acela, lăsându-și limba să înconjoare centrul acela de plăcere, să-l guste, să simtă savoarea mosc ată a excitației lui. Degetele lui George i se îngropară în păr, ținând-o acolo, în timp ce ea tachina carnea sensibilă cu dinții. Respirația lui se transformase într-o serie de gâfâieli precipitate, ca și cum ar fi alergat la maraton.

Încurajată de reacția lui, își lăsă palmele să exploreze în continuare, coborând de-a lungul mușchilor tari ai abdomenului și urmărind linia aceea de păr care-i cobora până la buric și mai jos.

De fapt, dispărea sub betelia pantalonilor. Două mișcări scurte – doar de atâta ar fi fost nevoie pentru a-l elibera din strânsoarea lor. Se puse în mișcare cu totul, o tortură dulce atât pentru miezul ei sensibil, cât și pentru mădularul tare de sub ea, declanșând încă un geamăt în el. Mâna ei se lăsă în jos, către nasturele din stânga, însă ar fi avut nevoie de prea multă concentrare pentru a-l desface, mai ales că degetele îi tremurau de nerăbdare.

George scoase un mormăit și se încordă. Își îndreptă coloana – cumva, se lăsase moale, sprijinindu-și spatele de marginea mesei. Era de-a dreptul miraculos cum de nu se prăvăliseră pe podea. Palma lui îi cuprinse încheietura mâinii.

– Stai puțin, rosti el, cu un glas înăsprit. Cred că o să ne simțim mai bine în dormitor. Iar tu meriți ceva mai bun decât o tăvăleală pe o bancă de lemn.

Isabelle se concentra asupra degetelor lipite aflate chiar deasupra dosului palmei ei.

– Nu e ca și cum ar fi prima oară pentru mine.

Mâna lui George se retrase de pe ceafa ei, cuprinzându-i maxilarul. Degetul mare îi mângâia curbura obrazului.

– Nu este vorba de prima, a zecea sau a suta oară. E vorba de ce meriți.

– Ce merit? repetă ea. Avea tot ce merita, într-o căsuță dintr-un sat uitat de lume, din Kent. După ce-și acoperise de rușine rudele, acestea nu catadicsiseră să-i ofere nici măcar atât. N-avea cum să merite mai mult – o bancă tare, o masă grosolană din lemn sau, cel mult, o saltea din paie, cu cearșafuri cu iz de mucegai.

– Meriți cele mai fine așternuturi, o saltea din puf, cuvertură și baldachin cu perdele de catifea. George ridică dintr-o sprânceană: Și heruvimi pe stâlpii baldachinului?

– A, nu, heruvimi nu.

Isabelle își reprimă impulsul de a chicoti în urma acestei replici spontane și pline de fantezie.

– Foarte bine. Mă-ndoiesc că o să avem parte de heruvimi dincolo. Dădu din cap în direcția ușii de pe peretele opus. Dar o să găsim un pat destul de bun.

O prinse de talie și o ridică în picioare. Isabelle simți podeaua sub tălpile goale.

– Am putea să ne folosim de ce avem la dispoziție, continuă bărbatul.

Femeia se clătină ușor, simțindu-și genunchii moi. Dispoziția lui se schimbase atât de repede, de la întunecată și pasională la jucăușă, în doar câteva clipe, cât rostise acele câteva cuvinte. Privindu-l cum se ridica, îi cercetă expresia. Foamea aceea scăpăra în continuare în profunzimile ochilor săi, însă făcuse un efort să o înăbușe. Să o controleze.

Apoi înțelese, dintr-odată. Se pregătea să se oprească, până și acum. Chiar după ce ea se cutremurase în brațele lui, fără să-i promită că avea să-l răsplătească în același mod. Era dispus să o lase să se retragă... În cazul în care se temea în continuare de consecințele plăcerii din seara aceea, ar fi lăsat-o să dea înapoi, cât încă nu riscase nimic. Înainte de a se fi expus pericolului de a rămâne grea din nou.

Din nou, îi permitea să aleagă. Îi dădea putere, iar această putere, la rândul ei, îi dădea curaj. Impulsionată de acest curaj, își lipi palma de mușchii văluriți de pe abdomenul lui, răsfirându-și degetele pentru a-l cuprinde cât mai bine. Își lipi mâna de pielea lui, ca și cum ar fi putut să-l marcheze pentru veșnicie cu modelul

palmei ei, și se ridică pe vârfuri să-l sărute chiar sub linia inferioară a maxilarului. Atinse cu vârful limbii suprafața aspră a bărbii care crescuse ușor, în timp ce mâna de pe abdomenul lui porni în jos.

Degetele ei se aventurară pe sub betelie. De pe buzele lui se desprinse un sunet slab, un geamăt aproape insesizabil. Se clătină către ea, de-a dreptul, ca și cum și lui i-ar fi venit greu să-și mențină echilibrul.

Era un bărbat atât de puternic, de vânjos, dar ea-i făcea genunchii să se-nmoaie cu o simplă atingere. În secunda următoare, simți cum podeaua i se înclină sub tălpi, însă brațele lui o cuprinseră, susținând-o, ridicând-o și îmbrățișând-o strâns în timp ce o duse în cealaltă parte a încăperii. Lovi cu piciorul ușa dinspre dormitor și o făcu să se deschidă, lovindu-se de perete. Isabelle abia zări imaginea unei cuverturi albe înainte de a ateriza chiar în mijlocul patului. Salteaua scoase un zgomot chinuit când el se lăsă lângă ea, cu un zâmbet strengăresc și plin de promisiuni păcătoase.

Un chicotit i se ridică din piept, iar Isabelle îl lăsă să iasă la suprafață. Sunetul răsună în dormitor, ascuțit, tineresc și plin de bucurie. Imediat, o senzație de ușurătate o cuprinse într-atât încât avu impresia că ar putea să plutească pe curenții de aer din încăpere, pornind spre tavan.

George se întinse lângă ea, încălzind cu trupul său aerul rece din încăperea până atunci pustie. Ridică mâna către ea, însă atingerea lui se abătu întâi asupra tâmplei ei, dând pe spate cârlionții rebeli de pe fruntea ușor umedă. De acolo, porni de-a lungul feței ei, cu atingeri ușoare ca un fulg, aproape adoratoare: îi mângâie sprâncenele, pomeții, buzele, bărbia... Atâta tandrețe, cu totul neașteptată.

Ghidându-se după experiență, Isabelle se pregătise pentru un atac, pasional ce-i drept, însă un atac în toată regula. Cumva, însă, aceste mângâieri pline de venerație se potriveau cu schimbarea de dispoziție pe care o observase la el. Nu însemnau că se înfrâna și mai mult, că încă se îndoia de hotărârea ei de a continua, și în nici un caz că ar fi avut vreun atac de timiditate adolescentină. Poate că și el avea aceeași senzație de ușurătate a trupului, bucuria

aceea, emoția exaltantă și necunoscută care se învolbura, dulce-amăruie, în inima ei. Căci da, era dulce, insuportabil de dulce, însă și amară, căci timpul pe care avea să-l petreacă împreună cu el era limitat. Odată ce petrecerea de la conac se sfârșea, urma să se întoarcă în vârtejul monden al Londrei. A, ar fi putut să-și petreacă toamna într-un șir de vizite, de la o moșie la alta, dar într-un final avea să se întoarcă în capitală, în timp ce ea urma să-și reia traiul în căsuța ei din sat.

Cu puțin noroc, poate că avea să-l vadă o dată pe an, timp de vreo săptămână, până ce el își vedea de viața lui, întâlnind cine știe ce demoazelă. Sau poate că asta avea să fie pedeapsa ei supremă, ca el să se întoarcă din când în când la ea, amintindu-i ce nu putea avea niciodată. Tandrețea aceasta, zi de zi. Niște brațe puternice care să o cuprindă mereu și să o aline. N-ar fi trebuit să pornească pe această cale, care n-avea să-i aducă altceva decât suferință, însă nu s-ar fi ridicat din patul acela pentru nimic în lume. Nu când o atingea atât de reverențios. Nu când o înfierbânta cu fiecare atingere, nu când o trăgea sub el. Nu când îi captura buzele într-un sărut pasional.

Cu gura mișcându-i-se peste a ei, cu greutatea lui țintuind-o de saltea, cu mâinile înflăcărându-i trupul, coborând de-o parte și de alta, apucându-i coapsele și tivul cămășuței, bărbatul acela o făcea să lase deoparte orice gând rațional și să se înece într-o mare de senzații pure. Mirosul lui moscat o învăluia, anulând totul cu excepția apăsării buzelor lui pe ale ei, șuieratul rapid al respirației lor și valul de aer rece care se repezi între ei când George îi îndepărtă și ultimul strat de pânză care-i acoperea corpul.

Din camera alăturată răzbătea o lumină pâlpâitoare, schițând dormitorul în nuanțe de gri, suficient pentru ca George să-i distingă expresia de pe chip, odată ce ochii i se obișnuiră cu întunericul. Și oare cât putea vedea din trupul ei gol? Isabelle roși, în timp ce un val de fierbințeală născut undeva în piept i se urcă de-a lungul obrajilor, pierzându-i-se dincolo de frunte. Nu fusese niciodată atât de expusă în fața unui bărbat, atât de vulnerabilă. Și nici atât de vie.

George trase aer în piept cu putere, iscând un sunet aspru și puternic care reverberă în aerul întunecat. Se aplecă și-și atinse

vârful limbii de sânul ei, trăgând piscul dornic în gură. Isabelle își arcui spatele, desprinzându-se de pat și năpustindu-se spre atingerea lui... spre el. Se apucă de umerii lui goi, ca și cum ar fi căutat un punct de sprijin, iar el deveni singurul său reper într-o lume care se învârtea nebunește.

Genunchiul lui alunecă peste ai ei, atingerea aspră a pantalonilor lui oferind un contrapunct vremelnic față de plăcerea brută pe care i-o dăruiau palmele sale. Palmele acelea fine și moi, care nu cunoscuseră nicicând munca, acele mâini care nu fuseseră frecate decât de contactul cu frâiele vreunui cal, la adăpostul oferit de mănușile din piele.

Atât de diferite față de cum ajunseseră acum mâinile ei. Isabelle își plimbă palmele peste spatele lui, savurând mișcările mușchilor lui sub stratul de piele catifelată. Bătăturile din palmele ei se frecau de pielea lui, în expediția lor de explorare. Mâinile îi coborâră până pe talia lui și chiar mai mult, împlântându-și degetele sub marginea pantalonilor, frământând curbura feselor tari.

Cu un mormăit, George se ridică în genunchi. Degetele sale desfăcură cu iuțeală nasturii rămași neatinși, după care își aruncă pantalonii cât-colo – ultima barieră dintre trupurile lor. Isabelle îl trase din nou spre ea, căutându-i buzele. Mădularul lui îi apăsa burta, cu vârful umezit. Genunchii lui se strecurară între ai ei. Isabelle își deschise coapsele pentru el și se întări pentru acel disconfort pe care și-l amintea ca fiind legat de momentul în care un bărbat îi invada corpul. Își trecu palmele de-a lungul spatelui său, căutându-i fesele, încercând să-l împingă în ea în timp ce strângea din dinți.

George își smulse buzele de pe ale ei.

– Nu, nu încă.

Isabelle expiră prelung.

– Poftim?

– Nu încă. Relaxează-te...

Să se relaxeze? Cum să se relaxeze când el era atât de aproape, pe punctul de a se implânta în ea? De a-i provoca durere, pentru o secundă–două? Însă era dispusă să îndure această neplăcere trecătoare pentru a-și potoli foamea trupului. Dorința era atât de mare, încât devenise o durere fizică, îl dorea așa cum nu-l dorise

nicicând pe tatăl lui Jack. Și așa cum n-avea să dorească nici un alt bărbat vreodată.

– Relaxează-te, insistă el. Gândești prea mult. Simte, pur și simplu!

Se aplecă spre ea și-i luă buzele prizoniere sub ale lui. Era un sărut blând, ușor și tandru, dar dincolo de el tot trupul lui tremura, sub efortul de a-și înfrâna impulsurile. Mușchii îi vibrau sub degetele ei, clocotind de o energie sălbatică pe care el o ținea în frâu. Ca plăcerea pe care o scosese la iveală din corpul ei de două ori.

Gândindu-se la acea izbucnire de bucurie, mușchii ei interiori se contractară, tânjind să-l simtă. Tot corpul îi era consumat de flăcările posibilității de a simți din nou același lucru, numai că, de data aceasta, avea să-l poarte și pe el pe culmile extazului. Cine era ea, să-i refuze asta, după tot ce-i oferise el?

Îi răspunse la sărut, dar în același timp își lăsă palma peste pielea lui, peste șold. Degetele îi trecură ușor peste părul aspru până ce întâlniră carnea întărită. Trase aer în piept când își potrivi palma în jurul lui. Îl putea simți pulsând, dincolo de pielea aceea atât de fină și de moale care învăluia rigiditatea aceea delicioasă. Atât de puternic, atât de tare. Dumnezeule mare, probabil că era un chin pentru el.

Își lăsă palma să-i exploreze lungimea, iar el scoase un geamăt, lăsându-și capul moale pe umărul ei, mângâindu-i pielea cu șuvițele sale ca de mătase. Se cutremură brusc și începu să-și împingă șoldurile înspre palma ei, respirând sacadat și aspru.

– Oprește-te, gâfâi. Oprește-te până nu mă lași fără putere!

Isabelle nu-și putea închipui una ca asta. Cum să fie cu putință ca el să nu mai fie ceea ce era: un bărbat puternic și adevărat? Bărbatul ei. Al ei!

– Atunci, vino la mine! Aceste cuvinte îi năvăliră instinctiv din gât – din inimă – cu o ferocitate animalică. Nevoia de a-l simți depășea cu mult orice rămășiță de teamă, orice îndoială. Acesta era momentul lor, poate chiar singurul de care aveau să aibă parte, dar intenționa să profite de el, voia să trăiască din nou pentru puțin timp, cu toată pasiunea și impulsivitatea care duseseră la compromiterea ei.

Nu conta. Făcuse penitență timp de șase ani. Era momentul să recapete o fărâmă din bucuria de a trăi pe care și-o pierduse.

– Ușurel. Nu vreau să te doară...

– N-ai cum să-mi provoci o durere mai mare decât am simțit deja.

Isabelle își strânse ușor degetele peste lungimea lui și-și înălță șoldurile. Vârful mădularului atinse intrarea ei, iar Isabelle strânse din dinți pe măsură ce el începu să o pătrundă, încet... prea încet. Trupul ei se întinse pentru a-l primi, într-un efort deloc dureros, deloc inconfortabil. Nu, senzația aceea de umplere îi părea complet firească. De-a dreptul minunată. Îl prinse de umeri și-și trecu picioarele peste șoldurile lui.

„Ah, perfect!" George se împlântă cu totul în ea – cu ușurință, ca și cum trupul ei ar fi fost creat special pentru a-l primi pe bărbatul acesta. Isabelle se întinse sub el, își ridică ușor gâtul și-și lipi buzele chiar sub maxilarul lui. El tremura, iar ea resimți asta în ea, în jurul ei, sub palme și în locul acela tainic pe care el îl umpluse.

– Te rog! Șoapta ei aspră îi răsună în urechi. Știa ce urma. Dacă n-avea să se miște în curând, urma să înnebunească de-a dreptul. Te rog... Nu-i nevoie să mă lași să mă obișnuiesc.

Doar Dumnezeu știa că tatăl lui Jack nu o făcuse. Inima i se umplu de bucurie, dându-și seama că George îi oferea ceea ce nu primise prima oară – considerație. Chiar și acum, punea mai presus nevoile ei. Un alt fior îi străbătu corpul, înflăcărându-i și ei trupul.

– Poți să reziști dacă mă mișc cu-atâta forță încât o să facem gaură în saltea? Glasul lui răzbătu în șoaptă, însă fiecare cuvânt era pătruns de încordare. Numai Dumnezeu știe cât de mult vreau s-o fac, și dacă mă mai rogi o singură dată...

– Te rog!

George scoase un geamăt și se mișcă, retrăgându-se aproape complet. Apoi o umplu din nou cu o zvâcnire puternică, făcând-o să geamă, însă nu de durere, ci datorită extazului pur al unei posedări atât de complete. Bărbatul se avânta acum în ea, rapid, iar fiecare împingere parcă o ridica mai mult și mai mult. Isabelle scoase un țipăt și își arcui spatele, lăsându-se devorată de pasiunea lui.

În mod miraculos, trupul ei reușea să țină pasul cu al lui. Își împinse șoldurile într-ale lui, înfigându-și unghiile în umerii lui, cu aceeași sălbăticie cu care dinții ei îl înfieraseră mai devreme. De-atâta plăcere, respirația lui George se redusese la un șuierat sălbatic, în ton cu chipul său contorsionat într-o expresie animalică.

Ceva din mintea ei se mira că nu i se părea deloc urât într-o asemenea postură, ci avea impresia că emana o frumusețe sălbatică. Să-l vadă așa – dezgolit de toate, atât de aproape de adevărata sa natură – nici nu avea cum să fie altfel. Și, cel mai probabil, chipul ei oglindea expresia lui.

Bărbatul se ridică puțin, sprijinindu-se pe coate și retrăgându-se din ea. Trupul lui îi umplea tot câmpul vizual. Cu această mișcare, unghiul penetrării se schimbă. Ochii ei se deschiseră și mai tare. Cu fiecare împingere, atingea un loc nou în ea, dându-i senzații dureros de plăcute.

„Da!" Respira greu, cu efort. Gemea, scâncea și implora pe măsură ce ritmul creștea și tot creștea. „O, da!" Mai tare și mai tare. Cu fiecare avântare a trupului lui, o ducea mai aproape de culme... „Ah, da!"

Cumva, aceasta era mai sus decât înainte. Se înălța către ea și, de fiecare dată, părea că piscurile se îndepărtau. Iar când avea să le atingă, urma să se prăbușească de la înălțimea lor. „Ah, Doamne, te rog... mai repede!"

Apoi, pe neașteptate, se trezi că plutea, zbura ca o pasăre în timp ce trupul îi era cuprins de convulsii. O umplea de extaz, iar tot corpul i se cutremura în jurul lui. Undeva, departe, auzi strigătul lui, drept răspuns, și imediat se retrase din ea.

Capitolul 16

George trăgea aer în piept cu nesaț, în timp ce inima îi revenea încet-încet la bătăile firești, iar membrele sale își recăpătau

greutatea. Treptat-treptat, deveni conștient de trupul moale pe care-și sprijinea trunchiul.

Isabelle. Se ridică, susținându-și greutatea pe coate, și îi contemplă chipul îmbujorat. Părul ei auriu, răvășit într-o aură de cârlionți. Buza ei inferioară, arcuită într-un zâmbet ușor. Umflată, aproape inflamată de sărutările lui. Conturul acela plin îl ispitea să o muște ușor, să o trezească la viață cu mângâieri și să o ia de la capăt.

Avea sânii lipiți de pieptul lui, care se împingeau și se retrăgeau cu fiecare respirație. La un moment dat, Isabelle scoase un suspin, o reflectare perfectă a unei mulțumiri depline. Un sunet plin de satisfacție, așa cum rar îi fusese dat să audă de la amantele sale.

O căldură plină de mândrie îi încălzi sufletul, iar pe chip îi apăru un zâmbet larg. Mai bine că Isabelle plutea încă, undeva departe de realitate. Mai mult ca sigur l-ar fi certat pentru aroganță imediat ce ochii aceia de catifea maronie i-ar fi descifrat expresia. Dar, la naiba, chiar se simțea plin de sine. Și chiar merita mândria asta.

Se lăsă pe-o parte, ca să nu o zdrobească sub greutatea lui. Trupul ei era mititel în comparație cu al lui, delicat, cu oasele mici. Nu-și putea închipui cum de reușise să reziste unui asemenea asalt... Dar o făcuse. Rezistase și îl savurase la maximum. Dumnezeule mare, entuziasmul cu care-i răspunsese îl înnebunise de-a dreptul și, când atinsese plăcerea supremă, când trupul ei începuse să vibreze în jurul lui, cuprinzându-l cu forță... O, Doamne, fusese cât pe-aci! Fusese cât se poate de aproape să se elibereze în ea.

Cu o mână, Isabelle îl căuta orbește, iar degetele îl prinseră ușor de încheietură, ca și cum nu avea încă suficientă putere pentru a-l strânge bine. George știa ce urma. Acesta era momentul în care amantelor sale le plăcea să se alinte, să se pisicească și să se cuibărească. Și acela în care el voia să ațipească, însă acum, dintr-un motiv necunoscut, ultimul lucru pe care și-l dorea era să doarmă. De fapt, fiecare terminație nervoasă din trupul lui îl îmboldea insistent să o rupă la fugă.

Nu i se întâmplase niciodată să fugă de vreo femeie, însă acum trecuse cu Isabelle prin ceva... ceva ce nu mai trăise nicicând. Era invadat de o tandrețe cu o profunzime insondabilă. Mai mult de-atât, acest sentiment îl copleșea și îl îneca așa cum apele Canalului Mânecii încercaseră să îl înece pe Jack. Simțea cum pământul îi fugea de sub picioare și cum curenții îl trăgeau la fund. Putea să se zbată sau să se înece, căci malul nu se mai vedea de mult la orizont.

Degetele ei urcară spre antebrațul său și se lipiră de pielea goală.

– Minunat, mormăi femeia, pe jumătate adormită.

Cel mai probabil, era cea mai coerentă replică pe care i-o putea adresa sub influența acelei toropeli ostenite, însă acest singur cuvânt exprima atât de multe! Isabelle nu știuse cât de delicioasă putea să fie unirea dintre un bărbat și o femeie. Măcar atâta putea să-și dea seama cu ușurință. La naiba, *nici el* nu știuse că putea să fie așa – atât de intimă, de intensă, de sălbatică și de profundă –, iar el se bucurase de serviciile mai multor curtezane extrem de talentate. Însă priceperea și experiența nu erau la fel de importante ca abilitatea de a răspunde la nivel senzorial.

Cu toată experiența lui, nu întâlnise niciodată o femeie ca Isabelle. Numai cel mai mare ticălos ar fi dat bir cu fugiții acum și-ar fi lăsat-o singură, mai ales după jurământul pe care i-l făcuse, jurământul care dusese la tot. Așa că se apropie de ea și o trase în brațele sale. Femeia își sprijini capul pe umărul lui, iar cârlionții ei rebeli ajunseră să-i gâdile nasul. Cu o mișcare, George îi aranjă ușor, dându-i pe spate.

Lucy avea în serviciu o fată în casă care îi ondula cu niște clești părul blond-roșcat. Cârlionții lui Isabelle se formau de la sine, sălbatici, rebeli, neîmblânziți. Asemenea ei înșiși, părul ei avea o voință proprie și refuza genul acela de supunere umilă de care era nevoie pentru cele mai multe coafuri la modă.

– Cum se poate ca, după atâția ani, să dea norocul peste mine chiar așa? murmură Isabelle somnoroasă, cu buzele aproape lipite de gâtul lui.

– Chiar, cum se poate?

Nu reuși să spună mai mult. Ce naiba era cu el? Putea măcar să născocească o remarcă glumeață despre cât de special era el, ceva care s-o facă să râdă, să-i dea o palmă în joacă și să-l ferească de orice afirmație serioasă. Avea o experiență vastă în ceea ce privea duelul verbal care avea loc între amanți în astfel de momente. Nu iubiți, ci persoane care nu căutau decât plăcerea fizică. Însă, cu Isabelle, se afla pe un teritoriu total necunoscut.

– Nu regreți nimic, nu?

De data aceasta, cuvintele ei trădau o doză mai mică de toropeală. O, Doamne, iată că se ajunsese la asta – tocmai de aceea prefera amantele și curtezanele. Femei care nu aveau alte așteptări pe lângă plăcerea pe care o puteau dărui și primi. Doamne care nu l-ar fi obligat să-și examineze sentimentele. Nu că ar fi avut ceva sentimente... Sau, cel puțin, nu pentru vreo femeie care să nu poarte numele de Isabelle. La dracu', era pierdut!

– Ce te face să spui una ca asta? întrebă precaut.

– Mi se pare că nu poți să te relaxezi.

Tonul ei nu trăda nimic. George își înclină capul, pentru a-i zări fața, așteptându-se să descopere că ochii ei căprui-închis erau ațintiți asupra sa. Analizându-l. Studiindu-l. Străpungând orice zid de apărare ar fi vrut să ridice între ei. Însă pleoapele ei erau închise, nu ca și cum ar fi dormit, ci ca și cum ar fi făcut un efort mare să ignore lumea din jur, realitatea.

– De ce ții ochii închiși?

– Pentru că nu vreau să pierd momentul ăsta.

Răspunsul ei îl făcu să regrete că îi pusese întrebarea. În loc să schimbe subiectul, reușise să îl scoată și mai bine în prim-plan. Ca o cameristă care intra într-o odaie la amiază pentru a trage draperiile ca să lase înăuntru lumina unei zile pe care cel care stă în pat nu dorește să o înfrunte. Un val de lumină după o noapte de petrecere care, invariabil, se solda cu o durere cruntă de cap. O lumină care-i scotea la iveală barba crescută și umbrele de sub ochi. Nu făcea decât să-i sublinieze defectele.

– Dar n-ai de ce să-l pierzi. Poți să-l păstrezi în amintire pentru totdeauna.

Poftim! Asta fusese o replică suficient de sentimentală.

– Da, și, până săptămâna viitoare, n-o să am decât o amintire.

În gura unei alte femei, acest răspuns ar fi fost încărcat de nostalgie. Isabelle însă pur și simplu făcea o constatare, deși cu o inflexiune care arăta că încerca să se convingă pe sine de acest lucru.

– Isabelle...

– Oprește-te! Nu rosti vreo promisiune goală, care să mă convingă că nu va fi așa.

George o sărută ușor, chiar pe linia dintre frunte și păr.

– Dormi!

Încercă și el să facă întocmai, însă mintea sa refuza să se lase pradă somnului. La naiba, chiar voia să facă asemenea promisiuni. Mai mult, voia ca ele să aibă substanță. Voia să le rostească, la fel de mult cum voise să facă jurământul acela de mai devreme. Iar înțelegerea acestui fapt îl speria teribil.

Isabelle se trezi tremurând. Dormitorul era plin de umbre, iar ploaia răpăia ritmic în acoperiș. Locul de lângă ea era rece.

– George?

Singurul răspuns pe care-l primi fu tăcerea. Se scutură de ultimele rămășițe ale somnului și se ridică în capul oaselor, simțind o durere ușoară între coapse, care-i amintea de ce se întâmplase în camera aceea. În minte îi năvăli un amalgam de imagini explicite – mâinile, buzele, limba și întregul lui trup storcând din ea plăcere până la ultima picătură.

Simți un fior pe șira spinării și întinse mâna după cămășuță. Materialul subțire, din bumbac, nu era suficient pentru a o proteja de frig.

Și George de ce plecase, când și-ar fi putut împărtăși din căldura trupului pentru a ține la distanță răceala și umezeala nopții? Se duse în picioarele goale să cerceteze cealaltă încăpere. Goală. Focul se stinsese, lăsând în urmă doar cenușă, dar ei i se părea că nu dormise mai mult de o oră.

Al naibii bărbat! Ar fi putut măcar să aștepte până dimineață. Ar fi putut să-i ofere câteva iluzii, măcar o noapte întreagă, înainte de a-i răpi visul în care se cufundase. Ce vis? Că ar putea găsi un bărbat dispus să aibă grijă de ea, cu care să împartă sarcina de a-și

creşte fiul, să-i uşureze viaţa măcar un pic? Cineva care să-i ofere ceva bucurie, câteva hohote de râs şi, da, ceva iubire?

Nu se-nvăţase minte de prima oară că nu se putea baza pe un bărbat? De fiecare dată, acesta îşi satisfăcea poftele şi apoi o părăsea. În mod clar, George Upperton nu era cu nimic mai bun decât tatăl lui Jack, chiar dacă, din afară, părea un exemplar mai reuşit. Slăbiciunea ei pentru farmecul masculin şi replicile spirituale avea s-o distrugă de tot, într-un final.

Se duse către cămin şi-şi adună rochia încă umedă de lângă vatră. Bineînţeles, hainele lui George dispăruseră. Se chinui să-şi lege şireturile corsetului şi-şi scutură bine jupoanele înainte de a-şi trage materialul umed pe piele. Trase de porţiunile în care corsajul i se lipea de piele până ce rochia ajunse să se drapeze pe corp, într-un mod inconfortabil. Oricum ar fi fost, trebuia să se mulţumească cu atât. Până ce ajungea la căsuţa ei, avea să fie într-o stare şi mai mohorâtă. Fiecare picătură de apă care-i udase rochia trebuia să-i servească drept amintire a acestei lecţii, să fie liantul armurii cu care avea să se acopere. Niciodată nu trebuie să ai încredere în bărbaţi!

Îndreptându-şi umerii, se duse către uşă, trase de ea... şi se ciocni de trupul dur al unui bărbat. Îşi înăbuşi un ţipăt şi făcu un pas înapoi. Silueta se întoarse şi, dintr-odată, Isabelle fu inundată de un val de uşurare care, în loc să o încălzească, îi înfierbântă ceafa, în timp ce pumnii îi rămaseră ca de gheaţă.

– Ce făceai acolo, în ploaie? O să te-alegi cu o răceală soră cu moartea.

Expresia lui George era întunecată. Mai bine. Dacă avea de gând să-i facă vânt, prefera să se mişte rapid şi fără prea mare gălăgie – ca lama unei ghilotine.

– Credeam c-o să apuc să mă întorc înainte să te trezeşti. Îşi trecu degetele peste braţul ei, o atingere uşoară, dar care se voia liniştitoare. N-am vrut să te trezeşti singură.

– Şi-atunci de ce nu ai intrat?

– Încercam să găsesc o soluţie. Îşi feri privirea de a ei, iar Isabelle aproape că şi-l putea închipui pe când era doar un băieţel, cu mâinile împreunate la spate, trasând o linie în pământ

cu degetul mare de la picior. Exact așa cum făcea Jack, când făcea ceva demn de laudă.

– Ce soluție? întrebă ea.

– Da, păi... speram să-mi vină vreo idee genială sau măcar ca un fulger să-mi lumineze mintea, dar se pare că furtuna a trecut. Aveam iluzia asta absurdă că aș putea să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu Jack. Și nu voiam să intru până nu găseam un răspuns.

– Ah. Inima ei începu să bată de două ori mai repede. Iar ea se îndoise de el, chiar și după jurământul acela rostit din inimă! Ăăăă... Se apropie de el, ieșind de la adăpostul oferit de cadrul ușii. Picăturile de ploaie îi udau fața și hainele, dar nici că-i păsa de ele. Dacă stăteai aici să te gândești, înseamnă că ai primit ceva vești.

– Din păcate, nimic. Tocmai de-aia ideea mea era absurdă. Voiam să-l prind pe Revelstoke înainte să se culce și să aflu dacă a aflat ceva de la oamenii pe care i-a trimis să cerceteze.

– Și?

– Exact cum mă temeam: și dacă ar fi existat ceva indicii, ploaia a șters orice urme.

– Dar mă gândesc că, mai mult ca sigur, au întrebat pe la hanuri și așa mai departe. George îi spusese deja răspicat că nu avea nici o informație nouă, dar Isabelle nu-și putuse reprima ruga. Adăugă: Așa cum am făcut și noi.

– Din păcate, vremea a îngreunat și asta. Nici unul dintre cei plecați în căutare nu a ajuns prea departe. Din nou o atinse ușor, ca și cum ar fi crezut-o în continuare fragilă. Sau poate că nu era vorba de ea, ci de ce exista între ei acum. Cel mai probabil, o să treacă o zi întreagă până ce-o să mai putem primi vreo informație. Îmi pare rău!

– Nu e vina ta.

– Și totuși, îmi pare rău pentru suferința ta.

Isabelle întinse mâna și-l strânse ușor de braț, sperând că această mișcare putea să-i transmită ceea ce ea nu știa exprima.

George îi prinse mâna și-și împleti degetele cu ale ei, strângând-o și el. Cumva, acest gest i se păru la fel de intim ca unirea trupurilor lor.

– Mulțumesc pentru tot. Nu... Ceva părea să o sugrume, blocând restul cuvintelor. O, Doamne, totul părea ca un rămas-bun. Nu știu cum aș fi rezistat astea două zile dacă n-ai fi fost tu.

Nu trecuseră decât două zile? Două zile cât două vieți – cea a lui Biggles și cea a lui Jack.

– Oricât ar dura, să știi că nu renunț până nu găsesc un răspuns. George îi ținea în continuare mâna și, prin atingerea aceea, Isabelle simți sinceritatea din spatele acestor cuvinte.

Trase în piept aerul încărcat cu umezeală și mirosul mării aflate nu departe de acolo. După ce-o să plece el, viața o să devină insuportabilă. Cum își permisese să se atașeze atât de mult de omul acesta, într-o perioadă atât de scurtă? Și totuși, nu putea să-și smulgă această afecțiune din suflet, chiar dacă îi cunoștea consecințele.

– Te-aș săruta, dar sunt iarăși ud-leoarcă, îi zise el, cu un zâmbet.

– Atunci hai în casă, nu mai sta în ploaie. Isabelle îi urmă exemplul și adoptă un ton mai relaxat, deși simțea în continuare o povară pe umeri, ca și cum ar fi purtat o pelerină imensă. Adăugă: Ca să nu mai spun că ai o poruncă de îndeplinit.

Imediat, zâmbetul lui deveni și mai larg, plin de promisiuni păcătoase. Își dusese deja la îndeplinire aceste promisiuni o dată, însă Isabelle simți totuși ca și cum toate măruntaiele i s-ar fi topit dintr-odată. În sfârșit înțelegea ce putea să atragă o femeie la un bărbat. Nu era pur și simplu posibilitatea ca acesta să-i ofere un copil în pântece. Era plăcerea actului în sine – asta dacă era vorba de bărbatul potrivit.

– Te gândești la ceva anume? Dorințele tale sunt ordine pentru mine.

Ah, cât de mult ar fi vrut să profite de o asemenea ofertă! Ispita o îmboldi imediat. Ar fi putut cere sărutări. Ar fi putut să-i ceară să o ducă din nou în pat. Sau să-i arate ceva nou. Și totuși...

– Știi bine care ți-e porunca. Aseară te-am păsuit. Dar acum a venit ceasul plății. O să-mi cânți la pian.

– Dar asta înseamnă să ne întoarcem la conac.

– Știu. Îmi asum riscul.

Și-apoi, la cât de târziu era, ceilalți oaspeți ar fi trebuit să fie de mult în paturile lor. Degetele lui se strânseră peste palma ei:

– Spune-mi... o luăm la fugă până acolo?

Isabelle ieși în urma lui în ploaia potolită. Picăturile se îmbibau în rochia și în cămășuța ei, deja umede, însă nici că-i păsa. Simpla prezență a lui George și rămășițele senzațiilor delicioase ale unirii lor o încălzeau suficient. Străbătură peluza în fugă, până la conac. Ferestrele întunecate străjuiau întinderea de iarbă, asemenea unor ochi goi. Fără să ia în seamă ploaia, George ocoli clădirea.

Ajuns în dreptul unei uși mai ferite, se opri.

– Putem să intrăm pe ușa din spate. Camera mea nu e prea departe de scara pentru servitori.

Isabelle își încrucișă brațele pe piept și se sprijini de un perete din piatră nefasonată.

– Să înțeleg că ai un pian la tine în cameră?

– Ăăă, nu, dar am haine uscate și un pat destul de confortabil.

– Porunca pe care ai primit-o nu implica nicidecum vreun pat.

George își puse mâinile de-o parte și de alta a capului ei și se apropie suficient de mult încât Isabelle să simtă căldura emanată de trupul lui.

– Ar putea, dacă ai schimba-o.

– Nu schimb nimic. Se lăsă în jos, ieșind din îmbrățișarea lui. Deocamdată. Dacă vrei s-o schimb, va trebui să mă convingi.

Capitolul 17

Schimbat în haine uscate și ținând în mână un sfeșnic, George se strecură în sala de bal.

– Hai, nu e nimeni.

Întreaga casă era cufundată în întuneric: lumânările fuseseră de mult stinse, iar focurile reduse la niște tăciuni. Chiar și servitorii se vârâseră în așternuturi, iar George străbătuse coridoarele cu pași silențioși, ca nu cumva să trezească vreun valet.

Isabelle intră și ea cu pași ușori în urma lui. În această încăpere, ca și în dormitorul lui George, în șemineu se zărea o lucire slabă, grație jarului muribund. Ghemuindu-se în fața grătarului, bărbatul împunse cărbunii cu vătraiul până ce reuși să resusciteze cărbunii cât de cât.

Își ridică privirea, descoperind că Isabelle stătea în picioare chiar în spatele lui.

– Să știi că, și acum, tot aș putea să-ți împrumut ceva haine uscate.

– N-o să mă plimb prin casa asta îmbrăcată în straie bărbătești, chiar dacă toată lumea doarme. O să mi se usuce rochia, într-un final.

Isabelle făcu semn către pianul întunecat care domina partea din spate a încăperii:

– Porunca ta.

– Da. Tu stai aici, să te usuci, în timp ce eu...

Se lăsă ușor pe spate, după care se ridică și se aventură în umbrele din partea cealaltă a sălii de bal. Pe scaunul pianului se afla ceva ce părea a fi o partitură abandonată de cineva. Vreo compoziție? Luă foile și aruncă o privire pe ele – conțineau mai multe schițe. Fără îndoială, îi aparțineau domnișoarei Abercrombie, cea care vedea tot.

Cu mișcări lenești, le frunzări. În prima o regăsi pe domnișoara Marshall, glacială și cu o ținută cât se poate de formală. Cu doar câteva tușe de cărbune, domnișoara Abercrombie reușise cumva să surprindă privirea rece și superioară a modelului ei. Pe următoarea pagină, Leach rânjea mitocănește, cu niște dinți vădit măriți de imaginația artistei. În mână avea un pachet de cărți, însă din mânecă îi ieșea îndrăzneț un as.

– Aici a greșit, își zise în barbă George. Dacă ar trișa, sigur ar câștiga mai des.

Cu un foșnet, trecu la următoarea foaie. Domnișoara Abercrombie îi surprinsese pe Julia și pe Revelstoke într-un moment în care se crezuseră neobservați. Copiile lor în cărbune se priveau ochi în ochi, purtând una dintre conversațiile lor mute, extrem de intime. Artista redase schimbul tacit de idei pe hârtie.

Altădată – cu nici o săptămână în urmă, chiar – George și-ar fi rugat un prieten să-i curme suferința înainte de a ajunge să se uite așa la o femeie, tandru și vrăjit. Acum însă, nu se putea gândi decât la Isabelle. Oare ea se uitase la vreun bărbat cu o expresie atât de îndrăgostită? Oare zâmbise așa prostește cu gândul la tatăl lui Jack? Gândul îi întoarse stomacul pe dos. Iar dacă s-ar fi uitat la el așa, el cum ar fi reacționat? În trecut, ar fi luat-o la sănătoasa în direcția opusă din prima clipă în care o femeie l-ar fi fixat cu ochi strălucitori, însă dacă Isabelle l-ar fi privit cu o asemenea expresie pe chip...

Inima începu să-i bată mai repede, însă, cu un efort, își izgoni această imagine din minte. Avea să se gândească la această posibilitate altă dată, cel mai bine când nu era ea de față. Mai ales că posibilitatea ca acest lucru să se întâmple cu adevărat era foarte mică.

În graba cu care dădu pagina, aproape că rupse hârtia pe care era schița cu Julia și Revelstoke. Dar apoi, când văzu ce urma, își dori să nu o fi făcut. Se trezi nas în nas cu propriul portret.

– Cine a desenat asta are talent cu carul.

Fără să vrea, George tresări. Isabelle reușise să se strecoare prin spatele lui, fără ca el să o simtă.

– Da, are. „Chiar neliniștitor de mult", completă în gând.

– Așa te îmbraci când ești în capitală?

Ca și în cazul celorlalte portrete, domnișoara Abercrombie exagerase câteva detalii de o anumită importanță. În cazul lui, îi modificase hainele. Cumva, reușise să-i facă cizmele să strălucească atât de tare, că soarele ar fi pălit de invidie. Marginile gulerului îi erau neverosimil de sus, aproape încadrându-i chipul. Nodul de la eșarfă era absurd de complicat, iar părul...

Cu un gest absent, își duse mâna în creștet, să verifice. Da, exact așa cum își închipuise. Nimeni nu-și purta părul în modul acela ridicol, nici măcar Beau Brummell înainte să cadă în disgrație. Și, în mod clar, nu George Upperton. Deci așa îl vedeau cei din jur? Nimic altceva decât un dandy inutil, petrecând în fel și chip vara și toamna, până ce lumea mondenă se întorcea în Londra și putea reveni la programul său de nopți albe petrecute în tripouri și somn în timpul zilei. Dar exact așa voia tatăl lui

să devină. Superficial. Libertin, dacă nu de-a dreptul depravat. Cu un asemenea mentor, George se dovedise un învățăcel sârguincios. Își drese glasul.

– Nu chiar așa. Nici nu-mi vine-n minte cineva care să se îmbrace în așa fel.

– Mie da. Înainte ca George să-i ceară să spună exact la cine se referea, Isabelle arătă către schiță: Persoana care a desenat asta știe de pasiunea ta pentru muzică?

Privirea pătrunzătoare a domnișoarei Abercrombie îi sesizase adevărata natură. Îl desenase stând în picioare, exact așa cum pozase pentru ea, în grădină, însă în mod clar nu trasase fundalul decât mai târziu, când el își trădase taina fără să vrea. Adăugase corpul pianului în spatele lui și, prin poziția lui stângace, reușise să dea impresia că persoana din portret încerca să ascundă instrumentul de ochii privitorilor.

– Bravo, domnișoară Abercrombie!

– Să știi că-mi pare că tragi de timp, îl împunse Isabelle. Dacă aș avea pe ce să pun pariu, aș face-o mizând pe faptul că nu vrei să-ți duci la capăt porunca.

Degetele lui încremeniră, iar ultima notă, de o puritate absolută, se pierdu în noapte. Niște degete atât de pricepute, fie că se mișcau pe claviatură sau pe trupul ei! La acest gând, Isabelle își mușcă ușor buza inferioară.

Pe când era Isabelle Marshall, cunoscuse mai mulți dandy, cum era portretizat George în schița aceea. Bărbați care petreceau ore întregi ca să decidă ce haină se potrivea cu o anumită pereche de pantaloni, bărbați care-și scoteau din minți valeții până ce aceștia reușeau să le lege eșarfa exact așa cum visau ei. Niște fanfaroni grandomani! Bărbați pentru care cea mai bună prietenă era o oglindă cu ramă bogat ornamentată. Însă Upperton avea ceva care-o făcea să creadă că el nu era așa. La el, accentul pus pe înfățișare era doar o fațadă. Era doar o aparență în spatele căreia își ascundea adevărata natură – un om mult mai profund, cu preocupări, și poate suferințe, mult mai complexe.

Ochii lui se deschiseră, ca și cum s-ar fi trezit dintr-o transă de un ceas încheiat.

– Tu știi să cânți la pian?

Această întrebare o luă pe nepregătite.

– Nu ca tine.

– Sigur ai învățat. Nu ține de educația standard a unei lady și de capacitatea de a interpreta câteva cântece la pian? Aceste cuvinte fură articulate pe un ton critic, iar accentul căzu pe titulatura de „lady". Ceea ce o irită. George adăugă: La mine în familie așa stau lucrurile.

– Eu mă pricepeam mult mai bine la broderie.

Bărbatul se ridică de pe scaunul pianului.

– Hai aici! Ia loc!

– Dar n-am nicidecum talentul tău. Asta ca să nu spună că nu mai atinsese un pian de ani întregi. Își strânse degetele în pumn.

– Eu m-am dat în spectacol în fața ta. Iar acum aș vrea să o faci și tu.

Tonul lui nu lăsa loc de contraziceri. În același timp, Isabelle simți un flux lichid încălzindu-i pântecul. O parte din ea și-ar fi dorit ca el să se dea în spectacol așa cum o făcuse în căsuța de pe moșie. Așa cum o făcuse în bucătăria ei. Din nou, da, din nou.

Poate că, dacă accepta, această toană ciudată a lui avea să se transforme în ceva mai plăcut. Isabelle luă loc în fața claviaturii, lăsându-și un răgaz pentru a-și netezi fustele sub ea și a-și așeza mâinile așa cum fusese învățată – degetul mare de la mâna dreaptă pe do, iar degetul mic de la stânga cu o octavă mai jos.

– N-am mai cântat de-o veșnicie. Sinceră să fiu, nici nu cred că-mi mai aduc aminte cum se face.

Ultima dată când se așezase la pian și cântase în fața cuiva fusese înainte de debutul ei în societate – doar o altă fetișcană inocentă, îmbrăcată în alb, care-și arăta calitățile în fața aristocrației. Pentru ca familia ei să fie mândră de ea.

– Ce să cânt?

George se mișcă până ce ajunse să stea chiar în spatele ei. Lui Isabelle i se părea că respirația lui îi unduia firele de păr din creștet.

– *Eine Kleine Nachtmusik.*

– Asta e o serenadă pentru instrumente cu coarde.

– Există și un aranjament pentru pian.

– Dar... Mozart? Își lăsă mâinile în poală, adăugând: Ai milă de mine!

– Sora mea, Henrietta, măcelărește piesa asta cu o regularitate uluitoare. Tonul îi era plin de o amărăciune surprinzător de mușcătoare. Nu prea ai cum să te descurci mai rău de-atât.

Isabelle aproape că-și puse în aplicare impulsul de a se întoarce să se uite la el, dar își aminti la timp cum stătea el în spatele ei. Nu s-ar fi cuvenit să se trezească cu fața într-o poziție stânjenitoare.

George se aplecă peste ea, cu pieptul lipit de spatele ei și obrazul lângă al ei. Mirosul de țigară de foi, brandy și trup de bărbat îi sensibiliză nările. George își puse mâna stângă pe clape și îi poziționă arătătorul drept pe sol.

– Măcar cântă notele temei.

Isabelle eliberă presiunea de pe clape, tot crescând și descrescând cu pauze primele câteva măsuri, permanent conștientă de faptul că George era chiar în spatele ei, aproape îmbrățișând-o cu un braț pe măsură ce acompaniamentul oferit se transformă într-un contrapunct. Isabelle mai intonă stângaci câteva note, după care se opri cu totul. Mâna lui stângă continua să traseze un ritm nemilos de allegro. Chiar și pe vremea când exersa mereu, Isabelle n-ar fi avut cum să țină pasul cu el. Bărbatul continuă, fredonând încet melodia, până ce muzica alunecă spre ceva de-a dreptul necunoscut. Păstrase acordurile potrivite, însă schimbase ordinea notelor. Improviza, așa cum se spunea că făcuse și compozitorul. Pierdut complet în muzică, George nici măcar nu observase că ea își împreunase mâinile în poală.

– Dacă voiai neapărat Mozart, ai fi putut alege una dintre operele sale, remarcă ea. Aș fi putut măcar să încerc partea de voce.

Degetele lui se opriră pentru o secundă. Brațul său drept se strecură pe după ea, prinzând-o complet, luând-o prizonieră între corpul lui și cel al pianului. Apoi apăsă cu putere pe clape, scoțând câteva note grave. Abia când instrumentul lansă o serie de note delicate, care aduceau aminte de un râs batjocoritor, Isabelle recunoscu pasajul de început din *Flautul fermecat*. Această operă fusese gândită, bineînțeles, pentru o orchestră întreagă, însă el reușea să-i redea esența cu un singur instrument muzical.

-Sper că nu te aștepți ca eu să fiu Regina Nopții.

Din pieptul lui ieși un hohot răsunător, în timp ce degetele sale struneau notele acute ale celebrei arii.

-Nu-ți plac provocările?

-Aș zice că tu ești o provocare suficientă pentru mine.

Degetele lui se opriră dintr-odată.

-Ce vrei să spui cu asta? Doar mi-ai văzut portretul. Îmi plac băuturile tari, pariurile pe mize îndrăznețe și femeile... Mâinile lui se desprinseră de pe clape pentru a-i cuprinde sânii. Își lipi obrazul de al ei și o mușcă ușor: Și femeile dispuse să mi se dăruiască.

Isabelle trase aer în piept, simțindu-și sfârcurile întărindu-se.

-Nu ești chiar așa de simplu, nu atâta timp cât ascunzi partea asta a ființei tale față de restul lumii. Ar trebui să fii în Londra, să dai un spectacol pentru rege.

-Ba ar trebui să dau un spectacol pentru tine.

-Și ai făcut-o. Ceea ce a fost o adevărată revelație.

-Dar n-am terminat. Îi strânse ușor sânii și-și trecu vârful limbii peste lobul urechii ei. Asta n-a fost decât încălzirea.

-Uite, iar te ascunzi.

-Ceea ce încerc eu aici – îi mușcă jucăuș pielea de pe gât – e să trec la niște activități mai interesante, acum că m-am achitat de porunca primită.

Ah, dar ce convingător era! Convingător, seducător, o adevărată ființă senzuală. O altă cădere în ispită i se pregătea în viitorul apropiat, iar ea era mai mult decât dispusă să se arunce în gol. Dar nu încă. Își înclină capul și se feri:

-Încerci să-mi distragi atenția de la ce discutam.

-Adică nu discutam despre ce gust divin are pielea ta, exact aici? Își lăsă capul în jos, să o sărute, însă Isabelle îi evită din nou atingerea.

-Subiectul era Mozart. Știi tu... compozitorul. Copilul-minune.

George se trase înapoi, iar spațiul dintre ei se umplu cu o tensiune de o cu totul altă natură.

-Eu nu sunt un copil-minune.

George rosti fiecare silabă cât putu de răspicat. Să nu fie nici o îndoială în mintea ei – sau a lui. Oare încerca să se convingă pe sine?

– Nu e absolut nici o rușine în așa ceva.

– Spune-i asta tatei!

Picioarele lui loviră podeaua cu o serie de bufnete scurte, îndepărtându-se. Nici sfeșnicul, nici licărirea dinspre vatră nu erau suficient de puternice pentru a alunga umbrele din celălalt capăt al încăperii. Dar Isabelle și-l putea închipui, cu spatele drept, umerii rigizi și chipul încruntat.

– Muzică, scuipă el cuvântul. Ocupație de femei. Frivolă. Nedemnă de un bărbat.

Isabelle se ridică și se duse după el.

– Nu-i adevărat.

– E o rușine.

– Ba nu.

– Ba așa era, în ochii tatei. George își trecu o mână prin păr, transformându-l într-o masă țepoasă și dezordonată. Ai idee cum e să ai... *chestia* asta în tine? Doamne, uneori am impresia că e o ființă vie. Flămânzește și vrea să iasă la lumină. Dar e o parte din tine, parte din esența ta. N-o să scapi nicicând de ea, dar trebuie să-i negi existența. Trebuie să ascunzi cine ești cu adevărat, pentru că nu te-ar accepta ceilalți ca atare. Știi cum e?

Stătea cu spatele la ea, iar Isabelle își dori să-i poată vedea expresia, deși și-o putea imagina destul de bine. Tonul lui chinuit trăda o durere profundă. O parte din ea ar fi vrut să-l ia în brațe, să-i rezeme capul pe umărul ei și să-i mângâie părul pentru a-l liniști.

Dar cealaltă parte a minții ei îi aduse aminte de ultimii ani, pe care îi trăise într-un colț de lume, în totală dizgrație. „Trebuie să ascunzi cine ești cu adevărat." Da, chiar așa. Această frază o făcu să-și încrucișeze brațele pe piept și să bată din picior.

– Da, cred că știu.

George închise imediat gura. La naiba, nu avusese de gând să-și dezvăluie sufletul într-atât, nici talentul său și nici durerea de a fi nevoit să-l ascundă. Nu se așteptase să-l înțeleagă cineva.

Însă Isabelle nu numai că îl înțelegea, dar ceea ce îndurase în ultimii ani depășea cu mult presiunile pe care le exercitase tatăl lui asupra sa. Cu o singură carte, Isabelle lua toate punctele și primea toată miza. Iar cartea aceea era Jack[1].

– O, Doamne, sunt un măgar.

– Uneori. Isabelle se apropie cu pași ușori de el. Dar ai o inimă bună. Nu-mi vin în minte prea mulți oameni cu poziția ta socială dispuși să-mi sară în ajutor fără să se aștepte la vreo recompensă.

George își drese glasul și zise:

– Hai să nu vorbim despre așteptări și recompense, da? Mă tem că acțiunile mele recente n-or să mai pară atât de nobile examinate mai îndeaproape.

– Te referi la cele de acum sau la cele de mai devreme? Isabelle se oprise în fața lui, însă George nu putea să-i vadă expresia, în întunericul aproape total. Tonul ei nu trăda nici o emoție. Măcar dacă l-ar atinge – i-ar fi suficient să-i simtă vârfurile degetelor pe brat ca să știe că era totul în regulă între ei.

– La cele de noaptea trecută. De azi, mai devreme. La cele de acum. La tot.

Isabelle încremeni pentru suficient de mult timp, încât o broboană de sudoare să se scurgă pe tâmpla lui George. Singurele sunete din încăpere erau răsuflarea ei și un foșnet de pânză, dar măcar știa că nu se îndepărta de el – sau nu-și ridica mâna, să-l pălmuiască.

– Aseară nu m-ai sedus. Mi-ai oferit alinare.

– Și acum?

– Ar trebui să mă aștept să încerci din nou, dacă tot ai reușit o dată. Nu asta fac toți bărbații?

A, da, bărbații! Tatăl său îl educase în așa fel încât să devină exact genul acesta de bărbat.

– Dar de data asta nu ai reușit, continuă Isabelle, nu-i așa? Pentru că nu te-am lăsat. Încă.

[1] Joc de cuvinte. În eng., Jack este denumirea pentru cartea de joc cunoscută în română sub numele de valet. (n.tr.)

Câte promisiuni se aflau în spatele unui singur cuvânt! George întinse mâna către ea, însă degetele sale întâlniră numai materialul poalelor ei, înainte ca Isabelle să se strecoare mai departe de el.

– Nu-mi ușurezi deloc situația.

– Asta pentru că abordezi problema greșit.

Din nou, o urmă de promisiune – care-i punea în valoare cuvintele ca o notă suplimentară.

– Și ce altă abordare ar mai fi?

– Răbdarea. Lasă-mă să vin eu la tine!

– Răbdarea n-a fost nicicând punctul meu forte.

– Și nu mai folosi seducția ca metodă de a evita subiecte pe care ai prefera să nu le discuți, continuă ea, ca și cum el nu ar fi zis nimic. Poate că în seara asta ar trebui să-ți întorc serviciul și să te alin eu pe tine.

Ce naiba spunea acolo? Cu o seară înainte, fusese de-a dreptul înnebunită de dispariția lui Biggles și a fiului ei. El nu putea să pretindă nici măcar că ar fi fost furios sau rănit. Ei bine, nu *într-atât* de furios, nu *într-atât* de rănit. N-avea nici un drept să simtă așa ceva. Ea îi arătase asta prin doar patru cuvinte cât se poate de simple.

– Deci, domnule Upperton...

– După ce s-a întâmplat noaptea trecută, nu crezi c-ar fi mai bine dacă mi-ai spune George?

– Domnule Upperton – de data aceasta sesiză zâmbetul gurii care rostise acest nume – ce-ar fi să-mi spui despre ea?

Bărbatul dădu nedumerit din cap, fără rost, pentru ea n-avea cum să-l vadă.

– Despre cine?

– Ce e chestia asta din tine cu care tatăl tău nu era deloc de acord?

– Ți-am arătat deja. E muzica. Restul lumii nu știe... bine, nu știa. Acum vor afla cu toții.

– Și cui crezi c-o să-i spun eu?

– Nu tu. Ieri am făcut o imprudență. Am venit aici, în plină zi, să cânt și m-am pierdut cu firea. Așa mi se întâmplă. Mă face să uit unde sunt. Când m-am trezit, aveam o turmă de admiratoare.

– Până acum, nu prea îți argumentezi bine cauza, nu pari a avea nevoie de alinare.

Ritmul acela neîncetat era dat de piciorul ei care bătea în podea?

– Dar toate domnișoarele alea îmi știu taina acum. O știe *și maică-mea* și, dacă ai impresia că n-o să mă tot cicălească să cânt în public, te înșeli amarnic.

– Nu faci deloc progrese cu pledoaria.

Femeia asta ar fi putut fi o judecătoare pe cinste.

– Și cum rămâne cu amicii mei de la cluburi? Ei ce-or să zică?

– Aș zice c-o să poți suporta.

George își putea închipui clar cum stătea, cu brațele încrucișate, fixându-l cu o expresie de severitate prefăcută și cu buzele încercând să reziste atacului unui zâmbet amuzat. Da, o judecătoare chiar ademenitoare.

– După cum am spus, sunt un măgar.

– Dar ce te deranjează *de fapt?*

Această întrebare era mult prea incisivă. N-ar fi trebuit să-i răspundă, nu sincer, însă o parte din el voia să o facă. Îl auzise cântând, în fond, lucru cu care cel mai vechi prieten al său nu se putea lăuda. Sau oricine altcineva, căci ea fusese prima care-l ascultase. Ce putea fi rău în a-i spune o parte din povestea lui? Putea să-i dea măcar atât, atâta timp cât nu dezvăluia prea multe.

– Nu s-a pus niciodată problema să iau lecții de pian. Profesorul de muzică a fost adus la noi în casă pentru surorile mele.

– Dar voiai să înveți.

– Mai mult decât orice. George știa că n-avea să poată nicicând descrie în cuvinte acea nevoie pe care o simțise. Le ascultam încercările și știam că pot să mă descurc mai bine decât ele. Prin minte îi străfulgeră o amintire din vremea când era doar un băiețel. Oare câte după-amiezi își petrecuse pândind la ușă, în timp ce surorile sale își repetau, stângace, gamele, mâncându-l degetele să le arate cum se făcea? Profesorul le cânta câte o piesă nouă, iar eu nu trebuia să o aud decât o singură dată. Noaptea mă dădeam jos din pat, mă strecuram jos și o cântam până ce o învățam la perfecție.

– Înseamnă că nu dormeai prea mult.

– Îmi lua mai puțin decât ai crede. Lăsă să-i scape un hohot de râs, cu o tonalitate bizar de goală. Mama mereu spunea că surorile mele erau adevărate minuni, numai că se intimidau când aveau public. Acum stau și mă întreb dacă nu cumva mă auzea noaptea și-și închipuia că Henny era cea care cânta.

– De ce te ascundeai?

– La început, l-am rugat pe tata să pot lua și eu lecții. Iar el mi-a comunicat cât se poate de clar că asemenea preocupări erau pentru fete, și că fiului său n-avea să-i fie permis să fie interesat de un domeniu atât de puțin masculin. Se opri. Nu era cazul să spună mai mult de-atât.

– Și apoi?

A naibii femeie, cu mintea ei ageră!

– Într-o noapte, tata a venit de la club și m-a prins asupra faptului.

Își amintea și-acum ce piesă repeta. Bach. *Toccata și fuga în re minor.* S-o învețe după ureche fusese pentru el cea mai mare provocare cu care fusese confruntat până atunci. Exersase de nenumărate ori temele complicate, care se împleteau unele cu altele, după care trebuise să accelereze totul, pentru a duce melodia la ritmul ei firesc. Și aproape că reușise să o cânte de la cap la coadă fără cusur.

Bineînțeles, se pierduse din nou. Muzica îl prinsese sub farmecul ei, ca o vrăjitoare, făcându-l să piardă noțiunea timpului. Așa că se trezise cu tatăl lui intrând cu pași clătinați pe ușă, beat-turtă.

„Băiatul meu n-o să ajungă un sodomit!" Nu voia să repete aceste cuvinte în fața ei. La momentul respectiv, nu le înțelesese decât vag. Așa cum zisese și Jack, „afurisenie".

Aproape că rosti cuvântul cu voce tare. Văzându-i degetele poposind pe antebrațul său, își ținu în frâu accesul de vulgaritate. Atingerea ei înaintă ușor spre umăr, fără să fie încă o îmbrățișare în toată puterea cuvântului, dar amenințând să se transforme în așa ceva.

– Și ce-a făcut când te-a prins?

– Ce se pricepea cel mai bine – a tunat și-a fulgerat. Pedeapsă destul de ușor de ignorat, însă ceea ce se întâmplase a doua

zi nu mai fusese la fel. Își continuă povestea: Numai că nu era într-atât de beat încât să uite. A doua zi dimineață, a jurat că face el bărbat din mine. Și m-a dus la clubul lui de box. George își trecu o palmă de-a lungul maxilarului. Eu am o bănuială că spera c-o să-mi rup vreun deget sau așa ceva.

Isabelle se aplecă mai aproape de el – suficient ca el să simtă adierea mirosului ei de levănțică, suficient cât să simtă pătrunzându-i prin piele căldura ei.

– Dar nu s-a întâmplat așa.

– Nu. Învățase să se ferească. Învățase să-și epuizeze adversarii prin anduranță fizică, învățase să le distragă atenția vorbindu-le. Orice, numai să-și cruțe mâinile. Iar, când trebuia să lovească, învățase să lovească cu consecințe devastatoare. Dar nu-mi puteam permite riscul ca, într-un final, planul lui să dea roade. El m-a transformat în ceea ce ai în fața ochilor. Un bărbat simplu care joacă pe mize prea mari, bea prea mult și se bucură de favorurile prea multor doamne, dincolo de lațul căsătoriei.

Ce existență goală reflectau aceste cuvinte! Iar acum își dădea seama din proprie experiență ce consecințe avea acest stil de viață, dar nu-i putea spune ei asta.

– Ba să știi că ești mai mult de-atât, declară ea. Mult mai mult de-atât. Știu sigur că ești.

Isabelle nu-i lăsă timp să răspundă. Și-i înfrână orice posibil protest cu un sărut.

Capitolul 18

La început, atingerea buzelor ei fu șovăielnică. Nesigură, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase între ei. George n-ar fi cerut nimic din ce ea n-ar fi fost dispusă să dăruiască din proprie inițiativă. O lăsa să descopere propria putere, propriile mijloace de convingere. O lăsa să ceară, când urma să fie pregătită. Odată ce își dădea seama de ce avea nevoie.

Isabelle mai degrabă îi sorbea gura decât să bea fără reținere, însă avea să ajungă și la asta, odată ce urma să se fi dezbărat de nesiguranță. George își petrecu mâna pe după talia ei, ținând-o ușor. Degetele ei trasau linii care parcă ardeau pe umerii, pe ceafa, pe gâtul lui, căutându-i pielea sub haine. Curând... O, Doamne, să fie curând! Sărutările ei inocente erau o tortură, cu dulceața lor insinuantă.

O prinse mai tare și o ridică, lipită de el. Sânii ei mici se lipiră de pieptul lui. O, Doamne, ar fi vrut să-i cuprindă în palme, să-i guste, să le simtă mugurii tari sub limbă. Din nou, își apăsă mâinile pe trupul ei, de data aceasta îmbrățișându-i trupul tare, nepermițându-i să se topească sub atingerea lui. Nu încă. Nu încă, dar curând...

Isabelle se trase în spate și deschise ochii. Respirația îi năvălea printre buzele întredeschise, răspândindu-se ca o adiere pe obrajii lui.

– Nu aici, zise George, răgușit. Servitorii se vor trezi mai devreme, să aprindă focurile și, dacă o să pierdem noțiunea timpului, or să dea de noi aici. Hai în camera mea!

Isabelle clipi, șovăind chiar în ciuda a tot ce se întâmplase între ei. Camera lui, da. Reprezenta un pas în teritoriul lui, să facă dragoste pe cearșafurile în care dormise până atunci, poate chiar să aștipească amândoi și să se trezească îmbrățișați. O, Doamne, chiar ar trebui să ezite.

Și de ce naiba permitea așa ceva? Niciodată nu-și aducea femeile în spațiul lui personal. Dar ea nu era ca nici una dintre ele, ba era chiar unică pe lume. Putea să facă o excepție de data asta.

Corpul lui i-o poruncea.

– O să fie mai confortabil în patul meu. Se aplecă și îi sărută ușor pielea de sub ureche. Pulsul ei se zbătea dincolo de suprafață. Mai plăcut. Atinse locul acela cu vârful limbii. Văzând-o că inspiră cu zgomot, zâmbi, fără să se îndure să-și depărteze buzele de gâtul ei, adăugând: Putem să nu ne grăbim.

O făcu să simtă apăsarea dinților lui – doar o mușcătură ușoară. Isabelle se agăță de umerii lui și se lăsă moale în îmbrățișarea lui, potrivindu-și trupul zvelt pe contururile lui, ca și cum ar fi fost creată special pentru asta.

La naiba, chiar că era un gând care să-l readucă cu picioarele pe pământ, să îl sperie și să-l pună pe fugă! Însă o parte din el voia să rămână pe loc, să examineze mai atent ideea asta. Ca atunci când privea o furtună puternică pe mare, gândul acesta îi stârnea și spaimă, și uluire, într-atât încât să-l determine să îi cerceteze desfășurarea, dar și să-și simtă pielea ca de găină.

– Dar tot ar putea să intre careva peste noi.

George își permise un rânjet jucăuș:

– Riscul face lucrurile să fie distractive, dar dacă asta te deranjează, n-ai decât să ai grijă să nu scoți nici un, dar nici un, sunet.

Iar el avea de gând să-i smulgă cât mai multe țipete de plăcere cu putință. O eliberă din strânsoarea sa și o apucă de mână.

– O să ne strecurăm pe scara servitorilor.

Dumnezeule, degetele ei se încleștară pe mâna lui și îl urmă. Câtă încredere avea în el! Ce-i drept, exact asta îi ceruse, însă în minte îi veniră cuvintele pe care ea le rostise chiar înainte de sărutul lor. „Ba să știi că ești mai mult de-atât." El nu era chiar atât de sigur de asta, acum că se comporta exact ca un libertin pentru a o face să cadă în păcat.

Iar dacă i-ar promite ceva mai mult, n-ar mai fi vorba doar de seducție. Zău așa, gândul ăsta era chiar înspăimântător. Și-apoi, nu avea cum să-l transpună în fapte. Ce ar putea să-i ofere? Condiții de trai mai bune, poate chiar o poziție mai bună în societate, însă aristocrații n-aveau nicicând s-o accepte în cercurile lor. Și-apoi mai era și inima lui. Ar putea să i-o ofere pe tavă, însă ce știa el despre dragoste? Dintr-odată, râsul tatălui său îi răsună în urechi. Dragostea romantică, încă un domeniu exclusiv feminin, ca și mătăsurile, dantelele, pictatul în acuarelă, ca și poezia și romanele. Și ca și muzica.

Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i readucă fiul acasă – și acesta era un jurământ pe care deja i-l făcuse.

Isabelle își simțea inima bătându-i nebunește în piept. Societatea o considera o femeie decăzută, însă acum, pentru prima oară, se comporta ca atare. Cu îndrăzneală și neobrăzare, se aruncase în brațele lui George, iar acum îl lăsa să o conducă în odaia lui, unde avea să se bucure de ispita reprezentată de corpul lui.

Și era mai mult decât dispusă s-o facă. Bărbatul acesta îi dăruise plăcere, iar acum ea avea să-i întoarcă favoarea. Voia să i se dăruiască și să șteargă imaginea aceea a unui băiețel trist, pe care o văzuse cu ochii minții atunci când George îi povestise despre frustrările pe care le trăise în copilărie. Știa prea bine cum era să fii obligat să te potrivești într-o formă prefabricată, într-un rol trasat de așteptările familiei – să respecte regulile acelea care necesitau păstrarea unei fațade perfecte. Și cu câte răni deschise te alegeai, în timp. Și cum, într-un final, ea însăși ajunsese să se răzvrătească.

Scara servitorilor se afla în partea din spate a casei, golașă și șubredă. Fiecare scârțâit al treptelor reverbera în noapte. Când ajunseră pe holul de la etaj, aproape că se aștepta să fie întâmpinați de vreun ocupant al casei, dornic să le spună vreo două pentru că făcuseră gălăgie.

– Chiar crezi că e o idee bună? întrebă într-o șoaptă speriată.

– Chiar excelentă. George îi răspunse pe un ton jos, iar căldura glasului lui o cuprinse într-un val de senzualitate. Vezi? Am ajuns deja la ușă.

Roti mânerul și împinse ușa pentru a lăsa la vedere dormitorul său întunecat. Lumina șfeșnicului pe care-l ținea în mână puse pe fugă umbrele, forțându-le să se refugieze prin colțuri. Linia dreaptă a peretelui opus era tulburată de o fereastră boltită. Partea stângă era dominată de un pat mare, cu baldachin și draperii de un albastru oțel, care se asortau cu dungile tapetului.

– E-aproape la fel de mare cât toată casa mea, murmură Isabelle. Mai devreme, când George își schimbase hainele cu unele uscate nu se uitase prea atent în jur. Și câtă piatră! Cred că e de-a dreptul imposibil de încălzit pe timp de iarnă.

George îi cuprinse ceafa cu palma.

– Mie, unul, îmi vin chiar acum în minte câteva metode de încălzire. Degetele lui îi cuprinseră gâtul, trăgând-o mai aproape. Ce zici? Două trupuri, sub plapumă... cred că n-ar avea probleme cu frigul.

O cuprinse într-o îmbrățișare, aplecându-și capul către ea. Îi sărută febril buzele, obrajii și fruntea. Dar nu era de-ajuns. Isabelle nu venise aici cu el pentru câțiva pupici, ca și cum ar fi fost niște copii ascunși după o tufă. Cu un geamăt, Isabelle îi apucă partea

din față a cămășii și îl trase către ea. Buzele ei le întâmpinară pe ale lui într-un sărut imperios.

Lăsase în urmă orice rețineri. El trezise aceste trăiri în ea, această poftă, această senzualitate și, măcar acum, avea să li se supună. Poate că n-avea să mai aibă niciodată un prilej ca acesta. Degetele i se pierdură în părul lui, sânii i se lipiră insistent de pieptul acela tare, iar șoldurile simțiră contactul cu o umflătură fierbinte, care devenea din ce în ce mai tare.

O, da, voia să simtă carnea aceea în mâini, între coapse, alunecând în ea și ridicând-o pe culmile nebuniei. Împingându-și sânii, șoldurile și coapsele, se lăsă purtată de dorința de a se uni cu bărbatul de lângă ea.

George își desprinse cu greu buzele de ale ei, respirând greoi.

– Mai încet, iubire. Mai avem câteva ore bune până dimineață.

– Nu cred că vreau să o luăm încet. Nu acum. Poate mai încolo.

Bărbatul își lăsă capul în jos, sprijinindu-și fruntea de a ei.

– Vrei să vezi cât rezist?

Zâmbetul care se întinse pe fața ei era de-a dreptul malițios.

– Pare o idee destul de distractivă.

– Distractivă, hm! George lăsă să-i scape un hohot scurt. O să-ți arăt eu distracție! Vino-ncoace!

O ridică la piept, lăsându-și buzele să treacă ușor peste locul din spatele urechii ei. Vârful limbii își lăsă urma caldă și umedă peste pielea ei. Lipindu-și palmele de omoplații ei și le coborî până la curbura taliei și mai jos chiar.

Isabelle se lăsă pradă acestor atingeri, lăsându-se purtată de senzații. Ce experiență diferită față de o pipăială pe ascuns, într-un hol întunecat! Mult mai savuroasă, mult mai profundă, mult mai puțin impregnată cu frică. Și o făcea să se simtă mult mai vie. Cu câteva zile în urmă, George îi ceruse să aibă încredere în el, iar ea făcuse întocmai. Chiar dacă nu era decât un străin, îi sărise în ajutor fără ezitare. Îi oferise afecțiune când nimeni altcineva nu se arătase dispus să facă asta. Refuzase să o lase să rămână o paria. Iar, când era cu el, nici nu se mai simțea așa.

George trezea în ea sentimentul că locul ei era lângă el, o trăire de care nu mai avusese niciodată parte. Chiar și înainte ca rudele ei să o repudieze, mereu se simțise ținută la distanță. Familia

Marshall urmărea doar profit – putere, bani, nu conta. Puneau stăpânire pe orice voiau, iar nimeni nu îndrăznea să le conteste acțiunile. Iar nesăbuita care avea îndrăzneala să se elibereze din matrița rigidă a așteptărilor familiei devenea dintr-odată o proscrisă.

Și, dacă stătea să se gândească bine, ar fi putut să-și dea seama mai devreme că nu se integra deloc printre ei. Nu cu adevărat. După cum își dădea seama acum, tânjea după apropierea de o altă persoană. *Avea nevoie* de așa ceva.

Între ea și George erau prea multe haine, prea multe straturi de bumbac, pânză și lână. Își strecură mâinile între corpurile lor și găsi nasturii din corn ai vestei lui. Privindu-l în ochi și zâmbind, îi desfăcu rapid și descheie materialul fin. Acum, între ea și pieptul lui nu se mai afla decât un strat de pânză subțire. Îi trase cămașa din betelia pantalonilor, îi deznodă eșarfa și îi desfăcu șnurul de la gât. Apoi prinse în pumni pânza apretată, îi scoase cămașa și o aruncă deoparte.

Cine și-ar fi închipuit câtă plăcere i-ar putea da simplul fapt de a dezbrăca un bărbat? Îi plăcea la nebunie întinderea aceea de piele, aurită de lumina lumânării, pe care o descoperea astfel. O savura cu o bucurie imensă. Voia să guste fiecare centimetru din el.

Punctul de la baza gâtului lui o atrăgea ca un magnet. Își lăsă capul spre el și își trecu limba pestea scobitura aceea. Mâinile lui îi găsiră talia și o strânseră puternic, în timp ce ea își continua explorarea. Isabelle îi gusta pielea cu limba, i-o săruta, i-o mușca ușor, înregistrând fiecare schimbare în respirația lui din ce în ce mai agitată, atentă la gemete și împingându-l spre pat, pas cu pas și atingere cu atingere.

George se prăbuși pe saltea și rămase întins, cu brațele sub cap, relaxat, cuprinzând-o cu privirea. Luase în stăpânire patul acela prin simplul fapt că-și întinsese corpul pe el. Mădularul îi împungea faldurile pantalonilor. Mai avea de desfăcut câțiva nasturi, și-i putea simți duritatea de catifea în palme.

În minte îi năvăliră o mulțime de imagini fierbinți. Bărbatul acesta o sărutase în cele mai intime locuri. Oare îndrăznea să facă și ea același lucru? Un impuls pervers o îmboldea să încerce

o asemenea desfrânare, însă nesiguranța o făcea să ezite. Ce-o să creadă despre ea, dacă îndrăznea să-l guste?

– Stai puțin. George îi întâlni privirea și i-o susținu, cu o intensitate fascinantă. Vreau să te văd dezbrăcându-te.

Isabelle își simți inima tresărindu-i în piept și zvâcnind precipitat dar, cu toate acestea, își ridică mâinile pentru a-și desface corsajul. Purta o rochie uzată, în stil vechi – cu nasturi pe umeri, pentru pieptar, șnur în partea din față și poale care se drapau în voie până la glezne. Putea să și-o dea jos în doi timpi și trei mișcări, să o lase deoparte și să se bage în pat, lângă el.

– Fă-o încet, adăugă el.

Fierbințeala din privirea lui îi arăta că voia să savureze momentul, iar acest gând îi făcu degetele să tremure în timp ce își desfăcea primul nasture. Își mușcă buza de jos.

– O, da! Îmi place cum îți stă așa. E amestecul perfect de inocență și de siguranță de sine.

– Nu mă simt deloc sigură pe mine. În momentul acela, chiar așa era. Se simțea ca și cum ar fi fost în vitrină. În toată viața ei, nu se mai dezbrăcase decât în fața servitoarei și a croitoresei, care nu văzuseră în asta ceva deosebit. În mod clar, nicidecum în fața unei persoane care voia să o privească după bunul plac. Simțindu-i privirea ca pe o atingere, ca și cum ar fi mângâiat-o cu degete reverențioase. O mai văzuse goală, dar faptul că se dezbrăca acum în fața lui era parcă altceva, fiind un act conștient de dăruire.

Sfârcurile i se semețiră pe sub cămașă când materialul uzat din bumbac se lăsă grămadă în jurul gleznelor ei. Și totuși, el se uita lung la ea, ca și cum ar fi purtat mătăsuri și panglici din cele mai fine.

– Acum corsetul.

Mâna lui alunecă spre betelia pantalonilor. Cu mișcări lenețe, desfăcu primul nasture.

Cu gâtul uscat, incapabilă să-și desprindă privirea de la locul acela dintre picioarele lui, Isabelle își duse mâna în spate, trăgând de șiretul corsetului. Arcuindu-și spatele astfel, sânii i se ridicară.

– Nici că e ceva mai frumos de-atât, rosti el lent, continuând să-și desfacă pantalonii, decât o femeie care se pregătește să intre în patul meu.

Ah, ce obrăznicie! Și nu terminase. Isabelle privi fascinată cum își eliberă membrul și îl cuprinse în mână. Palma sa mângâie ferm, de la bază la vârf și înapoi.

Femeia își dădu seama că nu mai fusese nicicând mai conștientă de propria piele – de felul în care-i acoperea corpul, de felul în care o furnica, de felul în care o încălzea. Fiecare mișcare a mâinii lui îi declanșa o pulsație adânc, adânc în pântece, într-un ritm care o făcea să se topească și, în același timp, să vibreze supusă unei tensiuni din ce în ce mai mari. Se simțea străbătută de o fierbințeală lichidă și își strânse coapsele, ca nu cumva aceasta să se verse.

Nu-și putea desprinde ochii de la mișcările lui. Degetele o mâncau din dorința de a le înlocui pe ale lui. Limba îi țâșni printre dinți, pentru a-i umezi buzele. Ochii lui se îngustară, fixând-o concentrați. Pe ea. Da, spusese „o femeie", ca și cum ar fi fost vorba de oricine, dar se referise strict la ea. Isabelle!

Cu degete tremurânde, tânăra trase de șiretul care pornea din partea de sus a coloanei ei. Parcă nu putea să-și dea jos corsetul îndeajuns de repede.

– Acum vino încoace!

Isabelle îl privi în ochi și se apropie cu pași înceți și măsurați, simțind că el voia să prelungească anticiparea, să crească tensiunea la maximum. Ajunse la marginea patului, iar el se ridică ușor pentru a-și trece palmele peste coastele ei, pornind în sus, încet-încet, până ce-i cuprinse sânii în căușul palmelor. O trase către el, lipindu-și buzele de un sfârc întărit, umezind mugurele de carne prin pânza cămășuței. Închizând ochii, Isabelle își arcui spatele și scoase un geamăt, un sunet profund, din gât.

– Ești pregătită pentru mine atât de repede?

Nu-i dădu prilejul să-i răspundă verbal, ci supse mai tare până ce respirația ei deveni un șuierat precipitat. Palmele lui se strecurară pe sub cămășuță, urcând ușor pe coapse. Isabelle se cutremură, abia așteptând să simtă degetele lui în ea, sondând locul sensibil până ce smulgeau din ea acel val de plăcere supremă. Se cufundă în ea și scoase un geamăt.

– Dumnezeule mare, ești atât de receptivă!

– La tine.

Isabelle n-ar fi trebuit să recunoască una ca asta, însă cuvintele se formară de la sine.

– Ridică-ți mâinile!

Femeia se supuse, iar el îi smulse ultima haină.

– Acum vino aici și arată-mi cât de receptivă ești.

Nota de poruncă din tonul lui îi declanșă un fior plăcut care se cuibări chiar în miezul ființei ei. Se urcă pe saltea lângă el, iar George o trase în jos, într-un sărut nebunesc. Contactul dintre pielea lui goală și a ei îi inflamă instantaneu terminațiile nervoase. Lăsându-și pantalonii în jos, George se trase peste ea. „Acum! Da! Acum!"

Îi prinse partea exterioară a coapsei, chiar lângă șold, suficient de tare încât Isabelle simți apăsarea degetelor în carne. S-ar putea ca a doua zi să aibă o vânătaie acolo. Însă pasiunea din spatele acelei presiuni o făcea să se topească.

Avea nevoie de el, ah, avea atâta nevoie de el! Nu mai simțise niciodată o dorință atât de profundă. Nici nu bănuise că avea o astfel de latură sălbatică, ca și cum pasiunea lui trezea în ea o forță identică. Se întinse după el, înfășurându-se în jurul lui, apăsându-i fesele și spatele. Orice, numai să-l aducă mai aproape. Orice, numai să se unească într-o singură ființă.

Se împlântă în ea cu o singură mișcare fluidă, iar Isabelle se agăță de el. N-avea să-l lase să o abandoneze. Nu și de data asta. Cu fiecare mișcare, bărbatul acela minunat o umplea într-un ritm frenetic, ca și cum nici unul din ei nu și-ar fi potolit foamea cu doar câteva ceasuri în urmă.

– O, Doamne! Isabelle își împingea șoldurile într-ale lui, răspunzând la fiecare împingere. O, Doamne, da!

Urca din ce în ce mai mult, pe o spirală de încordare, de plăcere. Undeva, paradisul o aștepta. Undeva aproape. Și-avea să-l găsească în curând. Tot ce trebuia să facă era să-l tragă spre ea.

George îi prinse șoldurile, după care-și strecură mâinile sub ea, ridicând-o în întâmpinarea lui. Respirația i se transformase într-o serie de gâfâieli aspre, iar chipul îi era dominat de o expresie concentrată și pasională. Privirea lui o străfulgeră, într-o rugă mută, sau poate o poruncă.

Isabelle își inhală aroma, amestecată cu mireasma moscată a împreunării lor, apăsându-și sânii de pieptul lui. Unghiile îi apăsau tare mușchii din partea superioară a brațelor. Mai aproape, da, mai aproape! Nu putea fi nicicând prea aproape, nu când era vorba de el și de valul de extaz care se ridica dinspre el.

– Da, te rog! Încă puțin...

Bărbatul își lăsă capul în curbura gâtului ei și o sărută ușor, repetat, într-un fel de contrapunct blând la mișcările sale puternice. Isabelle își petrecu brațele în jurul lui, îl strânse cât mai aproape și lăsă furtuna să-i poarte departe pe-amândoi.

Cu inima bubuindu-i în continuare în urechi, George se ridică în coate. Sub el, Isabelle încă mai fremăta, pierdută în extaz. Nici că-și putea aminti vreo partidă de amor mai reușită, nici că-și putea aminti să savureze mai mult satisfacția unei partenere cum se bucura de a ei. Ah, cum îl prinsese în ea, fierbinte și strâmtă! Cum pulsase în jurul lui când ajunsese la punctul culminant... Val după val, vibrând în jurul lui până ce nu mai reușise să-și întârzie eliberarea.

Eliberarea? Drăcie! Un junghi de oroare îi îngheță sângele în vine și se întoarse de pe ea. Penisul său, moale acum, ieși ușor din corpul ei. Dumnezeule mare, terminase în ea.

Nici prin gând nu-i trecuse că avea să-și piardă controlul așa. Intenționase să se retragă înainte de momentul crucial, *ar fi trebuit* să se retragă când simțise arsura la baza coloanei. Doar nu mai era vreun băiețandru cu caș la gură, iar ea oricum nu-și luase vreo măsură de prevedere, chiar dacă ar fi știut cum.

Nu plănuiseră nimic din toate acestea. În ciuda atracției aceleia afurisite care exista între ei, tot n-ar fi putut prevedea că în acea noapte urma să aibă parte de cea mai fenomenală partidă de amor din viața lui. Ar fi putut măcar să-și dea drumul pe cearșaf, ca orice domn respectabil.

Isabelle scoase un scâncet și se făcu ghem pe o parte, ca și cum ar fi simțit lipsa căldurii lui. George își simțea inima bătându-i cu putere în piept, încet acum, fiecare bătaie răsunându-i puternic în urechi, fiecare bătaie adăugând încă un strat la nodul de spaimă din stomacul lui.

Isabelle nu merita una ca asta. Nu când reușise atât de greu să-i câștige încrederea. Și ce-i oferise în schimb? Doar riscul de a se trezi din nou cu burta la gură și fără vreun soț alături care să-și asume creșterea copilului, care să o protejeze și să-i ofere cele necesare? Avusese de gând să o ajute să-și găsească fiul, să o aline când eforturile de căutare se dovediseră neproductive și, în loc de asta, o trădase.

Privea mișcările încete și regulate ale pieptului ei în timp ce dormea, fără să știe nimic. Genele lungi i se revărsau peste obrajii rozalii. Corpul acela zvelt nu își trăda prin nimic adevărata putere. De două ori îi suportase greutatea fără să se plângă. Ba chiar savurase avântul lui violent. Îl savurase și chiar îi ceruse să nu se oprească.

Încercă să și-o închipuie însărcinată – cu copilul lui – să și-o închipuie ținând un bebeluș în brațe și simți... Nu era sigur ce anume simțea, dar putea să identifice clar ce nu simțea. În nici un caz repulsie, în nici un caz iritare și nici dezgust. Și nu era furie, că se trezea cu încă o cheltuială pe lista lungă care-i punea greu la încercare finanțele. Nu era un impuls de a-și goli pe loc toată provizia de băuturi spirtoase. Pe scurt, era un sentiment complet opus celui pe care-l avusese când Lucy îl anunțase că avea să devină tată.

O, Doamne... Lucy! Ce-avea să facă cu ea? Și, mai important de-atât, ce-avea să facă în legătură cu Isabelle? În ceea ce o privea pe ea, prin minte i se învârteau nebunește tot felul de soluții. Soluții acceptabile în fața lumii... ba chiar să-și facă datoria. Să obțină o dispensă. Mintea sa conștientă le accepta cu totul, fără nici o ezitare, le accepta drept ceea ce era corect și moral. Dumnezeu să-l ajute!

Capitolul 19

Jack! Cu un fior, Isabelle deschise ochii într-o încăpere necunoscută. Încet, trase aer în piept. Visase că fugea, alerga după fiul

ei care parcă dispărea la fiecare cotitură. Așa cum continua să fie în realitate.

Prin fereastra de pe peretele opus se strecura lumina slabă a zorilor, schițând decorul din jur în nuanțe monotone de gri. Salteaua pe care stătea era mult prea confortabilă, cearșafurile în care era cuibărită erau mult prea fine... Când reuși să-și alunge pânzele de păianjen ale somnului din minte, aceasta fu invadată de imagini din noaptea trecută. George sărutând-o sălbatic, umplând-o mereu și mereu, pasional și animalic.

Se întoarse și îl găsi întins lângă ea, cu mâinile sub cap, uitându-se lung la tavan. Nu avea deloc experiență în a se trezi alături de un bărbat, dar nu mai era o copiliță. Ceva nu era în regulă. N-ar fi trebuit să o țină în brațe toată noaptea, respirând la unison cu ea, cu capul pe aceeași pernă? N-ar fi trebuit să o trezească sărutând-o blând, sau vreo mângâiere îndrăzneață, în cine știe ce loc scandalos? Ar fi preferat oricare dintre aceste posibilități, numai să nu-l găsească nemișcat și tăcut, ca o stâncă – dacă ar exista asemenea stânci care să emită unde pline de tensiune prin toți porii.

Întinse mâna către brațul lui, însă pe la jumătatea distanței își pierdu curajul.

– N-ai dormit deloc?

– Nu.

Un singur cuvânt, glacial, după tot ce se petrecuse între ei!

– Oh! Fără să vrea, își duse mâna la baza gâtului, apăsând. Am înțeles.

Încercă să-și păstreze tonul neutru, dar bănuia că George sesizase tremurul de la final.

– Chiar înțelegi?

Până aici! Dacă înainte încercase să fie rece, acum în nici un caz nu se mai putea. Ar fi fost imposibil ca el să nu simtă vulcanul de furie care erupea în ea. Dintre toți ticăloșii aroganți și nesuferiți, se încurcase cu cel mai nemernic dintre toți! Și doar știa ce-nsemna un om arogant și nesuferit. Crescuse înconjurată de asemenea personaje. Ba chiar adoptase și ea aceste însușiri. Familia ei se așteptase să se mărite cu un bărbat cu un temperament asemănător și să transmită această atitudine de superioritate urmașilor

lor, astfel încât să perpetueze iluzia că erau cu mult superiori restului omenirii doar pentru că avuseseră norocul să se nască în familia potrivită.

Ei bine, nu era deloc un noroc, nu când aceste însușiri deveneau arme, atunci când ceilalți nu se ridicau la înălțimea așteptărilor lor. Așa cum se întâmplase cu ea.

– O, da. Calmul netulburat al cuvintelor ei nu trăda nimic. Își strângea pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseseră în carne. O, da, înțeleg. Ai obținut ce-ai vrut de la mine și acum îmi faci vânt.

George își smuci capul spre ea:

– Ce vrei să spui cu asta? Se întoarse, pentru a fi cu fața la ea. Dintr-odată, Isabelle se trezi că umerii lui îi acopereau tot câmpul vizual. În primul rând, nici prin cap nu mi-a trecut să-ți fac vânt.

Fiecare silabă fu rostită sec. Isabelle își reprimă impulsul de a se retrage către perete. Nu trebuia să dea înapoi, nu trebuia să se facă mică în fața lui. Nu acum. Niciodată nu-i plăcuseră mironosițele din lumea bună, care leșinau doar când li se sugera ușor că nu fuseseră pe placul cuiva. Ea n-avea să facă una ca asta, n-avea să joace astfel.

– Dacă așa stau lucrurile, să știi că ai o modalitate foarte ciudată de a te manifesta. Ce Dumnezeu ar fi trebuit să cred, văzându-te așa?

– Poți să crezi ce vrei, bineînțeles. Credeam că am depășit problema asta a lipsei de încredere. Lăsă să-i scape un hohot aspru. Nu-i așa că-i tare? Se pare că ai dreptate, oricum. Când vine vorba de tine, nu sunt demn de încredere.

Isabelle inspiră prelung, pe nas, încercând să pună cap la cap cuvintele lui nebunești. Cumva, cât timp ea dormise sub efectul unirii lor, el reușise să înnebunească. Singura ei experiență cu nebunii era legată de unchiul ei Erasmus, însă acesta reacționa bine de obicei dacă îi vorbeai calm și-i ofereai un pahar de tărie. Puse o mână pe brațul lui George:

– Nu vrei să discutăm despre ce e vorba?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu vreau. Nu aici, unde nu am nimic de băut. Își trecu antebrațul peste frunte și zise: O, Doamne, chiar am nevoie de niște brandy.

Minunat! Acum mai-mai că-i spusese că-l făcuse să aibă nevoie de alcool. Dacă ar fi avut prin apropiere o sticlă cu brandy, ar fi fost ispitită să i-o spargă în cap.

– E aproape dimineață. Nu poți să bei brandy la micul dejun.

Umerii lui se lăsară în jos, iar ea interpretă această mișcare drept semn că se mai potolise, însă apoi George se întoarse pe spate, cu un braț îndoit, peste ochi.

Isabelle își mușcă buza de jos. Ce Dumnezeu ar fi trebuit să înțeleagă din felul în care se purta? Încă încerca să-și dea seama ce să-i spună când George își trecu palma pe față, până la bărbie și o privi în ochi. Nu-și feri ochii.

– Îți dai seama că trebuie să te cer în căsătorie.

Isabelle rămase cu gura căscată și nu reuși să o închidă preț de câteva secunde.

– Nu e cazul să ajungem la așa ceva, răspunse cu un glas slab. Nu sunt vreo domnișorică pe care s-o fi compromis.

– Nu, dar ești de familie bună.

– Nu mai sunt.

George ridică o palmă, iar Isabelle își înghiți restul protestele.

– Poate că-ți duci zilele în condiții mai austere, dar lucrurile nu au stat întotdeauna așa. Se vede clar de ce educație ai avut parte, fie că-ți dai seama sau nu. Felul în care ții ceașca de ceai. Felul în care stai pe scaun exact așa cum cer legile etichetei, cu spatele drept. Felul în care te apleci ușor și ești atentă la oricine îți vorbește, chiar dacă te plictisește cu detalii despre pasiunea vreunui văr de gradul patru pentru hieroglife. Nici măcar mama nu are o postură atât de elegantă ca a ta.

Isabelle simți un val de căldură în ceafă și prinse cearșaful în pumni.

– Indiferent de obârșia mea, domnule, n-aș avea motive să mă aștept la o cerere în căsătorie din partea ta. Ce s-a petrecut între noi nu are importanță.

– Și dacă rămâi grea din nou?

Ochii lui nu se dezlipiră de ai ei nici o clipă. Isabelle își frecă palmele de coapse.

– E un risc pe care ni l-am asumat.

Sau pe care ea și-l asumase. Ea se vârâse în patul lui, perfect pregătită să facă față consecințelor, chiar dacă acestea însemnau încă un copil. O, Doamne, nu orice copil, ci copilul *lui*. Închise ochii pentru a scăpa de imaginea unui băiețel cu ochi strălucitori și zâmbetul lui jucăuș. Fiul lui George sigur ar face de două ori mai multe pozne decât Jack.

– Eu n-am vrut să ne asumăm acest risc. Nu cu tine. Mi-am... mi-am pierdut controlul. N-am vrut să... Își schimbă poziția și își drese vocea: Oricum, ar trebui să-mi fac datoria față de tine.

Isabelle trase aer în piept. O asemenea ofertă ar fi trebuit să o flateze. Era mai mult decât obținuse de la tatăl lui Jack. Dar ceva lipsea din ecuația aceasta. Rostise toate cuvintele potrivite, însă acestea erau lipsite de convingere. Propunerea făcută izvora dintr-un simț al datoriei și poate dintr-o dorință de a se revanșa pentru situația în care era ea acum. Indiferent dacă avea sau nu legătură cu ei doi. Iar astea nu erau de ajuns – sigur nu erau de ajuns pentru Isabelle Marshall.

Chiar dacă trăia în condiții modeste, nici lui Isabelle Mears nu-i părea că erau de-ajuns. Se descurcase destul de bine de una singură. Și-așa avea să facă și de acum încolo. Fără George Upperton.

– Nu trebuie să faci asta. Îți sunt cu mult inferioară. Ce-ar zice familia ta?

George țâșni din pat, în continuare gol și asta era suficient cât să-i distragă atenția lui Isabelle.

– La naiba cu cei din familia mea! Nu au nici un cuvânt de spus în problema asta.

Femeia clătină din cap, strângându-și cearșaful în jurul trupului și ridicându-se în șezut.

– Iartă-mă, dar e o naivitate din partea ta să spui așa ceva.

George își lăsă capul pe spate și lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Naivitate? Ei, asta-i bună! Nu cred că mi-a mai spus nimeni că-s naiv, din primul an la Eton. Dacă stau să mă gândesc, nici atunci nu mi-a zis nimeni c-aș fi vinovat de-așa ceva.

– Poate că ai impresia că ești trecut prin viață în ceea ce privește majoritatea domeniilor, dar aici discutăm despre unul în care cred că eu am mai multă experiență.

George traversă încăperea până la ea și o prinse de umeri:

– Chiar crezi? Poate că ar trebui să facem o comparație. Ce așteptau ai tăi din partea ta și ce așteaptă ai mei. Și o să vedem care stă mai bine.

Iată deci, bărbații trebuiau mereu să transforme chiar și cel mai prostesc subiect într-o competiție. Ei bine, n-avea să-i accepte provocarea. Dacă refuza să intre în jocul lui, poate că urma să înceteze cu nebuniile acestea.

George continuă:

– Hai! Să vedem. Unghiile lui îi apăsau pielea brațului. Hai să începem cu tine. Pot să-mi dau seama destul de ușor cum stăteau lucrurile. Voiau să faci o partidă strălucită, care să le mărească influența în societate.

Doar moștenitorul unui ducat. Amintindu-și de fiul cel mare al ducelui de Amherst, Isabelle se cutremură. Dacă s-ar fi conformat rolului care i se impusese și s-ar fi măritat cu el, s-ar fi condamnat la o serie fără sfârșit de petreceri, vizite și serate, așa cum o cereau uzanțele. O viață cu totul și cu totul previzibilă. Un trai confortabil, luxos, acceptat de societate, dar în esență total steril.

Buzele i se întinseră ușor, însă se temea că expresia ei nu era decât o imitație proastă a unui surâs.

– Nici nu-ți trebuie prea multă minte ca să deduci una ca asta. Același lucru poate fi spus despre orice fată de familie bună. Oricum, cred că o să fii de acord că am eșuat într-un mod cât se poate de spectaculos.

– Ai putea să-mi spui cum s-a întâmplat?

Din nou, Isabelle remarcă în ce dispoziție bizară era bărbatul din fața ei. Sărea de la un subiect la altul și dădea bir cu fugiții dacă ea reușea să-i înțeleagă procesul de gândire.

– Chiar vrei să-ți dau toate detaliile sordide? Și asta după ce m-ai cerut de nevastă?

George tresări, ca și cum cineva l-ar fi înjunghiat.

– Nu, fără detalii sordide, nu. Mă întreb numai cum de s-a întâmplat așa ceva când, în mod clar... îi prinse câteva șuvițe în pumn și trase ușor. Doar că... în ochii lumii, erai o domnișoară de cea mai înaltă sorginte.

– Da, așa le și plăcea să creadă rudelor mele.

– Dar... tu nu crezi asta.

– Știu sigur că nu e așa. Eu *am trăit* în lumea aia. Poate că nu voiam să-mi petrec tot restul vieții în universul acela. Se lăsă pe spate și își îndreptă privirea către partea de sus a baldachinului. Draperiile acestuia erau din catifea groasă, albastră, aranjată cu minuție. Nici nu mai știu, dar poate de-aia m-am lăsat păcălită. Era destul de convingător, să știi, și nu în modul la care te gândești tu. Avea un talent de a-și exprima gândurile... Cred că-și închipuia că se putea scoate din orice bucluc vorbind, că putea face orice bazându-se pe asta. Așa a și reușit să îmi fie prezentat, când familia mea n-ar fi acceptat în veci să mă vadă stând de vorbă cu un om ca el. Așa...

– Și-așa, cu vorbe, a reușit să se strecoare sub fustele tale.

– Da. Isabelle lăsă recunoașterea să plutească între ei, golașă în simplitatea ei. Iar acum am făcut același lucru, adăugă ea.

George o prinse de umăr, obligând-o să se întoarcă și să-l privească în ochi.

– Cum poți să spui așa ceva, când tocmai ți-am propus să ne căsătorim?

– Nu era nicidecum o propunere serioasă.

Isabelle flutură din mână, ca și cum ar fi vrut să gonească ideea aceea din preajma sa și, în același timp, să-l convingă să-i dea drumul – ca să se acopere. Dar acest gest nu dădu rezultatele scontate. Ba strânsoarea lui deveni și mai intensă.

– Eu am vorbit cât se poate de serios.

– Bine. Isabelle oftă, apoi spuse: Hai să presupunem, pentru o secundă, că așa e. Îmi pare rău să-ți spun că rudele mele nu te-ar considera demn de mine. Sau că nu te-ar fi considerat demn. Pe-atunci.

– Asta o știu, mormăi el. Un bărbat fără titlu nobiliar ar fi fost inacceptabil?

– Pentru ai mei? Nici c-ar fi acceptat pe cineva care să nu fie din înalta aristocrație, preferabil un duce sau un marchiz. Mă tem că m-am dovedit o mare dezamăgire pentru ei.

George își feri privirea preț de câteva secunde bune.

– O dezamăgire, da, repetă încet. Chiar, hai să vorbim despre dezamăgiri!

– Dacă o să mă prezinți rudelor tale, sunt convinsă că o să înțelegi exact la ce mă refer. Se retrase din strânsoarea lui, sub impresia unui gând nou. Un gând deranjant, asemenea unui duș rece, îi traversă mintea. Și de-aia mi-ai propus să ne căsătorim, nu? Familia te presează să te însori.

– Mama mă tot amenință cu tot felul de fetișcane, și mi-a făcut la prezentări de mai am un pic și-nnebunesc, da, însă... Scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească. Precizează: Dar nu de-aia ți-am propus să ne căsătorim.

– Ei bine, sigur n-ai făcut-o pentru că m-ai compromis. Glasul ei tremură la ultimul cuvânt. La naiba, și reușise atât de bine să-și țină emoțiile în frâu! De ce trebuia să dea greș tocmai acum, când trebuia să îl refuze? Doar nu ești singurul care s-a folosit de mine...

– Să mă folosesc de tine? Brațul lui făcu o mișcare bruscă spre saltea. Asta crezi tu că s-a întâmplat între noi? Eu nu-mi aduc aminte să te fi forțat câtuși de puțin.

O bătaie ușoară la ușă o salvă pe Isabelle de la a-i da un răspuns. Și tocmai bine, căci gâtul i se blocase într-atât, încât sigur n-avea cum să mai articuleze nici un cuvânt. Din nou, urma să fie prinsă.

– Indiferent cine-o fi, îi fac vânt, mormăi George. Discuția asta nu a luat sfârșit.

Ah, ce sincronizare afurisită! Așteptă până ce Isabelle își adună hainele și se retrase într-un colț al camerei, după care își luă și el cămașa de noapte din dulap. Apoi se duse la ușă și o întredeschise.

Pe coridor se afla sora lui, complet aranjată pentru ziua ce tocmai începuse.

– Aha, iată-te! Nu te-a mai văzut nimeni de ieri încoace.

Numai Revelstoke, când se dusese să afle dacă avea vești, dar nu intenționa să-i spună asta Henriettei.

– Dacă te-a trimis mama să-mi aduci aminte de îndatoririle mele sociale, să știi că n-ai nimerit deloc într-un moment potrivit.

Henrietta făcu un pas înainte, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să o invite să intre.

Aducându-și aminte de atitudinea doamnei Cox, George se postă ferm, chiar în prag.

– Dacă e nevoie de mine, o să cobor la micul dejun.

– Nu asta-i problema. Ochii ei, suspect de roșii, se îngustară. Ai pe cineva înăuntru?

– Nu e treaba ta. Și nici n-ar trebui să știi despre lucrurile astea.

Henrietta își ridică ochii spre tavan. Dacă se uita atent, și nasul parcă îl avea oarecum umflat.

– Am douăzeci și cinci de ani și mi-au ajuns la urechi destule bârfe. Zău așa, George. Sper că n-ai ademenit-o pe vreuna dintre domnișoare la tine în cameră.

– Și să-i dau mamei prilejul să mă împingă în fața preotului? Zău așa! Aproape că tresări la ideea că Isabelle auzea fără să vrea această discuție, mai ales având în vedere de ce se certaseră până atunci. Ia zi, cine ți-a băgat prostiile astea în cap? Dacă este individul ăla... Leach, o să-l rog pe Revelstoke să-mi servească drept secund.

Chipul ei căpătă o expresie bizar de absentă.

– Nimeni nu l-a mai văzut pe Leach de două zile încoace. Mă gândeam că poate știi tu ceva de el. De exemplu, dacă aș ști că ajută la căutarea băiețelului aceluia, m-aș simți un pic mai bine.

George întinse șovăielnic mâna și o bătu ușurel pe umăr.

– Gata, gata! Individul e, în mod clar, un idiot. Să știi că meriți ceva mai bun. Doar dacă... Se întrerupse, căci chiar atunci o idee nouă prinse contur în mintea sa. Dumnezeule mare, ai zis că lipsește de două zile?

– Da, ce-i cu asta? Nici tu n-ai fost de găsit tot de vreo două zile.

Două zile. Potrivirea era mult prea convenabilă. Jack, Biggles și acum Leach.

– Ba nu-i așa. Pe mine m-ai găsit. Leach încă lipsește – în mod suspect, aș zice.

Henrietta expiră un pic mai tare, într-o mișcare prea anemică pentru a fi considerată un suspin.

– Hai, capul sus! Parcă te hotărâseși să nu te măriți.

– Așa e. Iar asta nu face decât să lămurească problema definitiv. Totuși, fetelor le place să știe că un bărbat le găsește atrăgătoare.

– Asemenea griji nu-și găsesc locul decât când o să găsești un bărbat demn de tine.

Iar Leach în nici un caz nu se încadra în descriere. Nu dacă bănuielile din ce în ce mai mari ale lui George se dovedeau cât de cât întemeiate. Deși nu-și putea da seama nici în ruptul capului ce legătură putea avea un idiot care zâmbea mereu cu gura până la urechi cu dispariția unui băiețel.

Henrietta își îndreptă umerii.

– Ai grijă să-ți faci apariția la micul dejun. Dacă ai pe cineva în cameră, în nici un caz nu vrei să te trezești cu mama peste tine.

George bătu darabana pe cadrul ușii până ce poalele roz ale rochiei pe care o purta Henrietta dispărură după colț. Făcu un efort să tragă ivărul cu grijă înainte de a se întoarce pentru a da ochii cu Isabelle. Aceasta stătea în continuare în colțul opus al încăperii, complet îmbrăcată și ascunsă de draperiile baldachinului.

– Cât ai auzit din ce-am discutat?

– Să știi că nu obișnuiesc să trag cu urechea la conversațiile altora.

Era atât de rigidă și de politicoasă! Aproape că și-o putea închipui pe domnișoara care fusese înainte de scandalul compromiterii ei, îmbrăcată într-o rochie albă de bal, ca oricare dintre fetișcanele care tocmai își făcuseră debutul în societate, însă cu o atitudine mai regală.

– Ar fi trebuit să te întreb asta acum două zile. Sunt un mare idiot pentru că nu mi-a venit ideea mai devreme.

Ocoli capătul patului pentru a se posta în fața ei.

– Ce? Isabelle îl măsură precaută, ca și cum ar fi știut deja că n-avea să-i placă răspunsul pe care urma să-l primească.

– Cu cine trebuia să te întâlnești în noaptea aia, în grădină?

Din obrajii ei deja destul de palizi dispăru orice urmă de culoare.

– Nici... nici nu știu. Am primit un bilet, dar nu era semnat și nici nu am recunoscut scrisul.

George își frecă bărbia plină de țepi.

– Ce șanse ar fi? mormăi ca pentru sine.

– La ce șanse te referi?

– Din ce mi-a spus soră-mea, a mai dispărut cineva. Nu cunoști cumva un individ pe nume Reginald Leach, nu?

Isabelle clătină din cap.

– Nu, sigur nu.

– Jack a dispărut, Biggles a plecat – îi număra pe fiecare pe degete – iar acum și Leach. Plus că în seara aia ai fost acostată de un bărbat pe drum.

Numai că maimuțoiul pe care-l atacase George era mult mai masiv decât Leach. Și îmbrăcat sărăcăcios. De fapt, dimensiunile bărbatului și felul în care era îmbrăcat îi aduceau aminte de cineva: de bărbatul care-l bătuse în iatacul lui Lucy. Fratele ei – după cum îi fusese prezentat. Ceea ce nu avea nici o logică. Ce legătură avea incidentul acela cu ce se întâmplase aici?

Pe de altă parte, Isabelle primise un bilet, iar George avea încă asupra lui polița lui Leach. Merita să încerce. Se duse până la ea și îi puse mâinile pe umeri:

– Nu cumva mai ai biletul acela?

– Nu, l-am aruncat în foc.

– Bine atunci... Își trecu palmele de-a lungul brațelor ei într-un gest care, spera el, trebuia să fie unul liniștitor. Păcat că asupra lui nu avea nici un efect. Își reluă ideea: Așa deci. Va trebui să sperăm că o să găsim alt indiciu.

Pe hol se auzi zgomot de pași din ce în ce mai tare, apoi parcă se îndepărtară. Începuse o nouă zi. Din moment în moment se puteau trezi cu o servitoare la ușă, care să ceară permisiunea să intre pentru a aprinde focul. Trebuia să o scoată pe Isabelle de-acolo înainte de una ca asta. Ar fi fost total nepotrivit să o expună unui alt episod de țipete scandalizate din partea doamnelor de la conac, care oricum vedeau peste tot scandaluri și imoralitate.

– Deocamdată, cel mai bine ar fi să te conduc acasă.

Poate că George învârtea în minte cine știe ce plan, dar poate că era în același timp recunoscător pentru tot ce intervenise pentru a nu relua discuția lor aprinsă de mai devreme. Îi ascundea ceva. Isabelle își putea da seama clar de asta, așa cum știa mereu când Jack făcuse vreo poznă. Fiul ei avea un zâmbet anume, prea larg și prea nevinovat pentru a fi sincer. „Dumnezeule mare, Jack!" Oare când avea să afle ceva despre băiatul ei? „Dă, Doamne, să fie azi." Din câte se părea, George avea și el aceeași expresie. Poate că era un lucru specific reprezentanților sexului tare.

Îmbrăcați cum se cuvine, străbăteau drumul principal din sat. George sporovăia despre tot felul de nimicuri și zâmbea ca un idiot. Oare chiar se aștepta să o ducă de nas?

În mod clar, da. În fond, în rest reușise și o făcuse să i se dăruiască fizic. Imagini din urmă cu o noapte îi străfulgerară prin minte. Imagini fierbinți, carnale, însoțite de o senzație de fierbințeală în miezul ființei. O, da, ar fi căzut din nou în ispită, dacă era provocată într-un fel cât de mărunt.

Bărbatul acesta trezise ceva în interiorul ei, ceva insinuant și poruncitor precum talentul lui, numai că la ea era o foame de ființa lui. Dacă închidea ochii, îi putea vedea contururile și mușchii pieptului. Iar degetele ei își aminteau textura acelor mușchi. Limba ei își amintea gustul pielii lui. Da, era o foame, însă una care avea nevoie să fie satisfăcută de toate simțurile.

Toate simțurile, tot corpul, toată ființa ei. Ar fi fost o netoată dacă ceda din nou. Dar ar fi făcut-o. Foamea aceasta poruncitoare depășea puterea ei de a-i rezista.

Când deschise ușa, biletul o aștepta pe prag. O foaie împăturită în formă de pătrat, de un alb imaculat. Același tip de hârtie. Pulsul îi vibra cu putere în gât. Sigur biletul conținea ceva informații. Trebuia.

Dacă vrei să-ți mai vezi băiatul, o să aduci o mie de lire la răscrucea unde aleea de la conacul Shoreford se întâlnește cu drumul către Londra. Mâine-seară. Să vii singură!

Isabelle clipi, însă biletul acela sec conținea aceleași lucruri și la a doua citire. Dintr-odată, picioarele parcă i se transformară în gelatină și toată lumea păru să se încline. Două mâini puternice, cu degete lungi, o strânseră de talie și o ajutară să-și recapete echilibrul. George. Aproape că uitase că era și el acolo.

– Dă-mi să văd! Ce scrie?

Fără un cuvânt, Isabelle îi întinse bucata de hârtie.

– O mie? Strânse foaia în pumn, furios. Dumnezeule mare!

– Nu am o mie de lire, răspunse ea mecanic. Era greu să respiri când tocmai primiseși un pumn în stomac. Sau poate fusese mai degrabă lama unei securi. Nici în seara asta, nici peste un an.

– Am eu.

– George, nu! Se întoarse către el: Nu pot să-ți iau banii. Nu după ce s-a întâmplat azi-noapte. M-aș simți ca și cum m-ai plăti pentru favorurile acordate.

Bani pentru favoruri... Și totuși, ar face orice pentru fiul ei. Oare ar putea să renunțe la mândrie și să-și vândă trupul? Ce contau demnitatea și orgoliul ei în comparație cu viața copilului?

George o cuprinse, degetele lui lungi transformându-se în cătușe care îi strângeau brațele. Isabelle avu impresia că ar fi putut să-i zdrobească oasele fragile dacă și-ar fi pus în minte așa ceva.

– Orice s-a întâmplat între noi, răpirea lui Jack n-a avut nici o legătură cu asta. Ce-am... O, Doamne!

Expresia de pe chipul lui o ului de-a drept. Nici măcar în visurile ei de adolescentă despre cum va fi pretendentul ei nu-și închipuise că poate exista atâta intensitate a trăirii, atâta solemnitate amestecată cu emoție în stare pură. Căldura din ochii lui parcă-i lichefia irișii ca de oțel. Privirea lui o făcu să încremenească, iar în interior i se aprinse un foc pe măsura celui din privirea lui.

– Lasă-mă să fac asta!

Chiar și cuvintele sale aveau greutatea emoțiilor pe care le nutrea. Dumnezeule mare, cu o voce ca asta, bărbatul ăsta putea să facă și un înger să cadă în păcat!

– Trebuie să aflu de ce.

Isabelle n-avea să știe niciodată cum de reușise să vorbească pe un ton atât de calm. Pe dinăuntru, tremura toată. George

vârî mâna în buzunarul hainei și scoase o pungă. Era umflată bine. O aruncă pe masă, unde se lovi de blatul din lemn cu un bufnet greu.

– Eu am banii necesari. Iar tu, nu.

O, Doamne, bărbatul acesta avea la el sume mari de bani și le scotea imediat la bătaie, ca și cum ar fi fost vorba de câțiva bănuți. Isabelle își puse mâna pe locul unde inima ei se zbătea nebunește.

– Aveai din întâmplare o mie de lire asupra ta?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet tensionat.

– Mă-ndoiesc că sunt măcar cinci sute acolo, dar e un început... Și nu, nu am obiceiul de a avea atât de mulți bani asupra mea. Flutură din mână, într-un gest de o aparentă nonșalanță. Pe chip i se instală o mască de tensiune ciudată, care-i încordă mușchii obrajilor. Am câștigat la cărți.

– Trebuie să fii conștient că nu am cum să-ți dau banii aceștia înapoi.

O, Doamne, cât de încordat era! Cu doar câteva secunde înainte, aproape că-și declarase sentimentele, ca o muiere isterică. De-a dreptul ridicol! Poate că ținea la ea, poate că era gata să o apere cu orice preț, poate că voia să-și petreacă fiecare clipă alături de ea... Drace, chiar *voise* ca ea să-i accepte cererea în căsătorie. Nu pentru că își vărsase sămânța în ea, ci din cauza blestematelor astea de sentimente. Iar ea refuzase să îi ia cuvintele în serios.

Oricum, bărbații nu recunoșteau lucrurile de genul acesta. Le exprimau prin daruri, sacrificii și prin plăcerea oferită. O ceruse de nevastă, la naiba! În cel mai disperat caz, putea să se exprime prin muzică, dar... prin cuvinte?

– Nu am nevoie să mi-i dai înapoi. Pentru mine, e suficient să te știu fericită.

Bărbia ei se încreți și, în secunda următoare, Isabelle scoase un suspin gâtuit, lăsându-se pe pieptul lui, cu umerii ridicându-i-se și coborându-i necontrolat. George își lipi palmele de spatele ei, modelându-i conturul omoplaților înainte să alunece în sus, pentru a se cufunda în părul ei.

Ce mincinos nerușinat era! Se mințea chiar și pe sine. La naiba cu sentimentele! Ce se învolbura acum în inima lui nu putea fi descris drept un simplu sentiment. Doar în câteva zile, femeia aceasta își făcuse loc în inima lui cu amestecul ei unic de curaj și de vulnerabilitate. Crescută să fie o doamnă desăvârșită, tăcută și demnă, nu se ofilise sub povara unui trai dus la limita sărăciei.

Cercetă camera austeră – vatra din piatră, masa rustică și băncile din lemn, buchetele de ierburi atârnate de tavan, dulapurile fără uși, pline cu fiole fel de fel. Asta era tot ce avea pe lume, și nici măcar nu era proprietatea ei de drept. El îi putea oferi ceva mai bun, să o ia de-aici și să-i ofere măcar ceva care să semene cu viața pe care o dusese odinioară.

Asta îi și propusese, iar ea mai că îl refuzase. Era așa de mică, lipită de el, dar reușea totuși să-i umple inima toată. Isabelle se mișcă, însă în loc să se cuibărească mai aproape, își înălță capul. Din reflex, brațele lui se încordară, însă ea i se opuse și trupul acela până atunci moale deveni dintr-odată suficient de rigid cât să-l avertizeze.

Îi era recunoscătoare, dar nu se predase complet în brațele lui. În ochi îi scăpărau lacrimi nevărsate, dar în loc să-i îmblânzească ochii, aveau chiar efectul opus. Isabelle a lui nu era nicidecum o căprioară speriată.

– Urăsc asta!

Femeia se desprinse brusc de el, cu gura aceea ademenitoare redusă la o simplă linie plină de furie.

– Ce anume?

– Că sunt pusă în situația de a lua tot timpul, fără să dau nimic înapoi.

Se întoarse ușor, astfel că George îi vedea umărul și curba lină a sânului. Isabelle își petrecu brațele pe după talie, îmbrățișându-se, înlocuind alinarea atingerii lui cu propriile brațe. Mândră ca o prințesă, își înălță bărbia.

Da, și-o putea închipui îmbrăcată într-o rochie de bal luxoasă, stând în lumina oferită de o sută de lumânări, asaltată de pretendenți cărora nu le acorda nici măcar o privire. Dacă ar fi cunoscut-o pe atunci, n-ar fi avut nici o șansă să se apropie de ea.

– Nu țin socoteala și nici nu-ți cer nimic în schimb.

– Nu e vorba de asta. Chiar dacă tu nu-mi ceri nimic, eu tot știu că-ți sunt datoare, și asta mă chinuie.

– Și dacă... Bâjbâi în buzunarul vestei. Slavă Domnului! Avea la el polița lui Leach – șansele erau mici, dar tot era ceva. Și dacă am putea să ne dăm seama unde e Jack și nu ar trebui să plătim nici o răscumpărare?

Isabelle făcu ochii mari.

– Și cum să facem una ca asta, îl întrebă cu un glas slab, când nu avem nici un semn de la cei care-l caută?

– Nu prea e cine știe ce pistă, dar... Desfăcu bucata de hârtie și continuă: Leach mi-a dat asta acum două zile și, având în vedere că a dispărut...

George puse cele două hârtii una lângă cealaltă și compară caligrafia. Ambele conțineau cuvântul *mie* și aveau în comun o înfloritură în partea de sus a literei D, o prelungire caracteristică a liniei superioare din litera T... În mod clar, Leach fusese cel care trimisese biletele, dar n-avea cum să fi fost cel care o atacase pe Isabelle pe drum.

– Ei, să fiu al naibii...

Isabelle își înălță capul.

– Ce e?

– E același scris, și totuși... Se uită în ochii ei: Mi-ai zis că nu-l cunoști pe Leach.

– Nu-l cunosc. Chiar crezi c-aș uita un nume ca ăsta[1]?

Nu, bineînțeles că n-ar putea. Nimeni n-ar fi în stare să-l uite.

– Dar n-are nici o logică. De ce ar răpi Leach un băiețel oarecare din sat? De ce ar crede că acest copil i-ar putea aduce o mie de lire? Trebuie să fi știut cine ești. Aproape ca și cum ar fi fost tatăl puștiului...

Corpul lui Isabelle deveni dintr-odată rigid.

– Tatăl lui Jack a dispărut din lumea bună cam în același timp cu mine.

– Deci zici că pe individul respectiv nu îl cheamă Reginald Leach.

[1] Referire la faptul că, în engleză, Leach înseamnă „lipitoare". (n.tr.)

– Asta dacă nu cumva nu și-a luat un nume nou. Isabelle își feri privirea. Pe tatăl lui Jack îl chema Roger Padgett.

Capitolul 20

Padgett. Al dracului! Parcă omul ăsta era blestemat să fie mereu undeva în preajma lui George. Dar cine era adevăratul Padgett? George încercă să și-l închipuie pe maimuțoiul care-l bătuse pe el drept un corupător de domnișoare de familie bună și nu prea reușit. Fanfaronul îmbrăcat excentric pe care îl cunoscuse la petrecerea lui Revelstoke, cel care o fermecase pe Henrietta, se potrivea mult mai bine unui asemenea rol.

„Lua-l-ar dracu', să nu cumva să se fi atins de Hetty!"

– După ce față ai făcut, s-ar zice că-l cunoști.

Obrajii lui Isabelle se făcuseră trandafirii și ochii ei nu păreau prea dornici să-i întâlnească pe ai lui. Da, chiar ar fi trebuit să-i fie rușine. Ar fi putut să-și găsească un individ mult mai bun de-atât.

– Deși nu înțeleg cum de e cu putință, adăugă ea.

Nu că George ar fi putut să-i spună care era legătura. „E fratele amantei mele" – sau așa presupunea el, luându-se după nume. Da, o explicație care ar fi fost primită fără probleme. „Nu, Doamne, în nici un caz!" Un fior iscat dintr-odată îi acoperi palmele cu o peliculă de transpirație rece, iar un alt element al enigmei își găsi locul în tablou. Nici nu era de mirare că nu dăduseră de Jack în sat. Padgett și sora lui nici nu l-ar fi ținut acolo, nu când l-ar fi putut duce în Londra, în casa aceea scumpă din Bedford Street pe care Lucy voise cu tot dinadinsul ca el să i-o ia cu chirie.

– Te simți bine? Ești palid.

– Sunt bine.

Scutură din cap, pentru a-și pune în ordine haosul de gânduri care i se învârteau prin minte. Putea să rezolve totul. Putea să-i recupereze fiul – atâta timp cât reușea să o facă să nu vină cu el.

Dar cum să o lase singură aici, fără să știe nimic despre ce avea să facă? La naiba, ce încurcătură!

– Vreau să-mi spui cum de ai ajuns să-l cunoști pe Padgett. Sigur nu frecventează aceleași cercuri ca tine.

– Când l-ai cunoscut tu, avea cumva o pasiune pentru jocurile de noroc?

Asta când nu seducea tinere inocente, adică.

– Da, juca, așa cum făcea orice gentleman.

– Da, păi... acum s-ar putea să-și câștige existența din asta. A reușit să pună mâna pe câteva dintre polițele mele. Da, polițele, cum era cea din hârtia semnată în favoarea lui Barnaby Hoskins. Iar dacă Leach era, de fapt, Padgett, ticălosul se aflase de față când George primise mesajul cu pricina. Probabil că râsese în sinea sa și, în același timp, continuase să flirteze cu Henrietta.

George își trecu o mână prin păr. La naiba, va trebui să-și dea pe față suspiciunile privind locul unde se afla Jack. Totuși, dacă era atent, mai avea o șansă să salveze aparențele. Al naibii de atent. Căci avea s-o înfurie la culme pe Isabelle.

– Având în vedere aceste descoperiri – articulă cuvintele încet, ca să amâne cât putea mărturisirea de la final – cred că pot rezolva în așa fel situația, încât să-l recuperăm pe Jack fără să plătim răscumpărarea.

Trupul lui Isabelle deveni dintr-odată rigid – o schimbare cât se poate de vizibilă – după care fu cuprins de un tremur vag. Încet-încet, Isabelle își desprinse brațele de pe propria talie și le lăsă pe lângă corp.

– Știi unde e Jack.

George își drese vocea. Ah, dacă ar fi putut să tacă la infinit! Ah, dacă ar putea să dea timpul înapoi și să o țină în brațe o dată... Căci, imediat ce-i va răspunde, Isabelle avea să-și îndrepte voința ei de fier împotriva lui. Și s-ar putea să nu-l ierte niciodată.

În zadar întârzia. Cu cât prelungea tăcerea, cu atât mai dureroasă avea să fie reacția ei. Încuviință cu un gest din cap.

– Da, am o bănuială destul de întemeiată.

Într-un acces de exuberanță, Jack se izbise o dată direct de burta ei. Forța cu care o lovise cu capul îi golise instantaneu

plămânii de aer. Senzația aceea arzătoare că nu putea trage aer în piept nu era nimic în comparație cu ce simțea acum. Făcu un efort să respire, în ciuda durerii.

– Poftim? Cum?

În ciuda haosului de întrebări care i se înghesuiau pe limbă, nu reuși să articuleze ceva mai coerent.

– Pentru că știu cine e Roger Padgett, răspunse George lent, ca și cum n-ar fi vrut să recunoască un asemenea lucru.

– Ai mai zis asta. Ceva legat de datorii la cărți...

– Nu, știu mai mult de-atât. L-am întâlnit în carne și oase.

– Când? Când să te fi întâlnit tu cu el?

Obrajii lui căpătară o nuanță de roșu palid.

– Da, păi... bună întrebare.

Ce Dumnezeu voia să-nsemne un asemenea răspuns? Isabelle își încrucișă brațele pe piept și insistă:

– E vreunul dintre tovarășii tăi de petreceri?

Dar... nu, n-avea cum să fie așa, căci altfel sigur l-ar fi cunoscut pe George în fosta ei viață.

– Nu mi-e tovarăș de distracții, nu. Se uită în altă parte și-și trecu o mână prin păr, făcându-l să stea în sus, formând țepi de culoarea nisipului. Aș prefera să nu te tulbur cu detaliile acestei legături, dar sora lui Padgett e fosta mea amantă.

Auzind acest ultim cuvânt, Isabelle fu străbătută de un fior, care-i făcu pielea ca de găină pe brațe.

– Am înțeles.

N-ar trebui să-i pese. În mod clar, n-ar trebui să simtă nimic care să semene cât de cât cu gelozia. Talentele sale în dormitor, pasiunea clară pentru trupul feminin n-aveau cum să fi răsărit din neant. Și totuși, această menționare bruscă a unei foste amante fu ca o lovitură de pumnal care pătrunse surprinzător de adânc și nicidecum rapid. Ca un cuțit insuficient ascuțit, îi pătrunse în piept, implântându-se cu greu în carne, prin os și mușchi, și lăsă în urmă o cicatrice, alături de cea cauzată de Padgett.

N-ar trebui să se lase afectată, n-ar trebui să arate cât de mult o rănea. Pe lângă jurământul de a-l readuce pe Jack acasă, George nu-i făcuse nici o promisiune. Nu încercase să-i câștige afecțiunea cu declarații false. Dumnezeule mare, îi ceruse *și ei* să-i devină

amantă în urmă cu nici o săptămână. Într-adevăr, îi propusese și să se mărite cu el, dar asta numai pentru că-și pierduse controlul în brațele ei. Nu o mințise. Cea care o trădase, din nou, era propria minte. Îi permisese să-și clădească din nou un vis, unul care să-i permită să se dăruiască unui alt bărbat.

Până aici. Urma să-și recupereze fiul și, de acum înainte, n-avea să mai lase vreun bărbat să se folosească de ea pentru plăcerea lui. „Dar și tu ai avut parte de plăcere." Mai mult decât simplă plăcere, fusese de-a dreptul paradiziac.

Împinse acest gând deoparte, alungându-l din minte așa cum Dumnezeu îi izgonise pe Adam și pe Eva din Rai. Ca și ei, nici ea nu-l merita.

– Am înțeles, rosti din nou, ridicându-și bărbia și adoptând un ton mai hotărât. Putea să facă asta. Putea să se controleze. În cele din urmă, sentimentele pe care el le trezise în inima ei aveau să se estompeze. Într-un final, avea să uite că aproape își permisese să se îndrăgostească. Adăugă: Nu-mi pasă de fosta ta amantă, și nici de cea actuală.

– Nu există nici o amantă actuală.

Privirea lui se abătu asupra ei, sfredelind-o.

– Vreau să-mi recuperez băiatul, rosti ea, fără să ia în seamă înțepăturile de stânjeneală. Dacă știi unde e, ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune și mie.

Poftim! Îi vorbise suficient de rece. Măcar atât învățase de la rudele ei, să se ascundă în spatele unei fațade de politețe.

– Am o bănuială că Jack e în Londra, răspunse el bățos. Pot să iau trăsura familiei și până mâine ți-l aduc.

– Iei trăsura? A, nu. Mă iei și pe mine cu tine.

George nu răspunse imediat. În loc de asta, deschise gura de câteva ori, ca și cum se hotărâse de fiecare dată care era cel mai potrivit răspuns, dar o închisese imediat de fiecare dată. Isabelle îi aruncă o privire fioroasă.

– Doar nu te așteptai să rămân aici cu brațele în sân, ca o mironosiță săracă cu duhul.

Umerii lui se înălțară o dată, în vreme ce inspiră profund.

– Nu, cred că nu. Dar trebuie să te avertizez c-o să mergem la casa fostei mele amante.

Dumnezeule mare, se putea ca lucrurile să fie mai rele de-atât? Dacă avea în continuare adresa amantei sale, înseamnă că nu trecuse atât de mult de când pusese capăt legăturii. De fapt, probabil că femeia locuia în continuare în casa pe care i-o pusese la dispoziție chiar el. Și dormea în continuare în patul în care se distrase cu el.

Isabelle închise ochii, pentru a scăpa de imaginea unei frumuseți voluptuoase care se zvârcolea sub atingerile lui pricepute. Stomacul i se îngreună dintr-odată, amenințând să i se lase până în tălpi. Oare această fostă amantă a lui George știa că era o „fostă", sau îi aștepta întoarcerea în capitală? Iar Jack se afla în casa acestei femei.

„Ai încredere în mine!" Da, George o implorase să se încreadă în el până ce îi cedase. Isabelle avusese încredere și în Padgett, doar pentru a se trezi părăsită imediat după ce obținuse ceea ce urmărise. Ei bine, George îi obținuse și corpul, și încrederea.

Inima îi tremura în piept, gata-gata să se spargă într-o mie de cioburi. Nu. Nu, nu, nu! Avea să-și recupereze fiul, să-și păstreze inima doar pentru el și să lase în urmă acest episod. Singură.

Înainte de apus, trăsura înainta hurducăind pe străzile din Mayfair. Zgomotul roților reverbera în urechile lui George, nefiresc de tare, ca și cum ar fi încercat să compenseze tăcerea din cabină. Dacă Isabelle era supărată acum, cât de tare avea să se înfurie când urma să se afle față în față cu Lucy?

Voise mai presus de orice să evite ca ele două să se cunoască, dar conștiința nu l-ar fi lăsat să întârzie fie și cu o clipă întoarcerea lui Jack în brațele mamei sale. A naibii conștiință, mereu îl băga în bucluc! De ce nu putea să ignore pur și simplu ce nu-i era pe plac și să facă tot ce dorea? De ce trebuia să se implice atât?

Față în față cu el, Isabelle se uita absent pe fereastră, la înșiruirea de locuințe dichisite. Cu fiecare zdruncinătură a trăsurii, cu fiecare oprire și repornire pe drumul către ceea ce cândva fusese lumea ei, Isabelle se învăluia cu încă un strat de gheață. Ca o perlă construită din gheață, poate, însă gheața era un material

de protecție destul de fragil. O singură lovitură puternică ar fi putut să-i fărâme imediat stratul protector.

Într-un final, trăsura se opri zgâlțâindu-se pe Bedford Street, în fața casei lui Lucy. Nu era chiar în Mayfair, dar suficient de aproape încât locuințele vecine să aparțină unor negustori bogați. Dinspre stradă, în spatele grilajelor din fier forjat se vedea o fațadă de gresie deschisă la culoare. O casă demnă de cine știe ce negustător prosper. În mod clar, chiria unui asemenea imobil îi aducea un venit frumușel proprietarului.

Isabelle aruncă o privire la gardul din fier forjat care separa clădirea de trotuar. Această clădire era incomparabil mai mare, mai confortabilă și mai luxoasă decât căsuța ei din sat. Dumnezeule mare, ce era în mintea ei? Ea merita ceva mult mai bun chiar și decât casa aceasta. În mod evident, în copilărie avusese parte de condiții mult mai bune și, totuși, își îndurase decăderea fără să se plângă.

Trăsura se clătină când vizitiul sări de pe capră pentru a lăsa în jos scărița. George coborî primul și îi oferi mâna. Ea strânse din buze cu severitate și abia îl atinse când coborî pe trotuar.

– N-am mai fost în capitală de șase ani, murmură ușor. Șase ani și, când în sfârșit mă întorc, e pentru a-i face o vizită unei curtezane. Își scutură poalele cenușii și decolorate ale rochiei. Și mai sunt și îmbrăcată ca o servitoare.

Ar fi putut rosti asemenea comentarii cu o notă de ciudă în ton. În mod clar, Lucy așa ar fi făcut, în locul lui Isabelle. Însă glasul acesteia din urmă nu trăda altceva decât stânjeneală și o doză de tristețe. Obrajii îi erau ușor îmbujorați.

– Ai prefera să aștepți în trăsură? îndrăzni George să întrebe.

O, Doamne, fă-o să zică „da"! Mai mult ca sigur, Lucy avea să o măsoare imediat din priviri, și apoi urma să-i sară direct la jugulară.

– Dacă aș fi vrut să aștept, aș fi rămas în Kent.

Răspunsul ei fu sec, da, însă era clar că se retrăsese din nou în spatele zidului de gheață. Oricum, urma să aibă nevoie de el. George urcă treptele și lăsă ciocănelul să se lovească o dată de suprafața ușii, tare. Imediat, ușa se întredeschise.

– Domnișoara Padgett nu primește vizite, cu excepția... Servitoarea lui Lucy se întrerupse brusc și făcu ochii mari: Vai de mine!

George ridică dintr-o sprânceană, într-o expresie îndelung exersată de afectare plictisită.

– Da, chiar așa.

– Mi-a zis că n-o să mai veniți pe-aici, domnule. V-a făcut în toate felurile, zău așa.

– Îmi închipui. George își cerceta atent unghiile. Și totuși...

– Asta-nseamnă că v-ați răzgândit? La fel de obraznică precum stăpână-sa, fetișcana asta. Nici nu era de mirare că nu găsea de lucru într-o casă mai respectabilă.

– Vreau să-i fac o vizită domnișoarei Padgett și, înainte să-mi spui că nu e acasă... e nevoie să-ți aduc aminte cine te-a angajat pe acest post?

Nu numai că o angajase, dar și trecuse cu vederea niște referințe cam îndoielnice.

– Dumneavoastră, domnule. Orice altă servitoare ar fi zâmbit și ar fi roșit. Bessie îl privi direct în ochi, iar obrajii ei își păstrară nuanța gălbuie pe care o aveau în mod normal.

– Mă bucur că n-ai uitat.

George făcu un pas, încercând să treacă de ea.

– Nu puteți să intrați, domnule, zise Bessie, imediat.

– De ce?

George începu să bată darabana pe suprafața de marmură a unui heruvim aflată chiar dincolo de prag. Ce dracu'? Oare când cumpărase Lucy monstruozitatea asta? Și, mai important de-atât, cui îi fusese livrată factura?

– E ocupată cu un alt gentleman?

Ar fi fost o adevărată mană cerească să afle că Lucy își găsise un alt protector. Numai că... oare cât avea să reușească să-l mai țină în mrejele ei, odată ce pântecul avea să înceapă să crească?

– Cam așa ceva, domnule.

Cam așa ceva?

– Da, păi... aș zice că și eu sunt un gentleman. Lasă-mă să intru!

– Domnule Upperton!

La naiba, glasul lui Isabelle avea acea notă de scandalizare pe care-ai fi auzit-o la o matroană din aristocrație care-și găsise singura fiică într-un tête-à-tête cu un libertin notoriu. Sau cu el, dacă era să spunem lucrurilor pe nume, deși el făcea tot posibilul să evite fetișcanele inocente.

– Dacă fiul meu a fost expus la... comportamente indecente, niciodată n-o să vă...

Se întrerupse și își feri privirea. Fără îndoială, fusese cât pe-aci să spună că n-o să-l ierte niciodată, numai că-și adusese aminte că el nu era vinovat de dispariția lui Jack. Nu conta, erau o groază de alte lucruri pentru care n-avea să-l ierte nicicând. Se întoarse către ea

– Sunt convins că Jack e teafăr și nevătămat.

Lucy avea o latură oarecum răutăcioasă, dar mai mult ca sigur nu i-ar fi făcut nici un rău unui băiețel nevinovat, chiar dacă era cam poznaș.

– Vreau să mă conving singură de asta. Isabelle își croi drum pe după el, pe lângă Bessie – care era atât de șocată, încât nu apucă să reacționeze... și pătrunse în antreu.

– Ce e cu...

La naiba! Toată agitația asta o făcuse pe Lucy să iasă din camera unde se ascunsese până atunci.

– Cine ești și ce crezi că faci, dând buzna așa de pe stradă?

Vocea lui Lucy mustea de condescendență. George pătrunse în antreu, unde le găsi pe cele două femei măsurându-se din priviri. Buza superioară a lui Lucy se arcui batjocoritor, în timp ce studia hainele nou-venitei.

– Intrarea servitorilor e la subsol, dar poți să pleci de-acum. Momentan nu caut s-angajez pe nimeni.

Isabelle își înălță bărbia și privi lung la femeia din fața ei.

– Unde l-ai ascuns pe fiul meu?

Dacă Isabelle și Lucy s-ar fi întrecut în dovezi de dispreț, George n-ar fi știut pe cine să parieze.

– Ce te face să crezi că m-ar interesa un plod din popor?

– Până aici, Lucy.

George înaintă pe parchetul lăcuit.

– Tu! Lucy păli sub stratul generos de fard din obraji. O, Doamne, chiar că ai decăzut!

Bărbatul ignoră înțepătura.

– Știm că Jack e la tine. Biletul de răscumpărare e semnat de frate-tău. Asta era o minciună, dar ce conta o minciună când aveai de-a face cu răpitori și șarlatani? Continuă: Am decis pur și simplu să schimbăm condițiile schimbului. Buf, buf, buf! Cizmele sale loveau parchetul într-un ritm constant și, cu fiecare bufnet, fața lui Lucy devenea din ce în ce mai străvezie. Știi cum se pedepsește răpirea? Mă-ntreb cât de bine o să mai arăți după un an-doi la Newgate.

– Nu a fost ideea mea, protestă Lucy. Roger a plănuit totul.

– Înseamnă că știi unde e băiatul.

În loc să răspundă, Lucy își duse dosul palmei la frunte, scoase un suspin melodramatic și se lăsă moale pe parchet, cu naturalețea unei actrițe de la Covent Garden.

Isabelle își mută privirea de la grămada de mătăsuri a rochiei ei la George.

– Ce convenabil!

– Da, mereu a știut să găsească momentul oportun.

George încercă să schițeze un zâmbet, dar se temea că nu reușise decât să schițeze o grimasă.

Bessie se apropie de stăpâna ei în vârful picioarelor, ca și cum i-ar fi fost frică să nu o trezească:

– Poate că femeia aia, cu leacurile ei din plante, știe cum s-o aducă în simțiri.

– Lasă prostiile, zise George. Se preface. Ia dă-i o pereche de palme și...

– Ce femeie cu leacuri din plante?

Glasul lui Isabelle era încărcat de speranță, în ciuda a tot. Oare era cu putință? Bessie dădu aprobator din cap.

– Conița a auzit de ea, că era în nu știu ce sat, și a adus-o aici. Are-un nume ciudat... Nu Bingham sau Bingley, sau ceva ce-ai mai auzit.

– Biggles?

– Da, exact așa.

Isabelle întinse o mână tremurândă.

– Și Jack e aici? Unde? Te rog din suflet, du-mă la el.

Bessie își mușcă buza de jos, pusă în încurcătură.

– Mă tem că nu i-a prea priit...

Exact așa cum se întâmplase cu Lucy mai devreme, Isabelle păli, numai că efectul fu cu totul diferit. Acea expresie de spaimă îi făcu inima lui George să înceapă să bată nebunește. Iscă impulsul de a se duce la ea, să o ia în brațe și să o apere de toate relele de pe lume. Asta dacă ea i-ar fi permis una ca asta...

– Ce are? Vocea îi tremura la fel de tare ca și corpul, căci el nu se îmbolnăvea niciodată. Ah, du-mă la el!

– E la etaj. Bessie indică direcția cu bărbia. Se face bine într-o zi–două. Conița a vrut să-l facă să stea cuminte și i-a dat tot soiul de dulciuri. Cre' că a mâncat prea multe, atâta tot.

Isabelle porni către scara ce ducea la etaj.

– În cazul ăsta, slavă Domnului că s-a gândit s-o aducă pe Biggles.

Bessie porni în urma ei, zicând:

– A, conița n-a chemat-o pe Biggles pentru băiatu' dumitale. Voia pe cineva priceput la... Servitoarea aruncă o privire iute către George, după care îi șopti lui Isabelle ceva la ureche. Bărbatul prinse din zbor ceva despre reluarea sângerărilor. Apoi, servitoarea adăugă: Voia să fie sigură că nu toarnă vreun plod.

Cât fusese la școală și la clubul de box, George încasase destui pumni în stomac. Cuvintele lui Bessie îl izbiră într-un mod bizar de asemănător – o lovitură în forță, care-i goli plămânii de aer, urmată de senzația de arsură dată de efortul pentru a respira din nou. Ar fi trebuit să fie ușurat că fosta sa amantă nu făcea tot posibilul pentru a-i pune în cârcă povara unui copil, iar o parte din el se bucura destul de tare că n-avea să întrețină odrasla lui Lucy pentru următoarele două decenii sau pe-acolo.

Dar din altă parte a inimii sale se iscă impulsul de a sparge ceva, preferabil ceva prețios și fragil, cum era heruvimul acela oribil care împodobea acum antreul.

În loc de asta, îngenunche pe parchet, își înfrână furia și o bătu ușurel pe obraz pe femeia prăbușită acolo. Aceasta deschise ochii imediat.

Normal. Leșinul fusese doar teatru.

– Aveai de gând să mă anunți și pe mine cândva în viitorul apropiat de schimbarea intervenită în situația ta? o întrebă, printre dinții încleștați. Sau intenționai să vezi cât ai fi putut să mă duci de nas?

Lucy se ridică în capul oaselor, în același timp dându-se înapoi. Bine. Oricum, el nu s-ar fi înjosit niciodată să lovească o femeie, dar era bine că își făcea griji în privința asta.

– N-a fost ideea mea! Roger a pus la cale totul.

– Dar și tu ai fi avut de câștigat dacă-i cântai în strună, nu? Se aplecă spre ea. Latura sa colerică ieșise la iveală și îl cuprinsese ca într-o menghină. Nu-i așa?

– Bineînțeles, răspunse femeia atât de calm încât ai fi crezut că nu făcea altceva decât să-i spună modistei ce rochie nouă voia. „Bineînțeles, să fie de mătase. Factura să-i fie trimisă domnului Upperton."

– Bineînțeles, îi întoarse el replica, mușcător. Nu miști nici un deget dacă nu-ți iese și ție ceva.

Lucy ridică din umeri.

– Banii-s bani.

– Ei bine, pe-ai mei n-o să-i mai vezi niciodată. Mă aștept să-ți strângi bagajele până la sfârșitul săptămânii.

– Până la sfârșitul săptămânii? Dar cum să găsesc un nou protector atât de repede?

George își plimbă fără menajamente privirea pe corpul ei. Și când te gândești că altădată i se păruse atrăgătoare! Acum nu i se părea decât vulgară.

– Sunt convins c-o să te descurci. Ții destul de bine la tăvăleală.

– Și presupun că, până vineri cel târziu, o s-o instalezi aici pe înlocuitoarea mea. Își ridică ochii în tavan, dând din cap. Sper numai că ai de gând să-i iei mai multe rochii decât mie.

– Sau poate că o să dea norocul peste tine și-o să găsești un fraier suficient de avut cât să preia contractul de închiriere al casei ăsteia. Așa nici n-ar trebui să te muți.

– Ea ține la tăvăleală?

Dacă Lucy ar fi fost bărbat, George deja i-ar fi umplut fața de vânătăi. Nu! Nu se putea coborî la nivelul ei. Una era o înfruntare verbală, și cu totul alta una fizică. Niciodată! Își încleștă pumnii

pentru a-și stăvili impulsul de a o înșfăca de corsaj, de a o ridica și de a o izbi de perete.

– Nu că ar fi treaba ta, dar nici nu se pune problema de tăvăleală cu ea.

Și nici nu era vorba de o minciună aici. Se culcase cu Isabelle, dar ceea ce se întâmplase între ei nu avea nimic în comun cu vizitele lui în patul lui Lucy sau la amantele pe care le avusese înaintea ei. Cu Isabelle, trecuse dincolo de sălbăticia actului în sine. Lucy se ridică în picioare, provocându-l:

– Nu te cred!

– M-am plictisit de subiectul ăsta. Înțepăturile acestea fără sfârșit nu aveau nici un rost. Ce-ar fi să-mi spui unde e frate-tău, ca să-mi închei socotelile cu amândoi?

Având în vedere cât de șifonat ieșise din ultima lor întâlnire, se aștepta ca Lucy să-l ironizeze. Deși... maimuțoiul ăla nu fusese Padgett, nu?

În loc de asta, Lucy îi întoarse spatele și începu să-și plimbe arătătorul de-a lungul buzei unei vaze de porțelan. Fără îndoială, calcula în minte cam ce preț putea obține pe ea.

– A plecat în oraș.

– Ce potriveală convenabilă! George se ridică și el în picioare. Și cam pe la ce oră a zis că se întoarce?

Femeia cântărea în palmă o tabacheră din sidef. Cel mai probabil, casa avea să-i fie transferată noului chiriaș fără bunurile mobile din ea.

– Nu prea mă deranjează să-mi comunice asemenea detalii.

– A, nu, bineînțeles că n-ar face una ca asta. George făcu o pauză de câteva secunde. Ca și atunci când lansai un croșeu devastator, într-un duel verbal totul era decis de momentul în care-ți declanșai atacul: Ia spune-mi, eu l-am întâlnit vreodată pe fratele tău?

– Ce vrei să spui?

– A, nimic, doar că am așa o bănuială... Bărbatul ăla care-a încercat să mă omoare în bătaie. Sigur îți aduci aminte. Ca orice soră, erai foarte îngrijorată de siguranța lui. Sau îngrijorarea asta avea motive mult mai josnice?

– Cum de... Pieptul lui Lucy se ridica și se cobora agitat, iar palmele i se încleștară de tabachera aceea afurisită. Cum îndrăznești să sugerezi așa ceva? Nu știi *nimic*.

– Eu aș zice că regina prea tăgăduiește. George își studia concentrat unghiile, continuând: Vezi tu, maimuțoiul ăla a-ncercat să-mi zguduie creierii în cap, dar nu i-a prea ieșit. Așa că ai putea măcar să recunoști. M-ai atras într-o capcană.

– Așa e, dar n-a fost ideea mea. Roger n-a vrut să riște să-l recunoști, din moment ce urma să fie printre oaspeții de la conacul unde aveai să fii și tu. Așa că a plătit un bătăuș.

– Aha, deci adevărul iese la iveală, până la urmă! Acum nu mai trebuie decât să-l aștept să se întoarcă pentru a-i întoarce serviciul. N-are cum să întârzie mai mult de zorii zilei de mâine. În fond, ar fi trebuit să-l ducă pe Jack înapoi în Kent.

– Dar nu poți să te autoinviți pur și simplu aici până atunci.

George îi smulse tabachera din mână și o puse la loc, pe mobilă.

– E casa mea. Eu am plătit chiria. Pot să rămân aici cât poftesc.

– Ai de gând să rămâi? Aici? Ajunsă la jumătatea scărilor, Isabelle îi vorbi cu un dispreț glacial. Îl ținea în brațe pe Jack, moale și cam verde la față. Biggles venea și ea în urma ei.

– Numai până ce-o să-mi închei socotelile cu fratele ei.

George urcă treptele și întinse brațele, să-l ia pe băiețel. Isabelle strânse și mai tare copilul.

– Am de gând să mă întorc în Kent cât mai repede. Nu vreau să mai am ceva de-a face cu locul ăsta.

George încremeni, simțind un val de gheață invadându-l. Nu se înșelase în privința tonului ei. Era distant și poruncitor, la fel ca și atitudinea pe care o avusese pe tot parcursul drumului către Londra. „Nu vreau să mai am nimic de-a face cu locul ăsta" putea să însemne la fel de bine „nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine".

Nu. N-avea să renunțe la ea așa ușor. Putea să-și încheie socotelile cu Padgett mai târziu, însă refuza să o lase pe Isabelle să se întoarcă acasă cât timp lucrurile dintre ei nu erau lămurite.

– Nu poți să pleci acum. Drumul e prea periculos după lăsarea întunericului.

– Eu în nici un caz nu rămân aici.

– Că bine zice fata. Biggles respiră greu și adăugă: Nu pot să zic că ai cine știe ce gusturi în materie de femei ușoare.

– Ce femei ușoare? țipă Lucy. Cum îndrăznești să...?

George îi ignoră izbucnirea și-și concentră privirea asupra lui Isabelle. „Uită-te la mine! Înțelege."

– O să vă duc în casa familiei mele. Înainte ca Isabelle să protesteze, invocând principiile decenței, adăugă: Având în vedere că mama și surorile mele sunt la Shoreford, momentan acolo nu-s decât servitorii. Puteți să plecați spre Kent dimineață. Se îndepărtă de baza scărilor, pentru a le lăsa loc să treacă. I se adresă lui Lucy: Noi o să plecăm. Dacă fratele tău se hotărăște că vrea să vină după răscumpărare, o să fiu de-a dreptul încântat să-l primesc în vizită.

Da, avea să-i plătească tot. Cu directe și croșee. Iar dacă lașul ăla încerca să scape înșirându-i vrute și nevrute, avea să i-o reteze imediat. N-o să-l menajeze, ba chiar o să-și folosească furia pentru suferințele lui Isabelle ca să-și impulsioneze atacul.

Capitolul 21

Isabelle îi îndepărtă lui Jack părul de pe frunte. Băiatul tresări în așternutul impecabil, însă ochii îi rămaseră închiși. Avea pielea mai rece și mai uscată, semn că, în curând, prichindelul acesta urma să se țină din nou de tot felul de pozne, iar ea trebuia să găsească o modalitate de a nu-l mai scăpa de sub observație.

– O să fie bine, o liniștise Biggles, însă Isabelle ținea neapărat să vadă cu ochii ei asta.

Slavă Domnului! Slavă Domnului că băiatul ei avea să fie din nou un ștrengar vesel, când lucrurile ar fi putut să se sfârșească mult mai rău. Din câte se părea, Lucy nu-l expusese pe Jack la nici un comportament scandalos. Pe parcursul ultimelor câteva zile, fosta amantă a lui George făcuse tot posibilul să-l ignore pe băiețel, iar când Jack ținuse morțiș să-și facă simțită prezența,

îl momise cu dulciuri ca să-l facă să tacă. Isabelle trebuia să se concentreze asupra acestor lucruri, care fuseseră reale, și să nu se gândească la ce-ar fi putut să se întâmple – sau la dezgustul care-i întorcea stomacul pe dos ori de câte ori se gândea la ceea ce se petrecuse între George și femeia aceea.

Dintr-odată se auzi o bătaie în ușă. Știa cine era înainte de a o deschide. Biggles nu se formaliza niciodată, iar ea nu le ceruse nimic servitorilor. La naiba, chiar nu voia să dea ochii cu George. De ce insistase să o aducă în casa familiei lui, când mai mult ca sigur servitorii aveau să bârfească? Odată întorși acasă, rudele lui urmau să afle imediat că fusese aici – asta dacă nu cumva chiar mai devreme de-atât. George plecase de la conacul Shoreford fără să anunțe pe nimeni. Mai mult ca sigur, la întoarcere avea să fie asaltat cu întrebări.

Și ar fi putut ajunge deja mai aproape de casă până la ora aceasta. Cu cât scăpa mai repede de George, cu atât mai repede avea să înceapă să uite, poate... atât plăcerea pe care o trăiseră împreună, cât și ceea ce aflase azi despre adevăratul lui caracter.

– Isabelle, se auzi glasul lui, estompat de panoul gros de lemn care se afla între ei. Știu că ești acolo.

Cu un oftat greu, Isabelle străbătu podeaua acoperită cu un covor gros până la ușă. Trecuseră șase ani de când nu mai călcase pe o asemenea suprafață. Șase ani de lemn dur și pantofi incomozi. Își alungă acest gând, etichetându-l drept o plângere puerilă. Se adaptase și putea să continue să trăiască așa. Întredeschise ușa.

– Să nu vorbești tare. Jack a adormit.

– Bine.

George avusese ocazia să facă o baie, să se bărbierească și să-și schimbe hainele. Acum stătea în fața ei cu o expresie controlată și impenetrabilă, îmbrăcat cu o redingotă neagră și o vestă verde-închis. La gât avea o eșarfă apretată. Ca să vezi! Haine de seară – nici mai mult, nici mai puțin decât catifea și brocart – ca și cum ar fi avut de gând să iasă în oraș.

– Înseamnă că putem vorbi fără ocolișuri. Azi-dimineață nu mi-ai dat un răspuns, continuă bărbatul.

O, Doamne! Cererea în căsătorie. După tot ce se întâmplase în ziua respectivă, pe el îl interesa oferta aceea de a o lua de soție,

făcută dintr-un sentiment al datoriei, pentru a-și potoli povara vinovăției.

– Da, aveam de gând să refuz.

– Să mă refuzi? Chiar și după ce ai avut timp să te gândești bine?

Lui Isabelle îi venea să-i închidă ușa în nas. Ba nu, s-o trântească de-a dreptul, dar avea să înceapă să bată din nou în ea și ar fi insistat să discute. Pentru a evita să-și trezească fiul, păși peste prag și închise ușa în urma ei.

– Răspunsul meu e „nu", acum mai mult decât oricând.

George deschise gura, să răspundă. Dumnezeule mare, chiar voia să vină cu argumente în favoarea propunerii lui? Era cazul să tragă de timp.

– Ia spune-mi, amantei tale i-ai propus să o iei de nevastă?

George clătină ușor din cap, ca și cum n-ar fi fost sigur că o auzise bine.

– Cum s-o cer în căsătorie pe Lucy? De ce Dumnezeu să fac una ca asta?

– Era însărcinată, nu? Isabelle bătea darabana pe propriul șold. Ia zi, nu era?

– Da, dar...

– Stai puțin, să văd dacă am înțeles bine. Își măsura cu grijă cuvintele, o misiune dificilă având în vedere că îi venea să țipe văzând incapacitatea lui de a înțelege. Cum de nu vedea că situația lui Lucy era asemănătoare cu a ei? Mie mi-ai propus să ne căsătorim în ideea că aș putea rămâne însărcinată, în timp ce o altă femeie *chiar era* grea cu copilul tău?

– Nu e același lucru. Era vorba de o curtezană. Știa cum să se păzească de asemenea lucruri.

– Cum nu e același lucru? Amândouă am avut același rol.

– Ba nu. George își prinse între degete baza nasului. Ba nu, repetă. Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să te compari cu scorpia aia.

– Scorpie, zici? Era însărcinată cu copilul tău.

– N-a avut nicicând intenția de a duce sarcina la termen. Întinse mâna către ea, însă Isabelle se retrase, lipindu-se de ușă.

Ai auzit-o pe servitoarea ei. A adus-o pe Biggles la ea ca să scape de copil.

Biggles, da. Dacă Lucy ar fi stat în satul lor chiar și o singură zi, sigur ar fi auzit de Biggles și de talentele ei.

– Și nu ai fi avut cum să afli asta, dacă nu ai fi venit în Londra chiar azi.

George expiră prelung, iritat, și preț de câteva secunde privi de-a lungul coridorului.

– Asta pentru că Lucy încerca să stoarcă de la mine cât mai mulți bani cu putință.

Bine, atunci. Dacă refuza să înțeleagă, nu avea de ales... trebuia să-i explice clar.

– Asta nu schimbă faptul că știai că era însărcinată și, totuși, ai părăsit-o. Asta înseamnă că nu ești cu nimic mai bun decât Padgett. Iar eu nu pot să mă mărit cu un bărbat care e în stare de așa ceva.

Tripoul duhnea a fum de țigări de foi și a brandy, acele arome care, după cum îi spusese sora lui, erau specifice sexului tare, însă în aer mai plutea încă un miros, mai înțepător, de trupuri nespălate dar parfumate excesiv. George își croi drum printre mesele de joc, cu blaturile lor acoperite cu o aba uzată și decolorată, la care mai mulți juni cu părul și hainele în dezordine își pariau banii de cheltuială, sperând că zarurile aveau să fie de partea lor.

Prin fumul gros, își zări ținta – un grup de bărbați tineri, bine îmbrăcați, așezați la o masă de faro. Probabil niște fazani numai buni de jumulit. Echivalentul indigen al unui valet, un individ soios îmbrăcat în haine uzate din stofă țesută în casă, îi ieși în cale pentru a-i oferi o sticlă de brandy. Ah, avantajul de a fi cunoscut! Totuși, George îi făcu semn să dispară. Voia să aibă mintea cât se poate de limpede în seara aceea.

În plus, dacă era să cedeze ispitei de a bea, ar fi lăsat garda jos și și-ar fi permis să se gândească la Isabelle. Și-ar fi amintit felul în care îi pusese la îndoială onoarea și, dacă se gândea la asta, ar fi trebuit să înfrunte adevărul spuselor ei. În locul ei, în minte îi apăru un portret – Julia și Revelstoke, privindu-se în ochi ca și cum lumea începea și se sfârșea acolo. Dintr-un motiv misterios,

expresia de adorație de pe chipul Juliei îi făcu gâtul să i se contracte dureros. După gafa pe care o făcuse, Isabelle n-avea să-l fixeze nicicând cu o astfel de expresie.

La naiba dacă nu-și dorea și el exact ce văzuse în portretul acela, chiar dacă însemna să se facă de râs și să se uite la ea ca un vițel îndrăgostit. Pe toate cazanele cu pucioasă din iad, dacă nu era cel mai mare și mai afurisit idiot de pe lume! Își permisese să se îndrăgostească și nu-și dăduse seama de asta decât prea târziu. Cu un efort, alungă departe acest gând, împreună cu sentimentul la care făcea referire. Singurul adevăr pe care avea să-l înfrunte în seara asta era să parieze cu măsură la faro până ce urma să convingă un astfel de „fazan" să se lanseze cu el într-un joc mult mai ușor de controlat.

La pichet, victoria depindea mai mult de priceperea jucătorului decât de hazardul care juca un rol atât de important la faro. Dacă avea grijă cum își folosea banii din punguță, putea să-i înmulțească de câteva ori. Putea câștiga suficient cât să plătească datoriile lui Summersby, precum și pe cele proprii. Acum, că Isabelle îi întorsese spatele, venise vremea să se achite de misiunea sa de a recâștiga demnitatea prietenului său și, poate, în același timp, și o parte din a sa.

Atent la orice mișcare bruscă, se apropie de grupul de jucători din fundul camerei. Într-un asemenea loc, în care băutura și jocurile pe mize mari formau un amestec exploziv, niciodată nu puteai să fii prea precaut. Avea un pumnal în carâmbul cizmei, pentru orice eventualitate, atât pentru a se apăra de obișnuiții tripoului, cât și de tâlharii care stăteau la pândă pe străzile întunecate. Din câte se părea, jucătorii aceștia erau niște dandy. Coafurile lor umflate și pomădate, precum și redingotele rafinate duhneau a bani. Ceea ce se putea spune și despre ținuta lui.

– Bună seara, domnilor. Seară? Ce glumă bună! Era aproape două dimineața. Se poate să joc și eu la masa voastră?

Unul dintre jucători dădu deoparte un pahar pe jumătate golit și îl măsură din cap până în picioare. Estimându-i averea, fără îndoială. George se îmbrăcase în seara aceasta cu la fel de multă grijă ca bărbatul care-l studia. Avea o redingotă din catifea, nu mai puțin de trei lanțuri de ceas care-i atârnau de la buzunarul vestei

din brocart, astfel că era mai dichisit decât oricare dintre acești tineri. Ca să se asigure că avea să fie primit cu brațele deschise, își scoase punga din buzunarul interior al redingotei și o cântări în palmă. Monedele din interior zăngăniră, lovindu-se unele de altele.

Bărbatul care-l cercetase îl înghionti pe amicul său și dădu aprobator din cap. Cu atât mai bine. N-aveau decât să creadă că era o pradă ușoară. Luă loc la masă și întinse mâna:

– Apropo, mă cheamă Upperton. Își plimbă privirea în jurul mesei. Ceilalți trei erau mai tineri decât el, dar bărbatul din dreapta îi părea vag cunoscut. Îl întrebă: Nu cumva ai fost la Eton?

– A, da. Mă cheamă Matthews.

George scoase din pungă câteva guinee, pe care le schimbă pe jetoane. Deocamdată doar câteva. Trebuia să-și păstreze cea mai mare parte a fondurilor pentru mai târziu, când avea să-l ademenească pe unul dintre noii săi parteneri de joc la o partidă privată.

– Mi s-a părut mie că te mai văzusem undeva.

Matthews se aplecă și își împinse grămada de jetoane pe regele de pică. O singură privire la „bancher" îi confirmă bănuiala că această mișcare era una ciudată. Trei dintre cei patru popi ieșiseră deja în joc. Fie individul era total depășit de situație, fie se prefăcea a nu înțelege deloc jocul.

– Și pe prietenii tăi? îl îmboldi George. Întinse mâna celor din jurul mesei, ascultându-le numele: Andrews, Williams și Roberts – bărbați care ar fi avut nevoie de niște nume de familie în toată puterea cuvântului, nu doar de niște prenume generice oarecum deghizate.

– Ei au fost la Harrow, zise Matthews. Și Padgett, la fel.

– Padgett? George se lăsă pe spătarul scaunului, iar drăcia aceea aproape că se răsturnă. Nu se putea una ca asta! Pur și simplu nu se putea! George n-avea niciodată atâta noroc. Din toate tripourile din Londra, se nimerise chiar în cel în care era Padgett. Dacă ar fi vrut să dea de el, i-ar fi trebuit cel puțin o săptămână. E și el pe-aici? întrebă.

Roberts rânji.

– S-a dus la etaj puțin.

La etaj se aflau târfele care erau la dispoziția clienților dispuși să-și cheltuiască o parte din câștiguri.

– Doar puțin? Aș zice că e mai bărbat de-atât.

– Ei, lipsește de ceva timp, spuse Williams.

George dădu aprobator din cap, atent să nu lase să se vadă cât de mult își dorea să dea ochii cu Padgett. La această mișcare, scaunul pe care stătea se cutremură. O porcărie ieftină! Fără îndoială, fusese folosit ca armă în vreo câteva încăierări, iar contactul cu țestele tari îi slăbise încheieturile.

– Mie, unul, mi se pare că-i risipă de timp, când ai putea să câștigi serios.

– De unde-l cunoști pe Padgett? întrebă Matthews. Nu s-a întors în țară de mult. A trăit pe continent în ultimii câțiva ani.

– Ne-am întâlnit totuși, pe ici, pe acolo. Își ținea ochii ațintiți asupra persoanei care împărțea cărțile. Aveți de gând să puneți ceva bani în joc?

Dacă reușea să-și plaseze mizele prost de vreo câteva ori, așa cum o făcuse și Matthews, avea o șansă să-i atragă în capcană. Orice, numai să nu li se pară că atârnă la masa lor înainte ca Padgett să-și facă apariția.

La a treia mână pierdută, scoase un hohot plin de autocritică:

– Ehei, se pare că mi-am ieșit din mână. Mereu m-am priceput mai bine la *whist*.

Ideea unei partide de *whist* îi trezi automat amintiri despre cum jucase în doi cu Isabelle. Își goni din minte imaginile acelea, dar nu înainte de a se trezi săgetat de un junghi ciudat. La naiba, acum trebuia să se concentreze mai mult decât oricând, pentru că odată ce avea să câștige suficienți bani și-și va fi reglat conturile cu Padgett, urma să scape complet de tot ce avea legătură cu Isabelle.

Și-apoi avea să poată porni pe drumul lung și anevoios care să-l ducă la uitare. Într-un final, peste vreo câteva decenii sau așa ceva.

Deloc surprinzător, nici unul dintre ceilalți nu se legă de aluzia făcută pentru a sugera să schimbe jocul. În fond, puteau să joace *whist* la orice petrecere din lumea bună. Dar el trebuia să aibă grijă să nu mai piardă prea mult, căci altfel s-ar fi trezit într-o gaură

din care i-ar fi venit apoi foarte greu să iasă. De fapt, cel mai bine ar fi fost să stea deoparte la următoarea mână.

– Eu iau o pauză.

– Scuze de întârziere, băieți, răsună un glas vesel din spatele lui George. Doamna a insistat pentru un bis.

George încremeni în scaun, care se clătină din nou, amenințător. Da, vocea aceea, intonația, felul acela de a vorbi care sugera o serie de gesturi dramatice din mâinile cu manșete din dantelă. Individul care în Kent i se prezentase drept Leach, dar care era, de fapt, fratele lui Lucy. Tatăl lui Jack.

Se întoarse în scaun, aproape dezechilibrându-i grav picioarele suferinde, pentru a se convinge dincolo de orice îndoială. Își aminti de portretul făcut de domnișoara Abercrombie – zâmbetul larg, prostesc și asul ieșindu-i perfid din mânecă. Acum înțelegea ce însemna acel detaliu. Padgett nu era un trișor, dar era un șarlatan.

George se ridică repede, imitând zâmbetul acela din portret. Nu fusese nicicând genul de bărbat care să caute confruntările, dar ah, cât de nerăbdător era acum să vadă lucrurile punându-se în mișcare, după regulile lui. Își închipuise cum ar fi fost să-l întâlnească pe tatăl lui Jack și să-l strângă de gât pe nemernic, dar acum avea în minte ceva care să-i dea mult mai multă satisfacție. Dacă-și juca mâna așa cum trebuia, putea să-l distrugă, așa cum ticălosul acela îi distrusese viața lui Isabelle.

– Bună seara. Îi întinse mâna: George Upperton. Pe tine cum te cheamă?

Padgett făcu un pas înapoi și îl măsură din cap până în picioare. Zâmbetul aproape că i se transformă într-un rictus.

– Dumnezeule mare, ce cauți aici?

– Joc faro cu amicul meu Matthews, aici de față. Destul de prost, dacă vrei să știi. Ceilalți mi-au povestit niște lucruri cum nu se poate mai ciudate. Se pare că au venit aici cu un individ pe nume Padgett. Dar tu nu-l cunoști, nu-i așa?

Rânjetul lui Padgett se ofili și coborî tonul:

– Pot să discut ceva cu tine între patru ochi?

George se așeză din nou, ținându-și picioarele ușor depărtate, pentru a preîntâmpina orice clătinare a scaunului.

– Sunt convins că orice-ai vrea să discuți cu mine poate fi spus în fața tovarășilor noștri. Aceștia se uitau la George și la bărbatul nou-venit așa cum s-ar uita un gurmand la o prăjitură înaltă până la tavan. Cum ziceai că te cheamă? insistă George.

– Padgett. Bărbatul scuipă efectiv numele, ca și cum ar fi fost un blestem, ceea ce, după George, reprezenta intonația perfectă cu care putea fi rostit acest nume.

– Joci cu noi? George își împrăștie jetoanele pe mai multe cărți. Venise vremea să recurgă la altă strategie. Trebuie să recunosc, e o coincidență dintre cele mai bizare... Deocamdată îl ignoră pe Padgett și i se adresă lui Matthews: Tocmai m-am întors de la o petrecere dată la un conac din Kent. Unul dintre oaspeți arăta exact ca Padgett al nostru. Aceeași înălțime, aceeași față, același glas. Zici că era geamănul lui, pe onoarea mea!

Williams îl înghionti pe Padgett cu cotul:

– Roger, nu ne-ai zis că ai un frate geamăn.

– Doar o soră, adăugă Roberts.

Și ce-ar fi spus ceilalți dacă George le dezvăluia că respectiva soră îi făcuse toate poftele în pat, în ultima jumătate de an?

– A, nu, respectivul n-avea cum să fi fost geamănul lui Padgett. S-a prezentat drept Reginald Leach.

– Leach?

Matthews se opri brusc din stivuit jetoane.

– Da, confirmă George, chiar așa îl chema. Ia ziceți, ați auzit vreodată un nume mai ridicol? Oricum, individului ăstuia – Leach – îi plăcea să se audă vorbind. Cu totul diferit față de amicul nostru Padgett, aici de față. Ești foarte tăcut, zău așa. Ești sigur că te simți în stare de câteva mâini?

– Poate că s-a sforțat prea tare, interveni Matthews.

Ceilalți chicotiră.

– Ce-ar fi să-ți închizi fleanca și să-ți pui pariul odată? mârâi Padgett. Sau ți-e frică să nu te-alegi și cu alte datorii? Parcă am auzit una-alta despre tine.

– Țin bucuros orice pariu ai dori să faci. Am putea să jucăm unu la unu. Cu un gest degajat, George scoase un pachet de cărți din buzunarul redingotei și i-l întinse lui Matthews, să-l

cerceteze pentru a confirma că nu era măsluit. Pichet, dacă dorești, adăugă.

Vorbele lui George erau pline de bravadă, însă nu îi păsa. Știa destule dintre secretele murdare ale bărbatului care stătea în fața lui. Putea să-l zgâlțâie bine pe Padgett cu o ironie bine țintită. Totul era să-și aleagă bine momentul, exact ca în ringul de box. Nu avea nevoie decât de clipita aceea în care adversarul său își lăsa garda jos și *buum* – îl izbea cu croșeul acela de stânga care devenise specialitatea sa. Ce conta că, în cazul acesta, croșeul era unul verbal?

– Și de unde să știu că ești solvabil? îl întrebă Padgett, disprețuitor.

– Ba eu îmi fac griji mai degrabă pentru tine. Vezi tu, săptămâna trecută am jucat cu Leach.

– Ia stai un pic, interveni Andrews. Cine dracu' e Leach ăsta?

– Dumnezeu știe! Dacă e să mă-ntrebi pe mine, pare un nume fals. George mai amestecă pachetul de cărți pentru ultima oară. Trecem la lucruri serioase, domnilor? Ca miză de început, ce-ați zice de suma de pe polița aceea?

George ținea în mână ultima carte, știind clar că era mai bună decât orice-ar fi avut Padgett. Tocmai asta era frumusețea piche-tului. Un jucător nesăbuit își putea da pe față cărțile din faza de declarare, ceea ce însemna că era cu atât mai ușor de învins.

De cealaltă parte a unui munte de jetoane, Padgett se strâmbă. Era ultima mână, iar pe masă erau suficienți bani pentru a-i plăti lui Redditch datoriile lui Summersby și îi mai și rămâneau, exact așa cum plănuise.

– Hai, rosti Padgett, dă-mi lovitura de grație.

George își permise un zâmbet.

– Poate că prefer să savurez momentul.

– De ce? Știi bine că ai câștigat.

Nu numai că era câștigător, ci își adjudecase toate punctele jo-cul acesta – obținuse un *capot*. Această victorie ar fi trebuit să-l umple de o bucurie imensă. Prin simplul fapt de a pune o carte jos, avea să scape de datorii, atât de cele personale, cât și de cele

ale lui Summersby, însă l-ar fi lăsat pe adversarul său să ia tot potul dacă așa ar fi putut-o avea pe Isabelle.

Împinse ușor un teanc de jetoane care valorau cel puțin o sută de lire în direcția lui Padgett.

– Ce-ai zice dacă ți-aș da șansa de a-ți mai recupera din pierderi înainte să pun jos ultima carte?

Ochii încețoșați de băutură ai lui Padgett se făcură dintr-odată mai mari.

– De ce Dumnezeu ai face una ca asta?

– Vreau răspunsuri. George își trânti ultima carte pe masă, cu fața în jos. De ce ai părăsit-o pe Isabelle?

Chipul lui Padgett se mișcă ușor într-o parte și în cealaltă – pentru a verifica reacția amicilor săi. Aceștia îi priveau într-o tăcere deplină, complet fascinați de ce se desfășura în fața lor. La fiecare lovitură verbală, capetele li se mișcau dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi urmărit traiectoria unei mingi de crichet. Având niște martori atât de atenți, George putea fi sigur măcar că nimeni n-avea să-l acuze că ar fi trișat.

– Nu știam că era într-o stare delicată.

George luă un jeton din teancul lui Padgett.

– Ei, hai acum... Dar ai știut să iei legătura cu ea înainte să dispari în noapte cu băiatul ei.

– Inițial *n-am știut.*

– Isabelle mi-a zis că ai dispărut imediat după ce ai sedus-o.

– Aveam motivele mele. Padgett aruncă o privire la jetoane, ca și cum i-ar fi fost teamă ca George să nu îi mai ia câteva. Era suficient de grav că o compromisesem. Numai că n-am fugit suficient de departe, astfel că prietenii tatălui ei m-au prins din urmă și mi-au spus și de restul, că o lăsasem însărcinată. Și că voia să repar lucrurile.

– Așa că, în loc să te achiți de datoria ta morală, ți-ai continuat fuga.

– Hai să fim serioși, omule! Tu ai idee ce fel de om e contele de Redditch? Padgett renunțase de mult la fațada jovială și, în locul ei, afișa un soi de disperare sumbră. George văzuse o expresie similară pe chipul lui Summersby. Continuă: Bineînțeles că am fugit. M-am gândit că n-are cum să pună gheara pe mine dacă

mă refugiez pe continent. Și adevărul e că i-a luat ceva vreme să dea de mine.

– Și-atunci de ce te-ai întors?

– Mi-a venit în minte un plan să-l bat pe nemernic cu propriile arme. Padgett își întinse buzele într-un simulacru de zâmbet la fel de diferit de surâsul lui obișnuit ca rânjetul înfricoșător al unui craniu. În loc să plătesc eu, el avea să fie cel care să mă plătească pe mine să-mi țin gura în ceea ce o privea pe fiică-sa.

George fu nevoit să-și înăbușe un val de furie.

– Și chiar trebuia să amesteci copilul în asta?

– Aveam nevoie de băiat ca să obțin atenția lui Redditch. Isabelle nu putea să achite răscumpărarea, dar taică-său da. Nu că ar mai conta acum, nu-i așa?

Doamne sfinte, ce risc prostesc! La cât de nepăsător se arătase față de propria fiică, era clar că n-ar fi dat nici un sfanț pentru a-și salva nepotul. Nu, Redditch avea inima într-atât de rece, încât i-ar fi lăsat pe amândoi să moară fără să ridice vreun deget.

Jocul se sfârșise. Întoarse ultima carte, se ridică și îl apucă pe Padgett de revere:

– Deci erai dispus să o distrugi din nou, doar pentru că așa ți s-a năzărit ție?

Padgett își mișcă umerii, eliberându-se din strânsoarea lui George:

– Era oricum distrusă. Dar ce-ți pasă ție?

Robert și Matthews se ridicară, însă George trecu printre ei fără prea mari menajamente și fără să întâlnească vreo rezistență. Ocoli masa, ridică mâna și îl izbi pe Padgett direct în față. La contactul cu pumnul lui George, nasul i se zdrobi cu un zgomot îngrețoșător, capul i se dădu pe spate și scaunul i se răsturnă. Masa aceea grea parcă îl ademenea. Lui George i-ar fi plăcut la nebunie să o răstoarne și pe aceea, peste el, însă nu era dispus să-și piardă astfel banii câștigați cu greu.

– Nu ești decât un laș demn de milă, mârâi către corpul inert al lui Padgett.

Își culese câștigurile de pe masă și se duse direct să preschimbe jetoanele în bani peșin. Cu fiecare pas pe care-l făcea, cu fiecare bufnet al cizmelor sale pe podea, își simțea furia scurgându-i-se

din corp, în timp ce-n minte îi răsunau ultimele cuvinte: *„un laș demn de milă"*. Această etichetă i se potrivea de minune și lui însuși.

Trăsura familiei Upperton se opri cu scrâșnet metalic în mijlocul străzii pline de praf. După ore întregi în care fusese nevoit să stea nemișcat, Jack se zbătu, evadând din brațele lui Isabelle, evident dornic să-și dezmorțească picioarele luând-o la goană. Imediat ce scărița fu coborâtă, țâșni spre libertate.

– Să nu te depărtezi de casă, îi porunci mustrător Isabelle, coborând și ea.

– Oooof, mami!

– A stat atâtea zile închis în casă, fără altă ocupație decât să se îndoape, îi aminti Biggles. Lasă-l să alerge!

– Poate să alerge cât poftește în grădina noastră.

Era hotărâtă să nu-l mai scape nicicând din ochi. Biggles îi puse o mână durdulie pe umăr:

– N-o să poți să-l ții lângă fustele tale pentru totdeauna.

Isabelle știa asta. O, Doamne, sigur că știa asta. Dar mai știa și că, în zilele următoare, urma să se lupte cu o spaimă de moarte ori de câte ori n-avea să-l vadă pe Jack pe lângă ea.

– Hai în casă! Biggles o strânse ușurel de mână, s-o mai liniștească. Aprind mintenaș focul și îți fac niște ceai.

Isabelle se opri în prag. Biggles trecuse peste un cartonaș crem, aflat pe podea. Îl ridică, foarte curioasă. Era o carte de vizită de calitate, cum avea și ea pe vremuri. Cu un fior coborându-i de-a lungul coloanei vertebrale, întoarse cartonul. Și văzu numele și titlul tatălui său. Cerneala neagră folosită era atât de groasă, încât literele erau în relief. O chemare. Tatăl ei o chema acasă, după atâția ani de când o izgonise. Dar de ce?

– Ce e ăla?

Își ridică imediat privirea, însă ochii lui Biggles erau ațintiți către colțul de lângă vatră. Isabelle strânsese rămășițele picnicului scandalos cu George, însă coșul rămăsese în colțul camerei. Văzându-l, în minte îi năvăliră o mulțime de amintiri care acum erau dureroase, însă refuză să le dea atenție.

– Am primit niște daruri de la conac. Printre care și niște ciocolată. Am putea să facem din ea o băutură caldă pentru Jack.

Sprâncenele lui Biggles se împreunară într-o încruntătură.

– Băiatu' a mâncat oricum mai multe dulciuri decât îl poate duce burta. După cât de rău i-a fost, sigur n-o să vrea nici să guste.

Aceste cuvinte îi provocară o durere aproape la fel de mare ca și aceea declanșată de orice amintiri despre George pe care le putea dezgropa creierul ei. Generozitatea din spatele darului trimis de Julia o impresionase profund. Ideea că, în sfârșit, putea să îi ofere băiețelului ei o delicatesă fusese o încântare pentru ea, iar acum se trezea că și această bucurie îi fusese răpită. Lucy se interpusese în viața lui și îi stricase plăcerea. Acum, nu mai putea avea parte nici măcar de satisfacția măruntă de a vedea cum Jack făcea ochii mari de plăcere pentru prima oară când simțea ciocolata catifelată alunecându-i pe limbă.

– Afurisita, mormăi ea, încleștându-și degetele pe cartea de vizită a tatălui ei.

Ghemuită lângă vatră, Biggles îi aruncă o privire peste umăr:

– Ce-ai zis?

– Ăăăă...

Isabelle simțea că nu putea să-i rostească numele, dar nici nu putea să găsească un adjectiv potrivit ca să o descrie. Cu toate acestea, Biggles înțelese imediat.

– Boarfa aia? E dată dracului, da, da' n-ai de ce să te-njosești să vorbești așa.

Isabelle știa și ea asta. Nici măcar pe verișoara ei n-ar fi gratulat-o cu astfel de cuvinte, dar Lucy... Lucy îi răpise băiețelul, și George... Nu, nu, nu trebuia să se gândească la el. George nu fusese nicicând al ei. Și nici n-avea să fie vreodată.

„Ar fi putut fi al tău. Ai fi putut accepta." Poate că da, însă cu ce preț? Era mai bine că n-avea să afle nicicând răspunsul la această întrebare.

– Vrei să-mi spui ce s-a petrecut pe-aici cât am fost plecată?

– Din nou, m-am lăsat dusă de nas de farmecul unui bărbat. Măcar atât putea să spună fără să avanseze prea mult pe gheața subțire. Măcar atât putea să spună fără ca mintea

să i se concentreze pe ceea ce ar fi putut să fie. Ai fi crezut că m-am învățat minte după ce-am pățit prima oară.

– Bărbații sunt făcuți să cucerească femei, iar noi, ca femei, suntem slabe și cădem în ispită. E-n firea lucrurilor.

Isabelle rămase cu privirea în gol, în timp ce Biggles împungea cu vătraiul focul abia făcut.

– Tu n-ai fost niciodată slabă și nesăbuită.

– Nesăbuită? Biggles întinse mâna după ceainic. Poate-am fost. Dar am avut și noroc. Nu s-a prins nimeni.

Bineînțeles că nu, și chiar dacă s-ar fi trezit că rămăsese grea, știa exact ce să ia ca să scape basma curată.

– Nu vrei să-ți pun și ceva busuiocul cerbilor în ceai?

– Nu. Răspunsul îi veni pe buze automat. Poate că era și mai nesăbuită să refuze o cale de scăpare în cazul în care ar fi rămas însărcinată cu copilul lui George, dar nu putea să se descotorosească de el așa cum nu putuse să o facă atunci când fusese vorba de Jack. Își ridică ochii și se trezi că Biggles se uita atentă la ea. Îi susținu privirea și își reluă răspunsul: Nu.

– Ți-a căzut cu tronc, hm?

Isabelle închise ochii, pentru a se feri de cercetarea necruțătoare a lui Biggles.

– Nu contează. Orice s-ar întâmpla, nu am ce să-i cer. Dacă e să am copilul lui în pântece, el n-o să afle niciodată.

Biggles deschise gura să răspundă, însă o bătaie în ușă o opri.

– Hait, nici că te lasă să-ți tragi sufletu', mormăi bătrâna. Cre' că stătea' toți cu nasu' lipit de geam, să ne vadă când ne-ntoarcem.

– Da, iar acum au venit să vadă ce pot să scoată de la noi, răspunse Isabelle pe un ton sumbru.

Biggles strânse din buze, dându-i dreptate, și deschise ușa.

– Ca să vezi, doamna Weston!

Soția vicarului stătea în cadrul ușii, cu o expresie controlată, sau poate că era mai degrabă hotărâtă. Isabelle se ridică și începu imediat să se caute în buzunare. De aproape trei zile purta la ea legăturica cu ierburi luată de la doamna Cox, deși poate că nu mai era într-o stare prea bună, după ce hainele ei fuseseră ude leoarcă.

– Peter e bolnav iar?

– N-am venit în legătură cu Peter.

Tonul doamnei Weston avea o inflexiune oțelită care îi dădu lui Isabelle fiori de rău augur de-a lungul șirei spinării. Mai avusese parte o dată de tonul acela rigid – din partea propriilor rude.

– Și-atunci, de ce ați venit? Tocmai ne-am întors, l-am adus din nou pe Jack acasă.

– Știu asta. Nevasta vicarului rămase în fața pragului, ca și cum ar fi prins rădăcini acolo și ca și cum aerul din căsuță ar fi fost cumva impur. Cu toate acestea, își înălță ușor capul și cercetă din ochi toate colțurile camerei, apoi adăugă: Cu o trăsură destul de elegantă. Și cu cai frumoși și puternici.

Avea un aer de superioritate cât se poate de senin, și era perfect stăpână pe sine. Tatăl lui Isabelle o tratase la fel – un gentleman până în măduva oaselor, chiar și când o anunțase că nu mai avea ce să caute sub acoperișul casei sale. Biggles își încrucișă brațele peste pieptul ei generos.

– Ai venit încoa' cu treabă sau doar-doar de-oi prinde vreo bârfă?

– Parohia mi-a dat nefericita sarcină de a o informa pe domnișoara Mears că nu mai este bine-venită în acest sat.

– Ce zici mata acolo?

Doamna Weston continuă de parcă Biggles n-ar fi scos nici un cuvânt:

– Eram dispuși să închidem ochii că aveam un bastard în sat. Oricine poate să facă o greșeală, dar asta numai dacă e urmată de căință, cu discreție și hotărâre să nu cazi din nou în păcat. Ei bine... Femeia flutură din mână, ca și cum ar fi alungat o muscă. Dar n-o să tolerăm un comportament care ar putea duce la nașterea altor bastarzi. Dincolo de faptul că comportamentul dumitale reprezintă un exemplu inacceptabil, nu considerăm că e cazul să dăm pomeni când o moralitate mai fermă ar fi putut preveni ivirea pe lume a...

Volanele bonetei lui Biggles se zguduiră bine când aceasta își îndreptă spatele.

– Ce tupeu, să începi cu moralitatea și-alte alea când Isabelle mai-mai că n-a dat colțu' de grijă pentru băiat. Dar chiar n-ai

inimă-n mata? Pun pariu că n-ai ridicat nici măcar un deget s-o ajuți să-l caute.

– Băiatul *meu* era bolnav.

– N-ar fi mai tot timpul bolnav dacă te-ai îngriji să mănânce cum trebuie. E-un răsfățat și jumătate odoru' matale!

Isabelle ar fi trebuit să reacționeze într-un fel sau altul până atunci, însă emoțiile copleșitoare din ultimele câteva zile se pogorâră asupra sa, întemnițând-o într-o amorțeală totală. Ar fi putut foarte bine să meargă printr-un râu înghețat care-i ajungea până la talie. Gata! După ce-i dispăruse fiul, după ce stătuse față în față cu Lucy, după tot ce se întâmplase cu George, după toți anii în care se luptase să fie acceptată aici, nu mai avea nici cea mai mică dorință să lupte. Societatea o înfrânsese. Așa că o lăsa să-și pecetluiască victoria.

Strânse pumnul, boțind cartea de vizită a tatălui ei, ale cărei margini rigide i se implântară în carne. În fond, avea la dispoziție o alternativă.

– E-n regulă, Biggles. Eu și Jack o să plecăm mâine-dimineață.

Capitolul 22

Majordomul lui Redditch îl conduse pe George într-un salonaș. În mod clar, această cameră nu era cea în care stăpânul lui își primea vizitatorii mai distinși, însă mobilele din lemn lăcuit și tapisate cu mătase, precum și tapetul cu modele în relief făceau ca încăperea să fie bine aleasă pentru primiri. Avea o eleganță discretă care arăta clar că proprietarul era putred de bogat.

Traversă încăperea până în dreptul unui tablou, cu pașii înăbușiți de covorul luxos. O ramă bogat împodobită, cu marginile aurite, încadra portretul unui bărbat cu un aer îngâmfat, care purta o perucă albă, avea obrajii dați cu roșu și o mână așezată decorativ peste piept și dispărând sub pulpana unei redingote turcoaz. La gât și la mâneci i se revărsau valuri de dantelă. Cealaltă mână se sprijinea într-un baston. George își permise un zâmbet

sumbru. Redditch ținea atât de mult la decență, sau cel puțin la păstrarea unei aparențe de decență, însă strămoșul său... „nu fusese decât un macaronar".

Dinspre coridorul vast de dincolo de ușă auzi zgomot de pași, iar George se întoarse într-acolo, deși ritmul lor rapid arăta că picioarele respective erau prea scurte ca să fie vorba de un adult. În cameră se năpusti Jack.

– Mi s-a părut mie că tu erai!

George făcu un efort să își revină din uimirea care-i oprise răsuflarea pentru o clipă. Ce Dumnezeu căuta Jack aici? Și de ce era îmbrăcat așa? Băiatul purta pantaloni verde-închis și o redingotă din același tip de catifea din care observase că erau croite hainele valeților. Adică în livrea. Redditch își transformase nepotul într-un servitor.

George îngenunche, pentru a ajunge cu fața la același nivel cu al copilului.

– Ce e cu hainele astea?

Jack se uită la hainele pe care le purta și făcu o grimasă.

– Eastwicke zice că trebuie să le țin pe mine. Dar nu-mi prea plac. Mă mănâncă pielea de la haina asta și pantofii mă strâng.

– Și ce te-au pus să faci, costumat așa?

George nu-și închipuia ce treburi i s-ar fi putut încredința unui băiețel de vârsta lui. Era prea mic să muncească la grajduri, și nici nu avea încă forța fizică necesară servitorilor care lucrau într-o casă de nobil.

– Mă pregătesc să ajung fecior de casă. Numai că Eastwicke zice că trebuie să învăț să mă port și să vorbesc mai frumos.

George se ridică repede în picioare și se duse glonț la fereastră. Fecior de casă! Să golească oalele de noapte ale servitorilor și să lustruiască încălțările stăpânului. Când avea să fie un pic mai mare, poate că urma să avanseze la onoarea de a aprinde focul de la bucătărie. Cum de putea permite Isabelle una ca asta? Cum era cu putință să creadă că asta era o viață mai bună decât cea pe care o duceau în Kent?

– Îți place să fii fecior de casă?

Făcu un efort pentru a folosi un ton relaxat.

– Merge. Nu-mi plac hainele astea, dar bucătăreasa îmi dă câtă carne de vită pot să mănânc.

Ei, da, măcar nu flămânzea, dar... fecior de casă!

– Și mămica ta ce părere are despre noua ta ocupație?

Înainte ca Jack să apuce să-i răspundă, pe hol răsună un glas:

– Ah, ștrengarul ăla! Unde s-o fi dus?

Jack făcu imediat ochii mari și zise:

– Trebuie să plec.

Ieși în goană înainte ca George să mai poată adăuga ceva. Mai bine, poate. Îi venea să spargă ceva. Ochii i se opriră pe portretul filfizonului cu perucă.

– Zău c-ar trebui să te scap de această posteritate ridicolă.

Nu că s-ar fi simțit mai bine dacă sfâșia pânza aceea cu pumnul. Așa cum nu l-ar fi făcut nicidecum să intre în grațiile lui Redditch. Trebuia să înceapă această întrevedere în termeni amabili. Iar distrugerea tablourilor cu înaintașii unui om nu prea isca o asemenea atmosferă.

Și Isabelle unde anume era, în monstruozitatea asta de casă? Mai avea măcar vreun cuvânt de spus în educația lui Jack acum, că se întorsese în casa familiei ei? Oare o acceptaseră din nou ca pe una de-a lor, sau își ducea și ea zilele ca servitoare? Scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să se descotorosească de aceste gânduri despre ea. Totul se terminase. Isabelle nu putea să-l ierte. Iar el trebuia să accepte asta și să uite totul. După ce avea să scape de Redditch – adică după întrevederea de azi – va rupe și ultima legătură cu lumea ei. Și-apoi nu avea să mai aibă nici un motiv să se gândească la ea, să viseze noaptea la dulceața minunată a trupului ei.

Alți pași, mai grei de data aceasta, anunțară că o nouă persoană se îndrepta spre el. George își încleștă pumnii, apăsându-și unghiile de podul palmei, pentru ca această durere ușoară să-i aducă aminte că trebuia să-și păstreze sângele-rece. Gândul că Jack era tratat ca un servitor dintre cei mai umili îi făcea sângele să-i gonească prin vene, în torenți clocotitori.

Dar avusese tot timpul ca emoțiile să i se decanteze în cele câteva săptămâni cât așteptase ca Redditch să se întoarcă în capitală.

Planul său s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă ajungea să fie dat afară pentru obrăznicie sau, și mai rău, pentru acte de violență.

– Da, cu ce pot să vă fiu de folos?

Redditch nu avea nici o urmă din frumusețea eterică și trăsăturile delicate ale fiicei sale. Cu excepția faptului că nu avea niște haine prea bătătoare la ochi, semăna izbitor de mult cu filfizonul acela din tablou, cu excepția nasului, pe care îl avea mai lung și mai subțire. Mai potrivit pentru a supraveghea de sus munca șerbilor.

– Am făcut cumva cunoștință?

Tonul contelui era pe măsura aerului său glacial și distant. Când voia să-și afișeze disprețul, Isabelle era și ea la fel. Ultimele cuvinte pe care i le adresase lui George fuseseră la fel de condescendente.

– Majordomul nu v-a dat cartea mea de vizită? Nici un răspuns, nici măcar o clipire din partea ochilor de un cenușiu oțelit. Nu contează, domnule, am venit să reglez niște probleme financiare.

Redditch își înălță bărbia.

– Aveți probleme financiare de reglat cu mine?

– În numele lui Adrian Summersby, da. George se așteptase ca menționarea acestui nume să trezească o reacție cât de mică.

– Și-ar trebui să știu cine este această persoană?

Omul ăsta era de gheață? Chiar și dacă era așa, furia incandescentă a lui George avea să-l topească de tot pe conte, și asta cât de curând. Deja sângele aproape că-i fierbea în vene.

– Să înțeleg din această întrebare că hăituiți atâția oameni până-i determinați să-și ia zilele, încât nici nu le mai țineți minte numele?

George își vârî în buzunar o mână tremurândă și scoase o punguță umflată și grea.

– O să mai primiți pe lângă aceștia. E vorba de o primă tranșă, dacă vreți să-i spunem așa. Am venit să vi-i dau pentru a spăla onoarea prietenului meu.

Redditch îl privi drept în ochi.

– Vă place să vă bateți cu morile de vânt?

– Ce dracu' vreți să spuneți cu asta?

– Vreți să restabiliți onoarea unui sinucigaș. Redditch lăsă să-i scape un hohot urât de râs. Ce mai urmează? O să faceți cerere către Biserică să-i facă o înmormântare decentă, și apoi la tribunal, pentru ca bunurile sale să le fie transferate urmașilor?

George își lăsă pieptul să se umfle cu aer în repetate rânduri, pentru ca impulsul de a arunca punguța spre capul lui Redditch să se mai atenueze.

– Aveți idee cum arată un om – un prieten drag –, care și-a vârât pistolul în gură și a apăsat pe trăgaci? Eu da, să știți. Deloc plăcut.

Obrajii palizi ai lui Redditch căpătară o nuanță ușoară de roz.

– Nu puteți da vina pe mine dacă respectivul a fost prea laș pentru a-și onora obligațiile.

– Era disperat, șuieră George. Nu-și permitea să ridice tonul, n-avea să cedeze nevoii de a-l apuca pe ticălosul acesta de revere și să-l lovească până ce urma să-i vină mintea la cap. Lacheii dumneavoastră l-au hăituit până ce n-a mai văzut altă cale de scăpare. Și pentru ce? Pentru un profit murdar. Nu mi se pare că aveați așa mare nevoie de banii aceia. Flutură din mână către filfizonul de pe perete, adăugând: Zău așa, dacă ați vinde un tablou–două, ați obține tot cam pe-atât.

– Ei, ia ascultați...

George ridică punguța. Aceasta atârna greu în palmă, dar mai mult ca sigur nu la fel de grea ca povara care-l apăsase pe Summersby în ultimele sale zile de viață. Și mai mult ca sigur nu într-atât cât aveau să-l împovăreze îndatoririle pe Jack, peste ani. Jack!

Dintre cei doi, numai unul era viu. Numai unul din ei avea să fie nevoit să suporte concepțiile acestui om despre dreptate și decență. Iar Jack era prea mic. Aveau să treacă ani și ani până ce urma să se poată salva din situația în care era – asta dacă avea să o facă vreodată. Iar George nu putea să condamne un copilaș la o asemenea viață. Avusese suficientă experiență cu rude care te îngrădesc într-un rol care să se potrivească cu ideile lor. Cât despre văduva lui Summersby... avea suficienți bani cât să-i asigure și ei traiul.

– Da, înțeleg acum. Își strânse pumnul peste punga cu monede: M-am răzgândit. N-o să vă dau nici un penny în contul datoriilor lui Summersby. Să vă rămână-n gât!

Redditch deschise gura, fără îndoială pentru a chema un majordom și eventual vreo doi lachei care să-l convingă să plece.

– Orice s-ar întâmpla, adăugă George înainte ca Redditch să poată scoate vreun sunet, pe Summersby nu mai am cum să-l aduc înapoi, și trebuie să mă gândesc mai degrabă la cei vii. O să pun banii aceștia într-un fond fiduciar... deschis pentru nepotul dumneavoastră.

Îmbujorarea din obrajii contelui se preschimbă în două pete roșii, urâte.

– Eu n-am nici un nepot! mugi furios.

– Văd că preferați să-l renegați, din moment ce în momentul de față vă e fecior de casă.

– Nu știți *nimic* despre familia mea! Nimic!

– Presupun că și pe fiica dumneavoastră ați ascuns-o pe undeva pe-aici. Poate că o să pot da de ea la bucătărie.

– Eastwicke!

– S-ar putea să vă răzgândiți înainte de a chema brutele. Cunosc o grămadă de secrete de-ale familiei dumneavoastră, numeroase lucruri despre care sunt sigur că ați prefera să rămână secrete. George frământa punga în palmă, ca și cum ar fi numărat monedele: Sigur am aici de-ajuns cât să tipăresc câteva pamflete.

Majordomul își făcu apariția în cadrul ușii.

– M-ați chemat, domnule?

– Din greșeală. Nu am nevoie de nimic. Redditch așteptă până când Eastwicke se întoarse la postul său de câine de pază la porțile iadului, înainte de a continua: Dacă scoți pamflete, o să te dau în judecată pentru calomnie.

– Ideea asta prezintă o singură problemă, milord. George își permise un zâmbet: Dacă tot ce scrie acolo e adevărat, nu se pune problema de calomnie.

– Cum îți permiți să mă amenințe, tinere?

– Aș prefera să nu o fac, dacă putem ajunge la o înțelegere. Aș prefera de departe să cheltuiesc banii ăștia pe ceva care să merite, cum ar fi să-i aranjez lui Jack înscrierea la Eton.

– La Eton? Redditch izbucni în râs. Iar mori de vânt, ca să vezi! La Eton nu sunt primiți bastarzii.

– La Harrow, atunci. Nici o grijă, o să găsesc o școală publică unde să fie primit.

– N-o să fie primit niciodată în lumea bună, chiar dacă ar avea o educație potrivită pentru așa ceva. Ba chiar, odată ce va începe școala, ceilalți băieți or să-i aducă aminte în fiecare zi de felul în care a ajuns pe lume.

George încuviință. Ah, cât de bine cunoștea mecanismele infernale ale școlilor publice englezești! El le supraviețuise, și așa avea să facă și Jack.

– Am de gând să mă asigur că o să aibă niște profesori particulari pricepuți. Atât pentru latină, cât și pentru box.

Un smiorcăit venit chiar dinspre ușa salonului de dimineață o făcu pe Isabelle să devină dintr-odată foarte atentă. Lăsă jos cârpa de praf și se întoarse către sursa zgomotului. Jack stătea abătut pe hol, chiar dincolo de prag. După expresia din ochi, se vedea de la o poștă că se simțea vinovat pentru ceva. Ah, băiatul ăsta, mereu făcea o boroboață!

– Ce cauți aici? îl întrebă. Știi bine că Eastwicke nu o să vadă deloc cu ochi buni că ai plecat de la locul tău.

– Nici că-mi pasă ce crede el.

Răspunsul copilului fu aspru și trist.

– *Trebuie* să te intereseze să-i intri în grații. De câte ori îi repetase asta, în ultimele câteva săptămâni? Așa o să-ți poți păstra postul, ca să-ți câștigi traiul, ca un bărbat în toată firea.

– Nu vreau să-mi mai câștig traiul aici. Înaintă câțiva pași în cameră și spuse: Vreau să ne întoarcem la Biggles, să stăm cu ea.

Isabelle își încrucișă brațele peste corsajul gri-închis al rochiei sale și începu să bată darabana pe cot. Nemulțumirea lui Jack privind situația lor actuală nu era nicidecum o noutate, însă în ultimele câteva zile nu se mai plânsese de nimic. Crezuse că începea să se obișnuiască, în sfârșit.

– Eastwicke te-a certat iar?

Mușcându-și buza de jos, Jack clătină din cap. Aruncând o privire către coridor, nu zări nici un majordom sau lacheu care

să se îndrepte spre ei. Poate că avea timp să-l convingă să se întoarcă la locul lui. Îngenunche și își petrecu un braț pe după umerii lui. Copilul tresări sub atingerea ei, o mișcare care însă nu era menită să-l facă să se îndepărteze. Nu, era mai degrabă un spasm. Își ținea mâna dreaptă ascunsă la spate. Ciudat...

– Mi-ai adus ceva? întrebă Isabelle, cu atenție, însă el scutură din nou din cap. Și-atunci ce ascunzi acolo?

Instinctul îi spunea că nu era ceva de bine. Văzând că Jack refuza să-i răspundă, întinse mâna către brațul lui. Încăpățânat până în pânzele albe, copilul își ținea brațul rigid. Când reuși, într-un sfârșit, să-și lase mâna la vedere, Isabelle trase aer în piept, uluită și speriată. Pe podul palmei se umflau cu rapiditate mai multe dungi roșii și dureroase.

– Eastwicke a făcut asta?

Își reduse vocea la o șoaptă pentru a nu-și trăda tulburarea. Nu avea rost să-l sperie și mai mult pe băiat. Oricum era ea suficient de tulburată pentru amândoi. Jack încuviință, iar ea îl trase într-o îmbrățișare plină de căldură. Simțea o arsură în spatele ochilor, iar degetele îi tremurau, apăsate pe părul aspru al fiului ei. „La dracu' cu toate astea! Eastwicke, nătângul ăla înfumurat!" N-avea să tolereze una ca asta.

Poate că Jack nu avea altă poziție în casa asta decât cel mai umil dintre servitori, însă ea n-o să plece capul și să permită să fie tratat cu brutalitate.

– Asta n-o să rămână așa, rosti răspicat, o asigurare pentru fiul ei și, în același timp, o promisiune pentru ea însăși. O să discut cu tata și-o să vedem...

Îi dădu drumul și se ridică în picioare, trecându-și automat palmele peste rochie. Nu avea cine știe ce motive să aranjeze poalele unei rochii atât de sărăcăcioase, dar tot mai avea suficientă mândrie cât să-și înfrunte părintele cu o ținută decentă și bărbia sus. Jack o trase ușor de șorț.

– Mami?

– Ce e, dragule?

– Nu eram la locul meu.

– Da, știu. Îi ciufuli ușor părul. Și nici acum nu ești.

– Dar, mami... a venit George.

– George? Ce Dumnezeu? Pulsul i se acceleră. Adică domnul Upperton, îl corectă.

– Da, George.

Cerule mare, glasul lui Jack era plin de speranță, ca și cum George ar fi putut să-l salveze din nou! Băiatul continuă:

– De-aia nu eram la locul meu. Eastwicke l-a condus în salonaș, iar eu a trebuit să mă asigur că era chiar el.

Inima parcă îi sări dintr-odată în gât. Își duse vârfurile degetelor la baza gâtului, ca și cum așa i-ar fi putut calma bătăile rapide. De data asta, nu putea spera să fie salvată. „Ce Dumnezeu o fi căutând aici?" La naiba, nici n-ar trebui să-i pese. Și nici nu intenționa să-și permită una ca asta. N-avea să se vindece niciodată dacă nu putea să-și controleze reacția la simplul gând că el era aproape.

Avea să facă asta. Cu sau fără George, urma să dea ochii cu tatăl ei și să-i comunice cât se poate de clar lucrurile pe care nu avea să le tolereze.

Îl trimise pe Jack la locul lui și porni pe coridor, nereușind să-și pună zăgaz amintirilor. George ieșind din valuri cu Jack în brațe. Momentul când intrase pe ascuns în conac și îl surprinsese cântând la pian. Când se adăpostiseră în cabana pădurarului ca să scape de potopul neașteptat. George întinzând-o pe masă, pentru a-i arăta ce extaz putea aduce intimitatea dintre un bărbat și o femeie. Căutătura întunecată și oțelită a amantei lui. Da, trebuia să se concentreze în primul rând pe imaginea asta. Restul nu erau altceva decât detalii înșelătoare. Excesiv de plăcute, dar tot menite să-i abată atenția de la ceea ce conta cu adevărat.

Auzind zvon de glasuri ridicate venind dinspre unul dintre saloanele mai mici, se opri imediat. Dumnezeule mare, de ce s-or fi certând? Ceva legat de niște pamflete, decență și judecata societății, însă cuvintele i se amestecau în minte. În momentul următor, auzi pomenindu-se și numele fiului ei. Bineînțeles. George știa că Jack era aici. Se văzuseră.

Instantaneu, se simți invadată de valuri-valuri de rușine. George văzuse cu ochii lui cât putea să decadă pentru a putea avea un acoperiș deasupra capetelor lor și mâncare decentă pe masă. Mai ales pentru Jack. Dar se terminase cu asta! Refuza să mai accepte umilința de a-și vedea băiețelul lustruind încălțări.

Într-un fel sau altul, avea să găsească un trai mai bun, dar nu aici. Îndreptându-și umerii, pătrunse în salonașul de unde se auzeau vocile.

George stătea în picioare, la nici jumătate de metru de silueta familiară a tatălui ei. Cei doi se priveau cu furie în ochi. George își strângea pumnii pe lângă corp, iar umerii i se ridicau și coborau, din cauza respirației precipitate. Chipeș ca întotdeauna, îi părea că domină tot spațiul salonului. Detalii înșelătoare. Clipi de câteva ori, pentru a scăpa de această imagine.

– Ce vrei? întrebă poruncitor tatăl ei.

George își întoarse capul spre ușă. Îi întâlni privirea și nu și-o mai desprinse de la ea. O sclipire de dor se iscă din profunzimile cenușii ale ochilor lui. Ah, cât ar fi vrut să își lase pleoapele în jos, pentru a se proteja de expresia lui, dar ceva o forța să înregistreze totul, ca și cum privirea lui s-ar fi impus în fața voinței ei. „Acestea sunt sentimentele mele, dezgolite în fața ta, iar tu *trebuie* să le vezi. Trebuie."

Dumnezeule mare, nici că-și putea închipui cum era cu putință ca un bărbat să aibă o expresie atât de deschisă... decât dacă era îndrăgostit. Forța acestei iubiri îi străpunse pieptul, ca o suliță, și se implântă adânc în carnea ei până ce își simți genunchii înmuindu-se. Apoi însă, ochii lui coborâră și îi cercetară corpul. Imediat, obrajii lui Isabelle luară foc. Doamne, se uita lung la rochia ei uzată, de lucru, care era în totală neconcordanță cu reședința atât de luxoasă a tatălui ei. Nu o văzuse niciodată gătită în rochii scumpe, însă acest lucru nu contase până atunci.

Tânărul se întoarse din nou către tatăl ei.

– Ce vreau mai presus de orice nu aveți cum să-mi oferiți dumneavoastră.

Contele Redditch se întoarse și el, să verifice de ce se uitase oaspetele său în direcția respectivă.

– Nu acum, Isabelle.

– Ba se poate discuta și acum. Furia clocotind în spatele cuvintelor lui George îl făcu să își îndrepte atenția din nou asupra lui. Tânărul continuă: Nu credeam că o să vă pot disprețui mai tare decât deja o făceam. Această întrevedere a luat sfârșit.

Înainte ca Isabelle să poată spune ceva, înainte ca tatăl ei să poată reacționa, George își pregăti pumnul și îl izbi pe bătrân cu o lovitură devastatoare. Capul acestuia fu proiectat în spate, după care corpul acela acoperit de haine impunătoare se prăbuși pe podea.

George trecu pe lângă ea fără să-i adreseze vreun cuvânt, iar pașii lui grei se îndepărtară treptat, îndreptându-se spre foaier. Și-așa, iată că ieșea din nou din viața ei. Numai că, de data aceasta, nu ea fusese cea care-l gonise.

Tatăl ei se ridică într-un cot și își scutură capul, ca un câine ieșind din apă. Un sentiment de datorie filială adânc înrădăcinat în sufletul ei o făcu să se ducă lângă el.

– Ești teafăr?

Bătrânul își pipăi cu cealaltă mână umflătura din ce în ce mai roșie de lângă bărbie.

– Se pare că am toți dinții la locul lor. Apoi își lăsă mâna în jos și o cercetă atent: Dar ce legătură are individul ăsta cu tine?

– Nici una. Isabelle înghiți în sec și aruncă o privire fugară peste umăr, ca și cum George ar fi putut cumva să își facă din nou apariția și să demaște minciuna din răspunsul ei. Ce Dumnezeu te-ar face să crezi că aș avea vreo legătură cu el?

– Zice că vrea să-ți trimită băiatul la Eton.

Isabelle făcu un pas înapoi.

– Poftim?

– Ai auzit ce-am zis. Vrea să-l înscrie la Eton, imaginează-ți, dintre toate școlile... De ce să-i vină o asemenea idee dacă nu este tatăl lui?

– Nu e tatăl lui Jack, în nici un caz. Și-ar fi dorit ea să fi fost. Ți-am spus atunci cine e tatăl lui Jack. Nu te-am mințit.

Nu era sigură cum reușise să articuleze acest răspuns. Gâtul i se contractase într-un mod ciudat. Jack la Eton! Nici măcar nu putea concepe așa ceva. Câtă generozitate din partea lui George, dar și câtă aroganță. Ca și cum ar fi putut să intre în pași de dans în viața lor și să-i ia fiul. Câtă îndrăzneală!

– Jack... ce nume comun!

Isabelle nu luă în seamă zeflemeaua. Alesese numele într-adins pentru faptul că era comun. Când se născuse fiul ei, nu voia să mai

aibă nimic de-a face cu aristocrația care o îndepărtase – și care și acum o ținea la distanță.

– Întâmplător, am venit să vorbesc cu tine tocmai în legătură cu Jack. N-o să tolerez felul în care se poartă Eastwick cu el.

Tatăl ei se ridică cu greu în picioare.

– Știam eu! Nu poți să stai deoparte și să-l lași să învețe care e locul lui pe lume. Dacă-l cocoloșești...

– Eastwick l-a lovit la palmă cu un băț, strigă Isabelle, acoperindu-i cuvintele. La naiba cu manierele! Cum te-aștepți să-și ducă la îndeplinire sarcinile dacă are palma plină de vânătăi? Eu n-o să accept așa ceva. Ba chiar am luat o hotărâre: din momentul de față, Jack n-o să mai fie în slujba ta.

– N-o să plecați de-aici. Îți interzic una ca asta!

Exact. Se așteptase la așa ceva. Nu o chemase acasă decât pentru a se asigura că n-avea să mai pună în continuare familia într-o lumină proastă. Fără îndoială, Emily îi spusese unde își putea găsi fiica rătăcitoare.

– Nu poți să mă oprești. O să strâng tot ce e al nostru și într-o oră am plecat.

Cât despre ce avea să facă apoi... într-un fel sau altul urma să găsească o modalitate de a-l duce pe Jack înapoi în Kent. Dacă doamna Weston insista că nu era bine-venită în sat, urma să apeleze la Julia, care n-avea să tolereze o asemenea nedreptate. Totuși, înainte de a pleca din Mayfair, trebuia să facă o vizită.

Capitolul 23

Se terminase totul. George stătea lipsit de vlagă pe fotoliul din biroul lui, trecându-și degetele peste suprafața sticlei cu brandy. În mod normal, ar fi golit-o pe jumătate până acum – pentru a sărbători, bineînțeles – dar simpla idee de a bea îi întorcea stomacul pe dos. Până la urmă, nu realizase nimic. Redditch nu avea să-și schimbe purtarea, iar Isabelle...

Gândurile îi fură întrerupte de o tuse discretă.

– George, cred că ar fi cazul să vii până în foaier.

Își ridică privirea și descoperi că Henrietta stătea chiar în fața lui. Cum de intrase în bârlogul lui fără să facă vreun zgomot?

– Ce mai e acum?

Era într-o dispoziție la fel de neagră ca atunci când se întorsese de la reședința lui Redditch. După ce-i văzuse pe Jack și pe Isabelle tratați ca niște servitori într-o casă care ar fi trebuit să fie căminul lor! Iisuse Hristoase! Deși n-ar fi trebuit să fie surprins... Redditch era un nemernic care ținea morțiș la respectarea principiilor așa-zisei decențe a aristocrației.

– Hai, vino!

George se încruntă. Henrietta parcă avea răsuflarea tăiată, dar de ce să aibă o asemenea reacție la ceva legat de el?

– Repede, până nu-i gonește Sanders de-aici.

– Pe cine să gonească?

– Vino și-ai să vezi, repetă sora lui.

Cu un efort, se ridică în picioare. Încă mai simțea niște pulsații de durere în mâna dreaptă, în urma impactului cu falca lui Redditch. Se părea că ticălosul acela blestemat nu avea numai capul tare, ci și mandibula. Își urmă sora în foaier, unde Sanders stătea în fața ușii, astfel că nu putea vedea nimic din ce era dincolo de prag din cauza lui.

– Zău așa, domnișoară, insist să...

„Domnișoară? Ce dracu'?!"

– O secundă, interveni el, ce se petrece aici?

Sanders se întoarse către el.

– Am încercat să-i explic femeii acesteia că nu sunteți acasă, dar ea refuză să... O siluetă mărunțică trecu rapid pe lângă el, întrerupându-l. Ia stai, băiete!

– Bună ziua, George!

Da, un trup mărunțel – scund, blond și cu un chip foarte cunoscut. Jack! Ar fi trebui să-și dea seama. Măcar nu mai era îmbrăcat în livrea. Iar, dacă Jack era aici, nici Isabelle nu putea fi prea departe. Dumnezeule, n-avea dispoziția necesară să dea ochii cu nici unul din ei.

– Nu mai avem nevoie de tine, Sanders.

Cu un mers rigid și un aer insultat, majordomul se retrase, iar Isabelle pătrunse în foaier.

– Scuze de deranj, însă...

George o scrută cu privirea. Purta și acum rochia aceea gri, uzată, iar boneta nu îi era nici ea mai de soi. Nici nu era de mirare că Sanders refuzase să o lase să intre. Într-o mână strângea o traistă mare de pânză, care probabil conținea tot ce avea pe lume. Cu un băiețel de șase ani de mână, arăta exact ca o cerșetoare. Dar de ce să vină la ușa lui, când îi spusese foarte clar că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el?

– De ce ai venit aici?

Refuza să țină cont de schimburile uzuale de amabilități, nu după înfruntarea cu tatăl ei, și în nici un caz cu ea.

– Noi doi avem ceva de discutat.

Din câte se părea, tonul ei arăta că nici ea nu voia să țină cont de amabilitățile convenționale. Probabil că așa îi vorbea și fiului ei, când îl prindea că nu se achitase de sarcinile încredințate și că fusese pe-ascuns pe plajă.

– Putem să mergem în salonul din față. Măcar putea să procedeze mai bine decât Redditch, și să o conducă în salonul de primire destinat oaspeților de seamă. Porni înaintea ei, conștient de aerul oarecum sărăcăcios din reședința din Londra a familiei sale. Poate că familia Upperton locuia tot în Mayfair, la fel ca familia Marshall, dar diferența de avere se vedea după tapetul ușor decolorat, covoarele mai subțiri și materialele ușor deșirate cu care erau tapisate mobilele.

– Poate că sora ta ar trebui să-l ducă pe Jack la bucătărie? sugeră Isabelle.

Auzind o idee într-atât de scandaloasă, Henrietta își duse mâna la gură.

– Ce-ar spune mama dacă ar ști că v-am lăsat singuri?

– La naiba cu ce-ar zice mama! Plus că n-o să-ți zică nimic, pentru că n-o să afle despre asta. George îi aruncă o privire impunătoare surorii sale: Nu-i așa?

– Știi bine că eu n-o să zic nimic, dar servitorii... Sanders sigur o să-i spună.

– Dacă o face, o să îl dau afară. Asigură-te că știe asta – dacă nu cumva m-a și auzit, din greșeală, bineînțeles. Acum du-l pe Jack la bucătărie și dă-i tot ce poftește. Indiferent ce dorește mama lui să discute cu mine, n-o să dureze mult. Așteptă până ce Henrietta pornise cu băiatul către scara care cobora spre bucătărie, pentru a pune următoarea întrebare: Unde plecați? Arătă din cap către traista din mâna lui Isabelle.

Tânăra deschise gura să-i răspundă, însă o închise fără să scoată nici un sunet. Apoi rosti:

– N-ar trebui să-ți spun.

– De ce nu? Ai venit aici. În mod evident, consideri că ai ceva lucruri de rezolvat cu mine.

– Da, iar aceste lucruri sunt tocmai motivul pentru care n-ar trebui să-ți spun. Tocmai își dădea jos boneta, însă se opri. Un val de cârlionți blonzi i se revărsă pe umeri. Ce planuri ai cu Jack?

George își frecă buricele degetelor unele de altele, pentru a înlătura senzația de mâncărime. Cât de bine își amintea moliciunea acelor cârlionți! Ce n-ar fi dat să-și mai poată trece mâinile prin ei! Ceva îi făcu pieptul să se strângă, golindu-i plămânii de aer. Inima asta afurisită!

– Cine spune că am așa ceva?

Isabelle făcu încă un pas spre el, o cută marcându-i spațiul dintre sprâncene.

– Tata. Spune că vrei să-l trimiți pe Jack la Eton.

– S-ar putea să fi spus ceva despre asta, da. Își încrucișă brațele pe piept și își sprijini șoldul de speteaza unui fotoliu, adăugând: Sau o școală publică, oricum, dacă la Eton n-or să-l primească.

Pe chipul ei apăru o grimasă în toată regula.

– N-ai nici un drept. E fiul meu! N-ai nici un drept asupra lui.

– Nici nu m-am gândit că mi-aș exercita vreun drept. Doar că... Oare cum să-i explice asta? Mă gândeam să-i dau o șansă.

– Ce șansă?

– O șansă de a avea o viață mai bună. Nu poți să-mi spui că-ți place să-l vezi servitor în casa propriului bunic.

– Bineînțeles că nu. De-aia am și plecat.

– De-aia ați plecat? Nici n-ar fi trebuit să vă întoarceți acolo. Dumnezeule mare, propriul tată să te trateze ca pe o servitoare și pe tine!

Se opri brusc, dându-și seama că aproape strigase ultimele cuvinte. Trebuia să poată duce la capăt această întrevedere fără să facă o scenă. Cu un sânge-rece de admirat, Isabelle nici măcar nu tresări văzându-l atât de furios. Mai mult, parcă îl privea cu și mai multă semeție.

– Am fost chemată.

George își înăbuși un val enervant de admirație. Nu-și mai avea rostul.

– Cum adică ai fost chemată? După ce te-a gonit? Și tu te-ai supus?

– Da. Își duse căușul palmei la gură și se uită peste umărul lui preț de câteva clipe. Nu voiam să mă întorc în casa lui, îi spuse în șoaptă. Pur... pur și simplu nu mi s-a părut că am de ales. Când m-am întors, doamna Weston mă aștepta. Mi-a zis că eu și Jack nu mai eram bine-veniți în sat.

– După tot ce ai făcut pentru băiatul ei, când a fost bolnav? Parcă i se aprinsese ceva în stomac și flăcările tot urcau, amenințând să-i pună un văl roșu peste ochi. În condițiile în care al tău dispăruse? Ah, ce...

Se opri înainte de a-și exprima opinia sinceră despre caracterul nevestei vicarului.

– Considera că reprezint o influență morală nesănătoasă, având în vedere faptele mele recente. Isabelle îi adresă o căutătură dură. Da, fuseseră văzuți. Fără îndoială, doamna Weston observase că George își petrecuse noaptea în căsuța lui Isabelle. Încă un păcat de adăugat pe răbojul lui.

– Întorcându-mă la tata, aș fi avut un acoperiș deasupra capului și mâncare bună pentru Jack, continuă tânăra. Iar el voia să mă aibă din nou în casa lui, chiar dacă nu-mi puteam arăta chipul în lume.

– Dar de ce, după atâta timp cât te-a lăsat să te descurci de una singură?

Ah, ce ușor era să se concentreze asupra greșelilor lui Redditch în locul propriilor erori!

– Nu știa unde mă dusesem. Sunt convinsă că Emily i-a spus unde locuiam. Se opri, înghițind în sec și încercând, fără îndoială, să-și controleze emoțiile puternice, după care spuse: Când a aflat că eram însărcinată, m-a dat afară într-o criză de furie. Cred că, dacă s-ar fi oprit să cântărească bine lucrurile, ar fi vrut să mă țină cumva mai aproape. Ca să nu-mi pun familia într-o lumină proastă, dacă înțelegi ce vreau să spun...

– Să nu-i faci de rușine, da. O, Doamne, oare putea să-l disprețuiască mai mult de-atât pe tatăl ei? Ciudat mod de a te ține aproape, tratându-te ca pe o servitoare.

– Ce rost are să porți rochii frumoase dacă n-are cine să le vadă, iar cele vechi ar fi la fel de bune? Cumva, parcă aceste vorbe nu voiau să-i iasă din gât. Plus că am crezut că Jack o să-și accepte mai ușor soarta dacă mă vedea și pe mine făcând același lucru.

– Soarta, soarta. George bătea darabana pe spătarul fotoliului, încercând să-și înfrâneze o revărsare de compasiune. Știa foarte bine cât de mândră era. Cât de greu trebuia să-i fi fost să se întoarcă în casa aceea drept fiica rătăcitoare și să vadă cum era tratat fiul ei! Dar nu-și putea permite să aibă asemenea sentimente în legătură cu ea. Femeia aceasta deja îi răpise inima. Și ai acceptat pur și simplu una ca asta? Nu vrei să încerci să-i croiești un drum mai bun?

– Nu, n-o să accept nici în ruptul capului. Își șterse rapid colțul ochiului. Nu când îi învinețesc palmele pentru că s-a abătut de la obligațiile sale. De-aia am și plecat.

– Nu ți-ai închipuit că se va ajunge la așa ceva?

Era o remarcă rece din partea lui, dar dacă nu menținea un fel de barieră între ei, zăgazul emoțiilor sale s-ar fi fărâmat, așa cum aproape că se întâmplase în fața lui Redditch. Oricum, Isabelle îi văzuse emoțiile dezvăluite când li se întâlniseră privirile. În clipa aceea, nu reușise să-și păstreze fațada de indiferență. Dacă nu era atent, avea să i se întâmple din nou – urma să fie iarăși deschis și vulnerabil.

Din nou, Isabelle își îndreptă umerii.

– Sperasem ca Eastwicke avea să țină cont de originea lui Jack.

– Se pare că exact asta a făcut, numai că a preferat linia paternă.

Isabelle îi aruncă o privire furioasă.

– Nu am venit să discut cu tine despre asta.

– Aha, dacă tot am ajuns la asta... De ce ai venit aici?

– Ți-am spus. Nu vreau să-l trimiți la Eton.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să-ți rămân îndatorată.

Din nou, mândria ei blestemată!

– Dar ai permite-o ca pe o scuză?

– O scuză? Pentru ce?

– M-am purtat urât cu tine în Kent. Ar fi trebuit să dau dovadă de mai multă stăpânire de sine și de mai multă discreție. N-am nici o scuză pentru felul în care m-am comportat. Pur și simplu nu m-am putut abține...

Fațada de indiferență începea să se subțieze. Își încleștă degetele pe speteaza fotoliului până ce acestea protestară dureros.

– Nu-mi ești dator cu nimic.

– Ai fi zis același lucru dacă te-aș fi lăsat însărcinată? Trase aer în piept și puse întrebarea cea mai importantă, cea care-l chinuia: *Te-am* lăsat însărcinată?

– Nu.

George se simțea ca și cum s-ar fi trezit din nou în apa Canalului Mânecii, bâjbâind după Jack. În jurul lui, totul era rece și plin de disperare. O senzație neașteptată se ridică în el, cuprinzându-l ca un val, o senzație surprinzător de asemănătoare cu deznădejdea. Dar de ce să se simtă dezamăgit? Ar fi trebuit să se bucure. Nu voise niciodată vreun alt fel de legătură cu o femeie decât una carnală. Numai că... în ceea ce-o privea pe Isabelle lucrurile stăteau altfel. Voia să o aibă în viața lui, în viitorul lui, împreună cu orice ar fi implicat acest lucru. O casă. Jack. Copiii lor. Urmașul lui.

– Ei bine, sunt... Cum era? Ușurat?

Într-un fel, da, pentru că nu voia să o împovăreze cu încă un copil, când de-abia reușea să își ducă zilele cu primul. *Bucuros?* Doamne, câtă nepăsare din partea lui, chiar și afișând indiferența asta! De asemenea, în mod clar nu era bucuros, iar acest gând îl speria până în măduva oaselor.

– E mai bine așa, zise în cele din urmă.

Isabelle se întoarse către ușă.

– Doar de-aia ai venit?

Nu credea că reușise să-și curețe tonul de nuanțele de speranță. Tânăra îl privi circumspectă, peste umăr.

– Am venit să-ți spun că nu vreau să-mi trimiți fiul la Eton. Și asta am făcut.

O, Doamne, ce ton mândru! Din nou, vedea în ea înrudirea cu Redditch. Da, crescuse dând ordine servitorilor și așteptându-se ca toți ceilalți să i se supună fără să-i pună la îndoială cuvintele.

– Chiar i-ai refuza șansa de-a avea o viață mai bună?

– Nu vreau să-l iei de lângă mine.

– Dar n-am zis că aș face una ca asta. Vârî mâna în buzunarul redingotei de dimineață și scoase punga cu care voise să-și încheie socotelile cu tatăl ei. Nu am vrut decât să-i ofer ceva mai bun.

Isabelle se uită lung la pungă, iar el putea vedea exact cum calcula câtă carne ar fi putut cumpăra cu banii aceia, câți metri de pânză pentru haine noi, câte luni de chirie ar fi putut achita cu ei. Calcule practice. În situația ei, toate acestea aveau prioritate față de educația lui Jack.

– Dacă preferi, zise el pentru a rupe tăcerea, ți-i dau ție, ca să-i cheltuiești după cum crezi de cuviință.

Isabelle păru că se înecă, scoțând un sunet care semăna suspect de mult cu un suspin. O clipă mai târziu, își compuse o expresie severă.

– Nu poți să mă cumperi.

– Nici nu vreau să fac asta.

– Și-atunci spune-mi, te rog, ce vrei?

Aceeași întrebare pe care o rostise și tatăl ei, cu nici o oră în urmă. Isabelle știa deja răspunsul, era sigur, dacă nu conștient, atunci măcar inima ei îl cunoștea. George nu reușise să-și mascheze dorința pură atunci când ochii li se întâlniseră.

– Vrei să-ți răspund direct? O parte din el spera că Isabelle avea să zică „nu". Asta pentru că, și dacă-și deschidea inima în fața ei, tot l-ar fi refuzat.

Îi cercetă chipul, căutând vreun indiciu în privința a ceea ce gândea. Sub ochii lui, Isabelle își mușcă buza inferioară, și un junghi de nevoie în stare pură îl pătrunse, amintindu-și felul

în care buza aceea plină și moale se mișcase sub gura lui. În același timp, în piept îi apăru o rază de speranță. Dacă ezita atât, însemna că sentimentele ei le reflectau pe ale lui. Și că și ea se temea de durerea respingerii.

– Bine. Răspunsul ei era de o seninătate înșelătoare, însă avea un substrat dur care sugera că răspunsul lui era important, ba chiar foarte important.

– Vreau să te măriți cu mine.

– Mi-ai mai cerut-o o dată. Și te-am refuzat.

Mereu îi fusese extrem de ușor să dea răspunsuri spirituale – apelând la jocuri de cuvinte atent dozate. Și-atunci de ce acum, când conta cu adevărat, nu reușea să-și găsească vorbele potrivite? Dar tocmai asta era esența problemei. Răspunsul pe care trebuia să i-l dea *conta* mai mult decât orice. Dacă dădea greș, totul se termina. Era ultima șansă. Nu, nici o presiune! Nicidecum! O, Doamne, ar fi preferat să se urce pe scenă în fața întregii nobilimi, inclusiv a familiei regale, și să dea un concert.

– Acum lucrurile stau altfel. Stătea în continuare sprijinit de spătarul fotoliului, cu trupul încordat. Nu te cer în căsătorie din obligație. Te cer pentru că, de când te-am cunoscut, nu pot să mi te scot din minte. Ești... ești ca muzica din mine. Oricât aș vrea, e vorba de ceva ce nu pot să scot din suflet. Ești parte din mine.

– Vrei să mă scoți din inima ta, deci?

– Nu. La naiba cu totul! Putea foarte bine să-l respingă, însă n-avea de gând să-și mai ascundă sentimentele. Traversă încăperea și o cuprinse de brațe. Mai degrabă mi-aș scoate inima cu totul din piept!

O lacrimă se scurse din colțul ochiului ei și trasă o dungă umedă de-a lungul obrazului. Ei, drace! George nu reușise niciodată să rămână pe poziție în fața unei femei care plângea. Ridică mâna și luă picătura cu vârful degetului. Pe chipul ei se întipări o grimasă și, în secunda următoare, Isabelle se lipi de el. George o prinse într-o îmbrățișare atât de puternică, încât ar fi putut să o zdrobească.

– Isabelle?

Își lipi palma de coloana ei, masând-o dinspre gât spre talie și înapoi. Mireasma ei unică, de levănțică și de trup de femeie,

îi gâdilă nările, iar el se minună, din nou, de cât de bine se potrivea trupul acesta minion cu al lui. Nici o altă femeie nu se potrivise atât de bine. Tânăra își lăsă capul pe materialul redingotei lui, tremurând, însă mâinile îi rămaseră pe lângă corp.

– Isabelle! George își puse mâinile pe umerii ei, cu blândețe, după care le ridică și mai mult, până ajunseră să îi cuprindă fața. Îi cerceta privirea, expresia, atitudinea, căutând răspunsuri și găsind doar confuzie. Nu ai nici un răspuns pentru mine?

Femeia își lăsă ochii în jos, iar el se întări pentru refuzul ei. În mod evident, Isabelle nu intenționa să treacă niciodată peste modul în care se purtase cu Lucy, iar el nici n-avea cum să-i reproșeze asta. Fusese un adevărat ticălos, cu nimic mai bun decât Padgett. Însă nici o scuză pe care ar fi putut-o invoca n-avea să schimbe acest lucru.

Își lăsă brațele pe lângă corp și făcu un pas înapoi. Lipsa unui răspuns din partea ei era ca o lovitură în plex. Ba ca o serie de lovituri, de fapt. Era ca și cum ar fi fost din nou la școală și toată clasa a șasea s-ar fi coalizat împotriva lui, iar câțiva băieți îl loveau unul câte unul, în timp ce restul îl țintuiau la pământ.

– Am înțeles. Te rog... ia banii! O să-ți trimit și restul, imediat ce-o să-mi dai adresa, dar n-o să vin să-i predau personal. Nu e nevoie să mă mai vezi vreodată.

Într-un fel sau altul, avea să treacă peste asta. Poate că, peste un an-doi, o să-i facă pe plac mamei sale și o să se însoare cu vreo fetișcană, cu cât mai proastă, cu atât mai bine. Cu oricine, atâta timp cât avea să fie total diferită de Isabelle. În mod clar, n-avea să mai găsească pe nimeni ca ea. Dar pe cine încerca el să păcălească aici? N-avea s-o uite niciodată! Chiar era o parte din inima lui, la fel ca și muzica.

– N-am putut să mă abțin, să știi, rosti el, încercând să umple vidul lăsat de tăcerea ei. Să mă îndrăgostesc de tine a fost la fel de simplu ca a respira. Cât privește relația cu Lucy... O, Doamne, de ce aducea vorba de asta? Nu făcea decât să-și bată singur cuie în coșciug. Știu că nu pot spune nimic care să-mi justifice faptele în ochii tăi. E o curtezană. Și-a înțeles de la început că nu era vorba decât de afaceri. Atât pentru ea, cât și pentru mine.

Nu sunt mândru să recunosc una ca asta, dar nu m-aș mai fi atins de ea. I-aș fi oferit cele necesare traiului.

Să-i ofere cele necesare traiului... Totul suna atât de steril și de indiferent. Gol. Și nu reflecta deloc ceea ce voia să facă pentru Isabelle. Deja parcă își săpase groapa și, cu fiecare cuvânt, parcă și-o făcea mai adâncă. Dumnezeule, ar fi putut ajunge de cealaltă parte a Pământului până ce termina ce avea de spus!

– Știu. Numai Dumnezeu mai putea să o ajute acum, că recunoscuse asta, dar nu mai putea să-și rețină cuvintele, așa cum nu putea să-și oprească sângele să-i circule prin vene, așa cum nu putea să oprească reverberațiile cuvintelor lui de mai devreme în mintea ei.

„Mai degrabă mi-aș scoate inima cu totul din piept." Cum răsunase adevărul, în acele câteva silabe!

– Eu... poftim?

– Știu. Știu că i-ai fi oferit tot ce avea nevoie. Isabelle făcu semn către punguța aceea plină cu bani. Care pentru ea reprezenta totul: libertate și dreptul de a alege. Continuă: Ești gata să-mi dai toți banii aceia. N-ar trebui să-i iau, dar nu pot să nu mă gândesc că ne-ar putea oferi un nou început.

– Atunci ia-i și pleacă! N-o să vă mai întunec viețile.

Răspunsul lui era impregnat cu durere și resemnare. Isabelle își strânse degetele pe punga cu monede și o împinse înapoi către el.

– Nu pot s-o accept.

– Este un dar, și o să vă dau mai mult. Cu o expresie impenetrabilă, George rosti precipitat: Aș vrea să-ți ofer tot ce meriți, tot ce ți-a răpit familia ta. Dacă m-ai accepta, ți-aș dărui ființa mea întreagă.

Isabelle simți o arsură în spatele ochilor și un nod în gât. Deși trecutul o învățase să-și creeze o barieră între gânduri și emoții, nimic nu putea zăgăzui valul care se înălța în sufletul ei acum. Nu putea să-i facă asta, nu putea să stea pur și simplu cu brațele încrucișate când el suferea. Făcuse câteva greșeli, da, dar stătuse alături de ea când nimeni altcineva n-o mai făcuse. Și-acum era iarăși alături de ea, indiferent de ce decizie lua. Iar alegerea

îi aparținea. Iar felul cum o cuprinsese în brațe adineauri... nimic în lumea asta nu i se păruse la fel de potrivit.

– Nu vreau banii tăi! Păstrează-i pentru cineva mai demn de ei. Vederea i se încețoșă, așa că-și înălță privirea către tavan pentru a scăpa de lacrimi. Și eu ți-am greșit. Când m-ai trimis acasă după ce l-am găsit pe Jack. Și chiar mai devreme. Plus că nu ți-am mulțumit pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat pentru a-l recupera pe Jack.

Se aplecă spre el, dorind să-l sărute pe obraz, însă George o întâmpină la jumătatea distanței. Îi luă în stăpânire gura, cucerind-o fără drept de apel. Brațele i se prinseră în jurul corpului ei, lipindu-i cu înverșunare trupul de al lui. Slavă Domnului că o susținea astfel, căci genunchii ei se înmuiaseră de tot. Isabelle se agăță de umerii lui ca și cum ar fi fost singurul ei sprijin până când, într-un final, sărutul luă sfârșit. Cu mari eforturi, Isabelle încerca să-și revină. Respirația lui i se revărsa în valuri calde în gură, viața lui amestecându-se cu a ei. Așa cum și trebuia să fie.

Când George se îndepărtă puțin, în ochi îi strălucea o rază de speranță, o lumină care-i făcu inima să i se umfle în piept, apăsându-i dureros coastele.

– Să mă ierți, îi spuse el în șoaptă. N-am avut nicicând înclinații către poezie și cuvinte frumoase. Așa că-ți spun de-a dreptul: Te iubesc. Nu m-aș fi gândit c-o să-i spun vreodată așa ceva unei femei, dar tu nu ești o femeie oarecare. S-ar putea oare ca răspunsul tău să-mi dea speranța că și tu o să simți cândva același lucru pentru mine?

Isabelle își apăsă degetele tremurânde pe buze. De când viața ei se schimbase total, nu se mai așteptase s-audă asemenea cuvinte din partea unui bărbat.

– Nu cândva. Acum.

– Atunci, o să te mai întreb o dată, pentru ultima oară: Vrei să te măriți cu mine?

Singurul răspuns pe care putea să i-l dea fu oferit cu buzele lipite de-ale lui, cu trupul dăruit cu totul trupului lui, în așteptarea unei contopiri mult mai profunde. Iar apoi, nu mai fu nevoie de alte cuvinte.

Epilog

Isabelle se întoarse încet, plutind, de pe culmile plăcerii, ajutată să revină la realitate de sărutul tandru al lui George. Se cuibări în îmbrățișarea lui, frecându-și obrazul de părul aspru de pe pieptul lui. Sub urechea ei, inima lui își încetini și ea bătăile, revenind la normal.

Era foarte neconvențional din partea lor să doarmă în fiecare noapte în același pat, dar dacă moda cerea să-și petreacă acele ceasuri întunecate separați, preferau să o declare învechită și să-și vadă de viață.

Patul pe care stăteau era mare, salteaua groasă, iar cearșafurile apretate sub corpul ei gol. Peste mirosul curat al bumbacului de calitate se simțea aroma moscată a împreunării lor. George se mișcă ușor sub ea, lăsându-și capul în jos pentru a-i săruta ușor fruntea, chiar sub linia părului, după care se ridică.

– Mmm, chiar trebuie să pleci? murmură ea.

Râsul lui răgușit și senzual vibră prin trupul ei.

– N-au trecut nici două luni de la nuntă și deja ai devenit leneșă?

Cât de mult se schimbase viața ei în aceste două luni! Evident, aristocrații n-aveau s-o accepte în veci în rândurile lor, însă Isabelle n-avea nevoie de ei. Nu când îi avea pe George și cercul lor de prieteni. Sophia și Julia, soții lor și restul familiei se adunaseră în ziua nunții lor, pentru a-și arăta sprijinul. Chiar și mama lui George se îmbuna, treptat-treptat, schimbare încurajată, indubitabil, de o discuție lungă purtată între patru ochi cu fiul ei. Isabelle nu știa ce își spuseseră cei doi, dar soacra ei ieșise din biroul acela palidă la față, strângând din buze și aparent pocăită.

Isabelle se ridică într-un cot, îndepărtându-și cârlionții rebeli din ochi.

– În mod normal, eu mă scol înaintea ta.

– Dă-mi voie să te corectez, draga mea. Te dai jos din pat înaintea mea, dar nu te scoli niciodată prima.

Isabelle trase aer în piept, scandalizată. Chiar făcuse aluzie la... Da, chiar așa.

– Libertinule, zise cu un zâmbet care se transformă într-un chicotit de fetișcană.

Era total necaracteristic ei, însă George reușea mereu să o înveselească. Bărbatul se dădu jos din pat, cu trupul gol scăldat în lumina dimineții, și-și trase pe el un halat din catifea verde.

– Îmi pare rău să-ți spun asta, dar s-ar putea să dorești să te acoperi și tu cu ceva.

Isabelle se întinse pe saltea, moale și satisfăcută, zâmbind în timp ce el îi admira corpul.

– Doar nu-ți faci griji c-o s-o scandalizez pe servitoare.

– Pe servitoare? Nicidecum! Dar ai uitat cumva ce zi e azi?

– Azi? Ah! Imediat, Isabelle începu să-și caute cămășuța, dezbrăcată în grabă cu o seară înainte.

Bineînțeles, George avea dreptate. Jack ar fi putut da buzna în dormitorul lor dintr-un moment într-altul, gata îmbrăcat și poruncindu-le să ia micul dejun cât mai repede. George îi promisese că-l duce înapoi în Kent, în vizită la Revelstoke.

Dar adevăratul motiv pentru care George îi oferise o pauză de la lecțiile particulare, și mai ales de la matematică, era planul lor de a-i alege un ponei. În curând, Jack avea să înceapă să ia lecții de călărie în Hyde Park, iar toate acestea reprezentau pregătiri pentru ziua în care avea să plece la școală.

Gândindu-se la toate acestea, Isabelle își lăsă capul în jos. Odată ce avea să plece la internat, ea era nevoită să accepte că nu-l putea vedea decât o dată la câteva săptămâni. Era nevoită să se mulțumească cu scrisorile primite, dar știind cât de mult îi plăcea lui Jack să scrie, acestea aveau să fie la fel de dese ca dinții găinilor, după cum ar fi spus Biggles. Mai erau câțiva ani până atunci, însă bănuia că aveau să treacă la fel de repede cum o făcuseră primii șase ani din viața băiatului. Biggles mereu se minuna de asta.

– Gata, gata! George îi ridică ușor bărbia. Nu te-apucă din nou melancolia, nu?

– Puțin, recunoscu ea. Nu peste mult timp, băiatul meu o să fie mare și-o să plece de-acasă.

– Nu are decât șase ani.

– Doar șase, și e mult prea înțelept pentru anii lui. Își vârî brațele pe mânecile de bumbac al cămășuței. Parcă ieri abia învăța să meargă și trebuia să fiu mereu cu ochii pe el, să nu se răstoarne în vatră. Iar acum vrei să-l urci pe un cal?

– Doar pe-un ponei. Își trecu palmele peste brațele ei. E cel mai bine să învețe de mic, ca să nu ajungă ca mine.

– Cum adică?

– Incapabil să-i fac față lui Buttercup și semenilor săi.

Isabelle nu era prea sigură cine era Buttercup asta, dar presupunea că era vorba de o iapă, însă refuză să se lase distrasă de această problemă.

– O să-l lași să alerge în galop și să sară peste obstacole de un metru și jumătate.

– Dacă o să vrea să facă asta, oricum n-ai putea să-l oprești.

Isabelle flutură din mână, ca și cum ar fi vrut să-l îndepărteze.

– Nu mă ajuți deloc. Ar trebui să-mi spui că o să fie bine, nu să mă sperii de moarte.

George o prinse de talie și o trase aproape.

– O să fie bine, și cu obstacolele alea cu tot. Dacă n-aș ști sigur că Jack o să dea buzna aici, te-aș duce înapoi în pat.

– Și la ce m-ar ajuta una ca asta?

George schiță un zâmbet larg – o adevărată ispită pentru orice femeie, printr-o simplă arcuire a buzelor. În mod clar, pentru ea așa era, și era privilegiul ei, căci niciodată nu vedea această expresie în afara dormitorului. Era a ei și numai a ei, și mereu îi înmuia genunchii.

– Ar trebui să mă simt insultat că e nevoie să-mi susțin vorbele prin fapte, însă tentația de a o face e prea mare. O trase la el, lipită de trupul lui, și-și atinse buzele de pielea sensibilă de sub lobul urechii ei, zicându-i: Fii foarte atentă... La asta folosesc raporturile conjugale. Îi mușcă ușor urechea: Deturnarea atenției. Nu ai cum să-ți faci griji dacă te fac să te gândești la cu totul și cu totul altceva.

– Mmmm!

Tactica lui dădea deja roade, mult prea bine chiar. Cerule mare, ai fi crezut că nu se atinsese de ea de aproape o săptămână, la cum reacționa corpul ei.

– Seducție. Cu vârful limbii, trasă o dungă de foc pe gâtul ei. Ești mult mai receptivă la sugestii în felul ăsta.

– Sugestii? suspină ea, lăsându-și capul pe spate. Ce-ai putea să-ți mai dorești de la mine?

George chicoti, cu buzele lipite de pielea ei, iar vibrațiile se reverberară prin corpul ei, în care dorința se trezea din nou.

– Dă-mi ceva timp de gândire și-o să vin cu tot felul de idei. Dar acum îmi deturnezi atenția, draga mea, și nu se poate una ca asta.

Își ridică ușor palma de pe talia ei pentru a-i cuprinde sânul. Sfârcul se întări automat la contactul cu palma fierbinte. Masa tare a erecției lui îi apăsa abdomenul. Abia ce se bucurase de el și tot voia mai mult.

– Ultima soluție... o sarcină.

– Sarcină?

Cum de ghicise? Abia începuse să-și pună și ea câteva semne de întrebare...

– Dacă-ți dăruiesc alt copil, o să fii prea ocupată ca să-ți mai faci atâtea griji pentru Jack.

– Mai degrabă o să am de două ori mai multe griji, dar presupun că o să aflăm peste câteva luni.

Bărbatul își puse mâinile pe umerii ei și se retrase, pentru a-i cerceta chipul.

– Chiar așa?

– Cu fiecare zi care trece, sunt din ce în ce mai sigură.

Pe trăsăturile lui apăru un alt fel de zâmbet. Nu jucăuș, nu promițându-i plăceri, dar la fel de seducător, în felul lui. Așa arăta chipul lui cuprins de o bucurie atât de pură, încât îi iscă un fior în pântec. Nu de fierbințeală, ci un fel de mulțumire care-o făcu să zâmbească și pe ea atât de larg, că o dureau obrajii.

– Dacă fiul tău o să-ți semene, adăugă ea, senină, cred că o să am parte de și mai multe griji.

Zâmbetul lui nu se clinti.

– Ai putea să te rogi să avem o fetiță.

– Băiat sau fetiță, trebuie să-mi promiți ceva.

– Orice.

Un singur cuvânt, lipsit de orice rezervă, de orice ascunzișuri. Chiar putea să-i ceară orice, iar el avea să facă tot ce-i stătea în puteri să-i ofere lucrul respectiv.

– Dacă acest copil dă semne că ar avea vreo înclinație muzicală, să nu i-o înăbuși.

– O promisiune foarte ușor de respectat. Își puse palmele de-o parte și de cealaltă a feței ei, după care-și trecu ușor buzele peste ale ei. Copiii mei nu vor trebui să-și ascundă vreodată adevărata natură a ființei lor.

Căldura din sufletul lui Isabelle radia. Un jurământ, exact ca acela pe care-l făcuse atunci când Jack fusese răpit, exact ca acela făcut în ziua nunții lor.

– În cazul ăsta, o să-mi fac oarecum mai puține griji.

– Doar oarecum mai puține?

– Există posibilitatea să vrea să ia lecții de box.

Zâmbetul lui George deveni năzdrăvan.

– Sau de seducție.

Isabelle încercă să se strâmbe la el, dar nu era deloc sigură de cât de bine îi reușise. Buzele ei voiau să reflecte zâmbetul de pe ale lui.

– Îmi pare rău, va trebui să pun piciorul în prag la una ca asta.

– N-o să aibă nevoie. Dacă seamănă cu taică-său, o să vină de la sine.

– Ticălosule!

Isabelle îl lovi ușor în umăr și încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui, însă el o prinse de talie. Scoase un icnet, însă el o trase înapoi spre el, căutându-i buzele.

De pe coridor se auzi zgomotul unor pași plini de avânt tinerești, anunțând iminența unei întreruperi. George se retrase din sărutul lung, dar își lăsă palmele în continuare lipite de spatele ei.

– Mă tem că va trebui să reluăm această discuție mai târziu, dacă ești dispusă.

Isabelle își lăsă capul pe umărul lui, savurând ultimele clipe de liniște.

– Întotdeauna.

Mulțumiri

Fără mult ajutor și ceva cicăleală, această carte ar fi și acum doar o plăsmuire a minții mele (sau, ca să parafrazez spusele unei foste colege de liceu, eu aș fi rămas o plăsmuire a imaginației acestei cărți). Sunt datoare cu mulțumiri, dar poate și ceva ciocolată și vin persoanelor următoare:

Partenerelor mele de critică constructivă, Caryl, Kathleen, Wendy, Tessy, Renee, Sam, Averil și Deborah – fără voi, această carte ar fi fost plină de confuzii, greșeli, repetiții și spații dublate.

Lui Marian, Matan, Lizzie, Clemence și Carinei, pentru că m-au încurajat mereu.

Lui Tracy Brogan, pentru ajutorul oferit și sugestiile făcute după citirea primei variante.

Din nou, grupului Lalala, pentru sprijinul constant și mustruluielile ocazionale.

Lui Anne Barton, lui Valerie Bowman, lui Erin Knightley și Sarei Ramsey, mulțumesc că mi-ați fost alături și că mi-ați suportat ocazionalele accese de panică. Mai mult decât atât, vă mulțumesc că m-ați înțeles.

Grupului Dashing Duchesses, pentru că sunt minunate la modul general.

Confraților mei de condei, atât din zonă, cât și cei pe care i-am cunoscut doar prin intermediul internetului: Asociația autorilor de romane de dragoste din Ottawa, Asociația scriitorilor de romane de dragoste „Inimi de-a lungul secolelor" și echipei Beau Monde – mulțumesc pentru ajutor, fie că ați știut sau nu la momentul respectiv cât de mult înseamnă pentru mine sfaturile voastre.

Tuturor celor care au cumpărat romanul meu de debut și care au continuat să-mi susțină activitatea cumpărând această carte. Sper că v-a plăcut povestea lui George.

Sarei Megibow pentru entuziasmul ei, sfaturile și sprijinul pe care mi le-a acordat mereu.

Junessei Viloria pentru că a corectat cartea împreună cu mine și pentru că m-a ajutat să-mi dau seama că pot repara lucrurile ușor.

Soțului și fiicelor mele pentru că... nu, casa tot nu e curată. De ce nu pot să fiu și eu ca personajele mele și să angajez niște servitori pentru asta?